

Giới thiệu Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu

Bạn đang đọc truyện Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu của tác giả Tiểu Anh Đào. Lần đầu tiên gặp mặt, cô lưu luyến si mê anh, anh cũng vô cùng dịu dàng, nhưng sau lại không xuất đầu lộ diện, khiến cô trở thành trò cười của mọi người.

Ngày về lại gặp lại, anh là thiếu gia nhà quyền thế, cô biết thân biết phận làm một nhân viên nhỏ bé.

Trước kia, anh cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình nhưng thâm tâm lại ngôn tình cực ấm áp, cô thấp hơn một bậc làm tốt chức vụ của mình.

Truyện gay cấn hơn sau khi cô chết, anh liền bá đạo quần lấy cung chiều cô, cô muốn lùi bước vì e sợ tránh không kịp!

"Vì sao cự tuyệt tôi?" Trên tiệc rượu, anh dồn ép cô tới góc tường, trọn mắt trừng trừng.

Cô trốn tránh hơi thở lạnh lùng của anh, câu môi: "Long tiên sinh, tại sao tôi phải chấp nhận anh?"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giấy Xác Nhận Đã Chết

Đêm lạnh như nước.

Nhà trọ Ngự Cảnh hoàn toàn tĩnh mịch.

Giờ phút này, chiếc Porsche màu đen yên lặng đứng trong đình viện, cửa sổ xe đen nhánh, mờ hồ in một đốm lửa nhỏ.

Lúc sáng lúc tối, cùng với khói trắng lượn lờ.

"Hút thuốc không tốt cho thân thể, dập đi..."

Bên tai dường như còn có giọng người con gái dịu dàng lưu luyến xoay quanh, chỉ là không biết tại sao thanh âm đã từng rất quen thuộc đã biến mất được ba tháng!

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng người đàn ông cứng nhắc diệt tàn thuốc dđlequydon.com, tùy ý ném ra ngoài cửa sổ, mở cửa xe ra hai chân thon dài nhấc lên bước đi.

Bóng đêm phác họa hình dáng ưu nhã như đao khắc của y, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo vẫn lạnh lùng như trước, cặp mắt đen sâu không thấy đáy kia, giờ phút này càng trở nên u ám, thâm trầm.

Đây là lần đầu tiên Long Thiếu Tôn đến nơi đã từng là sào huyệt ân ái này sau khi người phụ nữ kia rời đi.

Mở ra cửa lớn, đập vào mặt chính là một lớp dày tro bụi.

Nơi này, không còn người đến ở nữa.

Cô ấy đã đi, chính mắt anh nhìn thấy cô quật cường cười nhạt, không có lấy đi một phân tiền nào của tập đoàn Vân Thiên, tiêu sái rời khỏi thế giới của anh.

Lời nói vô tình trước khi rời đi cũng biến ảo thành một thanh kiếm sắc bén đâm vào trong lòng của anh.

Cô ấy nói: "Long Thiếu Tôn, gặp anh là điều bất hạnh của cả đời em! Nếu như có thể, em nguyện đánh đổi hết tất cả để anh và em mỗi người một ngả!"

Giây phút ấy, vẻ mặt của cô rất kiên quyết.

Môi của anh mấp máy, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể mở miệng được.

Mà về sau tin tức cô đã chết được truyền đến, tai nạn máy bay, không một ai sống sót.

Cô ấy tình nguyện dùng sinh mệnh đến kết thúc đoạn yêu hận dây dưa này!

Long Thiều Tôn giương mắt nhìn dếp lê được để trên giá để giày dếp, phía trên kia dường như cũng che kín lớp bụi thật dày dđ—leequydonn.com, thể là anh không có thay giày, cứ như vậy bước vào.

Hương vị ẩm ướt mốc meo tràn vào xoang mũi, mà trí nhớ bị gông xiềng dường như đột nhiên bị đứt xích, những nỗi khổ riêng bị kiềm chế ở tận sâu trong đáy lòng, giờ phút này, ngay lập tức bỗng nhiên điên cuồng tuôn ra!

Đường Dĩ Phi, em cho rằng một tờ giấy xác nhận đã chết là có thể giải thoát sao? !

Tại sao em có thể chết? !

Anh không cho phép! !

Ngực của người đàn ông như ngừng lại, ánh mắt hung ác nham hiểm đảo qua mỗi một dạng sắp xếp trong căn hộ, quen thuộc đến lạ lẫm cách sắp xếp, nhưng cũng tìm không được bóng dáng của cô nữa.

Nhưng mà Dĩ Phi, em có biết hay không?

Chúng ta nhất định sẽ dây dưa không rõ, nhất định một đời này, đời sau, đời đời kiếp kiếp đều muốn dây dưa!

Có ít người, một khi gặp phải chớp mắt đã vạn năm;

Có chút động tâm, một khi bắt đầu như nước hắt đi không thể hốt lại...

Bảy năm trước.

Trường cao trung Ngọc Hòa , là trường trung học tư nhân nổi tiếng nhất thành phố Vân Dương.

Vào đầu thu, sáng sớm gió còn mang một chút ý lạnh, lớp 11A1 chuông vào lớp leng keng.

Bỗng nhiên, một bóng dáng tinh tế đáng yêu từ trên hành lang đi đến, cô có một khuôn mặt mộc mạc, trên người mặc đồng phục cao trung Ngọc Hòa, mái tóc đen nhánh tùy ý tán lác trên đầu vai.

Dáng vẻ này, giống như là mới tới.

“cốc...cốc...cốc” ——

"Mời vào."

Trong chớp mắt từ khi cửa phòng học mở ra, trong phòng đã im bật không có một tiếng động, tất cả ánh mắt của mọi người ánh mắt đều dừng lại trên bóng dáng đứng ở ngoài cửa.

Một cô gái thanh thuần tịnh lệ!

Ngũ quan tinh xảo dđ__le_quy_don.com, da thịt trắng đến mức gần như trong suốt! Riêng một đầu tóc dài hất lên chiếu xạ ra ánh sáng chói mắt!

Văn bản của trường trung học Ngọc Hòa rõ ràng quy định, trong thời gian ở trường, tất cả nữ sinh nhất định phải buộc hết tóc dài lên, không có tình huống đặc biệt, tuyệt đối không cho phép tóc tai bù xù đi vào phòng học! (nguyệt: quy định gì mà kì vậy trời)

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt hâm mộ, kinh diễm, ghen ghét của mọi người ư đều tụ tập vào trên người cô gái.

Lặng ngắt như tờ, trong phòng học im lặng đến nỗi ngay cả tiếng kim rơi xuống đều có thể nghe được!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Học Sinh Mới

Chủ nhiệm lớp đẩy chiếc kính mắt trên sống mũi lên, ánh mắt sắc bén lướt qua mọi người, sau đó từ trong đám người đi xuống bậc giảng vô tình đi đến trước mặt cô gái.

"Cô, cô khỏe chứ, em là học sinh mới, Đường Dĩ Phi."

Cô gái mỉm cười, lễ phép chào hỏi chủ nhiệm lớp.

Nụ cười này, làm điên đảo chúng sinh.

Chủ nhiệm lớp hài lòng gật đầu. "Cuối cùng cũng đến, về sau lớp 11A1 chúng ta có thêm thành viên mới. Bạn học Đường, tự giới thiệu một chút về mình đi!"

Đường Dĩ Phi được gọi tên, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên kinh ngạc, không phải cha mẹ đã dặn ở trường học phải tỏ ra khiêm tốn sao?

"Tôi tên là Đường Dĩ Phi, học sinh chuyển trường từ trường Trung Học Mạc Thành, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn."

Giọng nói dịu dàng như chảy ra nước, vừa dứt lời, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

Ánh mắt chủ nhiệm lớp vẫn dừng ở trên người cô, đưa tay chỉ chỉ chỗ ngồi gần cửa sổ. "Bạn học Đường, trước hết em ngồi cạnh bạn học Mạc!"

Đường Dĩ Phi sửng sốt, ánh mắt nhìn cánh tay của giáo viên.

Hàng thứ ba từ dưới lên, cạnh cửa sổ, chỉ là... làm gì có bạn học Mạc nào?

Khi mọi người đều chăm chú nhìn, Đường Dĩ Phi nở nụ cười đoan trang đi vào chỗ ngồi kia, bạn học ngồi bàn trước tò mò xoay người nhìn cô, thấy cô hơi nhú mày.

"Bạn học, chỗ này thật sự có người sao?" Lúc nói câu này, Đường Dĩ Phi cũng cảm thấy sợ da gà nổi hết lên, rõ ràng không có người, hai cái bàn trống, sao giáo viên lại nói ngồi cạnh bạn học Mạc?

Bạn học nam ngồi bàn trên ngai ngừng cười cười, cuối cùng không phụ sự kỳ vọng gật đầu. "Đương nhiên là có người!"

Đầu Đường Dĩ Phi tê dại một lúc, nuốt nước miếng, lưng thẳng tắp, ngồi xuống.

Từ trong túi lấy ra sách giáo khoa, đoan đoan chính chính đặt trên bàn học, phòng học lại khôi phục không khí như trước, ngoại trừ có người ngẫu nhiên ném ánh mắt tìm kiếm bên ngoài, dường như cũng không có gì kì lạ.

"Tìm kiếm thăm dò nơi hoang vắng, buồn thê lương..."

"Tìm kiếm thăm dò nơi hoang vắng, buồn thê lương..."

Giáo viên dạy, học sinh đọc theo, hoạt động kiểu này đúng là kiểu Đường Dĩ Phi nằm mộng cũng muốn nhớ!

Dần dần, khuôn mặt lạnh nhạt kia hiện lên mỉm cười.

Đến đâu thì hay đến đó.

"Phanh..."

Bỗng nhiên có một tiếng vang lớn, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Một thiếu niên tóc đỏ mặc đồng phục cả lơ phát phơ dựa vào khung cửa, huy chương xiêu xiêu vẹo vẹo trên cổ áo, cả vạt cũng không biết thất thế nào, tóm lại cứ lỏng lỏng lẻo lẻo nằm sấp trước ngực, lộn xộn nhưng lộ ra vẻ phóng đảng tự do.

Hai chân biến mất trong kiểu quần tây, thiếu niên một tay khoác túi ở đầu vai, một tay khác tùy ý đút trong túi quần.

Con người lười biếng hơi nheo lại, quét mắt qua chỗ ngồi của mình.

"Cô giáo, em đến trễ."

Chủ nhiệm lớp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn hắn. "Bạn học Mạc, em lại đến trễ."

Trong giọng nói nghiêm chỉnh có chút nghiêng răng nghiêng lợi, mà các bạn học khác lại xì xào bàn tán, che miệng cười trộm, trên mặt các bạn học nữ thì ửng đỏ.

Thiếu niên dựa vào khung cửa, đối với việc mình trở thành tiêu điểm hoàn toàn không biết, con người vô tội nhìn chủ nhiệm lớp. "Vậy thì thế nào?"

Một câu, khiến chủ nhiệm lớp mặt đỏ tới mang tai.

Đúng vậy, vậy thì thế nào?

Bạn học Mạc, gia thế tốt, thành tích tốt, coi như mỗi ngày đều đến trễ, đi học không nghe giảng, nhưng vẫn đứng đầu kì thi!

Chủ nhiệm lớp bất đắc dĩ đẩy đẩy kính mắt. "Về chỗ ngồi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thì Ra Là Lời Đồn “Phi”

Thế là mọi người ở bên trong đều nhìn chăm chú, Mạc Dĩnh Sâm đạp phải bước chân mèo, phong tình vạn chủng (Melody : đủ loại phong tình, để vậy cho nó hay ^_^) đi về phía chỗ ngồi của mình.

Bỗng nhiên ánh sáng trước mắt bị một tầng đen lớn che lại, Đường Dĩ Phi kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy một gương mặt tuấn mị (Melody : trong kia ghi xinh đẹp, ta k thích sửa lại :v), ánh mặt trời bên ngoài gần như hoàn mỹ phác họa hình dáng của hắn, đôi mắt xoáy thâm thúy, mũi cao thẳng, đôi môi tình xảo, mỗi một chỗ đều làm cho Đường Dĩ Phi thất thần hồi lâu.

Trên đời này thật sự có người chói mắt như vậy!

Mạc Dĩnh Sâm nghiêng ngẫm cười cười, từ trong túi lấy ra một cây bút ký tên lên, để trên bàn học, thân hình cao to chậm rãi ngồi xuống. (Melody : ông này bị tự kỉ, đừng để ý :3)

Thì ra, nơi này thật sự có người. (Melody : “=” lớp học mà k có người chã lẽ có ma hả anh?)

Mỗi buổi sớm đi học, bị hai người cắt ngang, dường như mọi người không còn hào hứng nữa, đến yếu ớt, thật vất vả mới nhìn đến khi tan học, nhìn về phía trước, không ngờ lại bị một mảng lớn che phủ.

“Này, mới tới?” Đường Dĩ Phi vừa định nghỉ ngơi trong chốc lát, Melodysoni_LQĐ đã bị thanh âm bất cần đời bên cạnh cắt ngang.

“Ừm.” Đường Dĩ Phi gật đầu.

“Cô ngồi sai chỗ rồi, chỗ này là chỗ của tôi.” Thiếu niên bá đạo gõ gõ mặt bàn của Đường Dĩ Phi, người ở phía sau hơi sùng sốt, chột mồm cười: “Thầy nói để cho tôi ngồi ở chỗ này, bạn học Mạc ngồi ở kế bên.”

“Ồ?” Mạc Dĩnh Sâm sờ mũi một cái, không nghĩ tới như vậy lại gặp trắc trở, “Vậy tên của cô là gì?”

Đường Dĩ Phi xấu hổ vì phải cùng nam sinh này nhìn thẳng vào nhau, vì thế nên rũ mắt xuống, vừa định trả lời, thì bỗng nhiên bị mấy nữ sinh đi ngang qua cắt ngang, “Bạn học Đường, ở trường trung học của cậu thế nào? Có nữ nam hay không?”

“Qua qua qua, có nữ nam thì sao? Có thể so sánh với học trường Long cùng Long Hiệu Thảo của chúng ta sao?”

“Cũng đúng nha, đã rất lâu rồi học trường Long không tới trường học, nghe nói là qua Anh Quốc rồi!”

“Oa! Học trường Long rất lợi hại a...”

Mấy người họ đều hỏi một câu, cậu một câu, Đường Dĩ Phi nghe thấy sùng sốt một chút, tuy nhiên cũng là nghe được một điểm huyền cơ. (Melody : điểm kì diệu ^_^ Chắc là ý nói nghe được tên của anh nam chính là một điểm đặc biệt ấy)

Trung học Ngọc Hòa có một học trường Long, còn có một người tên là Hiệu Thảo, đã trở thành người tình trong mộng của tất cả nữ sinh.

“Các người nói chuyện nhanh như vậy không sợ cắn đầu lưỡi của mình sao?” Âm dương quái khí (Melody : giọng nói lạnh như băng :v), mấy người bạn học cùng giật mình một cái, sau đó thì cười ngượng ngùng.

“Ồi, bạn học Mạc đang ghen tỵ sao? Đừng nha, cậu chính là Hệ Thảo của chúng tôi! Cùng học trường Long ngang tài ngang sức!”

“...” Mạc Dĩnh Sâm im lặng, chuyện này làm gì có liên quan tới anh?

Tuy nhiên lời của nữ sinh này là sự thật, Mạc Dĩnh Sâm và Long Thiếu Tôn, thực sự đều có truyền thuyết giống nhau, chẳng qua Mạc Dĩnh Sâm là bạn học cùng lớp với họ, cho nên mới thiếu cảm giác thần bí một chút.

Xác thực, dù cho ai học cùng lớp với Hiệu Thảo Melodysoni_LQĐ, quen biết lâu lẫn lộn cùng nhau thì cũng sẽ không cảm thấy hắn chính là Hiệu Thảo.

“Bạn học Đường, có cơ hội tôi nhất định muốn gặp học trường Long một lần...”

“Đĩnh Linh Linh~”

Âm thanh của tiếng chuông vào học vô tình vang lên, mấy người còn lại còn chưa kịp nói chuyện với học sinh mới đã phải trở về chỗ ngồi của mình, bắt

đầu một buổi học bí hiểm.

Đường Dĩ Phi đưa tay ra phía sau lấy quyển vở, xoay người lấy quyển sách Số học từ trong bụng ra (Melody : chép...k hiểu sao có thể lấy sách từ trong bụng?), đặt ở phía trên bàn học, lại lấy hộp bút ra đặt lên một cách ngay ngắn.

Nhìn qua, là một cô gái gọn gàng ngăn nắp.

Một miếng giấy A4 nhỏ hơn cái laptop, chính giữa có ghi ba chữ sâu sắc.

“Đường, Dĩ, Phi.”

Mạc Đình Sâm đọc từng chữ ra, không để ý ánh mắt tức giận của cô, “Thì ra là lời đồn Phi, ha ha ha...” (Melody : tên của chị nữ chính có chút đặc biệt :v, đặc biệt chỗ nào thì... ^_^ k nói đâu)

Hai má Đường Dĩ Phi ửng đỏ, tuy nhiên cũng không lên tiếng, đối với một số người ngoài không quen biết, cô không muốn lãng phí nước bọt.

“Ai nha, ba mẹ cô đặt tên nay cho cô đúng là đặc biệt nha!”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Vô Quyết Dày Có Móng Tay Nhọn

Ở bên tai, tiếng thiếu niên líu lo không ngừng, dường như có ý không cho cô nghe giảng bài.

Trên bục giảng, giáo viên dạy Số học đang giảng về Hàm Số Lượng Giác, toàn bộ lớp học đều yên tĩnh đến kì lạ, tất cả mọi người đều đang ngồi tiếp thu kiến thức mới.

"Bạn học Mạc, bạn không nghe giảng có thể ngủ, đừng làm ảnh hưởng đến người khác, thật phiền phức."

Khuôn mặt của Đường Dĩ Phi nghiêm chỉnh có chút không vui, không hề cười nhẹ nhàng giống như trước đó, âm điệu cổ ý cất cao vang lên trong lớp học yên tĩnh phá lệ đột ngột.

"Không được nói chuyện! Nghiêm túc nghe giảng bài!"

Đôi mắt cơ trí của giáo viên dạy số học nghiêm túc quét về phía Mạc Đình Sâm cảnh cáo.

Mạc Đình Sâm kinh ngạc, lại chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Một tiết học rất nhanh trôi qua, sau giờ học, Mạc Đình Sâm bắt đầu kế hoạch trả đũa!

"Đường Dĩ Phi, mới vừa rồi là cô có ý đúng hay không?" Thiếu niên đáng vẻ cà lơ phất phơ, thậm trí hai chân con tránh hết cả lối đi. Lúc Đường Dĩ Phi muốn đứng dậy đi vào WC, nhưng lại bị anh ngăn chặn đường.

Mạc Đình Sâm vênh vảo tự đắc, Đường Dĩ Phi nhìn thấy dáng vẻ kia của anh, lại nghe thấy anh ta chửi bới tên của chính mình, càng thêm tức giận không thể kiềm chế được.

"Đúng, vậy thì sao?"

"Cô..." Không nghĩ tới cô lại hào phóng thừa nhận, lại còn dùng chuyện vừa rồi nói chuyện với chủ nhiệm lớp để chặn anh!

Mạc Đình Sâm lập tức bị nghẹn lời, nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô thật lâu không thể nói lên lời.

Cô gái này, tâm tư kín đáo, thủ đoạn lại cao minh.

"Bạn học Mạc, mình cảnh cáo bạn, không nên trêu chọc mình."

Giọng nói của cô rất nhẹ, lại giống như mang theo ma lực đặc biệt, một đôi con ngươi đen trắng rõ ràng không có chút rung động nào, lại làm cho người ta có một loại ảo giác mãnh liệt!

Ma xui quỷ khiến, Mạc Đình Sâm thả hai chân xuống, cả người tránh sang một bên, nhường ra một con đường nhỏ cho cô.

Đường Dĩ Phi lạnh nhạt quét mắt liếc nhìn anh một chút, xác định về sau anh ta sẽ lại không gây chuyện nữa, lúc này mới rời khỏi.

"Hừ, mới tới vậy mà đã bắt nạt bạn học Mạc!"

"Quá phách lối?"

"..."

Sau đó gần như cả tiết Mạc Đình Sâm đều rất an phận, không có nói một câu cùng với cô, giờ nào không muốn nghe giảng anh ta quả thật nằm sấp trên bàn ngủ!

Cái gọi là vô quyết dây có móng tay nhọn, chắc là nói ý tứ như thế này!!

Cuối cùng cũng đến thời gian ăn trưa, Đường Dĩ Phi thu thập xong túi sách, một mình đi đến căn tin.

Bạn học đi cùng đường rất nhiều, nhưng chỉ là cô có thói quen đi một mình không thích đi chung với một đám người.

"Bạn học Đường, chúng ta cùng nhau đi ăn com!" Một nữ sinh trong lớp học chủ động đi tới cùng cô chào hỏi, Đường Dĩ Phi trong lòng ầm ập, gật gật đầu.

Căn tin trường Ngọc Hòa to lớn hơn rất nhiều so với các trường trung học bình thường, ngoài các đồ ăn bình thường cần phục vụ còn có các loại hoa quả Caramen tự phục vụ.

Lúc này là đầu thu, là thời tiết lạnh cũng không lạnh mà nóng cũng chẳng nóng, Đường Dĩ Phi lấy một phần com, lại lấy thêm hai thứ đồ ăn yêu thích, ngồi vào vị trí cạnh cửa sổ.

Bạn học nữ kia cũng lấy đồ ăn xong, thuận tiện lấy một đĩa Caramen ngồi lại đây.

Hai người cùng nhau nói một câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì để giết thời gian, trên thức tế cơ bản toàn là người kia hỏi còn Đường Dĩ Phi thì trả lời.

"Trước kia bạn học Đường học tại trường trung học Mạc Thành tốt như vậy tại sao lại chuyển đến trường này?"

"Cha mẹ di chuyển đến đây nên mình cùng đến theo."

"A " đôi phương nghe vậy, cặp mắt to giống như đang tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía cô, " Chẳng lẽ là ly dị?"

"Ai nói vậy?" cô hòng của Đường Dĩ Phi khô khốc, cô ở cô nhi viện sinh hoạt mười bảy năm, mới vừa rồi tìm được cha mẹ ruột, cho nên cùng bọn họ chuyển đến thành thị này.

"Cậu đừng để ý, mình chỉ buột miệng nói." Nữ sinh kia trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên, cúi đầu xuống tiếp tục ăn com.

"Ừm."

Về sau nữ sinh kia lại cùng nói với cô về một số vấn đề liên quan tới truyền thuyết của trường trung học Ngọc Hòa. Ngoài truyền thuyết về Long học trường còn có cả hoa khôi của trường Trầm Tâm Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Một Tấm Thẻ Vàng

"Bạn học Đường, về sau đi học cô phải nhớ kỹ phải buộc mái tóc dài lại, nội qui trường quy định rõ ràng, khi ở trường, nữ sinh bắt buộc phải buộc tóc dài lên, không phải trường hợp đặc biệt, tuyệt đối không cho phép để tóc tai bù xù đi vào phòng học."

"Há, vâng." Đường Dĩ Phi khẽ gật mình, ở đây cũng có quy định kỳ quái như vậy sao?

Bất nữ sinh không được xả tóc dài.

Ăn com xong trở lại phòng học, Mạc Đình Sâm đã sớm nằm xuống nghỉ trưa, đôi chân thon dài bá đạo chiếm chỗ của cô, Đường Dĩ Phi ngồi xuống bên cạnh chân tay của cô luống cuống, nhìn hai mắt anh nhắm nghiền, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Này, bạn học Mạc, có thể để chân qua một bên được không?" Đường Dĩ Phi nhắc chân lên nhẹ nhàng đá đá chân hắn.

Dấu chân màu xám của giày chơi bóng chày in lên giày vải màu trắng, thiếu niên miễn cưỡng nâng mí mắt lên híp đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào cô, "Oh, Đường Dĩ Phi, ăn xong rồi sao?"

"Tôi tên là Đường Dĩ Phi!" Đường Dĩ Phi đỏ mặt, một tay kéo anh ta dậy, có lẽ là không ngờ tới khí lực của cô lớn sẽ lớn như vậy, Mạc Đình Sâm lão đảo một cái, suýt nữa lật từ trên ghế xuống.

"Cô tính mưu sát tôi à?" Mạc Đình Sâm ngồi thẳng người, trong mắt không che giấu trêu tức.

Đường Dĩ Phi liếc nhìn anh ta một cái, lần này cô quyết không để ý đến anh ta nữa.

"Tốt tốt, được thôi Đường Dĩ Phi?" Thật sự là một trò chơi không hề đơn giản !

Mạc Đình Sâm nhìn cô gục mặt xuống bàn, nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ để lại cho mình một cái ót, trong lòng vô cùng khó chịu!

Tiểu thiếu gia của Mạc gia làm mưa làm gió không gì không làm được , từ khi nào lại chịu thua thiệt kiểu này? Thậm chí ngay cả một con nhóc cũng trị không xong!

Nghe tiếng ồn ào ở bên tai, Đường Dĩ Phi không nghe thấy anh ta nói xin lỗi để cho cô có một chút thư thái, mi liền cau chặt lại.

Khốn kiếp!

Một ngày sinh hoạt ở trường kết thúc rất nhanh, Đường Dĩ Phi thu dọn sách vở xong, thoải mái đi về phòng ngủ

Hôm qua trường Ngọc Hòa đưa tin, trường học đã an bài chỗ ở, chỉ là còn có nhiều thứ ở trong cần sửa lại, cho nên hôm nay mới chính thức trọ ở trường.

Thực ra nền giáo dục của Trung học Ngọc Hòa cũng không khắt khe lắm, học sinh có thể lựa chọn ở trọ hoặc về nhà, có lẽ Đường Dĩ Phi cảm thấy ở chung một chỗ với cha mẹ có chút xấu hổ, cho nên mới lựa chọn ở trọ lại trong trường.

Phòng 203.

Bên trong vốn là không có một ai, nhưng lúc Đường Dĩ Phi đi vào lại thấy một vị khách không mời mà đến.

"Chị..." Cô mím mím môi nói, tâm lý của cô luôn luôn khát vọng tình thân, nhưng ở trước mặt Đường Tư Nhiên đều bị dội tắt, có lẽ là bởi vì lần đầu gặp gỡ cô đã thấy được ánh mắt khinh thường từ Đường Tư Nhiên.

"Ừm, tan học rồi sao, toàn bộ đồ chị đều đã đưa cho em, còn thiếu cái gì thì nói với chị một tiếng, một hồi chị đi mua."

Đường Tư Nhiên lớn hơn ba tuổi so với Đường Dĩ Phi, là con gái lớn của Đường gia, cử chỉ đoan trang, giống như những tiểu thư khuê các, trong lúc giao tay nhắc chân đều lộ ra khí chất do được tu dưỡng tốt.

Khuôn mặt của cô ta rất đẹp, một đôi con ngươi như có lực hút, luôn có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đường Dĩ Phi nhìn đồ vật trong phòng lác đác, "Không thiếu, cảm ơn chị."

"Há, đúng, đây là thẻ cha mẹ cho em, về sau muốn mua gì thì cứ việc mua, không cần ủy khuất bản thân."

Một tấm thẻ vàng đưa tới trước mặt, lóe lóe ánh kim sáng lóa làm cô có chút nhức mắt.

Đây là của bố thí hay là tiền đền bù tổn thất?

Không ai biết.

"Được."

Cầm lấy tấm thẻ, Đường Dĩ Phi chăm chú nắm trong lòng lòng bàn tay, tấm thẻ nóng hổi làm bàn tay trắng nõn của cô suýt bồng.

"Tốt, ban đêm tôi còn có việc, cô tự mình đi dạo một vòng qua chợ đêm, ăn một chút gì thì trở về sớm một chút, sau đó ngủ đi, tôi đi trước."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Duyên Trời Định

Đường Tư Nhiên dẫn dò hai câu lại vội vàng rời khỏi.

Phòng ngủ to như vậy, bỗng chốc không khí dường như đang chảy động, cuối cùng cảm giác ngạt thở trong chớp mắt ấy cũng biến mất.

Đường Dĩ Phi cất tấm thẻ thật kỹ, chậm rãi đi đến một bên của giường lớn, thân thể mệt mỏi ngã xuống trần bông mềm mại, hai tay che mặt lại, thật lâu mới khẽ thở dài.

Dạng sinh hoạt này, thực sự cũng không đến nỗi tệ, ngoại trừ không có cô nhi viện cùng Ôn Hinh, những thứ khác đều không tệ!

Đêm nay, Đường Dĩ Phi không có ăn cơm tối, cũng không có đi dạo chợ đêm, chỉ lẳng lặng nằm ở trên giường, mơ một giấc mộng đẹp.

Trong mơ có một bé trai tươi cười vui vẻ với cô...

Sáng sớm hôm sau, lúc tỉnh dậy đã không còn nhớ rõ cảnh trong giấc mơ, chỉ là lờ mờ cảm giác khoe miệng có chút cứng ngắc, xem ra tối hôm qua cô thành hoa si cười cả một đêm. (Melody: ý nói chị này mơ thấy nữ nam nên cười tới sáng ấy)

Sau khi rửa mặt và dọn dẹp sách vở, đóng cửa thì đi vào lớp học.

Tuy nhiên lúc nhìn thời gian thì mới sáu giờ sáng, mấy bạn học đã ngồi trong phòng học.

Đường Dĩ Phi lướt nhìn đếm ngược tới hàng thứ ba chỗ ngồi của mình, phát hiện không có người, lúc này lòng mới được yên, dậm chân đi vào.

Có người chào hỏi, Đường Dĩ Phi cười đáp lại.

“Ai nha, khí hậu ở Mạc Thành thật sự biết nuôi dưỡng con người, dáng dấp của bạn học Đường thật đẹp lung linh như nước!” Một bạn học nữ vừa ăn điểm tâm vừa trêu chọc, một đôi mắt to lại lóe lên sự ghen ghét vì lời nói trong miệng của mình.

“Đúng vậy a đúng vậy a, tôi thấy bạn học Đường đã vượt qua hoa khôi của Trung học Ngọc Hòa.” Lại có một bạn học nam phụ họa, lông mày của Đường Dĩ Phi khẽ nhíu lại, mờ hồ có dự cảm bất thường.

“Còn không phải sao! Ngay cả chủ nhiệm lớp cũng sắp xếp cho bạn học Đường ngồi cùng bàn với bạn học Mạc, nữ nữ suất ca, chuyện này từ trước tới nay chưa từng có!” Đáng tiếc còn một số người không biết tốt xấu, nữ sinh tức giận giương môi.

Là lại một đứa trẻ đồ ky, Đường Dĩ Phi hơi nhíu mày.

Xem ra, cái gọi là kém hơn một bậc chỉ là do cô tự lừa dối bản thân.

Đường Dĩ Phi không phải người ngu, tự nhiên có thể nghe được ngụ ý trong lời nói của họ, che giấu ánh mắt phức tạp, Đường Dĩ Phi câu môi, trấn định tinh thần nhàn nhạt nói: “Mạc Thánh không có tốt như vậy, nếu không tôi đến Ngọc Hòa làm gì?”

“Chuyện này cũng đúng, thanh danh của Trung học Ngọc Hòa rất lớn, không ít học sinh ở bên ngoài muốn che vỡ đầu để vào đây!”

Có người tự hào vỗ ngực một cái, giống như mình ở Ngọc Hòa rất giỏi.

Đường Dĩ Phi xem thường, khẽ cười một tiếng.

“Cô gái xinh đẹp trên thiên hạ này, có thể được xem là hoa khôi hay không thì phải vượt qua học tỷ Thẩm của chúng ta, khí chất cao quý rõ ràng, khiến người ta liếc mắt một cái cũng cảm thấy bị khinh nhờn...”

Đề tài lập tức bị cô thay đổi, lúc bấy bạn học nam còn ca tụng cô lập tức phản chiến: “Thẩm học tỷ đúng là Nữ thần a! Lời này của bạn học Đường rất đúng, học trưởng Long cùng học tỷ Thẩm của chúng ta đúng là duyên trời định!”

“Ồ?” Đường Dĩ Phi giống như không hiểu lắm, nhíu mày: “Học trưởng Long và học tỷ Thẩm là người sao?”

Dĩ nhiên nữ sinh chanh chua lúc này cũng bị lôi cuốn, Đường Dĩ Phi nhìn thấy gương mặt kích động của cô, “Làm sao có thể? Trình độ học trưởng Long của chúng ta rất cao, bên ngoài đều nói, bọn họ rất trong sạch!”

“Trắng hay đen không cần biết! Nếu có tin đồn thì nhất định có khả năng!” Có người mồm mép láo lỉnh tiếp lời.

“Cũng chính là, bạn học Giang cậu đừng lừa mình dối người nữa, hoa khôi chắc chắn cùng một chỗ với Hiệu Thảo.” (Melody: ta có ngồi nghiên cứu mấy chương trước, tôi đây có thể suy được “Hiệu Thảo” mà mấy người này hay nói là một nhóm nữ nam ấy :v giống như F4 trong “Vườn sao băng” bla bla)

“Tôi đâu có...”

“Thế thì thật đáng tiếc cho trái tim của hàng chục cô gái rồi.” Đường Dĩ Phi liếc nữ sinh kia một cái, thấy mặt cô đỏ tới mang tai giống như muốn tiếp tục

tranh cãi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Quan Hệ Càng Ngày Càng Căng Thẳng

"Xã hội bây giờ càng ngày càng quan trọng việc môn đăng hộ đối, học trưởng Long giống Trầm học tỷ *, anh ấy không chỉ có tướng mạo và tài năng xuất chúng, mà gia thế cũng là số một số hai, có thể cùng anh ấy ngồi cùng một chỗ là may mắn của chúng ta."

Mặt Đường Dĩ Phi không đỏ sắc, làm sao cô biết những chuyện này? Thêu dệt không cần cứ, vừa hay cùng một đám nữ sinh đi ăn cơm, sẵn nghe bọn tám chuyện linh tinh, cô cũng có ý lắng nghe một chút.

Có mấy bạn học nghe lời của cô nhao nhao bàn tán, đồng ý gật đầu, Đường Dĩ Phi cười cười, không hề đáp lời, tro mắt nhìn bạn học Giang một mặt biệt khuất, còn mình ngược lại là chậm rãi từ trong túi xách lấy ra một ổ bánh mì với sữa bò, nhàn nhã ăn sáng.

Tuy không biết mấy vị bạn học này sao lại nhằm vào cô, nhưng chuyện này cũng làm cho Đường Dĩ Phi cảnh giác hơn, về sau nhất định phải cẩn thận.

Một lúc sau, mấy người cùng lớp đều theo Đường Dĩ Phi cùng đứng lên, đương nhiên, phần lớn đều là bạn học nam.

Mọi người dần dần đến đông đủ, trong nháy mắt đã đến giờ vào lớp, thầy giám thị trực ban cũng đã đến kiểm tra, các bạn học cũng đều ngoan ngoãn nghiêm túc đọc sách.

Đường Dĩ Phi cúi đầu xem sách, chỉ cần ngẩng đầu liền có thể thấy một loạt ánh mắt oán hận, ghen tỵ của các nữ sinh, xem ra, cô đã đắc tội rất nhiều người a.

Dù trong lòng đã dự liệu trước, nhưng cửa lớp vẫn bị anh ta thô bạo đập đổ.

Mạc Đình Sâm lấy tư thái mỉa mai hoặc đi vào, về mặt vênh vao tự đắc.

Chú ý tới ánh mắt của đám nữ sinh, Đường Dĩ Phi nghĩ thông suốt được một số chuyện.

Cây to thì đón gió.

Mạc Đình Sâm không thể không nghi ngờ, anh là một gốc cây lớn chuyên gây họa, Làm cho cô nhận hết tất cả lửa giận của các bạn học nữ!

Hết lần này tới lần khác, suy nghĩ của Mạc Đình Sâm hoàn toàn không giống với người khác, cô càng tỏ ra lạnh nhạt, anh ta ngược lại càng thân cận!

Không phải sao?! Giờ phút này, ở trước mặt nhiều người như vậy, anh lại dùng tư thế bất cần đời, tiến đến bên tai cô, thở nhẹ hơi nóng, "Bạn học Đường lời đồn, chào buổi sáng "

Đường Dĩ Phi tức giận đến suýt nữa cầm sách trên tay đập vào mặt gã, tuy nhiên, lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo từ bốn phía, cô hiện tại chỉ có thể coi như thôi.

Hiện tại cô thật đúng là đâm lao phải theo lao!

Mạc Đình Sâm từ trong túi quần lấy ra một cây bút bỏ trên bàn, tiến đến gần Đường Dĩ Phi, không chút khách khí giật lấy cuốn sách đoạt về phía mình!

"Cậu đang làm gì vậy?" Đường Dĩ Phi giật mình.

"Không mang sách, bạn học Đường, cho nhìn chút đi!"

Cô chưa kịp mở miệng, anh đã mở miệng nói, rồi cầm lấy sách bắt đầu đọc diễn cảm.

Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi, ngẩng đầu quả nhiên thấy một loạt ánh mắt sắc bén lướt về phía cô.

Đánh chết cô cũng không muốn bị hiểu lầm vô cớ kiểu này!

"Vậy cậu xem đi, tôi xem sách tiếng Anh ."

Đường Dĩ Phi buông tay ra, sách ngữ văn ở một bên bởi vì cô đột ngột buông tay mà hơi nghiêng, liếc thấy anh ta không làm khó, cô lúc này mới thở phào.

Mấy ngày kế tiếp Đường Dĩ Phi rất khó chịu!

Từng giây từng phút đều bị nhìn chăm chăm thì không nói đi, đã vậy, trong ngăn kéo bàn học còn xuất hiện một số đồ vật lạ.

Có đôi khi muốn cầm quyển sách đọc, cúi đầu lại nhìn thấy một con gián điều võ dương oai nằm kẹp trong sách.

Có đôi khi muốn cầm laptop, ai ngờ sờ qua qua lại là một đồng giấy vụn.

Dần dần, thứ xuất hiện càng lúc càng tăng cấp, từ gián đến sâu bọ, giờ đến cả chuột!

Đường Dĩ Phi cong môi, im hơi lặng tiếng đem mấy thứ tạp nham kia đi xử lý, còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn nhìn mấy cái bạn học nữ.

Mấy cái này mà cũng muốn đem ra dọa cô? Không biết là cô không sợ à?!

Bất tri bất giác một tuần học tập cứ như thế trôi qua, quan hệ của Đường Dĩ Phi cùng đám nữ sinh càng ngày càng căng thẳng, mà Mạc Đình Sâm giống như uống nhầm thuốc, mỗi ngày đều thân cận với cô!

"Bạn học, ngày mai không có tiết học, đêm nay tôi dẫn cậu đi dạo một vòng chợ đêm nhé?"

*Học Tỷ: Người học khóa trên

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chúng Ta Là Anh Em Được Không?

"Tôi còn có việc, cậu muốn đi thì tự đi!" Đường Dĩ Phi chưa từng có sắc mặt tốt với anh ta, cầm túi, đứng lên.

"Tránh ra."

Mạc Đình Sâm nghe vậy, thân thể ngồi càng thêm thẳng tắp, khóe môi nhếch lên một độ cong như có như không, ánh nắng mặt trời mùa thu rơi trên người anh, làm tăng thêm một phần phóng khoáng khoáng ngông nghênh.

"Bạn học Mạc, phiền cậu nhường một chút, tôi muốn về nhà, không rảnh đi dạo chợ đêm với cậu!"

"Tôi đưa cậu về nhà?" Khóe miệng cười càng thêm tà ác.

Sao Đường Dĩ Phi lại không biết tâm tư nhỏ của anh chứ?

Không phải muốn người khác hiểu nhầm mối quan hệ giữa hai người bọn họ làm cho cô không còn cách nào đặt chân ở Ngọc Hòa sao?

"Bạn học Mạc, đầu óc cậu nghĩ gì tôi biết, cậu không cần trả đũa tôi khắp nơi vì chuyện kia, tôi không đáng để cậu phí hết tâm tư đi đối phó."

Mạc Đình Sâm hơi hơi kinh ngạc, nụ cười ở khóe miệng có chút nhạt đi. "Ồ? Trong mắt cậu tôi là người như vậy sao?"

Đường Dĩ Phi không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt 'chẳng lẽ không đúng sao' liếc nhìn anh.

"Bạn học Đường, tôi nên nói là cậu ngu ngốc? Hay là quá ngây thơ? Tôi đang t theo đuổi cậu, chẳng lẽ cậu không nhìn ra?"

Thiếu niên biểu hiện ra đáng vẻ bị thương, lúc này trong phòng học không còn nhiều người, chỉ còn mấy bạn học đang trực nhật, cách khá xa, cũng không biết bọn họ đang nói gì.

"Ha ha..." Đường Dĩ Phi buồn cười nhìn hắn. "Bạn học Mạc, tôi đã nghiên cứu qua tâm lý học, bản lĩnh nói dối của bạn thực sự quá kém!"

"..."

"Còn có, tôi đã nói rồi, đừng trêu chọc tôi, đây là cảnh cáo cuối cùng của tôi dành cho cậu!"

Dứt lời, nhấc chân đá bay anh ra khỏi ghế, lưng thưng rời đi.

Mạc Đình Sâm sững sờ tại chỗ rất lâu mới phản ứng được, lại nhìn ra ngoài cửa đã sớm không còn bóng người, gào to. "Đường Dĩ Phi! Cậu sẽ phải hối hận!"

Tất cả học sinh đang trực nhật kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy anh tức giận tiến lên đá đổ thùng rác, hậm hực rời đi.

"Bạn học Mạc với bạn học Đường làm sao vậy?"

"Không biết, chắc là cãi nhau?"

"Nói nhảm!"

"..."

Đường Dĩ Phi về phòng ngủ, dọn dẹp đồ vật, rất nhanh, tài xế đã chờ ngoài cửa.

"Đóng cửa lại, nở một nụ cười gương gao, cất bước đi đến cửa trường học.

"Này, thật sự không cần tôi đưa cậu?"

Mới ra cửa ký túc xá liền bị một bóng dáng tiêu sái ngăn trở, giọng nói không bị trói buộc khiêu khích, Đường Dĩ Phi không vui nhíu mày.

Có ít người, thật đúng là giống kẹo cao su rất dính người, bỏ cũng không bỏ được!

Lạnh lùng liếc anh ta một cái, trực tiếp coi như không khí!

Đường Dĩ Phi ngẩng đầu lên, đi qua Mạc Đình Sâm đi thẳng đến cửa trường học.

"Này! Thật là không có lịch sự! Cứ bỏ đi như vậy sao?" Mạc Đình Sâm đang dựa vào gốc cây lớn làm dáng, thấy cô một mắt cũng không thèm nhìn mình mà cứ như vậy rời đi, trong nháy mắt ỉu xìu.

Chạy chậm đuổi theo cô, cánh tay lớn mật chụp vào bả vai cô!

"Đừng làm rộn! Sau này tôi sẽ không bắt nạt cậu nữa, chúng ta là anh em được không?"

Đường Dĩ Phi bình tĩnh tránh đi bàn tay heo đang vươn tới của anh ta, mặt mũi tràn đầy khinh thường, chỉ có ánh mắt lạnh nhạt.

"Bạn học Mạc, xin tự trọng."

"Được được được, tự trọng tự trọng..." Mạc Đình Sâm không thể làm gì, gơ hai tay đầu hàng, không chút nào để ý nhún nhún vai.

Đường Dĩ Phi cước bộ chậm dần, bỗng nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn về phía hắn. "Tôi đã nói với cậu, đừng trêu chọc tôi, bạn học Mạc còn muốn đi theo tới khi nào?"

Mạc Đình Sâm sờ mũi một cái, đáng vẻ vẫn bất cần đời như cũ.

"Theo? Bạn học Đường, đúng lúc tôi về nhà, chỉ tiện đường mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đồ Ước Phải Thua Không Thể Nghi Ngờ

Gặp quý, cái gì mà tiện đường chứ!

Tình nhẫn nại của Đường Dĩ Phi gần như mất hết, đi một đoạn không xa nữa thì sẽ đến chỗ đậu xe của chú Trương, cô cũng không muốn bị tên nhị thể tổ này phát hiện thân phận của mình!

"Được, vậy cậu đi trước đi, tôi chờ một lúc rồi đi sau!" Rõ ràng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi vậy mà nét mặt của cô vẫn như cũ không có một chút dao động nào .

Ai biết Mạc Duẩn Sâm dĩ nhiên lại chơi xấu, đưa qua hai tay lười biếng để ở sau ót, nhân nhả nhìn xung quanh, "Phong cảnh thật tốt, mình nghỉ một lát."

". . ."

Đường Dĩ Phi nhăn mặt lại, giọng nói đã rõ ràng muốn bộc phát, "Mạc Duẩn Sâm! Cuối cùng cậu muốn quán mình đến khi nào? Cậu có biết bởi vì cậu mà mình đã bị mọi người cô lập không?!"

Mạc Duẩn Sâm ngậy người, tuy nhiên lại thuận theo cười nhạt một tiếng, giờ lên ngón tay thon dài, giọng nói cũng rất đáng đánh đòn, "Người có mắt đều có thể nhìn ra được."

"Cậu . . ."

"Vậy thì thế nào? Bản thiếu gia thích, cậu làm gì được mình!" Khóe môi nhếch lên nụ cười tình thế bất buộc, đáng vẻ lưu manh tự đắc nhìn Đường Dĩ Phi!

"Mạc Duẩn Sâm!" Đường Dĩ Phi không thể kiềm chế mà cất cao giọng, cậu ta luôn luôn có cách đánh tan lớp mặt nạ dịu dàng mà cô vất vả lắm mới làm được, "Nói đi, cậu muốn mình làm thế nào mới chịu buông tha cho mình?"

Nghe lời Đường Dĩ Phi nói, Mạc Duẩn Sâm híp lại đôi mắt tà mị, cuối cùng cũng cũng chịu bàn điều kiện, hừ.

Đường Dĩ Phi nguoi dám cả gan viết báo cáo nộp thầy, hại anh bị phê bình, thù này Bản Thiếu Gia không thể không báo!

"Nghe qua Long học trưởng chưa?" Đôi mắt đen láy xảo quyết nhìn chằm chằm người đang giận dữ trước mặt, Mạc Duẩn Sâm bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ.

Đường Dĩ Phi vô cùng kinh ngạc gật đầu, tuy nhiên cô cũng không có nói nhảm với cậu ta, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cậu ta, "Liên quan gì đến anh ấy?"

"Đánh cược đi, chỉ cần cậu có thể thuận lợi lấy được đến số điện thoại của anh ta." Đường Dĩ Phi thở phào nhưng còn chưa kịp hài lòng lại bị câu nói tiếp theo của cậu ta làm cho kinh ngạc, "Đầu tiên trở thành bạn gái của anh ta, làm cho anh ta ở trước mặt đông đảo học sinh trong trường thừa nhận mối quan hệ với cậu, sau đó mình tuyệt đối sẽ không quán quít lấy cậu nữa."

Thế này là thế nào?

Đường Dĩ Phi nghe xong trực tiếp vỡ mộng, chuyện của cô cùng Mạc Duẩn Sâm tại sao lại phải kéo học trưởng vô tội vào?

"Ấu trĩ." Lạnh lùng phun ra hai chữ, Đường Dĩ Phi nhấc chân lên chuẩn bị rời đi.

"Cộng thêm mình sẽ làm thuộc hạ dưới trướng của cậu. cậu nói gì mình sẽ nghe đấy!" Duẩn Sâm vươn cánh tay ngăn cản đường đi của cô.

"Chuyện này không nên lôi kéo người khác vào, Mạc Duẩn Sâm cậu đùa giỡn đủ chưa?"

"Vậy mình vẫn cứ tiếp tục quán quít lấy cậu, làm cho tất cả mọi người không chơi với cậu nữa." Anh tùy ý cười, trong lòng cũng bắt đầu tính toán phương án khác.

Trong truyền thuyết Long Thiếu Tôn không đến gần nữ sinh, ở trường chưa bao giờ có nữ sinh can đảm khiêu khích bày tỏ tình cảm với anh ta, tuy trong lòng mọi người có thâm hận, nhưng lại không có một ai có dũng khí bày tỏ với anh ta.

Bởi vì . . . Nghe đồn anh ta thích con trai.

Mà người được mọi người truyền đi bàn tán xôn xao Trầm Tâm Vũ chỉ là tấm chắn anh ta dùng để che dấu tính hướng không bình thường của mình mà thôi.

Vụ cá cược này đối với Đường Dĩ Phi mà nói chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ!

"Cậu . . ." Đường Dĩ Phi thở hổn hển "Nếu như mình không đáp ứng cá cược thì sao?"

"Vậy thì cô một tuần nay làm sai việc gì với tôi đều hướng tôi xin lỗi, đồng thời trước mặt bạn học cả lớp cho ta niệm tạ lỗi thư cục ba cung, tôi sẽ bỏ qua cho cô."

Vừa nghĩ tới Đường Dĩ Phi đáng đáp thất bại chủ động hướng anh mở miệng xin lỗi, Mạc Duẩn Sâm khóe miệng cười cười càng ngày càng kỳ lạ.

"Mạc Duẩn Sâm, cậu đây là cố ý!" Bao nhiêu rứt của Đường Dĩ Phi đầu bị cậu ta chọc cho tức giận bỏ nhà đi hết!

"Đúng vậy, mình là cố ý đấy, vậy thì thế nào? Bạn học Đường?"

Ngữ điệu kỳ quái vang lên, làm cho Đường Dĩ Phi nhớ ngay đến chuyện xảy ra trong tiết học số học tuần trước, không ngờ cậu ta lại ghi hận lâu như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Hồng Môn Yến

“Mạc Duẫn Sâm, làm phiền cậu nói phải giữ lời, đừng để đến lúc đó thì quỵt nợ!” Đường Dĩ Phi hít một hơi sâu, ai oán liếc nhìn anh một cái.

“Một lời đã nói ra, tứ mã nan truy!” Mạc Duẫn Sâm gật đầu khẳng định, bộ dáng giống như một lời nói thật sự đáng giá ngàn vàng.

Đường Dĩ Phi không hề để ý, chỉ là thân nhiên đảo qua ánh mắt gian trá của anh, mời anh đào khế mở: “Tôi sẽ để cho cậu tâm phục khẩu phục.”

“Mời mắt mong chờ.”

Lướt qua Mạc Duẫn Sâm, vẻ mặt Đường Dĩ Phi như mây trôi nước chảy (Melody : trong QT dịch ra câu văn đậm phong kinh ấy ~ chắc ý nói k lo lắng hay thông thả đại loại), bẩm sinh nếu không phải là sự việc quan trọng mang tính lựa chọn thì cô lập tức sẽ quên sạch sành sanh.

Mạc Duẫn Sâm nhìn theo bóng lưng duyên dáng của cô khẽ gọi lên ý cười, xem ra đợi đến khi Long Thiệu Tôn trở về nhất định sẽ có trò hay để xem!

“Tam tiểu thư.”

Tài xế nhìn thấy Đường Dĩ Phi đi về phía ngõ nhỏ bên này thì cung kính chào đón, mở cửa xe dùm cho cô.

“Chú Trương thật ngại quá, vừa rồi có chút việc, để chú đợi lâu.” Đường Dĩ Phi cười ôn nhu, lập tức lên xe.

“Không sao đâu Tam tiểu thư, nhiệm vụ của tôi là đưa đón tiểu thư, không có đợi lâu, không đợi lâu.”

Hơn bốn mươi tuổi, nói chuyện cũng rất khiêm tốn, ít ra không vì thân phận của Đường Dĩ Phi mà châm biếm cô.

“Đi thôi.”

Đường Dĩ Phi lộ vẻ xúc động khi nhìn thoáng qua chú Trương, cuối cùng cũng không có nói gì.

Nếu như lấy thân phận của cô để nói với ông lời cảm tạ chỉ làm ông sợ hãi, thôi thì quên đi!

Chiếc Minivan màu đen (Melody : ai thắc mắc thì lên gg tìm hiểu nha >_<) vững vàng chạy nhanh về phía trước, nữ sinh đứng đầu ngõ đứng kinh ngạc nửa ngày trời cũng không nói ra lời nào.

Giang Mỹ Kỳ, trước đó không lâu đã nhầm vào bạn học cùng lớp Đường Dĩ Phi, bây giờ nhìn thấy chiếc BMW Minivan, lại ghen tỵ đến nghiến răng! (Melody : đúng là lòng dạ nữ sinh)

Không thể tưởng tượng được thân phận của Đường Dĩ Phi này nhất định không nhỏ!

Khó trách cô lại nói chuyện môn đăng hộ đối là nhầm nhứ!

Oán hận nắm chặt tay, khuôn mặt Giang Mỹ Kỳ âm độc, nhanh chóng núp vào trong ngõ nhỏ.

Khốn kiếp!

Bên trong một toà nhà ba tầng kiểu Đức có phòng tắm đồng hồ bằng bạc(Melody : cái này tự lên gg tìm nhá ^_<) ẩn hiện giữa ánh sáng chiều tà, có mấy chiếc xe sang trọng đậu trong sân.

“Tam tiểu thư trở về rồi!”

Đường Dĩ Phi vừa bước vào cửa chính, người hậu liền mừng rỡ chạy tới phòng khách báo cáo.

“Cha, mẹ, con đã trở về.”

Đường Dĩ Phi đi đổi giày, phòng khách lớn như vậy, không hiểu sao lại tụ tập rất nhiều người.

“Dĩ Phi.” Cha Đường yêu thương kéo tay cô: “Đói không?”

Đường Dĩ Phi nhu thuận gật đầu, tùy ý để cho đôi tay ôn hòa nhu thuận kia nắm lấy mình.

Sắc mặt mẹ Đường ở một bên cũng không có nhiều thay đổi, nhìn lên bậc thang ở lầu hai lên tiếng: “Tuân Hựu, Tư Nhiên, xuống ăn cơm!”

Đợi đến khi hai đứa nhỏ khác của Đường gia xuống, mấy người lạ trong phòng khách mới đứng lên trên chộc.

“Mấy đứa con gái này của Đường tổng Nhân Trung Long Phụng a!” (Melody : chắc ý nói người tài giỏi ấy)”

“Mạc tổng nói giỡn, mấy đứa con của Đường mỗ làm sao có thể bằng con trai cùng con gái của anh chứ?”

“Ha ha ha...Đường tổng thật khiêm tốn!”

Mấy người họ, tôi một lời, ông một lợi thôi phồng lên, mắt Đường Dĩ Phi nhìn mũi, mũi lại nhìn trái tim, ngẫu nhiên mà nở một nụ cười dịu dàng.

Bữa tối hoàn toàn phong phú giống như trước đây, Đường Dĩ Phi cúi đầu ăn phần cơm của mình, chỉ là thỉnh thoảng có một số ánh mắt dò xét nhìn về phía mình, thậm chí là người đàn ông trung niên tự xưng Mạc tổng kia còn có thể nhìn cô khẽ gật đầu cười thần bí!

Làm sao bữa cơm này lại có loại cảm giác giống như Hồng Môn Yến!

Rất quý dị!

Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy tê cả da đầu, vội vàng ăn cơm, lấy cớ thân thể không thoải mái để xin lên lầu.

“A, Dĩ Phi ăn no rồi sao?” Cha Đường nhìn đồ ăn trước mặt cô, hình như cô không có động vào, không khỏi nghi hoặc.

“Hiện tại cô gái trẻ đều ăn uống ít lại, vì dáng người thon thả có thể không ăn uống gì!” Ánh mắt trên ghẹo của Mạc tổng rơi xuống trên người của Đường Dĩ Phi, lại là một nụ cười thần bí!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Công Cụ Quan Hệ Thông Gia

"Khách vẫn ngồi đây mà đã rời bàn ăn, người ở cô nhi viện đúng là không có giáo dưỡng..." Mẹ Đường nhìn bóng lưng Đường Dĩ Phi nhỏ giọng thăm thẳm, lại bị ánh mắt sắc bén của cha Đường liếc đến.

Tuy giọng nói rất nhỏ nhưng Đường Dĩ Phi đứng dậy đi qua vẫn nghe được, âm thầm nắm chặt tay, giả vờ như không biết gì đi lên lầu.

"Mặt mũi của tam tiểu thư đúng là trò giỏi hơn thầy, chắc chắn..." Đợi đến khi bóng dáng Đường Dĩ Phi hoàn toàn biến mất, mấy người lớn trong nhà bắt đầu trên chộc.

"Ha ha ha..."

Trong phòng khách cười nói vui vẻ, chỉ là Đường Tuấn Hữu lại có chút không vui.

Xem ra em gái nhỏ vừa trở về đã bị xem là công cụ để lôi kéo quan hệ thông gia rồi!

Chờ một lúc, Đường Tuấn Hựu đứng dậy.

"Các chú cứ tiếp tục, cháu đã ăn no rồi, xin lỗi không tiếp được nữa." Đường Tuấn Hữu ưu nhã hạ thấp người, hình ảnh quý công tử dịu dàng đúng là vào lòng người ta!

"Được được được." Người đàn ông trung niên cười đến không ngậm miệng được, không chỉ có hôn sự của con trai, ngay cả con gái lớn cũng có hạnh phúc!

Lầu hai, phòng cuối hành lang, dưới ánh đèn bàn màu cam, Đường Dĩ Phi nhú mày cắn đầu bút nhìn vào đề bài.

Bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên làm xáo trộn suy nghĩ của cô, hắng giọng. "Mời vào."

"Đang làm bài tập à?"

Giọng nói của Đường Tuấn Hựu truyền đến, hình ảnh người anh trai cười ảm áp lọt vào tầm mắt cô.

"Anh hai."

"Vừa rồi mẹ nói gì em đừng để trong lòng, mẹ cũng chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, không có ác ý gì."

"Anh ba cũng nghe thấy?" Đường Dĩ Phi cười đắng ngắt, sắc mặt có chút rối rắm, cô cứ nghĩ chỉ có mỗi mình nghe thấy, hóa ra bà ấy nói cho tất cả mọi người đều nghe.

"Con bé ngốc, đừng để ý." Đường Tuấn Hữu cười đau lòng xoa xoa tóc cô.

Trong trí nhớ dường như chưa có người nào dịu dàng với mình như vậy.

Đôi mắt đỏ lên, nỗ lực ngăn lại trái tim đập nhanh. "Anh ba, ngày mai em muốn đi cô nhi viện, chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý..."

"Đúng lúc ngày mai anh không có khóa học, buổi sáng anh đưa em đi."

"Cảm ơn anh ba!"

"Con bé ngốc." Đường Tuấn Hữu cười sáng lạng. "Học bài xong thì đi nghỉ ngơi sớm, ngày mai chín giờ xuất phát, quá giờ anh sẽ không đợi nha!"

"Được." Đường Dĩ Phi cảm động gật đầu.

"Em gái, nếu cha mẹ hỏi em cảm thấy nhà họ Mạc như thế nào phải trả lời khác, biết không?"

Đường Tuấn Hữu xoắn xuýt một lúc lâu, cuối cùng không đành lòng hỏi cô.

"Ách, tại sao phải hỏi em về nhà họ Mạc thế nào?"

Đường Dĩ Phi kinh ngạc nhìn anh.

"Haizz" Đường Tuấn Hữu thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ vãng vai cô. "Em còn nhỏ, về sau chờ sau khi em lớn lên thì sẽ hiểu, bây giờ cứ nghe lời anh hai nói, được không?"

Gần như là không có một chút do dự, Đường Dĩ Phi trịnh trọng gật đầu.

Nhắc tới người cha hơn mười năm chưa từng gặp cực kỳ yêu thương cô, nói tiếp là người anh trai này, Đường Dĩ Phi có thể không để ý lời nói của bất kỳ người nào, nhưng nếu là hai người này cô sẽ không bao giờ làm trái lại lời họ.

Sau khi Đường Tuấn Hữu rời đi chưa được bao lâu, quả nhiên mẹ Đường đến hỏi thăm, tuy nhiên chỉ hỏi chuyện ở trường và bạn học thế nào, cũng không làm khó cô.

Đường Dĩ Phi nhớ tới lời nói của anh hai cũng trả lời bà một cách qua loa cho có lệ.

Mẹ Đường đi rồi, Đường Dĩ Phi cũng không muốn cười ngụy trang nữa!

Đây chính là nhà giàu! Về sau đây chính là nhà của cô!

Đường Dĩ Phi nhận mệnh ngã vào giường lớn.

Khốn kiếp.

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Phi tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chủ Nhân Của Xe Đua

Bởi vì muốn đi cô nhi viện, cô cố ý phân công nhà bếp làm một chút điểm tâm, khi Đường Tuấn Hữu thức dậy rồi giường đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa.

"Oh, em thức dậy thật là sớm!" Đường Tuấn Hữu giễu cợt nói.

"Anh hai, anh nhanh ăn điểm tâm, sắp đến giờ rồi, không thể chậm trễ được."

Khuôn mặt của Đường Dĩ Phi đỏ bừng, giật nhẹ góc áo anh.

Từ cầu thang bước xuống, Đường Tư Nhiên đương nhiên nhìn thấy tất cả, khước miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt, ánh mắt lướt qua Đường Dĩ Phi.

"Chuẩn bị đi đâu vậy?"

Trong lòng Đường Dĩ Phi thoáng giật mình, "Chị cả.."

"Đặt em ấy ra ngoài đi chơi, thuận tiện mua cho em ấy mấy bộ quần áo, thế nào, chị đi cùng chứ? Làm người tư vấn cho bọn em?"

Đường Tuấn Hữu vừa ăn điểm tâm, vừa như lơ đãng ném cho người kia một ánh mắt khiêu khích!

"Chị không đi đâu, em đưa em ấy đi chọn lựa vài bộ quần áo, giày, đồ trang sức, trang điểm đi." Đường Tư Nhiên chỉ nói hai câu rồi rời đi.

Rõ ràng là hai chị em sinh đôi cách nhau không quá năm phút đồng hồ, vậy mà tính cách của hai người lại khác nhau nhiều như vậy?

Đường Dĩ Phi quay lưng lại hướng về phía Đường Tuấn Hữu gian xảo le lưỡi trêu chọc.

"Hừ, sợ em luôn, đi thôi." Thả miếng bánh mì vừa mới ăn được một nửa xuống, Đường Tuấn Hữu cầm lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài cùng Đường Dĩ Phi.

Chiếc xe đua không được tính là xa hoa cao cấp, dù sao Đường Tuấn Hữu mới hai mươi tuổi, nhà họ Đường dạy con không theo chủ trương xa hoa lãng phí nên cha Đường mới tặng cho hai chị em song sinh một chiếc xe đua vào ngày sinh nhật tròn hai mươi tuổi.

Xe đua màu bạc có dáng vẻ rất đặc biệt cấu tạo hình giọt nước nghiêng nhiều về mặt tốc độ.

Đường Tuấn Hữu đạp chân ga, tốc độ của xe đua nhanh hơn so với xe hơi bình thường rất nhiều.

Xe đua mui trần có ưu điểm là không cần mở chốt cửa sổ cũng có thể hưởng thụ gió thu thổi nhẹ vào mặt tăng thêm một phần anh khí.

Sợi tóc mềm mại bay bay trong gió, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu vào gương mặt, Đường Dĩ Phi nhắm mắt lại hưởng thụ.

Chưa bao giờ nghĩ tới thì ra có một người anh trai bảo bọc cưng chiều mình lại có cảm giác tốt như vậy!

"Dĩ Phi, tháng sau anh em mình đi qua Mạc Thành!" Nhìn thấy cô nở nụ cười chân thật, Đường Tuấn Hữu cũng chiều nói.

Đứa em gái này cũng quá tốt bụng, cô nhi viện ở phố Vân Dương trước kia cô bao giờ đến, vậy mà bây giờ lại cố chấp nhất định phải đi cho bằng được.

Nghĩ đến trên ghế sau của xe còn mang một đồng hồ ăn cùng đồ chơi, Đường Tuấn Hữu chỉ có thể lắc đầu.

"Dạ vâng!" Con mắt hơi híp lại bỗng nhiên mở ra, ánh mắt đen bóng trong suốt lộ ra một tia vui sướng không thể kiềm chế.

"Đến lúc đó anh sẽ nói trước cho em."

"Cảm ơn anh hai!"

Đường phố rộng lớn, bởi vì đèn đỏ cổ xe đua Bugatti Veyron đang phóng nhanh không thể không dừng lại, vừng vàng đứng ở bên trong vạch kẻ đường màu trắng.

"Oa... Là bản xe đua số lượng có hạn Bugatti Veyron! Ở thành phố Vân Dương thế mà có thể nhìn thấy nó, thật là vinh hạnh mà." Nhìn Đường Tuấn Hữu đang đợi đèn đỏ liếc mắt nhìn qua thiếu chút nữa rơi tròng mắt xuống.

Tại đầu đường ồn ào, một chiếc xe đua cuồng dã lớn lối thế mà tuân thủ quy tắc giao thông an ổn đứng chờ đèn đỏ dĩ nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Chiếc xe đua làm anh hai sợ hãi thần phục?

Đường Dĩ Phi không khỏi quay sang nhìn.

Quả thật chiếc xe này hơn hẳn chiếc xe đua của anh hai, bề ngoài màu đen không làm người ta cảm thấy ngọt ngào mà ngược lại ảm cho người ta cảm thấy khí thế của vương giả, bá đạo mà hoang dã.

Ánh mắt từ thân xe di chuyển lên người lái, một ánh mắt nghi ngờ lộ ra trên khuôn mặt của cô.

Mái tóc màu nâu đậm phất phơ trong gió, lông mày hình lưỡi mác sắc sảo vô cùng mỉa mai.

Lông mi thon dài ở dưới mí mắt nhếch lên, lộ ra vài phần nhu tình.

Sống mũi cao thẳng phác họa lên khuôn mặt thâm thúy của anh.

Đôi môi mỏng gợi cảm không gì sánh kịp.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chiếc Khuyên Tai Bảo Thạch Màu Lam

Thiếu niên hơi hơi nhíu mày, cầm chặt tay lái, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn phía trước.

Chỉ là một bên mặt cũng đủ làm cho mọi người cả đời cũng không quên!

Đường Dĩ Phi nhìn ngây người...

Bỗng nhiên, thiếu niên nhếch miệng, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, chiếc xe đua xa hoa đang đứng yên phóng đi như mũi tên bắn!

Nắng sớm chiếu vào bóng tai bảo thạch màu lam bên tai trái của thiếu niên, lóe ra ánh sáng chói mắt, cùng lúc đó, trong đầu cô lướt qua một số hình ảnh vụn vặt, Đường Dĩ Phi nhíu mày, còn chưa kịp bắt lấy thì những hình ảnh kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bên này, Đường Tuấn Hữu cũng vừa từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, khởi động xe đua chạy tới cô nhi viện.

Trong lòng hai người dường như đột nhiên bị rối loạn!

Đường Dĩ Phi nhếch môi, nhìn chiếc Bugatti Veyron biến mất, thật lâu sau, lắc đầu tự giễu.

Thế giới này thật đáng sợ, đàn ông còn yêu mị hơn cả phụ nữ!

"Chờ sau khi tốt nghiệp có thể đi làm kiếm tiền anh nhất định sẽ mua một xe đua cao cấp!" Đường Tuấn Hữu lái xe nói ra lời thề son sắt.

Con cái nhà họ Đường từ nhỏ đều được giáo dục rất tốt, bọn họ biết mình cần phải nỗ lực cố gắng, những thứ cha mẹ thường cho càng thêm trân quý!

Cho nên lúc đầu cha Đường đưa chiếc xe đua cho bọn họ, bọn họ cũng không có vì vậy mà không vui, chỉ hy vọng có một ngày bọn họ có thể bằng chính sức lực của mình giành được vinh quang chân chính.

"Anh hai cố lên! Sau này em sẽ dựa vào anh hai nuôi, hắc hắc..." Đường Dĩ Phi cười ngốc nghếch một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng.

"Em nha..." Đường Tuấn Hữu dờ khóc dờ cười. "Sau này còn phải lấy chồng nữa chứ."

"Em không cần!" Đường Dĩ Phi quệt miệng kháng nghị.

Lấy chồng có gì tốt?

Không nói tôi không có tự do, còn phải tận tâm tận lực hầu hạ người khác! Ăn không rồi ngồi! (?)

"Con bé ngốc, chờ sau khi em lớn lên còn chưa kịp làm gì đã phải lấy chồng rồi!"

"Không, em không muốn như vậy, em muốn sống tự do không phải buồn lo gì cả!"

Đường Tuấn Hữu thấy vẻ mặt thành thật của nàng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Ai nói cô em gái này lạnh lùng không có tình cảm?

Rõ ràng cô có nụ cười đẹp nhất, ước mơ tương lai cũng đơn thuần nhất, chỉ là nó không muốn để lộ trong mắt người khác.

Cô nhi viện thành phố Vân Dương.

Xe đua vừa lái vào đã chạm mặt với chiếc Bugatti Veyron.

"Xem ra vẫn là người có lòng tốt nha!" Đường Tuấn Hữu nhìn về phía chiếc xe đua biến mất nói một mình.

Dừng xe, mang điểm tâm, đồ chơi đã chuẩn bị kỹ càng từ trước xách ra, viện trưởng nghe tiếng đã chạy tới.

"Hóa ra là cậu hai của nhà họ Đường, hân hạnh hân hạnh..." Viện trưởng đã cao tuổi, chỉ là vẫn từ ái như cũ.

"Chào bà, đây là em gái tôi." Đường Tuấn Hữu ưu nhã kéo vai cô qua, giới thiệu.

"A a, chào Đường tiểu thư." Viện trưởng đầy đặn kính mắt, nâng ánh mắt, roi trên dung nhan tinh xảo của Đường Dĩ Phi bỗng nhiên ngưng!

"Cô..." Trong nháy mắt, kinh ngạc không nói ra lời!

Ánh mắt trong suốt kia, rõ ràng là đứa bé kia...

"Viện trưởng, phân phát những thứ này cho bọn nhỏ đi!" Tránh đi cử động kinh ngạc của bà, Đường Dĩ Phi cười chào hỏi bà, chủ động đổi chủ đề.

Từ biệt này hơn mười năm.

Ai nói Đường Dĩ Phi chưa từng tới cô nhi viện thành phố Vân Dương?

Từ khi sáu tuổi, cô luôn luôn chờ đợi ở đây, chỉ là năm cô sáu tuổi đã xảy ra trận cháy suýt nữa lấy mạng sống của cô, về sau có thể có người ở sau lưng lợi dụng một số quan hệ để bảo vệ cô, đồng thời đưa cô rời xa Mạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giống Như Đã Từng Quen Biết

Chỉ là, trí nhớ bị tổn thương rất nhiều chuyện bởi vì trận cháy lớn kia đều không nhớ rõ được nữa, chỉ có vị trí của nhà cô nhi viện này trong ký ức vẫn còn như trước.

"Nhìn Đường tiểu thư rất quen mặt..." Lão Viện Trưởng ổn định lại tâm tình, nhìn thấy bà dường như có điều suy nghĩ Đường Dĩ Phi chỉ cười cười, cũng không hề nhắc đến chuyện năm đó.

Bây giờ thân phận của cô không còn giống như lúc trước, người nhà họ Đường có ý giấu diếm sự thật cô lớn lên ở cô nhi viện, cô cũng không cần thiết phải nói cho người ngoài nghe cái gì để tránh khỏi gây ra phiền toái.

"Em gái vừa trở về không lâu, trước đó con bé luôn học ở nơi khác, hôm nay vừa vận rãnh rồi nên tới xem bọn nhỏ một chút."

Đường Tuấn Hữu nói tiếp, Viện Trưởng vốn đang hoài nghi cô khả năng có mối quan hệ chặt chẽ với cô bé kia nhưng hiện tại xem ra cũng là bà suy nghĩ nhiều rồi.

"Ha ha, thật sự là rất tiếc cho những người có lòng tốt như các vị vừa rồi cũng có người mang một đồng lớn lễ vật cho bọn nhỏ kia!"

Viện Trưởng chuyện trò vui vẻ, cảm những điểm tâm đó đi vào bên trong.

Hai anh em nhà họ Đường đi theo phía sau lưng bà, Đường Dĩ Phi từ đầu tới cuối vẫn duy trì lấy nụ cười chuẩn mực.

"Là chủ nhân của chiếc xe đua thể thao vừa rời đi lúc nãy?"

"Đúng vậy, cậu ấy cũng là vì tìm một người, dường như mỗi lần từ nước ngoài trở về cậu ấy đều đuổi tới đây hỏi một chút tình huống." Ánh mắt lơ đãng nhìn qua Đường Dĩ Phi, thấy mặt cô vẫn hớn hởi vui mừng như cũ không khỏi có chút thất vọng.

Xem ra Phi Phi thật sự đã chết.

Cũng đúng, con bé đó đâu có bao giờ được may mắn đâu?

Rõ ràng đã tận mắt nhìn thấy nó táng thân trong biển lửa làm sao có thể thoát chết được cơ chứ?

"Tìm người?" Đường Tuấn Hữu mơ hồ nghĩ được từ nhạy cảm.

"Ừm, làm một người đã chết từ lâu rồi, chỉ là cậu ấy không chịu tiếp nhận hiện thực, aizz... , tôi cũng không nỡ làm tổn thương cậu ấy..." Lão Viện Trưởng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Bé gái?"

Viện Trưởng gật gù đầu, Đường Dĩ Phi cong môi, "Thật sự là si tình."

"..."

Nhìn thấy cô vẫn thoải mái như người không liên quan, trong lòng của Viện Trưởng cảm giác hỗn loạn, cuối cùng cô ấy cũng không phải là Phi Phi, nếu là con bé thì làm sao có thể thờ ơ như vậy được?

Aizz..., thực sự ngoài đời kia cô gái này không có điểm nào giống đứa bé kia...

Chắc chắn là chính mình già rồi nên hồ đồ, con gái thứ ba nhà họ Đường là cảnh vàng lá ngọc, làm sao có thể đi ra từ cô nhi viện chứ?

Mấy người lại kể một ít chuyện, cùng bọn nhỏ chơi một lúc, Đường Tuấn Hữu lời kéo Đường Dĩ Phi rời đi.

"Làm sao phải rời đi sớm như vậy?"

Đường Dĩ Phi lưu luyến không rời ánh mắt nhìn chăm chú vào cô nhi viện dưới ánh mặt trời, hơn mười năm thời gian nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng không ngắn, chỉ là tất cả đều không còn nữa.

Những gì liên quan đến nơi này, trừ trận lửa lớn kia cô không còn nhớ gì về anh nữa.

Mơ hồ cảm thấy mình dường như quên đi một thứ rất quan trọng, chỉ là nàng nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần đều vẫn không nghĩ ra.

"Em quên chuyện buổi sáng chị cả nói gì rồi à? Chúng ta phải đi mua quần áo, còn phải ăn cơm trưa nữa."

Đường Tuấn Hữu cúi người xuống thắt dây an toàn thay cô xong xuôi, lúc này mới bắt đầu khởi động xe.

"Quần áo tùy tiện mua một vài bộ là được rồi, dù sao đến trường em cũng mặc không đến."

"Em cho rằng chị cả dễ lừa như vậy sao??"

"Được rồi..."

Lần nữa về đến nhà đã là năm giờ chiều, con gái đi dạo phố thật sự rất kinh khủng!

Đường Tuấn Hữu nhìn Đường Dĩ Phi thoải mái nhẹ nhàng đi ở phía trước, lại cúi đầu nhìn xem trong tay mình tràn đầy mua sắm túi, khoe miệng nhin không được mà run rẩy.

Là ai nói quần áo chỉ cần tùy tiện mua một vài bộ là được? !

"Mẹ..." Nụ cười nháy mắt ngưng trệ tại khoe miệng, Đường Dĩ Phi ngậy người một lúc, cả người cứng đờ trong nháy mắt.

"Đi đâu về?"

Mẹ Đường vừa thấy cô đã cảm thấy xúi quẩy, bình thường đối cô cũng là trong trứng gà chọn xương cốt (ý câu này là nhìn bề ngoài mà đoán tính cách con người, giống như câu "trông mặt mà bắt hình dong" ấy), chỉ cần sai một chút cũng sẽ đi đến chỗ của ông nội cáo trạng.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Long Thiếu Tôn Về Nước

Đi sau lưng Đường Hữu Tuấn, cô nghe tiếng nói vang ra như tiếng hét thăm vấn phạm nhân của mẹ thì tức giận đến mức suýt chút nữa quăng túi mua sắm trong tay.

"Con..." Đường Dĩ Phi không biết nên làm thế nào mới để mẹ hiểu, nếu nói cô đến Cô nhi viện, thế nào cũng sẽ bị mẹ la một trận long trời lở đất, nhưng nếu nói láo bị phát hiện, hậu quả nhất định rất đáng sợ!

Bàn tay nhỏ nhắn cuống cuồng nắm lấy góc áo, lòng bàn tay không tự giác đổ mồ hôi.

Vì sao lần nào mẹ cũng gay gắt với cô?

Không lẽ cô không phải do bà sinh sao?

Đường Dĩ Phi luôn tự nhận gương mặt tươi cười xinh đẹp của cô có thể lay động tới mọi người, thế nhưng chỉ có mẹ Đường là không thèm liếc nhìn cô!

"Mẹ chỉ hỏi con đi đâu về, sao lại khấn trương thế?" Mẹ Đường tức giận liếc cô một cái.

Từ cô nhi viện ra, quả nhiên khí chất thật kém khi so với các vị tiểu thư khuê các, căn bản không thể gả được! Còn có thể trông cậy gì vào quan hệ nhà thông gia được?

Hừ!

"Mẹ, chúng con chỉ đi ra ngoài mua chút vật dụng thôi, Dĩ Phi biết sắp đến sinh nhật mẹ nên đặc biệt mua chút quà tặng."

Đường Tuấn Hữu đi tới, mặt không đỏ tím không đập lấy một món quà từ trong túi mua sắm ra đưa cho Mẹ Đường.

Mẹ Đường ngạc nhiên, tuy nhiên cũng không nhìn món quà một chút, giờ tay tiếp nhận món quà xong liền đi ra ngoài.

Chờ đến khi bóng dáng của bà khuất hẳn, Đường Dĩ Phi mới trút được gánh nặng, phục hồi tinh thần, thở phào một hơi.

"Em còn tưởng lọ nước hoa này anh hai mua cho bạn gái, không ngờ đến anh biết mẹ sẽ làm khó dễ nên xài chiêu này."

Đường Dĩ Phi ngồi trên ghế sa lon không tim không phổi cười cười, ánh mắt sâu xa.

"Dĩ Phi, em đừng sợ mẹ, mặc dù lời nói của bà chua ngoa, nhưng trong lòng thì mềm mại, không có ý xấu."

"Em biết rồi."

Bà chỉ là tạm thời không thể chấp nhận mình, chờ qua một thời gian rồi sẽ ổn, dù sao cũng là máu mủ tình thâm.

"Em yên tâm, có anh hai ở đây, nhà họ Đường sẽ không ai dám khi dễ em."

Đường Tuấn Hữu vỗ vỗ bộ ngực cường tráng, hiện tại vẻ mặt của anh cùng thân hình rất không hợp nhau.

Khóc mất Đường Dĩ Phi hồng hồng, thật lâu sau đó mới trịnh trọng gật đầu.

Khốn kiếp

Ngày cuối tuần trôi qua rất nhanh, Đường Dĩ Phi ngồi trong phòng học, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi.

Lúc nào, cô mới có thể được người nhà chính thức công nhận?

Nhà họ Đường, giống như không thuộc về cô...

"Này, chào buổi sáng bạn học Đường."

Vô ý thức nhíu mày, thân thể theo thói quen tránh xa bệ cửa sổ, giống như người kia là vi khuẩn, e sợ tránh không kịp...

Mạc Dĩnh Sâm sờ sờ cái mũi, đối với hành động của cô rất không vui vẻ.

"Đừng quên hiệp ước của chúng ta." Mạc Dĩnh Sâm nói.

"Ừm."

Đường Dĩ Phi lạnh lùng hừ một tiếng, ngay cả mí mắt cũng lười nhấc lên.

"Theo tin tức đáng tin, Long Thiệu Tôn đã về nước, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ đến trường học, hắc hắc. . ."

Nụ cười vô sỉ, phối hợp với gương mặt điển đào chúng sinh thật sự là hạ tiện đến cực hạn!

Cuối cùng Đường Dĩ Phi cũng có phản ứng, đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên mở ra, con ngươi màu đen xinh đẹp làm người xem cứng lại.

Cô thật là đẹp!

Cô không chỉ có gương mặt tinh xảo, lại có đôi mắt trong suốt tinh nhuệ giống như có ma lực, chỉ cần liếc một cái cũng làm người ta khó quên.

"Hiệp ước gì?"

"Gi?!! Cô không nhớ sao? Nếu cô không làm được thì cúi đầu xin lỗi tôi trước đi." Mạc Dẫn Sâm tức giận thở hắt hắt, cô sao có thể vô si như vậy, còn hơn cả anh nữa.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của anh bởi vì tức mà trở nên vô cùng vặn vẹo, Đường Dĩ Phi vắt hết óc nhớ lại, cuối cùng ở một góc nào nhớ lại một đoạn trí nhớ.

Cô phải nghĩ biện pháp trở thành bạn gái của học trưởng Long, đồng thời để anh ấy trước mặt mọi người thừa nhận quan hệ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tờ Giấy Truyền Phong Ba

A, đúng thật là một trò chơi ầu ỉ.

"Nhớ rồi sao? Có đánh cược hay không?" Mạc Dẫn Sâm cả lo phốt phơ treo ngầy hai chân, thân hình đã chiếm một nửa mặt bàn của Đường Dĩ Phi.

Anh đến gần, trên người lại tỏa ra một mùi hương bạc hà nhàn nhạt.

Anh lúc nào cũng mặc đồng phục lộn xộn, cả vạt cũng thất rất lỏng lẻo, nhìn bề ngoài của anh giống như một tên côn đồ trên đường, bất kì ai cũng sẽ không nghĩ hần là nhị thiếu gia cao quý.

"Trang điểm..."

"Không có gì, tôi nói đương nhiên là muốn cược rồi, tôi sẽ để cho cậu tâm phục khẩu phục!"

"Tôi đợi đấy, thực ra đáng đáp của cô cũng không tệ, nếu như cược thua, không bằng làm bạn gái thử một trăm lẻ một của tôi đi?" (Melody : O_O Oa~ Bạn gái thử 101??)

"..."

Giang Mỹ Kỳ ngồi cách đó không xa, nhìn bọn họ tới một câu cậu một câu, thân thể dường như đang dựa sát vào nhau, mắt hiện lên một tia âm hiểm, gục đầu xuống, âm thầm nắm chặt cổ tay.

Sau đó tiếng chuông vào học vang lên rõ ràng, sắc mặt của Đường Dĩ Phi lập tức lạnh lại, không để ý lời nói khiêu khích của Mạc Dẫn Sâm nữa.

Chỉ là ngoài ý muốn, hôm nay trong học bàn không có những động vật nhỏ kì quái nữa?

Nghỉ ngơi liếc xéo Mạc Dẫn Sâm bên cạnh, đã nhìn thấy anh một tay chống cằm hai mắt chớp chớp nhìn chăm chăm mình, giống như nhìn rõ tâm tư của cô, khi nhìn cô thì gật đầu thần bí.

Từ phía trên laptop kéo xuống một trang giấy, Đường Dĩ Phi khẽ liếc thầy giáo trên giảng đài, cẩn thận từng li từng tí viết lên một hàng chữ.

-Có phải cậu làm cho các cô ấy dừng tay lại hay không?

Mạc Dẫn Sâm nhìn chữ viết xuất sắc trên giấy trong nháy mắt trong lòng thoáng thanh thản, cười nhẹ một tiếng, nâng bút lên bá đạo viết xuống một hàng chữ cuồng dã.

-Đã có đánh cược, tôi lập tức sẽ giúp đỡ cô.

"Ha ha..." Không tự giác được cười ra tiếng, trong lòng của Mạc Dẫn Sâm vốn rất bài xích vậy mà bởi vì câu nói này mà tiêu giảm đi rất nhiều.

Từ khi cô biết nhận thức tới nay, dường như chưa có người nào nói một câu như vậy.

-Cậu đã dùng cách gì? Những người đó cũng không phải ăn chay, chắc không phải là bán nhan sắc chứ?

Nhìn câu nói mà Đường Dĩ Phi viết, khóe mắt mỹ lệ của Mạc Dẫn Sâm khẽ co giật.

-Đó cũng có thể coi là một phương pháp tốt, lần sau có thể thử một chút !

-ORZ...

-Trước đó phải quỳ xuống! Muốn quỳ xuống thì hãy đợi đến lúc cược thua rồi công khai xin lỗi đi! Ha ha!

-Cậu nằm mơ !

-Nhìn không ra cô cũng biết tức giận, bề ngoài nhìn thanh tao lãnh đạm, thực chất bên trong chính là một người lắm lời mà thôi! Nam sinh trong lớp chắc là đã bị bề ngoài của cô lừa bịp!

-Cậu mới tức giận! Máy bạn học nữ sinh trong lớp mới bị về ngoài buồn nôn của cậu lừa bịp!

“Hàng thứ ba đếm ngược lại Mạc Duẩn Sâm, Đường Dĩ Phi, hai em đứng dậy đi ra ngoài!”

Bên này tờ giấy truyền qua truyền lại đến quên cả trời đất, đột nhiên một thanh âm hùng hậu vang lên trên đỉnh đầu, ánh sáng mặt trời bị người trước mặt che khuất, còn chưa kịp phá hủy dấu vết của tờ giấy trên bàn đã rơi vào tay của giáo viên chủ nhiệm.

“Đi học không nghe giảng, còn ngồi ở đây truyền giấy!” Giáo viên tức tới thở hổn hển, vò tờ giấy thành một cục, cũng vì thân phận của hai người họ, nên chỉ có thể tức giận quăng lên bàn!

Có tiếng cười trộm ở bốn phía, sắc mặt của Đường Dĩ Phi đỏ lên, sững sờ ngồi ở đó trong chốc lát cũng không biết nên làm sao, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô bị người ta phê bình.

Nhìn thấy Mạc Duẩn Sâm ở bên giống như rất quen thuộc, đẩy cái bàn ra, ưu nhã đứng dậy, ánh mắt thản nhiên nhìn giáo viên chủ nhiệm, hùng dũng hiên ngang đi ra bên ngoài!

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui trôi qua, Đường Dĩ Phi cũng chịu đứng lên, đi theo Mạc Duẩn Sâm ra ngoài hành lang. A, thật đúng là trò chơi ấu trĩ.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phạt Đứng

Xem ra Mạc Duẩn Sâm thật sự là xe nhẹ đường quen, phạt đứng chắc là việc xảy ra hằng ngày, thật không thể hiểu nổi tại sao loại nam sinh như thế mà thành tích học tập lại có thể tốt như vậy?

Cửa phòng học mở rộng, Đường Dĩ Phi có thể nghe rõ giáo viên đang phê bình bọn họ ở trước mặt tất cả học sinh, cũng nhìn thấy giáo viên nghiêm khắc thất vọng cau mày.

“Đều tại cậu, tờ giấy mới bị phát hiện đấy!”

Thăng tấp dán người người sát mặt tường, tâm trạng của Đường Dĩ Phi rất khó chịu, cái tên Mạc Duẩn Sâm kia còn muốn khua môi múa mép?

“Nếu không phải lúc trước cậu để nữ sinh nhắm vào tôi, làm hại tôi ngày nào cũng phải xử lý xác động vật, bỗng nhiên hôm nay lại không có mai phục, tôi sẽ tốt như vậy truyền giấy với cậu sao? Bộ cậu tưởng tôi muốn truyền giấy với cậu lắm sao?”

Xem thường sự phản bác, nói chuyện cảm sủng mạng còn (nói chung là k có ý tốt ấy :v tức giận chẳng hạn), rõ ràng so với ăn thuốc nổ còn đáng sợ hơn.

“Cô phản ứng thái quá như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ đã lớn như vậy rồi mà lại là lần đầu tiên bị phạt đứng?”

“Cậu câm miệng lại cho tôi !”

“...”

Quả nhiên là lần đầu tiên a!

Mạc Duẩn Sâm nhún vai cười một cái, bên trong nắng sớm, ở đầu kia có một màu đỏ rực cùng gió thoang thoang, phóng đăng không bị trời buộc.

Giáo viên ở Cao trung thích nhất là việc đơn tiết, cùng lúc lấy hai ba tiết sáp nhập thành một tiết!

Đường Dĩ Phi vốn chóc rằng việc này chỉ diễn ra trong mười mấy phút, vậy mà không ngờ bất tri bất giác đã đứng nửa giờ rồi!

“Kiên trì một chút, còn một tiết nữa lập tức sẽ được giải thoát!”

Nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, Mạc Duẩn Sâm di chuyển đến bên cạnh cô, cánh tay chống đỡ bả vai của cô.

“Đi ra!” Đường Dĩ Phi tức giận liếc hắt một cái, bắt đầu đi vì bị đứng quá lâu, chân đã sớm mỏi, không thể né tránh được động tác của anh!

“Cô gái ngu ngốc này, cô bị phạt đứng chứ không phải bị bắt làm tư thế hành quân, đứng thẳng như vậy làm cái gì? Không biết lười biếng à?”

Mạc Duẫn Sâm liếc cô một cái, cánh tay dài khoác qua, không cho cô phản kháng lập tức ôm cô vào trong ngực. (melody : Chẹp...miễn nói làm nhảm về vụ này=)))

Chậc chậc chậc....ban ngày ban mặt, có JQ.... (melody: gian tình ấy :v)

May mắn là ở phía sau tường, cũng không phải là cửa sổ trong suốt, một góc này ở trong phòng coi như là không thể nhìn thấy, Đường Dĩ Phi dựa vào anh thì thân thể dễ chịu đi không ít.

“Thịt của cậu mà làm đệm cũng không tệ lắm, về sau nếu cậu không tìm được việc làm, có thể dùng việc này để duy trì kinh tế.” (=.=)

“Nếu như tôi không tìm được việc làm, lập tức đem bà vai cho cô thuê, duy trì kinh tế.” (Melody : ha ha ha chị này gặp thứ dữ rồi =)) Khóe môi bật ra nụ cười xảo trá, một đôi mắt chói chang giống như ngôi sao.

“Tôi mới không cần.”

Đường Dĩ Phi khinh thường liếc hắt một cái, cảm giác mệt mỏi ở thân thể cũng dần dần biến mất, cô khẽ nhích người, muốn rời khỏi cái ôm áp có mùi hương bạc hà nhàn nhạt, không ngờ Mạc Duẫn Sâm giống như biết rõ ý định của cô, cánh tay dài như sắt, càng tăng thêm lực nhốt chặt cô!

“Này, cậu mau buông tôi ra, nếu giáo viên nhìn thấy sẽ phạt tôi.”

“Xin nhờ, cô tưởng tôi thích như vậy lắm sao? Tôi chỉ sợ thân thể cô chịu không nổi lại liên lụy tôi tiếp tục bị phạt!”

“Cậu...”

“Được được, cô gái nhiều chuyện!”

“...”

Thật vất vả mới chịu được đến khi tan học, dường như là một tiếng chuông vang lên, Đường Dĩ Phi giống như bị điện giật nhảy ra một bên, cùng Mạc Duẫn Sâm bảo trì khoảng cách ba mét.

Giáo viên chủ nhiệm từ phòng học đi ra, quét mắt nhìn hai người ủ rũ ở hành lang, rồi đi không nói lời nào.

Tiểu thiếu gia của Mạc gia, Tam tiểu thư của Đường gia, cho ông một trăm hai mươi cái gan, ông cũng không dám bắt bọn họ như thế, huống chi, cấp trên còn hạ lệnh...

Sau khi giáo viên chủ nhiệm đi khỏi, đám người như ong vỡ tổ mà tuôn ra.

Đến thời gian cơm trưa, giáo viên đúng là một hung thủ ác độc, học liên tiếp bốn tiết ngoại khóa!

“Bạn học Mạc, cảm giác của cậu thế nào? Không sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Long Học Trưởng Trở Về Trường

Đã có bạn học nữ ân cần tiếp cận hỏi han ân cần với Mạc Duẫn Sâm, anh cũng dịu dàng ấm áp mỉm cười với cô.

"Bạn học Mạc, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm!"

Lại có bạn học nữ mời, khóe mắt Mạc Duẫn Sâm lơ đãng giương lên, ánh mắt cao ngạo khiêu khích Đường Dĩ Phi ở một bên. "Được, đi thôi!"

Đường Dĩ Phi không thèm để ý đến hắt, lê đôi chân cứng ngắc trở về phòng học.

Ngồi trên ghế, Đường Dĩ Phi xoa xoa bắp chân đau nhức, tức giận đá bàn của Mạc Duẫn Sâm qua một bên.

Đều do cái tên con ông cháu cha này đáng chết!

Đường Dĩ Phi nghỉ ngơi một lúc, quyết định qua căn tin ăn cơm, dù sao buổi chiều còn có ba tiết, không ăn cơm chắc chắn không chịu được.

Lấy phiếu ăn, chậm rãi đi đến căn tin.

"A a a a! Trời ạ! Long học trưởng! Long học trưởng!"

Vừa mới đi tới phòng Thể dục đã nghe thấy tiếng kêu to rung trời của các nữ sinh điên cuồng hét chói tai!

Đám người nàu dường như chặn đầy cả đường đi, lá cây hai hàng cây hai bên đường cũng bị làm cho rời lá tả.

Đường Dĩ Phi hơi nhíu mày, trong trái tim dường như có một lực lượng kì quái kéo cô dừng bước dựa theo tiếng hét nhìn lại.

Người đồng tập nập.

Ngoài đầu người nhốn nháo, tiếng kêu gào kích động, Đường Dĩ Phi cũng không nhìn thấy được cái gì.

"Long học trưởng! Em yêu anh!"

Có cần phải khoa trương như vậy không?

Đường Dĩ Phi đứng yên tại chỗ nửa phút, sau đó chep miệng, đi đến căn tin.

Khu rừng rộng rãi xuất hiện một chiếc Cadillac màu đen đỗ lại, ánh mắt tất cả mọi người đều không hẹn mà tập trung nhìn cửa xe.

Khi cửa xe xa hoa mở ra, một đôi chân thon dài khỏe đẹp xuất hiện, đám người ồn ào nháy mắt an tĩnh lại, tất cả mọi người đều nín thở.

Dáng người của thiếu niên xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời, gương mặt tuấn mỹ như thiên thần không thể khinh nhờn thu vào tầm mắt người đời.

Không nhiễm bụi trần, kinh động như gặp tiên nhân!

Long Thiếu Tôn!

Đây là thiếu niên đến ngay cả Thượng Đế cũng phải ghen ghét, hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ!

Ngũ quan tuấn mỹ, cao quý bẩm sinh, khí thế mạnh mẽ người sống chớ gần, tất cả đều hoàn mỹ đến mức không thể so sánh!

Mọi người hô hấp khản trương dường như cũng dừng lại...

Đây không phải lần đầu học trưởng mặc đồng phục cao trung, có thể là dù mặc bao nhiêu lần, sự xuất hiện của anh vẫn luôn khiến người ta ngược nhìn!

Mỗi bước chân anh tiến đến, đám người tự động dọn ra một con đường cho anh, thời gian như dừng lại tại thời khắc này, bông tai bảo thạch màu lam bên tai trái thiếu niên dưới ánh mặt trời như lóe ra tia sáng chói mắt.

Đôi mắt đen thâm thúy như ngôi sao xa xôi nhất ở chân trời, lạnh lẽo, xa xôi, không thể chạm tới.

Thiếu niên cười một tiếng với đám đông, cử chỉ ưu nhã đánh nát tất cả sự đề phòng trong trái tim của mọi người.

Long Thiếu Tôn, thần thoại cao trung ước mộng của ngàn vạn thiếu nữ.

Bỗng nhiên bên tai không có tiếng ồn ào, Đường Dĩ Phi kinh ngạc dừng chân, hơi quay sang, chỉ một giây phút, bốn mắt nhìn nhau giữa đám người.

Là anh!

Đại não cấp tốc vận chuyển, Đường Dĩ Phi cấp tốc tìm thấy hình ảnh ngày đó ở cô nhi viện nhìn thấy nửa bên mặt kia, thiếu niên trước mắt có phải là đứa trẻ si tình trong miệng viện trưởng không?

Bởi vì có ưu thế về chiều cao, Long Thiếu Tôn chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nữ sinh vừa dừng chân, ánh mắt chạm tới dung nhan tinh xảo của cô bỗng trở nên nóng rực!

Là cô!

Bỗng nhiên Long Thiếu Tôn dừng bước, có chút khó tin si ngốc nhìn cô.

Tại sao lại là cô?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tổ Tình Bị Quân Âu

Môi của Đường Di Phi cong lên thành một nụ cười lễ phép, quay người chỉ để lại cho đối phương một bóng lưng tinh tế và kiêu ngạo.

Không, không phải cô ấy.

Ánh mắt của Long Thiệu Tôn tối sầm lại.

Nếu như là cô ấy thì lúc nhìn thấy chính mình tại sao có thể có phản ứng như vậy?

Khỏe miệng Long Thiệu Tôn đắng chát, hai hàng lông mày trên đôi mắt đẹp hơi nhíu lại, không có chú ý tới một nữ sinh bị đẩy ra từ trong đám người.

"Ồi!" Một tiếng kêu khê đột ngột vang lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh lúc trước, đám người đang khấn trương đến không chịu nổi một kích trong nháy mắt bùng nổ.

"Cô ta đang làm cái gì? Không có mắt à!"

"Đáng chết! Lại dám đụng vào người Long học trưởng của chúng ta!"

"Thật là không thể tha thứ!"

"..."

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, Long Thiệu Tôn môi mím hơi mím lại, không nói một từ lời thân thể ưu nhã bước hai bước di chuyển sang bên cạnh, ngăn lại cô gái đang cố ý lao vào phía anh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi học trưởng, em không phải cố ý, là có người ở phía sau đẩy em..." Cô gái cúi đầu, nói xin lỗi liên.

"Hừ, bớt giả vờ giả vịt đi! Sao tôi không thấy có người đến đẩy tôi?"

"Đúng đấy, cô rõ ràng là cố ý muốn hấp dẫn sự chú ý của học trưởng!"

Các nữ sinh lao nhao, Long Thiệu Tôn nhíu mày, đám người đang láo nháo kia lập tức im lặng trong nháy mắt!

"Không sao."

Tiếng nói tràn ngập từ tính làm mọi người mê mẩn đến nỗi điên đảo tâm thần, đặc biệt là cô gái đụng vào anh kia, quả thực mê trai không thể kềm chế được!

"Học trưởng..." Cô bé kia một mặt ảo tưởng hướng về phía tình yêu tốt đẹp, lo sợ, hồi hộp đến mức ngón tay cũng quấn lại vào nhau.

"Ừm?" Giọng nói trầm thấp đầy gợi cảm, chỉ là một âm tiết đơn thôi cũng đủ làm cho tất cả mọi người trên thế giới không cách nào so sánh được.

"Em... Em thích anh!" Cũng không biết cô lấy can đảm từ đâu ra thế nhưng lại không sợ chết hét to lên.

Quả nhiên, lời mới vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt của tất cả các nữ sinh đều cùng nhau thay đổi!

"Cám ơn em." Long Thiệu Tôn mỉm cười đi qua bên người cô, không nói thêm gì nữa.

Chờ đến khi bóng dáng của người làm rung động lòng người trong thần thoại hoàn toàn biến mất, tất cả mọi người mới phản ứng được, vô số ánh mắt âm hiểm, độc ác thậm chí là xảo trá đồng loạt tập trung lên người của nữ sinh vừa bày tỏ kia!

"Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga! Tất cả chị em, đánh nó cho tao!"

"Đánh chết mày cái con điên này! Lại muốn cướp đi học trưởng của chúng tao!"

"Đúng đấy, đánh chết nó!"

"A..." Nữ sinh kia bị người đẩy ngã trên mặt đất, mọi người tay đám chân đá, chỉ là một góc nháo kịch này ở một địa phương mà anh không nhìn thấy.

Ăn cơm xong, Đường Di Phi trở lại phòng học, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Mạc Duẩn Sâm thế nhưng không có chiếm lấy ghế của mình để ngủ trưa, ngược lại lần này có chút không quen.

"Ăn xong?"

Đường Dĩ Phi gật gật đầu, ngồi vào chỗ ngồi của mình, hàng lông mày xinh xắn nhăn lại cùng một chỗ.

Suy nghĩ còn dừng lại trên gương mặt lúc đi dùng cơm trưa nhìn thấy kia, cặp mắt thâm thúy kia quá mức quen thuộc, nhưng lại quá mức lạ lẫm, có giảm giác dường như mình đã gặp qua ở nơi nào đó, thế nhưng ngoại trừ lần gặp ở cô nhi viện kia, cô không có cách nào nghĩ ra mình đã nhìn thấy anh ta ở nơi nào.

"Long Thiếu Tôn trở về rồi." Mạc Duẫn Sâm đề tiện cười một tiếng, vẫn như cũ cười đùa tí tưng, ánh mắt xảo trá chột lóe lên.

"Đã gặp qua." Khuôn mặt của Đường Dĩ Phi không có chút biểu tình, không chỉ có nhìn thấy qua hơn nữa còn bị ma xui quỷ khiến hướng về phía anh ta chào hỏi.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút hành vi vừa rồi của chính mình nhất định là giống người mê trai!

Đường Dĩ Phi ảo não xoa xoa hai bên huyệt thái dương.

"Nghe nói có cái nữ sinh cùng anh ta bày tỏ tình cảm, " Mạc Duẫn Sâm đón đến ý cười nơi đáy mắt càng sâu, "Sau đó bị các nữ sinh đánh hội đồng!"

"Cái gì?!"

Đường Dĩ Phi gật mình, trợn trừng một đôi mắt to không thể tin được nhìn về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nguy Hiểm Trong Thư Viện

Mạc Dĩnh Sâm cười xấu xa, "Phòng y tế vừa khiêng người đi, đoán chừng tàn phế."

"..." Đường Dĩ Phi nuốt nước miếng.

"Nếu cô biết điều một chút, chủ động xin lỗi tôi, tôi sẽ xem như hiệp ước hết hiệu lực, thấy sao hả?"

Hừ, anh cũng thật hào phóng!

Đường Dĩ Phi khinh thường nhìn, đối với kẻ cố ý đổ thêm dầu vào lửa như anh ta hoàn toàn không nhìn tới, "Cho dù có một vạn năm nữa tôi cũng sẽ không xin lỗi anh."

"Vậy thì chúc cô may mắn, phòng y tế, trung tâm cấp cứu tùy thời phục vụ cho cô."

"Xéo đi!"

Đường Dĩ Phi tức hỏn hển, Mạc Dĩnh Sâm này căn bản là có tính toán!

"Đừng nói là tôi không cho cô cơ hội!" Mạc Dĩnh Sâm càng cười càng lớn, cái cảm giống như gác qua bả vai cô.

"Tôi cũng không tin, Trầm học tỷ có thể đến gần anh ta."

"Đây chính là hoa khôi của trường, đầu óc cô có bệnh không?"

"Đầu óc anh mới có bệnh!" Đường Dĩ Phi trừng anh, một chân giẫm lên trên lưng, đau đến Mạc Dĩnh Sâm kêu gào!

Đường Dĩ Phi dứt khoát xoay người sang chỗ khác, không để ý Mạc Dĩnh Sâm khiêu khích, trong đầu chỉ tính toán muốn làm sao thắng được trận này.

Dùng tiền thuê mướn?

Không nên không nên, làm sao có thể mua Bugatti Veyron được.

Xem ra dùng tiền không có khả năng, Đường Dĩ Phi khẽ thở dài một cái, khóe mắt liếc qua nhìn Mạc Dĩnh Sâm.

Mạc Duẩn Sâm đáng chết!

Khốn kiếp

"Cơ hội tới, hiện tại học trường Long đang ở thư viện, chúc cô may mắn!"

Mấy ngày nay, Mạc Đình Sâm liên tục nhắc nhở hiệp ước với Đường Dĩ Phi, thấy có cơ hội liền báo cáo hành tung của học trường Long cho cô, người không biết còn tưởng anh ta thích học trường.

"Anh có phiền không? Không cần phải đi theo tôi." Đường Dĩ Phi nói thẳng, gương mặt trầm xuống.

"Hừ, thế thì để cho toàn bộ nữ sinh cô lập cô đi."

"Anh..."

"Quyền quyết định do cô."

Mạc Duẩn Sâm một dáng cạ lơ phất phơ, tóc màu lửa đỏ vô cùng khoa trương, càng nhìn càng khiến người ta phẫn hận.

"Bây giờ tôi lập tức đi!" Lầy ngửa chết làm ngửa sống đi, không thành công thì thành nhân!

"Thuận buồm xuôi gió "

Đối với bóng lưng tinh tế kia, khóe miệng của Mạc Đình Sâm cười quỷ dị.

Mười hai giờ trưa, trong tiệm sách lặng ngắt như tờ.

Mà bên ngoài, đơn giản cũng là tiếng người huyên náo!

"Xuyt, nhỏ giọng một chút, chớ quấy rầy đến học trường." Một nữ sinh đại tỷ lãnh đạo cấp cao làm dấu tay im lặng, đám người ồn ào yên tĩnh lại.

Đường Dĩ Phi nhìn điệu bộ này, nhận không được nuốt nước miếng, lúc trước tất cả tự tin đều bị nghi vấn thay thế.

Cô thật sự có thể xông phá đám người này thuận lợi hấp dẫn lực chú ý của anh ta ?

Haizz...ngắm lại mấy cái nữ sinh đang quần ẩu kia, Đường Dĩ Phi cảm thấy sống lưng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Có thể là đứng ở sau cửa thời gian quá lâu chân đều có chút đau, Đường Dĩ Phi chuyển động một bước chân, không cẩn thận liền đá trúng thùng rác!

"Bang lang ——" Tiếng vang đột ngột, âm thanh quanh quẩn tại toàn bộ trên hành lang.

Thùng rác đổ lật đến trên mặt đất, một đồng lớn rác rưởi từ bên trong ập ra đây.

Chết chắc...

Đường Dĩ Phi khuôn mặt nhỏ tái đi, phía sau có nhiều ánh mắt lạnh lùng đâm tới

"Lá gan không nhỏ! Bắt cô ta lại!" Đại Tỷ Đại âm thanh tức giận, Đường Dĩ Phi cchi muốn nhanh chân chuồn đi, chỉ là còn chưa kịp xoay người, bả vai liền bị người đè xuống.

"Cô tên là gì? Tôi đây có ý đồ gì?"

Đại Tỷ Đại xem xét, trình độ tra hỏi rất lợi hại, Đường Dĩ Phi nhận xuống xúc động muốn khinh thường, cúi đầu khom lưng lấy lòng

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quả Nhiên Cây To Đón Gió.

“Khụ khụ..tôi, tôi chỉ tới mượn sách, thực sự không có ý đồ gì!”

“Ồ? Giữa trưa không ngủ đến mượn sách gì chứ? Cút về!”

Chỉ cầ tiến lên một bước, một tay thô lỗ níu cổ áo của cô, liền dùng sức một chút, bỗng nhiên đưa tay đẩy cô té xuống đất!

Aiya~ Thật đau!

Bàn tay đụng phải cạnh tường, lòng bàn tay trắng nõn mơ hồ thấm ra tia máu, Đường Dĩ Phi khẽ cắn môi, Hoành Kính Nhi cũng tiến lên.

“Tiệm sách này là do cô mở sao? Tôi đến mượn sách đây thế nào? Cô dựa vào cái gì mà động tay động chân? Có bản lĩnh thì đến tìm giáo viên xử lý đi!”

“Hả? Dám gây rối với Đại tỷ của chúng tôi? Chán sống rồi sao?” Không đợi Đại Tỷ tức giận, tiểu lâu la đã nhin không được chỉ vào mũi của Đường Dĩ Phi mà mắng to.

“Tôm tép nhãi nhép, Xì!” (ý gần giống như từ chân chó ý :v)

Đường Dĩ Phi khinh thường, lập tức đứng dậy, cao ngạo vào khí phách phui bụi trên người, về mặt khinh bỉ nhìn Đại tỷ.

Bắt gặt phải bắt vua trước, đạo lý này cô tự nhiên có thể hiểu.

“Cô làm như thế ở chỗ này là đang làm khổ cha mẹ biết không? Cầm tiền của cha mẹ không học cho giỏi, cả ngày ở trường học bắt nạt bạn học là rất giỏi sao?”

“Mắc mớ gì tới mày!” Đại tỷ nói một chữ, khuôn mặt tà khí kia bỗng nhiên tới gần, khoe miệng gọi lên một nụ cười tàn nhẫn : “Dáng dấp xinh đẹp như vậy không ngờ lại thích xen vào chuyện của người khác, ha ha ha...”

Vài lính tôm cua này vừa nhìn thấy Đại tỷ như vậy, trong lòng thăm than không ổn, tất cả cùng lấy ánh mắt đồng tình nhìn về phía Đường Dĩ Phi.

Cha mẹ của Đại tỷ ly dị, thuở nhỏ đã bị ném vào cô nhi viện, căn bản không có người dạy bảo, chuyện này không có nữ sinh nào dám động vào vết sẹo của cô!

“Chẳng qua tôi chỉ đến mượn quyển sách, các người không học thì cũng đừng làm phiền người khác!”

Đường Dĩ Phi tức giận đến đỏ mặt, chỉ là nhìn thấy đối phương người đông thể mạnh, phía sau không tự giác được mà toát ra mồ hôi lạnh.

“Tao thấy mày muốn chết!” (tùy thời mà xưng hô cho nó kích thích ấy :v)

Chỉ vào búi tóc kiểu Matt (lên gg tìm nha), nữ sinh nào đó khí phách lấy từ trong túi ra một con dao găm Thụy Điển sáng bóng, bỏ vào ngón tay mà thông thả xoay mấy vòng, tiếp đó đặt chắc chắn ở gò má của Đường Dĩ Phi!

Gi-----

Lại còn mang theo đạo cụ!

Đường Dĩ Phi hơi hoảng loạn, mở đôi mắt to xinh đẹp ra không dám làm càn, hai tay khẩn trương nắm chặt phía sau.

“Nói một chút coi, tên gì? Lớp nào?” Đại tỷ lên tiếng, không ai dám ngỗ nghịch.

Đường Dĩ Phi khẽ liếc qua vật trong thư viện, lại nhìn ra ngoài cửa.

“Lớp mười một, Đường Dĩ Phi!”

Bất cứ giá nào!

“Ồ~ thì ra là học sinh mới! Không ngờ đáng dấp thực sự không tệ, đáng khen...”

Kỳ lạ, những người này không học cùng lớp, làm sao biết mình?

“Không nói tới chiếm lấy bạn học Mạc của chúng tôi, bây giờ còn dám quản chuyện của Đại tỷ chúng tôi!”

“...”

Mạc Duẫn Sâm! Quà nhiên là cây to đón gió! Nếu ngày hôm nay tôi bất hạnh trận vong(ý nói là chết trên chiến trận ấy =.=), sau khi chết tôi nhất định sẽ kéo cậu xuống địa ngục!

Đường Dĩ Phi nghiêng răng nghiêng lợi, đầy mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

“Tôi vào Mạc Duẫn Sâm không có bất kì mối quan hệ gì, các người đừng tin!” Đường Dĩ Phi phui sạch quan hệ, không muốn ở giờ phút quan trọng này lại bị người ta định tội.

“Ồ?” Đại tỷ nhú mày, dĩ nhiên là không tin: “Dường như có thể tin tức nghe được không phải như vậy, mỗi này mày cùng với bạn học Mạc đều mất đi mày lại (liếc mắt nhìn nhau thân thiết ý, mà thật ra họ đang cãi nhau mà ㄟ), chẳng lẽ là giả?”

Mất đi mày lại?!

Đây là giả tạo a!

Tin tức thật không đúng!

“Tôi với cậu ấy đối đầu nhau tới sống chết, không thể hai lời!”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Xin Số Điện Thoại

"Vậy thì tốt, chúng tôi sẽ giải quyết cô, cứ coi như là giúp bạn học Mạc quét dọn địch nhân, lập công lớn!"

"..."

Cô nói cái gì cũng sai.

Đường Dĩ Phi mím môi không thềm nói lại, đôi mắt to xinh đẹp chuyển động, đánh giá một đám thiếu nữ bất lương.

Thật rõ ràng, các cô là đang canh chừng vị nhân vật lớn ở trong thư viện kia, chỉ cần tạo ra tiếng động lớn làm kinh động đến người bên trong là có thể được cứu.

Dao nhỏ sáng loáng đã trên khuôn mặt trắng noãn của cô đáng vẻ như rất nóng lòng muốn thử cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy con dao xuyên qua da truyền vào trong cơ thể.

"Chị cả, không cần nói lời vô ích với cô ta, trực tiếp hủy đi khuôn mặt này, xem xem sau này cô ta còn có thể lấy gì để kiêu ngạo!"

Đường Dĩ Phi nheo mắt, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Đùa thật à?

Xong đời rồi!

Nữ sinh được gọi là ‘chị cả’ khẽ nhú mày, dường như đang suy nghĩ điều gì, bỗng nhiên giơ tay, ngăn lại động tác của người kia, ánh mắt âm nhu nhìn chăm chăm Đường Dĩ Phi.

"Cô vào mượn sách, tôi cho cô mười phút, phải biết được cách liên lạc với Long học trưởng, nếu không, tôi tuyệt đối không buông tha cô!"

"Chị cả?"

"Cứ như vậy đi, các cô buông cô ta ra." Giọng nói nữ sinh lạnh lùng, một cái gạt đầu, mấy nữ sinh hội ý xong, thô lỗ thả Đường Dĩ Phi trước gót chân nữ sinh kia.

Làm nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ muốn biết cách liên lạc với học trưởng?

Xem ra lần cá cược này của cô và Mạc Duẩn Sâm không phải là trò đùa!

"Tôi hỏi được cách liên lạc với Long học trưởng sẽ không bị quân ầu nữa chứ?" Đường Dĩ Phi rụt cổ, tỏ vẻ sợ hãi.

"Ha ha ha... Cô yên tâm, chỉ cần cô tìm ra số của anh ấy thì tôi chắc chắn sẽ bỏ qua chuyện cũ, cho dù cô bày tỏ với học trưởng, tôi cũng sẽ không nhúng tay vào!"

"Được rồi..." Đường Dĩ Phi ủ rũ, tuy nhiên trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng nhặt về được một cái mạng.

Có thể lấy được dãy số kia hay không điều này vẫn là ẩn số, tuy nhiên để có thể hoàn toàn thoát khỏi đám con gái rối loạn này không dễ như ăn bữa sáng!

Chỉ cần thoát khỏi sự kiểm chế của các cô, đến thư viện gọi điện thoại cho Mạc Duẩn Sâm là được.

Đường Dĩ Phi hít sâu một hơi, thần kinh không tính là nhạy cảm của cô dĩ nhiên lại quên mục đích của chuyến đi này, không thể để học trưởng đáp lại lời mời làm bạn trai cô, sao Mạc Duẩn Sâm có thể qua đây cứu cô?!

"Keng..."

Cảm ứng vang lên một tiếng, Đường Dĩ Phi mặt không đổi sắc lấy lại thẻ học sinh, cố ý bước đi thong thả đến trước một cái máy tính.

Hết nhìn đồng lại nhìn tây, xác định mấy tên côn đồ không thể nhìn thấy được mình nữa, sau đó, mới đường hoàng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mạc Duẩn Sâm.

"Này?"

Giọng nói lười biếng truyền tới, nhất thời Đường Dĩ Phi cảm thấy hai chân mềm nhũn, bao nhiêu sợ hãi lúc này ngay lập tức ập đến, cho nên trong chốc lát không thể nói lên lời.

"Này, không phải là cô đã thành thu phụ Long Thiếu Tôn thành công đấy chứ? Hay là định chủ động chịu thua xin lỗi tôi? Cất, tôi đã nói mà, thực ra thì cô có thể làm bạn gái thứ 101 của tôi..."

Nghe thấy giọng nói châm chọc khiêu khích của Mạc Duẩn Sâm qua điện thoại, Đường Dĩ Phi mới phát hiện ra bản thân mình trong lúc đầu óc mơ hồ lại gọi điện thoại cho anh ta!

"Anh chờ đi!"

Tức giận tắt điện thoại, ánh mắt Đường Dĩ Phi hơi đổi, trong lòng nảy sinh ra một kế.

Khu P3, khu sách tâm lý học.

Ánh mặt trời chiếu sáng một góc của thư viện, cậu con trai nghiêng người dựa vào giá sách, dáng người thon dài in trên mặt đất, trong nháy mắt làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt.

Gò má anh tuấn hoàn mỹ được ánh mặt trời bao phủ tạo nên một đường cong ưu nhã, một quyển sách tâm lý học cũng làm tăng thêm vẻ thần bí kiêu ngạo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Em Có Một Yêu Cầu Quá Đáng

Anh nhìn quá mức chuyên chú, thế cho nên có người đi tới từ phía sau lưng cũng không có chú ý đến.

Ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua trang sách, dừng lại ở góc trên bên phải, khóe miệng người con trai thủy chung luôn giữ nguyên một nụ cười nhàn.

Nghe nói, anh là con lai giữa người anh và người trung!

"Thuyết tiến hóa của Darwin có phải lầm rồi hay không? Làm sao có thể có người đẹp hoàn mỹ như vậy?"

Đường Dĩ Phi nhỏ giọng thăm thẳm, dưới chân nhịn không được mà dừng lại.

Cuối cùng, con trai cưng của Thượng Đế đang bị bao phủ bởi ánh sáng mặt trời cũng nghe được động tĩnh, chậm rãi xoay người, ngay tức khắc khuôn mặt trong suốt không nhiễm bụi trần xuất hiện trong tầm mắt!

Là cô!

"Học trưởng..." Đường Dĩ Phi kéo ra một nụ cười, trong lòng cảm thấy bồi hồi không yên, "Xin lỗi, vì đã quấy rối đến anh."

Cặp mắt đen bóng, linh động sâu lắng kìa, như là hai đầm trong suốt, hấp dẫn bao ánh mắt người nhìn lại.

Phi Phi.

Giống, rất giống!

"Học trường?" Sao lại không có động tĩnh gì vậy?

Cần gì phải nhìn chăm chăm vào mình như vậy chứ? Lẽ nào trên mặt mình có dính gì đó?

Đường Dĩ Phi quệt mồm xoa xoa gò má của mình, khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Long Thiếu Tôn, đã thấy ánh mắt của anh tan rã, dường như tiêu cự cũng không có đặt trên người cô.

"Ách, không có việc gì." Long Thiếu Tôn định thần một chút, trong miệng khô khốc.

Có giống nhiều hơn nữa thì lại như thế nào?

Dù sao cô cũng không phải là Phi Phi, nếu không... Nhìn thấy mình cũng sẽ không có loại phản ứng này.

Long Thiếu Tôn thả quyển sách cầm trong tay vào trên giá sách, ánh mắt của Đường Dĩ Phi liếc nhìn qua tên sách, "Thuật đọc tâm của FBI".

"Học trường cũng có hứng thú với tâm lý học?"

Lời vừa mới phát ra khỏi miệng, Đường Dĩ Phi đã muốn cắn lưỡi tự sát.

Cô ngay cả tự giới thiệu cũng không có lại đường đột theo sát nói chuyện thân cận như vậy, nói ra chắc chắn có thể hù chết người!

"Rảnh rồi đến buồn chán nên tùy tiện nhìn." Long Thiếu Tôn khôi phục lại dáng vẻ đăm đăm như trước, đối với cặp mắt giống của người nước ngoài kia không lại có thể biểu cảm dư thừa nữa.

Truyền thuyết, chỉ có người có thể nhìn thấu những bộ mặt của người, hiểu rõ được cuộc đời ảo huyền, mới có thể dễ dàng che giấu được ý nghĩ trong lòng của chính mình, e rằng, anh chính là loại người như vậy.

Chờ đợi một người hơn mười năm, hơn mười năm hy vọng rồi lại thất vọng sớm đã bào mòn những sắc xảo trước đây của anh.

Anh bị cuộc sống bào mòn mà khéo đưa đẩy, còn cô, lúc này giống như là cây hoa hồng mới mọc đầy gai bén nhọn.

Mỗi một chỗ đều tản ra hơi thở của sức sống, tinh thần tuổi trẻ đầy nhiệt huyết!

"Trước kia em cũng từng xem qua, cũng không tệ lắm, tuy nhiên bản dịch của anh có rất nhiều chỗ không hợp lý, cần phải nhìn nguyên văn."

Tay cầm sách đột nhiên dừng lại, thật rõ ràng Long Thiếu Tôn không nghĩ tới một cô gái nhỏ như cô lại có hứng thú với tâm lý học.

"Em tên là gì?" Con người màu đen dường như có ma lực, giống như là lỗ đen của vũ trụ, cuốn hút cả người cô vào bên trong không thể thoát ra.

"Đường Dĩ Phi."

Phi?

Ngay cả tên đều giống nhau như vậy!

Cái này, có tính là duyên phận không?

Long Thiếu Tôn nhàn nhạt cười ra tiếng, mở ra một quyển sách khác ra.

"Long Thiếu Tôn."

Ngay tại lúc Đường Dĩ Phi cho là mình sẽ bị nhàm chán, anh đột nhiên tự giới thiệu, giọng nói dịu dàng thật giống như gió xuân ba tháng thổi qua bờ sông dương liễu.

"Long học trường..." Đường Dĩ Phi khản trương cắn môi, không biết lời kế tiếp của mình sẽ nghênh đón một cục diện như thế nào, những ngón tay nhỏ bé không tự chủ đan lại cùng một chỗ.

"Ừ?" Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tham lam giống như muốn nhìn xuyên qua đôi mắt kia để tìm thấy một chút tương tự.

"Học trường! Em có một yêu cầu quá đáng!" Đường Dĩ Phi lấy dũng khí giọng nói bỗng nhiên lớn hơn không ít.

Tiếng con gái trong trẻo quanh quẩn ở trong thư viện, Long Thiếu Tôn cười như không cười, con người hẹp dài nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tinh xảo của cô, mi mắt nhướn lên, đôi môi mím chặt, nhất là vết ánh mắt sáng như sao trong suốt của cô, thật là rất giống cô ấy! !

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Một Tuần Làm Bạn Trai

"Em cứ nói đi."

A a a, thật sự rất ôn nhu!

Học trưởng ôn nhu như vậy, tâm Đường Dĩ Phi có chút không cầm lòng được!

Thực ra mà nói, cùng học trưởng sống chung cô không có mất mát gì, so ra, người chịu thiệt là học trưởng mới đúng.

"Học trưởng, anh có thể làm bạn trai của em không?"

Phù phù phù phù ——

Vừa dứt lời, Đường Dĩ Phi liền có thể nghe tiếng tim đập xấu hổ phát ra, vội vàng như muốn chui khỏi lồng ngực!

Trên mặt của Long Thiếu Tôn vẫn như trước điềm đạm bình tĩnh, không có khiếp sợ cũng không có phiền não, khóe miệng cười như có như không, lộ ra một cảm giác thần bí.

"Nửa tháng cũng được, cầu anh!" Đường Dĩ Phi chấp hai tay, tội nghiệp mà nhìn Long Thiếu Tôn.

Bộ dáng này, thật đúng là cực giống một con sùng vật nho nhỏ cầu chủ nhân cho ăn.

Trong trí nhớ, cũng từng có một cô bé thường hay ở trước mặt anh làm nũng, biểu tình đáng yêu, khiến cho anh công cô bé.

Trong lòng Long Thiếu Tôn đau xót, nhìn cô bé trước mắt, bỗng cảm thấy người mà mình tìm kiếm nhiều năm nay đã xuất hiện trước mắt.

"Một tuần cũng được mà!" Đường Dĩ Phi tận lực rút ngắn thời gian, một tuần cũng có thể khiến anh thừa nhận quan hệ giữa bọn họ chứ, đúng không?

Chỉ cần mình nỗ lực một chút là tốt rồi, coi như một tuần đó mặt mũi bị quăng mất, dù sao anh ta cũng là học trưởng nha!

Có thể gặp gỡ học trưởng trong ba ngày cũng là chuyện thần thoại cổ xưa! (Nhan: Ý nói chuyện hiếm gặp=)))

"A ha ha . . ." Long Thiếu Tôn nhìn tư thế cầu xin của cô, giơ tay lên ôn nhu xoa xoa đầu của cô, giọng nói gần như cung chiêu vô hạn, "Được."

Tốt.

Sét đánh ngang tai ——

Đường Dĩ Phi ngây người đứng ngay như phỗng nửa phút...

Dĩ nhiên là anh đáp lại?

Lại còn đồng ý?!

Hơn nữa, anh ta còn vuốt tóc cô thân mật?!

Đây là học trưởng khó tiếp cận?!

Đây là học trưởng không thích nữ sinh như lời đồn?

Không phải nói chỉ có Thẩm học tỷ là hoa khôi trong trường mới có thể tiếp cận anh ta sao?

Làm sao vừa mới chào hỏi vài câu đã bị Đường Dĩ Phi bắt mắt?

Hay là anh ta chỉ cố ý đùa giỡn cô? Anh ta thực sự rất độc ác, muốn nhìn thấy vẻ mặt cô từ thiên đường rớt xuống địa ngục?

Trong tiểu thuyết, học trưởng không phải đều ưa thích trêu chọc nữ nhân vật chính sao?

Trong nháy mắt, trong não tuôn ra một dòng câu hỏi dồn dập, Đường Dĩ Phi giống như đang nằm ở trạng thái chết máy, cả người cứng đờ.

Chờ chút, Đường Dĩ Phi cô đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?

"Không cho phép đổi ý!"

Rèn sắt khi còn nóng, Đường Dĩ Phi ngây thơ vươn ngón tay út, hướng Long Thiếu Tôn hứa hẹn.

Long Thiếu Tôn sững sờ, một dòng nước ấm xông lên đầu, lại như giống như điện giật quẩy thần xui khiến duỗi ra ngón tay của mình, cùng quấn với ngón út mảnh khảnh của cô

"Ngoéo tay treo cổ, một trăm năm không cho bội ước ." Cô chu môi, nghiêm túc nói.

Ngoéo tay treo cổ, một trăm năm không cho phép bội ước .

Ngay cả lời nói mờ ám, đều giống nhau như đúc!

Long Thiếu Tôn khó có thể tin, chỉ cảm thấy khí chất ở trên người cô càng ngày càng giống Phi Phi.

Một lát sau, Đường Dĩ Phi coi như là rất quen thuộc với anh, không còn câu nệ giống như trước kia, mà Long Thiếu Tôn cũng dè dặt xuống hngi hoặc dưới đáy lòng, sắc mặt ôn nhu mà nhìn cô gái trước mắt.

Cô không phải Phi Phi, nhưng cô khiến anh vui vẻ không kém so với Phi Phi .

"Học trưởng, em phải làm sao mới liên lạc với anh đây?" Đường Dĩ Phi từ trong túi lấy điện thoại ra, hỏi số điện thoại di động.

"802 1953 7 ."

Nữ sinh bình thường dù có thế nào cũng không có được số điện thoại của Long học trưởng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Mười Ngón Tay Năm Chặt

"Quá khó nhớ..." Đường Dĩ Phi một bên nhỏ giọng lầm bầm, một bên cẩn thận lưu dãy số.

Long học trưởng.

Long Thiếu Tôn giương mi, chẳng biết tại sao khi cô nói ra ba chữ đó lại có chút kiềm nén.

Cô cúi đầu, có mấy lọn tóc rủ xuống, tóc dài được buộc lên đơn giản lỏng lẻo leo leo, thật ra lại tăng thêm một phần lười biếng

Chóp mũi thoát nhìn đi thường mê người, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời gần như trong suốt.

Đường Dĩ Phi, mặc dù không quá mức kinh diễm, nhưng tuyệt đối là người nổi bật trong đám người.

"Em đã có số của anh, sau đó anh có thể biết số điện thoại của em." Cô cười đến ngây thơ vô hại, giờ điện thoại di động trong tay.

Rung động từ trong túi truyền đến, Long Thiếu Tôn né người sang một bên, từ trong túi lấy điện thoại di động, nhếch miệng cười cưng chiều.

"Được rồi, Đường học muội."

Ba chữ 'Đường học muội' anh nói ra, tuy nhiên Đường Dĩ Phi lại không quá mức để ý những chi tiết như vậy.

Bởi vì, vừa rồi cô nhìn vào điện thoại di động mới phát hiện đã quá mười lăm phút!

Đám côn đồ kia nói phải xong mười phút...

Cái này chết chắc.

"Học trưởng, anh không đi học sao?"

"Ừm."

Tiếc chữ như vàng.

"A..." Đường Dĩ Phi nghe thấy vậy ngay lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn sụp xuống, nói vậy là cô phải một mình đi ra ngoài?

Sau đó bị giáo viên phòng y tế khiêng đi?

Chỉ nghĩ tới thôi đã cảm thấy sợ rồi!

"Kìa... Chúng ta đều bạn bè trai gái (ý của ĐDP là hai người đã là bạn trai (gái) của nhau), anh không thể đưa em đến phòng học sao?"

Có đàn anh đi cùng, những tên côn đồ kia sẽ không phải dám đánh cô chứ?

Hơn nữa, lúc này ở trong lòng Đường Dĩ Phi rất không muốn đưa số điện thoại của Long Thiếu Tôn cho đám khốn kiếp kia!

Bây giờ Long học trưởng chỉ có thể là bạn trai của cô, làm sao cô có thể cổ vũ cô gái khác đào góc nhà của chính mình chứ?!

"Đi thôi." Long Thiếu Tôn cười cười, trả mấy cuốn sách về chỗ cũ, kéo Đường Dĩ Phi lững thững ra ngoài.

Thấy cô như vậy là biết chắc chắn có người đe dọa cô, nếu không... Cô sẽ không biết làm sao lại bảo anh làm bạn trai cô.

Cô gái giống cô ấy như vậy, coi như thâm mến một người cũng sẽ không táo bạo đi tỏ tình như thế.

Lần đầu tiên dặt tay!

Giống như bị điện giật!

"Đừng sợ, có anh ở đây."

Giọng nói du dương như đàn vi-ô-lông làm cho người ta trầm mê, chỉ đơn giản vài chữ như vậy, trong nháy mắt cũng làm cho trái tim của Đường Dĩ Phi rung động.

"Ừ!" Đường Dĩ Phi nặng nề gật đầu, tùy ý anh dùng sức nắm chặt tay mình.

"Keng..."

Máy cảm ứng phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, cửa kính thư viện mở ra, hai bóng dáng cùng nhau đi tới, gần như sáng chói làm mù mắt đám người trên đường!

Đường Dĩ Phi trốn sau Long Thiếu Tôn, cho dù là đôi vai rộng như vậy cũng không đỡ được ánh mắt bắn ra mũi tên độc ác của các nữ sinh!

Nhất là khi mọi người đều đưa mắt chăm chú nhìn vào chỗ hai bàn tay đan chặt vào nhau của bọn họ...

"Long học trưởng..." Các nữ sinh trái tim tan vỡ, lúc này hận không thể phát điên lôi tay Đường Dĩ Phi ra.

Người cầm đầu trong đám dân đàn chị cục ki tức giận nhưng khi nhìn thấy Long Thiếu Tôn, tàn thuốc trong tay vội vã dập tắt, ánh mắt có chút khó tin nhìn cô gái mà anh bảo vệ phía sau.

A, cô đã xem nhẹ học sinh mới này rồi.

"Các vị, xin nhường đường."

Đàn anh ôn nhuận nở nụ cười hòa tan trái tim mỗi người, khóe miệng Đường Dĩ Phi giật một cái, trong lòng có cảm giác ê ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Làm Người Hầu Của Cô Không Điều Kiện

Mãi cho đến khi bóng dáng của hai người cùng nhau biến mất một chút cũng không nhìn thấy được, mọi người mới từ trong khiếp sợ cùng đổ kị phản ứng lại!

"Chết tiệt, chúng ta mắc bẫy của cô ta rồi, hiện tại học trưởng đã bị cô ta cướp đi!"

"Mẹ kiếp! Tại sao học trưởng lại coi trọng cô ta chứ ? Lại còn mười ngón tay đan chặt nữa! Ả hồ ly tinh không biết xấu hổ!"

". . ."

Mọi người lú lú, tuy nhiên trọng tâm của câu chuyện cũng không ngoài chuyện Đường Dĩ Phi không biết xấu hổ, lại có thể đi mê hoặc học trưởng, còn có bản lĩnh làm cho học trưởng trở thành bia đỡ đạn của cô!

"Giang Mỹ Kỳ bên kia cho hai người đi theo dõi, Mạc Duẫn Sâm bên kia thì trước tạm thời rút lui trở về, tất cả đều đi theo sát Đường Dĩ Phi!"

"Thế nhưng chị đại, vừa rồi Long Thiếu Tôn lôi kéo tay của cô ta cùng đi ra, thật rõ ràng đây là tuyên cáo chủ quyền, chúng ta không thể . . ."

"Lẽ nào cô ta có thể đi cùng với học trưởng mãi được sao? Phải có lúc cô ta đi một mình chứ..." chị đại gọi lên nụ cười quý đi, cột lên cho mình một kiểu tóc táo bạo .

"Chị đại anh minh!"

. . .

Trở lại phòng học, trái tim của Đường Dĩ Phi không yên, tâm tư thật lâu không thể bình tĩnh được!

Tay phải gần như cứng đờ đặt trên bàn, một đôi con ngươi trắng đen rõ ràng không nhúc nhích nhìn chăm chăm mu bàn tay .

"Này, thế nào à?"

Khuỷu tay của Mạc Duẫn Sâm chống lên trên mặt bàn, thấy ánh mắt của cô đờ đẫn, còn tưởng rằng cô đã bị bạn học nữ khác đe dọa, vẻ mặt cứng ngắt mà hỏi.

Đại não của Đường Dĩ Phi còn dừng lại tại nụ hôn mới vừa rồi kia ——

Học trưởng đưa cô trở về phòng học, ở cuối hành lang bỗng nhiên cúi người xuống, nâng mu bàn tay của cô lên sau đó dịu dàng in một nụ hôn lên phía trên. . .

Ánh mặt trời làm cho những đường viền vờ bẽ ngoài của anh gần như mờ ảo, đôi con ngươi trong suốt như ngọc lưu ly kia như những vòng xoáy cuốn trôi tất cả, đẹp đến mức làm cho cô nghĩ làm đây chỉ là một giấc mộng!

Thế nhưng cảm giác mềm mại, hơi lạnh lạnh ở trên mu bàn tay thật lâu không tiêu tan, lúc nào cũng nhắc nhở cô tất cả đều là thật không phải là mộng!

"A lô ! Tôi đang hỏi cô đấy? Không phải là bị dọa sợ chứ ?" Mạc Duẫn Sâm vờn một cánh tay ở trước mặt cô lác qua lác lại giống như đang gọi hồn .

"Cậu, . . ." Đường Dĩ Phi nháy nháy mắt, viền mắt có chút khô khốc, "Thua ."

"Cái gì ? !" Mạc Duẫn Sâm kích động hét lên, một cước giẫm lên chiếc ghế bên cạnh của cô, "Cô không phải là đang bị ám đầu đấy chứ ?"

Dứt lời trực tiếp đưa tay đặt lên trên trán của cô, còn chưa kịp đụng vào đã bị một tay của cô cản lại .

"Đừng táy máy tay chân, hiện tại tôi là người đã có bạn trai rồi!"

Đường Dĩ Phi cây ngay không sợ chết đứng bỏ bớt thời gian thử việc một tuần, kiêu ngạo mà ngưỡng cái đầu trừng mắt nhìn anh.

Luôn luôn nói nhiều Mạc Duẫn Sâm bỗng nhiên trầm mặc, có lẽ là quá mức khiếp sợ, thế cho nên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô thật lâu không kịp hồi thần lại .

Cô ấy dĩ nhiên có thể thu phục được Long Thiếu Tôn ? !

Trong trái tim lại có một loại cảm giác bị thất bại sâu đậm, thật giống như một món đồ chơi vốn dĩ là của mình lại đột nhiên bị người khác cướp đi giống nhau!

Anh là muốn cô biết khó mà lui, mà không phải thật hy vọng cô trở thành bạn gái của người khác!

"Đừng quên cậu đã nói nói, sau này không được phép nhắm vào tôi nữa, nếu có người vì chuyện của cậu mà xa gây sự với tôi, còn nữa, làm người hầu của tôi không điều kiện, chỉ cần tôi cần là phải có mặt!" lông mi nhỏ nhắn của Đường Dĩ Phi nhướn lên, ngón tay xanh nhạt của cô chỉ vào ly nước đặt trên bàn.

Mạc Duẫn Sâm sững sờ nửa giây, cuối cùng cũng nhận mệnh cầm ly nước không của “Lão phật gia” đi lấy nước!

"Ông trời ơi! A a a a! Mọi người mau nhìn vườn BBS của trường! Kỳ văn lớn mới!"

Mạc Duẩn Sâm chân trước mới vừa đi, ban một cao nhĩ toàn bộ trở nên sôi trào!

"Tin mới gì à?"

Đường Dĩ Phi nheo mắt, ngay tức khắc một loại dự cảm không yên dâng lên.

"Long học trưởng dĩ nhiên cùng một bạn học nữ tay trong tay từ thư viện đi tới! A a a!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tin Nhắn Của Học Trưởng.

“Oa! Rảnh thật! Thật hay giả, đưa tôi xem!”

Vô số trí nhớ kích động cùng tiến tới, Đường Dĩ Phi nâng cao giọng.

Như thế nào lại bị người khác chụp lén?

Xong đời, nếu chụp thấy mặt, về sau cô đừng mơ có thể tiếp tục học ở Ngọc Hòa nữa!

“A a a! Trời ạ! Học trưởng của tôi~không cần~”

Tiếng rống của nữ sinh giống như tiếng giết heo, mọi nữ sinh ở phía Tây đều có tâm trạng dè dặt, trái tim như mảnh thủy tinh vỡ, tất cả đều tan nát cõi lòng.

“Không có ảnh chụp ngay mặt, nhìn sơ qua thì nữ sinh kia không giống Thẩm học tỷ, tôi điên, lại còn có người nhanh chân tới trước!”

Có người giống như phát hiện ra tân đại lục! (đại lục mới ;v)

“Thì đây, đương nhiên không phải là Thẩm học tỷ! Hiện tại chị ấy con đang ở Canada, dĩ nhiên học trưởng...Ồ ô...”

Đến mức đó sao?

Đường Dĩ Phi thở phào một cái, chỉ là lúc người khác nhắc tới Thẩm học tỷ thì tâm tình có chút khó chịu.

Xin nhò, tuy là chỉ thử việc có bảy ngày, nhưng tốt xấu gì hiện tại cô cũng là bạn gái của học trưởng Long.

“Ồi chào! Bóng lưng của người này rất quen thuộc...” Có người nói như đang suy nghĩ gì đó.

“Dư thừa, nữ sinh của toàn trường đều bạn đồng phục này, mỗi ngày đều nhìn thấy còn chưa quen thuộc sao?”

“Cũng phải, nếu để cho tôi biết là ai, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

“Đánh cho tàn phế! Lại dám dánh học trưởng Long của chúng ta!”

“Các cô thật là...chắc là chờ Thẩm học tỷ trở về xử lý thôi!”

“...”

Phái sau của Đường Dĩ Phi bỗng từng đột mồ hôi lạnh, đám người này không giống người thật sự là quá đáng sợ!

Thì ra muốn yêu đương với Hiệu Thảo rất khổ !

Xem ra cô phải chờ qua thời kỳ này rồi mới có thể thoát khổ cực!

Mạc Duẩn Sâm mức nước trở về, đoàn người lại tự động tản ra, dường như chưa từng xảy ra một màn kia.

“Cho cô!” Tâm tình của Mạc Duẩn Sâm rất phiền muộn. (Melody: ai biểu anh bày trò tội quá)

Long Thiều Tôn cao cao tại thượng sao tự nhiên có thể đáp ứng trở thành bạn trai của Đường Dĩ Phi?

Kỳ quái!

Từ khi biết tin tức này, Mạc Duẩn Sâm rất buồn bực, rõ ràng đã tính toán kỹ, rốt cuộc lại mắc vào mắc xích gì chứ? (=((là a đưa ng mà mk thích cho ngta đó ạ)

Không phải nói anh ta thích đàn ông sao? (.=.)

CAO, lời đồn quả nhiên chỉ là lời đồn, không thể nào là sự thật!

Sau giờ học buổi chiều, các học sinh đều không có tâm tư nghe gì, có mấy nữ sinh quăng ánh mắt chất vấn vào người ngồi ở hàng thứ ba đếm ngược lại.

Đường Dĩ Phi chỉ có thể tận lực cúi thấp đầu, không để cho người ta nhìn ra kẽ hở.

Ong ong---

Điện thoại trong túi vang lên, hôm nay là thứ ba, không phải là người của Đường gia, là ai ở phía sau truyền tin tức cho cô?

Giương mắt cẩn thận nhìn bực giảng, khẽ cắn môi đỏ tươi, Đường Dĩ phi lén lút móc điện thoại di động trong túi ra.

Một màn nay tự nhiên rơi vào ánh mắt của Giang Mỹ Kỳ ở cách đó không xa.

-Tan học cùng nhau ăn cơm.

Dĩ nhiên là tin nhắn của học trưởng!

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Dĩ Phi đỏ lên, thật giống như cô gái bị chồng mình bắt được ***, ngón tay nhanh chóng đánh xuống một hàng chữ.

-Được, em chờ anh ở đâu?

Ngắm lại vẫn thấy không thích hợp, vì vậy cắt bỏ từ “theo đuổi”, chẳng phải có chút chủ động sao ?”Có thể trễ một chút, hôm nay em phải trực nhật.”

Rất nhanh, đầu dây bên đáp lại.

-Được, anh chờ em dưới gốc cây của trường Hương Chương.

Nhìn hàng chữ ngắn ngủn trên màn ảnh, khóe môi của Đường Dĩ Phi không khỏi giương lên, vẻ mặt của cô tràn ngập đắc ý.

Mạc Duẩn Sâm nghiêng đầu, lập tức thấy cô cúi đầu chơi điện thoại di động, lỗ tai hồng hồng, vẻ đẹp khả ai tới không thể nói nên lời.

“A!”

Bỗng nhiên gọi lớn tiếng ở bên tai cô, tình huống nhìn thấy tay cô run một cái, điện thoại di động rớt xuống đất, vẫn chưa hết sợ hãi mà ngẩng đầu nhìn tên đầu xỏ, trong nháy mắt lại thấy anh thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chấp Nhận Thua Cuộc.

Về mặt của cô gái này thật sự phong phú!

Trong mấy giây ngắn ngủi, thể nhưng lại có thể thực hiện một loạt cả ba hành động từ giật mình, chấn động tới khinh bỉ!

Đáy mắt của Mạc Duẩn Sâm hiện ra sự kinh sợ cùng sùng bái. (.=.)

“Cậu định hù chết tôi sao?” Đường Dĩ Phi liếc hần một cái, khom người xuống thở phì phò, chui xuống đất để nhặt điện thoại di động.

Đúng là kiểu Blackberry kinh điển, (Melody: lười .=. ai thắc mắc lên gg tìm, đại loại là nói cái điện thoại ấy :v) bề ngoài nhỏ gọn trang nhã, chịu vỡ chịu nhiệt khả năng có thể so sánh với bản chuyên! (Meody: trong cv nó ghi cục gạch ý ==”)

Rõ ràng là rơi trên mặt đất tới nắp sau cùng pin đều rơi ra, cầm lên lắp ráp lại lần nữa vẫn có thể sử dụng được! (Melody: Ô a này mai một đi quảng cáo

đt được nè =))

“Điện thoại di động này của cô thật giống với cô đấy!” Mạc Duẩn Sâm nhỏ giọng chế giễu.

“Có ý gì?” Đường Dĩ Phi nhìn thông tin, lại bỏ điện thoại di động bảo bối vào trong túi.

“Lũ tôi cũng không chết! Trần đầy sức sống đến mức có thể đánh chết Tiểu Cường, cô tìm đường sống trong chỗ chết năng lực thật khiến cho người ta lú lờ, chắc chắn...”

Dĩ nhiên Đường Dĩ Phi hiểu được Mạc Duẩn Sâm đang châm chọc mình có vận cứt chó (=.=) lại có thể khiến cho học trưởng Long đồng ý làm bạn trai cô, lườm anh một cái, lập lại chiêu cũ.

“Bạn học Mạc, làm phiền cậu đừng nói chuyện lớn tiếng như vậy! Cậu không nghe giảng bài cũng đừng ảnh hưởng tới người khác chứ!”

Quả nhiên ánh mắt sắc bén của giáo viên chủ nhiệm liếc về phía góc trái này, trừng mắt cảnh cáo Mạc Duẩn Sâm.

“Xem như cô lợi hại!”

Mạc Duẩn Sâm nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn thực sự xui xẻo tám đời, mới có thể gặp Đường Dĩ Phi này!

Giờ học vào buổi chiều này hai người họ “Khoái trá” cãi nhau trong lặng lẽ, đảo mắt một cái đã tan học.

“Bạn học Mạc, cậu có thể giúp tôi đổ rác hay không?” Đường Dĩ Phi xoa xoa trán, nhìn Mạc Duẩn Sâm đang ngồi chỗ của mình trong phòng học yên bình nói.

Mạc Duẩn Sâm không chút do dự kiên quyết lắc đầu!

Đương nhiên không thể! Hắn ở nhà đừng nói là đổ rác, dù là nhìn thấy lá vàng rơi trên đất cũng không khom lưng xuống nhặt một cái!

Nổi danh là Nhị Thệ Tổ ở trung học Ngọc Hòa, tay không thể nâng lên vai cũng không thể gánh, bây giờ con nhãi ranh này lại dám sai bảo anh?

Có mấy người học sinh đang trực nhật cười trộm, dĩ nhiên cảm thấy Đường Dĩ Phi có quan hệ tốt với bạn học Mạc, đập trên mặt mũi! (Melody: chắc nói là mặt mặt ấy :v)

Đường Dĩ Phi nhũ mày, phản đối bỏ cây lau nhà trong tay xuống, lưng thừng chạy đến trước mặt của anh, từ trên cao nhìn hắn.

“Cậu quên lời cậu nói rồi sao? Hay là cậu có thói quen nói không giữ lời?”

“...”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đầy sát khí, đây là cuộc đọ sức của những người mạnh!

Không đến nửa phút, quả nhiên là Mạc Duẩn Sâm thua trận, nhìn nàng nở ra một nụ cười chột dạ :”Được, tôi đi đổ rác!”

Nani? (melody: tiếng Nhật “Cái gì?”)

Bạn học Mạc lại đồng ý đổ rác?!

Hai lần trực nhật của mỗi tuần anh ta đều ngồi ở chỗ ngồi của đại lão gia, chờ mọi người trực nhật xong thì hắn ký tên lên!

Đừng nói là đổ rác, ngay cả nước ấm hắn cũng lười chạm vào!

Ngày hôm nay uống nhầm thuốc sao?

“Bạn học Mạc, hay là để tôi đi!”

Có một học sinh trực nhật cảm giác không khí có chút không thích hợp, chạy nhanh tới nịnh bợ, Mạc Duẩn Sâm mừng rỡ muốn buông tay, lại bị âm thanh bay bỗng lạnh lẽo ở phía sau ngăn lại.

“Bạn học Mạc, chuyện của mình mình làm đi ~”

“Vẫn là tự tôi đi!”

Khóe miệng của Mạc Duẩn Sâm co giật, cầm lấy túi rác, để xa người mình hơn nửa thước, bị kịch đi tới của phòng học rồi ra ngoài.

Học sinh trong phòng học đều lấy ánh mắt nhìn quái vật nhìn chằm chằm Đường Dĩ Phi.

“Bạn học Mạc! Cậu làm sao thế?” Thực sự không thể tin được, ngay cả giáo viên cũng không thể làm gì Mạc Duẩn Sâm, không ngờ anh ta lại nghe lời

của cô!

"Chấp nhận thua cuộc."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Em Họ Bà Con Xa Của Đàn Anh

Đường Dĩ Phi nhếch môi lộ ra một nụ cười sáng lạng không gì sánh được.

"Wow, cuối cùng là đánh cuộc cái gì?" Dĩ nhiên có thể ăn bạn học Mạc đến sít sao như vậy!

Mấy bà tám ngồi thành một vòng quanh Đường Dĩ Phi, Đường Dĩ Phi nghiêng nhiên trở thành trung tâm.

Tiêu sái bỏ qua cây lau nhà trong tay, Đường Dĩ Phi vỗ tay, khoe miệng nhếch lên độ cong làm người sợ hãi.

"Bí mật."

"Cắt ~"

Thu dọn xong túi sách, ngược lại Mạc Duẫn Sâm vẫn còn đang trên đường đi đổ rác, trong lòng Đường Dĩ Phi vui vẻ, chạy đi về phía cửa trường học.

Có thể bỏ rơi Mạc Duẫn Sâm, đây chính là lần đầu tiên sau nhiều ngày trôi qua như vậy!

Càng là tiếp cận cửa trường học, trong lòng càng thêm hốt hoảng dường như không phải là của mình, mí mắt trái cũng rất không yên nháy mắt không ngừng, Đường Dĩ Phi vỗ ngực một cái, ý đồ vượt đi sự khẩn trương lo lắng trong hô hấp, lại phát hiện căn bản là không có tác dụng.

Hắn, không phải là đi hẹn hò thôi sao? Có cần phải khẩn trương như vậy sao?

Lông mi nhỏ nhắn thanh tú của Đường Dĩ Phi nhắm lại, đáng vẻ đương nhiên là còn như cây ngay không sợ chết đứng!

Cô - Đường Dĩ Phi từ bé đến lớn còn chưa từng yêu đương qua, hẹn hò càng là lần đầu tiên!

Tính như vậy, đàn anh là mối tình đầu của cô!

Về mặt của Đường Dĩ Phi giật mình, tiếp theo đáng vẻ như chợt hiểu rõ ràng.

Không đề ý đến, cuối cùng một đoạn đường dài cũng đi hết, chỉ là vẫn không thể đến được cửa trường học, đã bị một nhóm lớn bạn học nữ ngăn chặn lối đi.

Cầm đầu là một đứa con gái cột tóc kiểu Matt, coi như Đường Dĩ Phi rất dễ quên cũng sẽ không quên được vị chị Đại này, người mà lúc buổi trưa đã cầm dao nhỏ để đe dọa mình.

"Ô, đi đâu mà gấp gấp như vậy hả con?"

Giọng nói vô lại làm lộ ra bản chất của học sinh xấu trong trường, chị Đại phát huy đầy đủ tinh thần 'đường này là ta mở, cây này là Ta trồng' của người đứng đầu.

"Hi hi, chị Đại, đi ăn cơm chưa? Muốn đi cùng không?"

Đường Dĩ Phi nghĩ thầm, cái người tên chị này Đại thật đúng là người giờ trò gian trá đạt giải nhất!

"Ăn? Mày chính là muốn ăn nắm đấm của chị Đại của bọn tao đúng không!" Một đàn em theo sau nhảy ra điều vô dương oai, Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy mông tai của mình vang ong ong.

Đám người kia nếu như lại quần quít lấy cô, sợ rằng cô sẽ bị muộn không kịp đến chỗ hẹn với đàn anh mất.

"Chị Đại, mọi việc có gì thì thương lượng, buổi trưa tôi thật sự không phải cố ý, là đàn anh kéo lấy tay tôi dắt đi, đoán chừng là sợ tôi bị người khác bắt nạt!"

"Chó má! Mày bị người ta bắt nạt thì liên quan *** gì đến chuyện của Long học trưởng?" Có người hèn mọn nói, thật sự là coi mình rất quan trọng không bằng, không phải chỉ là nắm tay thôi sao? Đuôi đều nhanh vênh lên trời!

"Aiz... Tôi cũng biết là không thể gạt được...". Đường Dĩ Phi giả vờ khó xử cắn môi, con ngươi cơ trí đảo một vòng, trong lòng đã sớm có biện pháp đối phó.

"Nhanh lên thành thật khai báo!" Trên vai trầm xuống, Đường Dĩ Phi lại bị giải đến trước mặt chị Đại.

"Kỳ thực tôi là em họ bà con xa của đàn anh, cùng đàn anh đã lâu không gặp, lần này anh ấy về nước không nghĩ tới tôi vừa vận chuyển trường qua đây, thế nên... mới có chuyện như mọi người nhìn thấy~!"

Đường Dĩ Phi nói xảo linh tinh xong, con mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn cảm của Đại Tỷ Đại, giống như cô thật sự tôn trọng cô ta vậy.

"CAO! Có muốn máu chó như vậy hay không? Em họ bà con xa? Máy định lừa gạt ai đó!"

Lừa gạt chính là cô đấy.

Đường Dĩ Phi nhú mày, trong nháy mắt khí chất lạnh lùng đó dĩ nhiên thực sự có tám phần giống như Long Thiếu Tôn, "Nếu không... Các cô thấy chúng tôi không thân cũng chẳng quen, tại sao đàn anh phải nắm tay của tôi dắt đi?"

Một câu nói làm cho tất cả mọi người không thể hiểu được.

Đúng vậy, không quen không biết làm sao phải kéo tay của cô ta?

Từ trong xương đám người kia có lẽ không tin Long học trưởng sẽ cảm thấy có hứng thú đối với học sinh chuyển trường xảo trá lắm trò trước mắt này. Vì vậy nếu chọn lựa bọn họ sẽ tin tưởng cô là em họ bà con xa hơn.

Kỳ thực hiện tại nhìn kỹ lại Đường Dĩ Phi sẽ phát hiện dáng vẻ của cô có chút tương tự như Long học trưởng!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Đụng Độ

Tướng mạo của học trưởng Long không thể chê nổi, ngạo khí từ trong xương tủy, bất kể ở đâu, đều phát ra sức hấp dẫn mãnh liệt.

Nhan sắc tinh xảo của Đường Dĩ Phi cũng không kém Long Thiếu Tôn, ở trong đám nữ sinh cũng vô cùng nổi bật, hơn nữa, ánh mắt quật cường của cô luôn luôn có thể dễ dàng cảm hóa người khác.

Đại Tỷ Đại hí mắt, giống như đang tìm hiểu độ chân thật trong lời nói của cô.

"Nếu là em họ của học trưởng Long, tại sao cô không thể liên lạc với anh ấy?"

Xem đi, những người này chỉ số IQ chỉ để trung, Đường Dĩ Phi tâm lý âm thầm nghĩ, nét mặt không chút thay đổi.

"Vừa xuất ngoại về, đã lâu không gặp, đương nhiên tôi không nhớ số mới anh ấy."

"Nói vậy cô cũng biết anh ấy thay số mới?"

Đáng chết...!!

Cái đám cà lơ phất phơ này còn dám đối với Long học trưởng có tâm vọng tưởng?

Vậy bọn họ xem cô là cái gì?

"A, Đại Tỷ Đại anh minh, chị không nói em đều quên mất, chờ em lần sau gặp, nhất định em sẽ hỏi số anh ấy, sau đó liền đưa qua cho chị!"

Về mặt của Đường Dĩ Phi nịnh nọt, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt.

Hừ, cái đám khốn kiếp này muốn ngăn cản cô tới khi nào?

Trong lòng bỗng ảo não, lại bắt Long học trưởng phải chờ đợi rồi!

"Thật không?" Đại Tỷ Đại nửa tin nửa ngờ, lúc này đột nhiên cảm giác lòng bàn tay bị bắt lấy, Đường Dĩ Phi bỏ vào tay Đại Tỷ Đại một tờ giấy, cơ trí nháy nháy mắt mấy cái.

"Ồi! Chị Tỷ Đại, lần sau em nhất định sẽ đến đưa! Em cam đoan! Bây giờ em có chút đói bụng rồi..."

Tội nghiệp nhìn cô ta, Đường Dĩ Phi cố vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lưng Đại tỷ Đại, giống như chỉ có mình cô ta là được cô đưa thư cho.

"Cô đúng là phường lừa dối xảo trá, ngày hôm nay nói thế nào cũng phải dạy dỗ cô một chút, các chị em..."

"Chờ chút." Đại Tỷ Đại ra vẻ ung dung nâng tay, ngăn cản bọn nữ sinh phía sau, "Cho cô ta thêm một cơ hội nữa, chúng ta đi..."

"Hừ! Coi như số cô gặp may!"

"Hừ!"

". . ."

Đường Dĩ Phi nhìn các cô làm một cái mặt quỷ, sau đó liền nhanh chóng chạy về cái hẻm nhỏ phía ngoài trường.

Chạy thật lâu, cuối cùng nhìn thấy bên cây Hương Chương có một bóng dáng cao to đứng dựa vào gốc cây, ánh nắng làm phản chiếu nhĩ đỉnh màu lam bảo thạch bên tai trái thiếu niên, màu kim loại chói chang phông chừng ba trăm sáu mươi độ xung quanh đều phẳng phát chiếu sáng.

Nhĩ đỉnh . . .

Trong ký ức có một đoạn ngắn tê nhột chợt lóe lên, Đường Dĩ Phi vầy vầy tay, nhưng không nhớ nổi đã gặp qua cái nhĩ đỉnh tương tự kia khi nào...

"Học Trường!" Đường Dĩ Phi chạy tới bên cạnh anh, không để ý hình tượng cúi người xuống, há mồm thờ dốc .

"Em làm sao thế?"

Ý cười trong mắt của Long Thiếu Tôn không giảm, dường như từ khi thấy cô, cả thế giới liền tràn ngập ánh sáng.

"Không có việc gì, " Khó khăn nuốt nước bọt, mặt Đường Dĩ Phi đỏ lên, "Anh chờ có lâu không?"

"Anh vừa tới." Long Thiếu Tôn cười ôn nhu , không thèm để ý chuyện mình đã ngây ngốc đứng dưới gốc cây hơn một giờ đồng hồ (Nhan: hình tượng mỹ nam hoàn mỹ =)))

Mỗi khi có học sinh đi ngang qua, anh đều muốn quay người che đi gương mặt, giấu thân phận, rất sợ mọi người biết chuyện sẽ làm âm ỉ, mang đến phiền toái không cần thiết.

Dù sao, cái trường này cũng rất phiền phức

"Đi thôi, em sắp chết đói rồi!"

Đường Dĩ Phi cười đi lên phía trước, nhưng đột nhiên hai chân lao đảo một cái, cả người té úp vào lòng ngực Long Thiếu Tôn!

Hơi thở trên người anh là hương chanh lan tỏa thơm ngát, lòng ngực cường tráng nóng hổi, dù cách một lớp vải đồng phục, Đường Dĩ Phi vẫn cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương Ngự Tiểu Hoàn Tử *

Oanh__

Về mặt đỏ lên trong nháy mắt!

Đường Dĩ Phi sững sờ ở trong ngực anh, hoàn toàn mất đi khả năng phản ứng, cho đến khi trên trán truyền đến cảm giác chà lau nhẹ nhàng, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói dễ nghe của anh, lúc này cô mới phục hồi lại tinh thần.

“Cả người chạy đầy mồ hôi như vậy coi chừng bị cảm lạnh.”

Coi chừng cảm lạnh.

Tháng đầu của mùa thu, thời tiết vừa ẩm áp cũng có chút lạnh, thời tiết hơi thất thường nên có khả năng sẽ bị bệnh.

Cô không ngờ một người con trai trẻ tuổi lại có thể chu đáo tới như vậy, gò má vẫn ửng hồng giống như trước, đôi mắt trong suốt mang theo xấu hổ cùng sợ hãi.

Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên có người lấy tay lau mồ hôi cho cô.

Đường Dĩ Phi để cho anh tùy ý dùng khăn tay lau mồ hôi cho cô, gần giống như lời dụng khoảng thời gian này để tham lam ngửi mùi hương dễ chịu trên người của anh.

Mùi hương của trái chanh, thực sự rất dễ chịu!

“Được rồi, đi thôi.”

Long Thiều Tôn bỏ khăn tay vào túi áo của đồng phục, bay tay to lớn nắm lấy tay nhỏ bé của bạn gái mới một cách tự nhiên.

Lòng bàn tay ôn nhu nắm lấy mu bàn tay của cô, lặng lẽ hiện ra một dáng vẻ ưu buồn, ở thời khắc này mùi tên của Cupid (thần tình yêu) giống như đã bắn trúng vào Đường Dĩ Phi, khiến cho dọc đường đi cô vẫn luôn đỏ mặt mà không dám nói một câu nào.

Tất cả chuyện này giống như mộng cảnh(cảnh ở trong mơ), điều chân thật duy nhất là nhiệt độ ẩm áp từ lòng bàn tay truyền tới.

Hiệu Tháo, khó có thể với tới nhân vật truyền kỳ, nhưng bây giờ lại có thể hạ thân phận cao quý của mình xuống, nói yêu đương với loại tôm tép không đáng một đồng như cô?

“Em muốn ăn gì?”

Giọng nói của Long Thiều Tôn rất giống như dáng người của hắn, một người hoàn mỹ như vậy khiến cho Đường Dĩ Phi luôn nghĩ đến một câu nói.

Mạch thượng nhân như ngọc, cộng tử thế vô song. (Melody: khu..khu câu này ta hiểu sơ sơ thôi, k dám nói bừa ai muốn hiểu rõ hơn thì lên gg tìm v).

Hắn giống như là vương tử quý tộc của Châu Á, mà cô thì giống như cô bé lọ lem mang đôi giày thủy tinh rệu rã, trước khi tiếng chuông giữa mười hai đêm giờ vang lên, sẽ được tận hưởng tình yêu trong chốc lát.

Đường Dĩ Phi không thể không thừa nhận, dường như bản thân có chút rung động với người học trưởng này.

“Chúng ta đến chợ đêm đi, em chưa bao giờ tới chợ đêm Khứ Ngọc đấy!”

Tới nơi này gần nửa tháng rồi, Đường Dĩ Phi lúc nào cũng làm bạn với phòng ngủ, cho nên chưa từng đi xem chợ đêm Khứ Ngọc.

Tuy là Mạc Duẩn Sâm thường xuyên mặt dày mày dạn tới mời cô, chỉ là luôn bị cô viện cớ lấy lý do này nọ để cho qua.

“Được, làm theo ý em vậy.”

Long Thiều Tôn mỉm cười, chân mày không tự chủ được nhăn lại.

Chợ đêm có nhiều người như vậy, tiểu nha đầu này không sợ trở thành kẻ thù chung của toàn trường sao?

Có lẽ là, cô ấy căn bản chính là muốn lợi dụng anh để gây sự chú ý với người khác?

Sâu thẩm trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, Long Thiều Tôn nắm tay cô, dẫn cô đi về phía chợ đêm.

Vì là đầu thu, nên trời tối đến rất sớm, lúc này đèn nê ông của chợ đêm đã sáng lên, một con phố nhỏ bị các quầy hàng cùng đoàn người chen lấn đến nỗi con kiến cũng không chui qua được.

Đường Dĩ Phi đứng trước lối vào, nhìn chợ đêm mênh mông bát ngát, đáy mắt không thể che dấu được sự hưng phấn.

“Thơm quá!”

Giống như là phát hiện được châu lục mới, Đường Dĩ Phi đi tới chỗ quầy hàng bán Chương Ngư Tiểu Hoàn Tử(Tiếng Nhật là Tokoyaki: một loại bánh nướng ăn nhẹ làm từ bột mì và bạch tuộc, ai thắc mắc thì có thể lên gg để tìm hiểu kỹ hơn ^^), muốn ăn đến nỗi hận không thể chảy nước miếng.

“Ông chủ, cái này bán thế nào?”

“Một phần nhỏ là ba đồng, một phần lớn là năm đồng.”

“Học trưởng, anh ăn không?” Về mặt kích động của Đường Dĩ Phi chuyển sang nhìn Long Thiều Tôn, người ở phía sau lắc đầu: “Tôi không thích ăn Cá

Mực.”

“À?” Khuôn mặt nhỏ nhắc suy sụp giống như đang ảo thuật : “Mua phần nhỏ thì không có lời, mua phần lớn thì ăn không hết, phải làm sao đây?”

“...”

Lòng yêu mến chính là coi anh như rác rưởi đứng chờ ở trạm thu hồi sao? (Melody: =_ = Ừa e nhớ hình như a nói không thích ăn mà?)

Long Thiếu Tôn dờ khóc dờ cười, lấy bóp đưa cho ông chủ năm đồng: “Lấy tôi một phần lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Dị Ứng Với Cá Mực

"Được rồi, chờ đã!"

Ông chủ nhìn qua cũng trẻ, có thể là sinh viên tự gây dựng sự nghiệp ở vùng phụ cận, một bên thuần thực làm mực viên, ngoài miệng vẫn không quên khen chàng trai đẹp trước mắt.

"Hai người thật là đẹp đôi, tôi buôn bán lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cặp đôi đang yêu đẹp như vậy!"

Thật không?

Đường Dĩ Phi liếc trộm biểu tình của đàn anh, phát hiện anh vẫn mỉm cười, không câu nệ.

"Ha hả, ông chủ thật biết nói đùa."

"Nào có, tôi nói thật mà, hơn nữa bạn trai cô đối tốt với cô thật nha, biết cô thích ăn mực viên là tới mua cho cô, phải biết rằng có rất ít người con trai làm vậy cho bạn gái."

Ông chủ nói mãi không ngừng, Đường Dĩ Phi thấy hứng thú.

"Vì sao vậy?"

"Bởi vì nơi này khối dầu lớn, hơn nữa nam sinh, mười người thì có chín người không thích ăn mực viên, ngửi thấy mùi thì buồn nôn."

"...."

Long Thiếu Tôn mặt không biểu tình, trong lòng lại nhin không được oán thâm

Ông chủ, còn muốn buôn bán nữa không?

Viên mực nhỏ nhỏ cũng bị anh đập nát chứ?!

"Hóa ra là như vậy..." Về mặt Đường Dĩ Phi như thấy người ngoài hành tinh nhìn Long Thiếu Tôn. "Tuy nhiên món ngon như vậy, buồn nôn thế nào đây?"

Ha ha ha, nhìn vẻ mặt học trưởng thôi cũng biết, thật sự anh rất không thích ăn mực viên!

"Đúng vậy, đồ ăn ngon như vậy, sao có thể có người không thích?"

Ông chủ vô đầu bút tai, vẻ mặt cùng một giuộc với Đường Dĩ Phi, khóe miệng cứng ngắc cố nín cười, nghiêm trang hỏi Long Thiếu Tôn.

"Tôi bị dị ứng với mực viên"

Cuối cùng Long Thiếu Tôn cũng không chống đỡ được ánh mắt bức cung của hai người đành phải chịu thua, khéo mắt co rút nhỏ đến mức không ai phát hiện ra.

Ông chủ. "..."

Đường Dĩ Phi. "..."

Tạm biệt chủ quán mực viên, Đường Dĩ Phi một bên nòng nhiệt ăn viên mực trong tay, một bên đi về phía trước.

Long Thiều Tôn không nhanh không chậm đi phía sau lưng cô, ngoài đường thật sự quá chen chúc, anh cũng không thể kéo tay cô đi song song.

"Học trường, anh thật sự không ăn sao? Ngon lắm!"

Nháy mắt, cô đã ăn đến ba viên mực, bộ dáng ăn nhiều sẽ dính, bụng cái hộp nhỏ ngay thơ nhìn Long Thiều Tôn cầu giúp đỡ.

"Ăn không được thì thôi, anh không ăn được cái này."

Long Thiều Tôn tuyệt tình trả lời, không ăn là không ăn đây là điều cấm kỵ của anh, nói không ăn sẽ không ăn, dù anh có đau vì con bé này thì cũng không thể phá quy củ.

Đương nhiên, chắc chắn năm sau, trở lại chốn cũ, Long Thiều Tôn mới phát hiện, thực ra chỉ cần là người mình thích thì những cái gọi là nguyên tắc và quy củ đều có thể tự sụp đổ.

"A, thật đáng tiếc..."

Đường Dĩ Phi bữu môi, lưu luyến không rời ném hộp mực viên nhỏ vào thùng rác, trong lòng ảo tưởng chắc con mèo nhỏ sẽ thích ăn.

"Chúng ta đi ăn cơm đi, cơm nước xong thì đi dạo chợ đêm, nếu không...sẽ không còn sức lực."

Dứt lời, chủ động lôi kéo tay anh, có chút co quắp đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên cô tới chợ đêm, căn bản không biết phía trước nhà ai có gì, vật gì ăn ngon, vật gì không thể ăn?

Đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên cô dừng chân, Long Thiều Tôn đi theo phía sau suýt nữa đụng vào.

"Sao vậy?"

"Em..." Ủy khuất căn môi, không dám nhìn thẳng mắt anh. "Không biết chỗ nào có bán đồ ăn ngon."

"....."

Không biết sao còn chạy nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp Lại Người Quen

Long Thiều Tôn khề thờ dài một cái, anh lại không biết rằng, cô sẽ đưa anh đến đây?

Chợ đêm, đối với anh thiếu gia nhà giàu mà nói, coi như là chết đói cũng sẽ không đến.

Ở đây đông người, môi trường kém, điều kiện vệ sinh cũng không tốt, nếu không phải thấy ánh mắt ước ao của cô, dù là Long Thiều Tôn không ăn cơm tối cũng sẽ không đồng ý tới nơi này!

"Anh không biết nơi này sao?"

". . ."

"Chúng ta đi tới quán mì kia đi!" Đường Dĩ Phi bắt đắc dĩ chỉ chỉ một quán mì cách đó không xa, về mặt Long Thiều Tôn biểu nhân nhạ gật đầu .

Khí trời không lạnh không nóng, ăn mì cũng không có gì là không tốt.

Từ trong đám người chen đến, mới vừa vào quán mì liền gặp gỡ người quen.

"Bạn học Đường?" Một âm thanh quen thuộc từ phía sau vang lên, Đường Dĩ Phi cảm thấy sống lưng đột nhiên lạnh toát, bèn cuối đầu cố gắng che lấp bản thân.

Ôi thôi, làm sao có thể vụng trộm đi chơi mà gặp ngay bạn học ?

Vậy nếu tin này truyền đi sẽ bị các nữ sinh bắn chết ? !

Huống chi vừa rồi còn lừa gạt đưa tờ giấy cho Đại Tỷ . . .

"Ồi chào, đây không phải là Học Trường Long sao? !"Bạn Học kia lấy một ánh mắt khiếp sợ như đang chứng kiến sao chổi đụng địa cầu kinh ngạc hô, ánh mắt nhìn chăm chăm Long Thiếu Tôn

Một lúc lâu, cũng cam lòng cho dời ánh mắt đi nơi khác.

Lâm Man Khả, bạn học cùng lớp Đường Dĩ Phi, tính tình rộng rãi hoạt bát, ở lớp học vang danh là một bà tám nhiều chuyện . . .

Trước đây, tin tức cô cùng Mạc Duẩn Sâm đều do tiểu bà tám này truyền ra ngoài.

"Chào Em!"

Long Thiếu Tôn nhìn cô nàng lộ ra chiều bài mỉm cười, nữ sinh nhỏ trong nháy mắt bị mê hồn, thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng ngã vào chỗ ngồi bên cạnh Đường Dĩ Phi.

Bóng đèn! (Nhan: Kỳ đà cắn mũi)

Đường Dĩ Phi cười gượng hai tiếng, "Bạn học Lâm, thật trùng hợp . . ."

"Gọi tôi Khả Khả là được rồi, Học Trường Long, không nghĩ tới bản thân anh ngoài đời so với tập san của trường đẹp trai hơn nhiều, vô cùng đẹp mắt!"

". . ."

Trọng tâm câu chuyện hoàn toàn không có quan hệ gì với Đường Dĩ Phi, lúc đầu còn lo lắng sẽ bị nữ sinh quần áo, hiện tại xem ra, căn bản là cô suy nghĩ nhiều!

"Cảm ơn em!" Long Thiếu Tôn có chút lúng túng rũ mi mắt xuống, lúc này ông chủ quán vừa đứng mà đem hai chén canh gà, rồi bưng mì lên .

"Ông chủ, cho ta một bát."

"Được, xin chờ một chút ."

Đường Dĩ Phi không nói liếc một cái, tâm lý đem tổ tông Lâm Man Khả mười tám đời đều ân cần thăm hỏi một lần!

Ba người mới chuyện? (hẹn hò mà ba người = _ =)"

Nói ra không chừng sẽ bị người cười ngạo!

"Học Trường Long lần này dự định ở trường học bao lâu ? Tốt nghiệp sẽ tiếp tục lưu lại thành phố Vân Dương hay là sẽ ra ngoại quốc phát triển?"

Tính cách này, phần tò mò này , không đi khi làm nhà báo thực sự là lãng phí!

Đường Dĩ Phi nhăn mặt, vô lực nhỏ nước bọt, nhưng hai lỗ tai lại dựng lên chăm chú nghe, tất nhiên đối với vấn đề này cũng rất tò mò.

"Tạm thời còn không xác định ."

Long Thiếu Tôn ánh mắt lơ đãng rơi vào Đường Dĩ Phi đang cúi đầu ăn mì, ánh mắt ôn nhu lưu luyến rốt cục khiến cho một cái kẻ tham ăn chú ý.

Ngốc lảng ngảng đầu, Đường Dĩ Phi ngây người mà nhìn Long Thiếu Tôn, "Học Trường yêu trường?"

"Ha ha . . ." Long Thiếu Tôn bật cười, lộ ra một hơi hàm răng trắng nõn, thật là chói mắt đến mức tận cùng .

Lúc này, Bạn học Lâm Man Khả giống như phát hiện tân đại lục!

"Anh . . . Cô . . . Hai người . . . Hai người? !"

Khuôn mặt khó có thể tin, Đường Dĩ Phi mới vừa định phản bác, đã bị Long Thiếu Tôn đoạt trước một bước.

"Chúng ta đang hẹn hò."

Cái gì ? !

Nani ? !

Kính ngạc đến ngậy người không chỉ là Lâm Man Khả, mà ngay cả Đường Dĩ Phi đang ăn mì đều ngo ngẩn!

Cô không nghĩ tới anh ấy sẽ phóng khoáng thừa nhận!

"A a a a! Bản thân em ngu xuẩn! Hẹn hò như vậy mà nhìn không ra!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chỉ Là Tình Bạn Bè

Editor: Melodysoyani

Hâm mộ và ghen ghét nháy mắt dâng lên đỉnh đầu, chỉ là do tính cách hào sảng nên Lâm Khả ngoại trừ có thể gào thét trong lòng, đối đãi với Đường Dĩ Phi cũng không hiện ra nhiều bài xích.

Càng không có cảm thấy, Đường Dĩ Phi kiếm được lợi ích to lớn!

“Chỉ thử kết giao thôi, đừng kích động.” Đường Dĩ Phi cái chính nói, sợ bản thân trở thành bia đỡ đạn của vô số nữ sinh thầm mến trong lịch sử bi tình.

“Thử? Làm sao thử?” Lâm Khả có thể mơ, hẹn hò thì hẹn hò chứ, hơn nữa Học trưởng cũng đã thừa nhận, sao cô có thể trả lời cường điệu một chữ thử như vậy chứ?

“Thử việc trong bảy ngày, không hợp thì tôi sẽ trả lại hàng.”

Đường Dĩ Phi tuyệt đối không nghĩ tới, một câu nói nửa đùa nửa thật như vậy lại được nói ra từ miệng của vương tử Học Trường ưu nhã và cao quý.

Trả lại hàng?!

Anh cho rằng đang mua sắm đồ vật sao? Không vừa ý liền tự tiện bỏ lại?

“Wow! Học trưởng anh không nói đùa chứ? Mỹ nữ độc thân chờ đợi anh xếp hàng thành đội ngũ ở nhà vệ sinh nam, anh có cần treo cổ ở trên một thân cây không?”

Về mặt Long Thiếu Tôn dở khóc dở cười, Lam Khả càng cảm thấy cuộc đời thật đặc biệt, làm sao Hiệu Thảo lại có thể thua trong tay một học muội như vậy?

Không có thiên lý không có thiên lý!

“Nhất kiến chung tình, ha ha.” Long Thiếu Tôn hơi nhếch môi, tinh xảo lộ ra chút quý khí.

Nhất kiến chung tình, chính xác là có khả năng là một trong những nguyên nhân, nhìn thấy cô thì lập tức nhớ lại bóng dáng kia, đi cùng với cô thì luôn hy vọng rằng mỗi một phút một giây đều có thể nhìn thấy bóng dáng của cô ấy (Đây là chỉ Phi Phi ấy, ý anh này là đi với Đường Dĩ Phi thì anh này luôn nghĩ tới Phi Phi đơn giản vậy thôi :3), cho nên dù Thiếu Tôn là người vô tâm nhưng lại đồng ý thử hẹn hò với cô.

“Quá lãng mạng...” Lâm Khả lộ ra vẻ mặt mơ ước về Bạch Mã hoàng tử, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bản chất bất quái của cô.

“Thầm học tỷ làm sao bây giờ?”

Đường Dĩ Phi vừa nghe nói thì lập tức bật người đi đến dùng ánh mắt đầy sát khí nói: “Không ai nói lời nào coi như cô bị cầm điếu”, bắt đắ dĩ Lâm khả đã được miễn dịch với loại nữ sinh không có chút sát thương này, hoàn toàn không để ý tới cô đang vòng vo, tiếp tục quán quít đương sự.

“Tôi và bạn học Thầm chỉ là tình bạn bè, hy vọng về sau không có nhữ lời đồn vô trách nhiệm nữa, tôi không muốn bạn gái của tôi vì vậy mà không vui.” (Melody: :3 Ôi anh cưng chị chưa kia, ngưỡng mộ *long lanh* ặc ==” sr lại lảm lòi)

Ánh mắt thâm thúy của Long Thiếu Tôn rơi vào trên người của Đường Dĩ Phi, đáng về người ở phía sau giống như là đang ngậy người vậy, cắn chet8 môi không biết nên tiếp tục nói hay là im miệng.

“Wow! Học trưởng Long thật sự là tri kỷ!” Chắp hai tay, khuôn mặt nhỏ nhắn như đang nhảy múa, vẻ mặt phấn khởi.

Nữ sinh này thật sự rất thú vị!

Đường Dĩ Phi đỏ mặt trong nháy mắt vì một câu nói của Long Thiếu Tôn, chỉ là ai biết được trong lời nói này phần nào là thật phần nào là giả chứ?

Bên ngoài không phải đều nói Long Thiếu Tôn và Thẩm Tâm Vũ là điều kiện tốt nhất để giáo viên viết chuyện tình học đường sao?

Cái này gọi là gió không thể thổi tới hang ổ, không có chút manh mối, bên ngoài sẽ không nói chuyện vớ vẩn như vậy.

Đường Dĩ Phi sẽ không biết, một chút ngọt ngào vào lúc này về sau có thể sẽ biến thành vô số ảo não và nhiều thanh kiếm sắt đâm thẳng vào trong tim của cô!

Cũng chính là cô hoa khôi nhìn như là không có khả năng làm mưa làm gió này, sẽ cướp đi tình cảm chân thành của cả đời cô chỉ trong một đêm!

“Thật sự muốn gặp được một người có dáng dấp xuất sắc giống như Long học trưởng, để làm bạn trai và try ki!” Nữ sinh nào đó ngẩn mặt nhìn trời thét lên, hận sinh vào thời gian không đúng .

“Thời cơ tới cô cũng sẽ gặp được.” Long Thiếu Tôn khiêm tốn nói, dường như là đang khích lệ cô.

Chân tình luôn quanh đi quẩn lại lão đảo xung quanh ta từ rất lâu, người ở núi mới có thể gặp người ở nước, hầu như điều chợt xuất hiện lúc hai bàn tay trắng.

Đàm tiểu tà tà, chủ quán đã bung tô mì của Lâm Khả lên, người ở phía sau đưa chiếc đĩa qua, không hề có chút hình tượng thực nữ.

Cô gái như thế, tùy tiện, đối với chuyện của người khác cũng không quá quan tâm, lựa chọn tốt nhất là làm trạch nữ.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bị Phỏng Ngoài Ý Muốn.

Long Thiếu Tôn neho mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy nếu như cô (KK) trở thành bạn tốt của Đường Dĩ Phi, khẳng định là sau này sẽ không có ai dám khi dễ cô(Đ D P) nữa.

“Này, bạn học Khả Khả à, việc của ngày hôm nay cậu đừng nói ra nha, bây giờ chúng tôi chỉ đang ở giai đoạn gặp gỡ, cậu hiểu...” Về mặt Đường Dĩ Phi khó xử, cô cũng không muốn chết!

“Vì sao? Tôi không hiểu.” Lâm Khả chớp mắt to, vẻ mặt mờ mịt.

Cô không hiểu?

Một người là chuyên gia bát quái (=.= nôm na ý nói bả nhiều chuyện ý :v) như cô mà không hiểu sao?

“Thông tin mới mẽ như vậy mà bán cho báo chí, thì nhất định sẽ thu được một khoản thu nhập khá lớn đấy!

“Tôi mua thông tin mới này của cậu được không?” Đường Dĩ Phi vô lực chống đỡ, nhấc tay đầu hàng.

“Được rồi được rồi, cùng học chung một trường, tôi sẽ giữ bí mật, chẳng qua nếu như sau này cậu có thành với học trưởng, thì nhất định phải mời tôi ăn một bữa tiệc thật lớn!”

Đường Dĩ Phi suy nghĩ một hồi, có thể được sao? Nhất định phải trải qua cảm giác chia tay!

“Không thành vấn đề!”

Ngoài miệng thì đáp lại một cách phóng khoáng như trước, Đường Dĩ Phi phát huy đủ tinh thần một ngày làm hòa thượng.

Lâm Khả liếc trộm Long Thiếu Tôn một cái, tiếp tục cười cười, cúi đầu ăn mì.

“Mượn một chút, ôi chào, a~~~”

“Cẩn thận.”

Lông Thiếu Tôn nhìn thấy chân của người bán hàng đang lão đảo, những cái mâm từ Đông Tây tất cả đều bay về hướng người của Đường Dĩ Phi, bắt chập tất cả trong nháy mắt, cả người nhào qua!

Mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, Đường Dĩ Phi còn chưa kịp phản ứng, bản thân đã được vây bởi một cái ôm ấm áp, mùi hương chanh quen thuộc và dễ ngửi.

Trong hỗn độn, cô nghe được một tiếng kêu rên trầm thấp.

Nước canh nóng bỏng không thừa một giọt nào mà tất cả đều đổ vào phía sau lưng của Long Thiếu Tôn! (TT_TT Tội anh quá)

Mà dĩ nhiên chuyện ngoài ý muốn này không ảnh hưởng đến cô chút nào.

“A! Người đi đường nào vậy?”

“Học trưởng! Anh không sao chứ?”

Đường Dĩ Phi đã bị chuyện bất ngờ này dọa sợ, trong mắt chứa đầy nước mắt, hai cánh tay nhỏ bất an soa trên người Long Thiếu Tôn.

“Tôi không sao, em có sao không?”

Giọng của Long Thiếu Tôn cũng bị biến đổi, chẳng qua vẫn thủy chung mang một nụ cười ôn nhu trên mặt, tất cả mọi người đều bị một màn trở tay không kịp này dọa sợ, chờ sau cái đùng kia hơn nửa phút thì người phục vụ viên kia mới phản ứng được.

“Xin lỗi xin lỗi!”

Long Thiếu Tôn khoát tay, ánh mắt tỉnh nhuệ lạnh như băng khẽ đảo qua hai cô gái đang ngồi ở bên trái và bên phải, sau đó bất động như thánh sắt mà thu tâm mắt lại, cúi đầu lần xác nhận lại lần thứ hai rằng Đường Dĩ Phi không có bị phỏng.

Ông chủ của quán mì nhỏ nghe được ồn ào lập tức vội vàng chạy tới, nhìn Long Thiếu Tôn chặt vật đến không thể chịu nổi, sửng sốt đến nỗi một câu cũng không nói được.

Nước vừa mới nấu xong, tất cả canh đều đổ trên người anh, khẳng định là sẽ bị phỏng ở sau lưng!

“Còn ngây ngốc ở đó làm cái gì? Nhanh đưa tới bệnh viện!” Lâm Khả hoàn hồn hét lớn một tiếng với ông chủ quán, người sau mới chợt hiểu ra, vội vàng vàng chạy đi gọi người.

Đường Dĩ Phi chăm chú lôi kéo tay anh, nước mắt không thể không chế được mà tuôn ra ở viền mắt, cô cắn chặt môi dưới, nỗ lực đè nén xuống ghen ngào ở cổ họng.

Anh đã nhanh chóng cởi bỏ áo khoác đồng phục, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chẳng qua áo sơ mi trắng vì bị dính nước canh mà đã bị bẩn ở phía sau.

Anh cao cao tại thượng như vậy, là nhân vật không dính một hạt bụi, lại vì cô mà trở thành nhân vật hết sức chật vật.

Nếu một màn của hôm nay mà bị truyền ra, chỉ sợ là hình tượng thiếu gia tốt đẹp của anh sẽ bị phá hủy!

Chỉ trong chốc lát sau xe cứu thương lập tức đến, Long Thiếu Tôn cùng Đường Dĩ Phi và Lâm Khả đứng dậy, vì hi vọng mãnh liệt của ông chủ, rốt cuộc cũng đưa anh đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Dường Như Chân Tôi Không Có Bị Bỏng

Trên hành lang của bệnh viện, ông chủ và Long Thiếu Tôn đi vào để xem vết phỏng, bỏ lại hai cô gái ngồi chờ kết quả ở bên ngoài.

"Cậu đừng có khác như đám tang vậy, học trưởng sẽ không chết đâu!"

Lâm Khả nhìn thấy dáng vẻ lả chã chực khóc (đại loại là sắp khóc =.=) của Đường Dĩ Phi thì lập tức tức giận, hung tợn trừng mắt liếc cô.

"Cậu không lo lắng sao?"

Đường Dĩ Phi cũng tức giận, thờ phỉ phò đáp lại cô.

"Tôi lo lắng cái rầm, học trường nhiều nhất thì cũng chỉ bị phỏng thôi, tính đường một thời gian là tốt rồi, học trường vì bảo vệ cậu, nếu cậu cảm thấy áy náy thì về sau hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt, một ngày ba bữa đều giao hết cho cậu...."

Lâm Khả tự nhiên nói ra rất nhiều thứ, mà một chữ Đường Dĩ Phi cũng nghe không vào, cứ bất an không yên trong lòng, rong đầu toàn là khoảng khắc anh ôm chặt cô, đáy mắt không che dấu sự lo lắng.

Lớn như vậy rồi, chưa từng có người nào quan tâm cô như vậy cả!

Chẳng qua anh chỉ là bạn trai của cô hơn nữa bọn họ còn nhất định phải chia tay nhau, không tính đến cảm giác quen thuộc kia, vậy mà anh còn có thể vì cô....

Đường Dĩ Phi không thể tin được, anh có thể tay không nhào tới như vậy.

Có thể là Lâm Khả nói không sai, nếu anh có chuyện ngoài ý muốn gì, cô nhất định sẽ áy náy đến chết!

"Này, cậu có lo lắng vớ vẩn đi nữa thì cũng vô dụng thôi, không phải là bác sẽ đang xem bệnh sao, còn chưa biết kết quả, đừng tự mình dọa mình nữa có được hay không?"

Lâm Khả nhíu mày, bất mãn hô to một tiếng.

Thương ngày thì thoát nhìn nữ sinh này an tĩnh lại tràn đầy tự tin như vậy, thế nhưng vào thời khắc này lại bối rối đi tới đi lui, ái tình thật đúng là một vật kỳ quái.

Đường Dĩ Phi nghe xong chẳng những không có dừng bước chân lại, mà ngược lại càng đi nhanh hơn, giống như con kiến bị bỏ vào chảo nóng vậy.

Lâm Khả có thể thua triệt để cô nữ sinh này rồi....

"Thật sự là ngại quá, để tôi trả tất cả tiền thuốc men của cậu, sau này nếu có chuyện gì xảy ra thì hãy liên hệ với tôi."

Vừa ra tới, lập tức nghe thấy lời áy náy chân thành của ông chủ quán mì.

Về mặt Long Thiếu Ton nhàn nhạt, chỉ gật đầu rồi để ông đi.

"Học trường...." Đường Dĩ Phi tiến lên, nhìn thấy anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng như cũ, thì biết rõ không cần nằm viện.

"Tôi không sao, không bị dọa sợ chứ?"

Anh cưng chiều xoa xoa tóc của cô, tiếp tục lôi kéo cô vào trong ngực để trấn an.

"Học trường Long, vừa rồi anh biết được đầu cậu áy náy đến mặt cũng trắng bệch!" Lâm Khả lại thêm mắm thêm muối, sợ rằng thiên hạ sẽ không loạn. (Chê này dễ xương :3)

"Xin lỗi."

Xin lỗi?

Tại sao anh lại nói xin lỗi?

Đường Dĩ Phi vô cùng ngạc nhiên, nam sinh này lại có thể ôn hòa đến như vậy sao?

"Ai nha, buồn nôn chết rồi, bạn học Đường, học trường sẽ giao cho cậu chăm sóc vậy, tôi còn phải đi học thêm, ngày mai gặp!"

Lăn qua lăn lại dĩ nhiên là trời cũng đã khuya, ngày mai còn phải đi học, Lâm Khả có thể chạy rồi thì lập tức lách người.

"Anh..." Đường Dĩ Phi rút tay của mình ra, lo lắng hỏi: "Có thể đi sao?"

"Đường như chân tôi không có bị bong!"

"...."

Mặt Đường Dĩ Phi đỏ lên, cực kỳ quần bách.

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Đúng là một mỹ nam đầy mê hoặc!

"Ý của em là, bác sĩ nói như thế nào? Có nghiêm trọng hay không? Không ngại để em xem thử chứ?"

"Không có việc gì, rửa hơi sạch một chút, nhưng mà thuốc trị thương rất tốt, qua vài ngày là có thể khỏe lại."

Long Thiếu Tôn đưa bạch thuốc trong tay ra quơ quơ trước mặt cô, khoe môi nhếch lên, dường như người bị phỏng không phải là anh.

"Em..." Sắc mặt Đường Dĩ Phi có chút khó xử, ấp a ấp úng, cuối cùng vẫn nói ra: "Anh không nên làm như vậy."

"Em là bạn gái của tôi, tuy là chỉ có bảy ngày để thử việc, thế nhưng thân tôi là một nam tử hán, thì tôi cần phải bảo vệ bạn gái của mình, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hậu Quả Của Việc Tự Trách Mình.

Editor: Melodysoyani

Mười tám tuổi Long Thiếu Tôn đã đẹp trai tuấn nữ như thiên thần, anh ngồi dưới ánh đèn lò mờ bằng cẩm thạch có chút thất thần.

Người bạn gái chỉ có bảy ngày để thử việc kia, thật sự đáng giá để anh dừng cảm quên mình sao?

Dĩ nhiên đáng giá!

Dù cho chỉ có từng giây từng phút, dù cho sau một phút này chính là ngày tận thế, anh nhất định cũng sẽ dốc hết sức lực để bảo vệ cho bóng dáng hoàn mỹ kia!

Điện thoại di động trong túi vang lên nhiều lần, nhưng Long Thiếu Tôn lại ung dung thản nhiên bấm tắt, và chuyển sang chế độ im lặng.

"Đi thôi, tôi phải nhanh về để thay quần áo khác, như thế này thật khó chịu!" Long Thiếu Tôn phàn nàn.

"Được, em đi với anh." Đường Dĩ Phi trịnh trọng gật đầu, chủ động nắm tay kéo anh đi ra ngoài.

Long Thiếu Tôn khẽ giật mình, tiếp theo đó là một nụ cười nhạt.

Ra khỏi bệnh viện, họ đứng đón xe ở bên lề đường.

Gió đầu thu có chút lạnh, vì Long Thiếu Tôn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nên đã lơ đãng rung mình một cái, bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay của anh bỗng nhiên gãy dựa, Long Thiếu Tôn buông tay ra, kinh ngạc nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

"Anh lạnh, em cởi áo ra cho anh mặc nha." (O_O) Vừa nói, vừa cởi nút áo của đồng phục học sinh ra, vừa định cởi áo khoác xuống thì đã bị Long Thiếu Tôn bá đạo ngăn lại.

"Tôi là một người đàn ông cao lớn, sao có thể sợ một chút lạnh lẽo này được? Em cứ mặc đi!" Giọng điệu của anh kiên định không cho phép xía vào, còn mơ hồ mang theo một chút tức giận.

Hồ đồ, làm gì có chuyện bạn gái cởi áo cho bạn trai mặc chứ?

Động tác tay của Đường Dĩ Phi bị ánh mắt kinh người của anh dọa sợ đến dừng lại, cô chợt dạ cúi đầu: "Haiz, đều tại em, sớm biết như vậy đã không đến chợ đêm rồi."

Nếu như không phải cô đã chọn chỗ đó, thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Quả nhiên cô đang tự trách.

Long Thiếu Tôn bắt đầu đi thờ dài, khom người xuống, hai cánh tay khoác lên bả vai của cô, tính ý sâu xa nói: "Chuyện này cũng không thể trách em được, em không nên tự trách như vậy."

Đúng là không thể trách cô được, coi như hôm nay hán không có ở đây, thì cô cũng chạy trời không khỏi nắng. (tai vạ khó tránh)

Rõ ràng anh đã nhìn thấy đáy mắt của cô gái bàn kế bên thoáng qua chút thâm độc.

Nếu như đoán không sai, cô nhất định đã đắc tội với người khác rồi.

“Thật sự nên trách em, Học trưởng, anh không cần phải an ủi em đâu.” Đường Dĩ Phi bị lời nói vừa rồi của anh làm cho mình cảm thấy không cách nào an lòng, càng cúi thấp đầu hơn.

Long Thiếu Tôn bá đạo gõ đầu nhỏ của cô, ánh mắt thâm thúy như sao nghiêm túc nhìn cô.

“Được rồi học muội, chuyện này đã xảy ra rồi, em có áy náy thì cũng vô dụng thôi, nếu thật sự muốn bồi thường cho anh, sau này hãy tới căn hộ của anh để nấu cơm cho anh đi!”

“Nấu cơm?!” Đường Dĩ Phi thông suốt tròn tròn mắt, không thể theo kịp suy nghĩ của anh.

Long Thiếu Tôn nhún vai, về mặt vô tội nói: “Anh đã bị thương thành như vậy rồi, chẳng lẽ em muốn anh tự nấu sao?”

“Nhưng mà, không phải anh có thể ăn ở trong căn tin của trường học sao...” Giọng Đường Dĩ Phi càng ngày càng nhỏ, nếu như một nhân vật như anh mà tới căn tin của trường ăn thì cũng quá buồn cười đi!

Cho nên anh mới ở ngoại trú sao?

“Anh không có người giúp việc sao?”

“Có một bác gái thường tới quét dọn, chẳng qua nếu em đã tới rồi thì anh có thể xa thải bác ấy.”

“Hả?” Đường Dĩ Phi ghen hờn trăn trở: “Đừng đừng, anh hãy để bác ấy tiếp tục dọn dẹp đi, em có thể lo một ngày ba bữa cho anh, nhưng mà hãy quên chuyện quét dọn vệ sinh đi...”

Nếu như ngay cả bác quét dọn cũng đi, thì không phải trong căn hộ kia chỉ còn có hai người là cô và Học trưởng thôi sao?

Đường Dĩ Phi run lên một cái, nổi da gà, cười gượng.

“Cũng được.” Giọng Long Thiếu Tôn thản nhiên, trong đôi mắt đen bóng là chân trời đầy sao.

“...”

Trong nháy mắt cô có một loại cảm giác giống như sắp rơi vào miệng cọp. (:3 Vàng)

Một chiếc xe taxi dừng lại, Đường Dĩ Phi cẩn thận từng li từng tí mở cửa xe đùm anh, chờ sau khi anh đi vào và ngồi xuống rồi, cô mới lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nấu Cơm Cho Anh.

Một tòa chung cư ở gần trường trung học Ngọc Hòa, được bố trí đơn giản theo phong cách Châu Âu, vừa trang nhã vừa không đơn giản, trên kệ giày ở trước cửa có hai đôi giày.

Một đôi là của Long Thiếu Tôn, đôi giày còn lại là của phụ nữ.

Đường Dĩ Phi đứng ở cửa, phiền muộn nhìn chằm chằm vào kệ giày thật lâu.

“Vào đi, dì quét dọn đã trở về rồi.”

Thì ra là vậy, đây là dép của dì quét dọn!

Tâm trạng của Đường Dĩ Phi tốt lên, khuôn mặt cũng mỉm cười: “Có dép sao?”

“Mang cái này đi.” Long Thiếu Tôn chỉ vào đôi dép màu hồng nhạt ở trên kệ giày kia, sắc mặt bình tĩnh nói.

Đôi dép kia vốn được chuẩn bị cho Phi Phi, chỉ là cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Đường Dĩ Phi đổi giày, vào nhà quan sát xung quanh, Long Thiếu Tôn đã thay một bộ đồ đơn giản mặc ở nhà, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon.

“Học trưởng, anh có đói bụng không?” Cô bắt đầu chính thức trở thành nữ giúp việc nhỏ bé.

“Chắc là trong tủ lạnh có đồ ăn, em tùy ý làm chút đồ có thể ăn là được rồi.”

Căn bản là đêm nay anh không muốn ăn gì hết, nhưng vì ngoài ý muốn lẫn qua lẫn lại ở bệnh viện thật lâu, nên bây giờ bụng thật sự rất đói.

“Được rồi, vậy làm cơm rang trứng nhé!” Đường Dĩ Phi mở tủ lạnh, phát hiện ra là những gì cần thì bên trong đều có đủ, chỉ là bây giờ đã khuya rồi, cô cũng không thể xào rau, đúng lúc lại có com nguội, chỉ cần có thêm một cái trứng gà bỏ vào xào là có thể ăn rồi.

“Được.” Long Thiếu Tôn thuận tay mở ti vi, trên chiếc màn hình mỏng to lớn hiển hiện ra giả thị trường chứng khoán vào mỗi ngày.

Đề một chiếc máy tính bảng lên bàn trà, vừa nhìn thị trường chứng khoán vừa gõ gõ trên máy tính, chuyên chú đến nỗi khiến người ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù tài nấu nướng của Đường Dĩ Phi không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng vì cô lớn lên ở cô nhi viện, nên từ nhỏ đã nấu được món ngon, chỉ trong chốc lát, một mùi thơm ngào ngạt của bát cơm đã được truyền ra từ trong phòng bếp.

Long Thiếu Tôn thay đổi tiết mục giải trí, gác máy tính trong tay lại bỏ qua một bên, bắt chéo đôi chân thon dài lại, hai tay khoanh lại đặt sau đầu, neho mắt lại.

Cô đeo tạp dề, tóc buộc ở sau ót, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, mấy loạn tóc nghịch ngom tán loạn ra.

Cô đến gần, để chén cơm chiên lên bàn, một khắc kia, Long Thiếu Tôn giống như thấy được tiếng tường sập vậy.

“Anh bị thương ở sau lưng đó, sao lại có thể dựa vào ghế sa lon được chứ?” Đường Dĩ Phi lên tiếng răn dạy, để cái thìa vào trong tay anh.

Long Thiếu Tôn nhướn mày, không cho là đúng: “Vậy ý của em là bây giờ tôi phải nằm sấp khi ngủ sao?”

“Chắc, cũng có thể nằm nghiêng mà.”

“...”

Không để ý tới cô, cô gái này không giống với người bình thường lắm.

Long Thiếu Tôn cúi đầu, bắt đầu ăn.

Đừng nói, mùi vị này không tồi, mà khi so với đầu bếp thì chỉ có hơn chứ không kém, đột nhiên Long Thiếu Tôn cảm thấy việc anh lừa cô đến chăm sóc mình, thật sự là một quyết định sáng suốt!

“Làm sao vậy? Ăn không ngon à?”

Hai mắt Đường Dĩ Phi khăn trương nhìn anh, đáng vẻ bây giờ của cô giống như là súng vật đang chờ đợi chủ nhân tán thưởng vậy.

“Tạm được.”

Long Thiếu Tôn chau kỹ nuốt chậm, hai chữ nhẹ nhàng nhất thời khiến cho người nào đó đen mặt.

Lòng tràn nhiệt tình lại bị một chậu nước lạnh dập tắt!

“Sao lại là tạm được....” Phải biết rằng có lẽ cô sẽ không bao giờ làm cơm cho bất kỳ nam sinh nào, học trưởng là người duy nhất!

“Hừ, một ngày nào đó em sẽ làm anh nói ra từ ăn thật ngon!”

“Ha ha, mỗi mắt mong chờ.” Long Thiếu Tôn cười, anh rất phối hợp, bày ra vẻ mặt kén chọn, Đường Dĩ Phi không tự giác được đỏ mặt xấu hổ, đầu óc cũng từ từ tỉnh táo lại.

Chẳng qua bọn họ chỉ có thời gian bảy ngày để kết giao thôi, làm sao bây giờ mình đã bắt đầu nhìn về tương lai vậy?

Không khỏi quá nóng vội rồi sao?!

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Phi Lễ Chớ Nhìn.

Ăn cơm xong, Đường Dĩ Phi thu dọn bát đĩa, sau khi rửa sạch hết thì đã hơn mười giờ.

“Học trưởng, em nên trở về rồi.”

Canh gác công tới mười một giờ, nếu còn không quay về sẽ bị di bảo vệ bỏ ở ngoài cửa.

Long Thiếu Tôn nhủ mầy, không ngờ tới cô lại có thể chủ động nói muốn rời khỏi: “Nhưng mà tôi còn chưa thoa thuốc thoa ngoài da...”

“Hả? Muốn em giúp anh thoa sao?”

Bịch một tiếng, thật vất vả lắm mới có thể để khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ khôi phục lại bình thường!

“Chỗ này còn có người nào khác sao?” Long Thiếu Tôn giả vờ không hiểu nhìn bốn phía.

“Được rồi.” Đường Dĩ Phi cúi đầu nhận mệnh.

“Chắc là bông băng ở ngăn tủ thứ hai trong phòng vệ sinh đó.”

“...” Đường Dĩ Phi cúi gằm đầu, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn chu lên.

Bố cục của phòng vệ sinh vừa đơn giản lại trang nhã, những lọ đồ dùng rửa mặt của anh được bày đặt ngay ngắn trên kệ bằng thủy tinh, Đường Dĩ Phi liếc nhìn chai sữa tắm có mùi thoang thoảng của hương chanh.

Nhãn hiệu gì vậy?

Nhìn qua thì hình như là chữ Italy.

Cẩn thận phân biệt thật lâu, nhưng cuối cùng Đường Dĩ Phi vẫn không thể nhận ra là nhãn hiệu gì, vì vậy lấy điện thoại di động ra, thuận tay chụp lại, sau đó khi về thì lên mạng xem một chút.

Quả nhiên nhìn thấy một hộp cấp cứu trong ngăn tủ thứ hai, lấy bông băng ra, Đường Dĩ Phi trở lại phòng khách một lần nữa.

“Á!” Đường Dĩ Phi sợ tới mức vùng tay lên, thậm chí còn vội vàng che hai mắt của mình lại: “Làm sao anh lại không mặc quần áo vậy?”

Long Thiếu Tôn nhủ mầy: “Mặc quần áo thì làm sao thoa thuốc được đây?”

Cô nữ sinh này không khỏi quá đáng yêu đi?

Đường Dĩ Phi lúng túng lộ ra một chút sơ hở: “Vậy anh nằm sấp ở trên sa lon đi, em sẽ từ từ thoa.”

Nhanh chóng quay lưng lại, ngực kịch liệt đập phồng.

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn!

Lại có thể nhìn thấy Học trưởng lỏa thể rồi!

Long Thiếu Tôn nhủ nhủ mầy, vô cùng nghe lời nằm sấp ở trên ghế salon, giọng bình thản: “Được.”

Đường Dĩ Phi cẩn thận từng li từng tí xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy những bọt nước nổi lên ở phía sau lưng anh, hốc mắt lập tức dâng lên một chút sương mù.

Gần như ở phía sau lưng anh không có chỗ nào tốt cả, thế nhưng anh vẫn cố nhịn đau và an ủi cô trên suốt dọc đường đi, cho dù là bây giờ, rõ ràng rất đau, nhưng anh cũng chỉ khẽ cười một tiếng, không nói một câu oán giận nào.

Nói không cảm động tuyệt đối là giả, lúc này Đường Dĩ Phi đã cực lực áp chế xúc động muốn khóc nức nở, cẩn thận bôi thuốc cho anh.

Thuốc dán nhẹ nhàng lành lạnh hòa tan trong bàn tay của cô, khi thấm vào chỗ bị phỏng đỏ hồng trên làn da của cơ thể thì không cảm thấy đau một chút nào.

Long Thiếu Tôn thoải mái hít mát lại, giống như rất hưởng thụ việc cô đang mát xa cho mình.

“Học trưởng...” Cô nhỏ giọng gọi anh.

“Ừ?”

"Hôm nay thật sự cảm ơn anh." Đôi mắt Đường Dĩ Phi trong suốt, dường như chỉ cần thêm một giây nữa, thì tất cả Ngọc Lộ Quỳnh Tương* trong hốc mắt đó có thể tràn ra vậy: "Còn nữa, thật xin lỗi."

*Ngọc Lộ Quỳnh Tương: có thể hiểu nôm na là nước mắt mỹ lệ trong suốt như ngọc ^ _ ^

"Đồ ngốc ạ, anh thật sự không sao."

Ánh mắt Long Thiếu Tôn dịu dàng, lòng tha nhẹ một tiếng rằng cô thật lương thiện.

Haiz, cũng không biết là cô đã đắc tội người nào, mà lại có thể ra tay độc ác như vậy, xem ra anh thật sự phải làm chút chuyện để bảo vệ cô rồi.

Long Thiếu Tôn chột híp chặt mắt lại, đã có quyết định từ đáy lòng.

"Anh phải nhanh chóng khôi phục lại đó." Đường Dĩ Phi nhin xuống ý định khóc nức nở, giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trịnh trọng nói.

"Có sự chăm sóc của em, anh tin là chưa tới ba ngày thì anh đã tốt hơn phân nửa rồi!"

"Ừ."

Vừa thoa thuốc nên tạm thời vẫn chưa thể mặc quần áo, Long Thiếu Tôn ngồi xuống, quay lưng về phía Đường Dĩ Phi, từ da đầu đến mũi chân của người ở phía sau đều đã thành màu hồng hết rồi.

Phòng khách chợt yên tĩnh, ngoại trừ tiếng tím đập của hai người, thì chỉ còn lại tiếng nói hài hước của người dẫn chương trình giải trí.

Thật lâu sau, Long Thiếu Tôn lên tiếng phá vỡ tĩnh mịch.

"Học muội, em đã kết thù oán với người nào ở trường sao?"

~ Hết chương 39~

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cô Không Phải Cô Nhi

Long Thiếu Tôn bỗng nhiên quay mặt lại, gương mặt tuấn mỹ kia lập tức xông vào tầm mắt, Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy ruột gan rối bời, hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Không có, không có phải không?"

Trả lời lấp bắp, lời vừa nói ra khỏi miệng thì lập tức làm bại lộ ra bản tính háo sắc thích ngắm mỹ nam của mình.

"Học Trường, sao anh lại hỏi như vậy?"

Long Thiếu Tôn lắc đầu, dáng vẻ thông thả hỏi: "Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi."

"Ồ . . ." Đường Dĩ Phi nửa tin nửa ngờ, nhưng mà lúc này cô không thể suy nghĩ nhiều, vì đã mười giờ năm mươi rồi!

"A, trời ạ! Em sẽ bị nhốt ở ngoài cửa mất!"

Nhanh chóng đứng dậy từ ghế salon, Đường Dĩ Phi tức tốc cầm lấy túi sách của mình, vọt tới chỗ thay giày: "Học Trường, em đi trước nhé!"

"Anh đưa em về." Nhìn cô vội vội vàng vàng ra mở cửa, Long Thiếu Tôn cũng vội vàng khoác một chiếc áo vào, cầm chìa khóa xe đuổi theo.

Mười phút sau, nhìn cánh cửa sắt to đang đóng chặt lại, rốt cuộc Đường Dĩ Phi cũng vô lực thở dài .

Cô vẫn là không thể chạy về kịp được .

Quay đầu chậm rãi đi tới chiếc xe Bugatti Veyron xa hoa kia, lắc đầu ân hận với thiếu niên ở trên chỗ sau tay lái.

"Xe thể thao cấp cao của thế giới cũng không đuổi kịp thời gian, em không thể quay về . . ."

Lời nói này có thâm ý khác, Đường Dĩ Phi không ngờ tới sẽ có một ngày cô và anh sẽ rơi vào hoàn cảnh không thể quay trở về như bây giờ.

Long Thiếu Tôn nhướn mày, "Lên xe đi!"

Xem ra bây giờ, cô cũng chỉ có thể tạm thời ở chỗ đó của anh, dù sao thì cũng không thể để một cô gái như cô ngủ ở đầu đường được!

Sau khi Đường Dĩ Phi trải qua sự đấu tranh kịch liệt trong tư tưởng, thì cuối cùng cũng nhận mệnh địa mở cửa xe, may mắn được hưởng thụ xe thể thao cấp cao một lần nữa.

"Học Trường, xe này do tự anh mua sao?"

Ngồi ở mềm mại và thoải mái trong xe thể thao, Đường Dĩ Phi tạm thời quên mất phiền não vừa rồi .

"Ừm."

Đây là thùng tiền hạng nhất do anh sáng lập ra, nhắc tới chuyện này, Long Thiếu Tôn không khỏi có chút đắc ý .

Lúc trước khi lần đầu tiên tiếp xúc thị trường chứng khoán, Long Thiếu Tôn gạt người nhà lên lên rót vào một khoản tiền, mua một chút cổ phần gần như không có tiền đồ gì cả, nhưng kết quả chưa tới vài ngày thì chút cổ phần kia lại tăng mạnh như phát điên, giá cổ phiếu lại lạt vài lần!

Sau đó Long Thiếu Tôn lập tức bán cổ phần đi, lại lợi dụng tiền kiếm được để mua những cổ phiếu khác, kết quả là kiếm được rất nhiều tiền.

Sau lại thì lại có chiếc xe thể thao này, còn có một ít tài sản trên tay, trước mắt thì đã có thể thoát khỏi gia đình và phát huy ưu thế độc lập.

Không có người biết, Học Trường Long hoàn mỹ trừ có sự nghiệp thành tựu, thật ra thì gia cảnh lại càng hùng hậu hơn, nhà của Long Đầu Lão đại giàu có nhất thành phố Vân Dương—— tập đoàn Vân Thiên, căn bản là nhà anh đấy!

"Thật là lợi hại! Lần trước khi anh hai em nhìn thấy chiếc xe thể thao này, lúc đó cả hai con mắt đều chiếu sáng, lúc này nếu như bị anh ấy nhìn thấy thì sẽ hâm mộ anh đến chết mất!"

Khi Đường Dĩ Phi nhắc tới Đường Tuấn Hựu thì tinh thần lập tức phấn khởi, một đôi mắt to ờ phát sáng rực rỡ dưới ngọn.

Long Thiếu Tôn không biết tại sao bỗng nhiên rầu rĩ như bị vật gì đó va chạm vào vậy, giọng nói nghiêm nhiên có chút lạnh lùng: "Em còn có một anh trai sao?"

"Chắc, đúng vậy, em quên nói với anh, em có một anh trai, còn có một người chị, bọn họ đều rất thương em ."

Ánh mắt của cô rất phức tạp, Long Thiếu Tôn nhìn không ra cô đang nghĩ gì, chẳng qua điểm duy nhất anh quan tâm, là cô lại có thân nhân!

Phi Phi là cô nhĩ, còn cô lại có một anh trai và một người chị!

Điểm này, tuyệt không giống!

Ánh mắt xưa này đều ôn hòa sáng lạn trong nháy mắt lại phát ra sự lạnh lùng đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi!

Vô cùng xa lạ!

Đường Dĩ Phi không biết vì sao bỗng nhiên anh lại trở nên rầu rĩ không vui, cũng không dám nói nhiều lời, chỉ có thể dùng đôi mắt mơ hồ để len lén liếc nhìn anh .

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Anh Phải Ngủ Trong Phòng!

Rét lạnh mím chặt khóe môi lại, sít chặt cảm biểu hiện rõ giờ phút này lòng của anh đang bất định.

Đường Dĩ Phi vẫn cúi đầu, giống như đứa trẻ làm sai chuyện vậy, khăn trương nắm chặt ngón tay đến tím xanh.

Một lúc lâu sau, cuối cùng về mặt lạnh lùng kia cũng giảm đi không ít, xe đã chạy tới trước cửa của chung cư, lúc cô sắp mở cửa ra để xuống xe, thì giọng nói có chút xa cách của Long Thiếu Tôn truyền tới từ trong gió.

“Tôi có một người em gái, bằng tuổi với em, chỉ là em ấy đã mắc sai lầm, bị ba ba đưa ra nước ngoài rồi.”

Thì ra là như vậy, khó trách anh lại không vui, chắc là đang nghĩ tới em gái của mình rồi!

“Xin lỗi, em không biết...” Sao mình lại êm đẹp nhắc tới anh trai và chị gái của mình làm gì? Đây không phải là đang muốn kích thích học trưởng sao?

Đường Dĩ Phi đã thông suốt và đang tự xem thường mình, lông mi hẹp dài gấu gao nhú chặt.

“Không sao đâu, tôi thật thất lễ, xuống xe đi.” Long Thiếu Tôn giật giật khước môi, lộ ra một nụ cười chua xót.

Chẳng qua anh chỉ đang viện đại một cái cớ như mưa rơi màu đen này thôi, nhưng anh không ngờ mình lại lo lắng và trở nên không vui vì một Phi Phi vốn không còn tồn tại nữa.

Thật đúng là một suy nghĩ kỳ lạ, Long Thiếu Tôn tự giễu.

Mở cửa ra, lại trở lại tòa nhà này một lần nữa, lúc này Đường Dĩ Phi mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng!

Nơi này chỉ có một mình học trưởng ở thôi, nên chỉ có một phòng ngủ, vậy thì đêm nay cô ngủ ở chỗ nào đây?

“Chuyện này. Học trưởng, nhà anh có bao nhiêu cái chăn vậy?”

Đường Dĩ Phi cắn môi, quần quýt dò hỏi.

Ngón tay thon dài chỉ về phía cửa phòng ngủ, lòng Đường Dĩ Phi có chút hồi hộp, chắc không phải là muốn cô ngủ chung với anh chứ?

Giống như là đã nhìn thấu tâm tư của cô vậy, Long Thiếu Tôn tao nhã cười ra tiếng: “Trong tủ quần áo có đệm và chăn đó.”

Hồ~

Quá tốt, nặng nề thờ phào nhẹ nhõm, Đường Dĩ Phi đi tới, bật đèn của phòng ngủ lên, khi nhìn thấy căn phòng sạch sẽ, thì sung sướng ôm đệm chăn đi ra.

“Đêm nay phải để ghế sa lon của nhà học trưởng chịu thiệt thòi rồi, giúp đỡ tôi nhé. Tiểu Sa.” Đường Dĩ Phi đi qua, sau khi trải chăn xong, về mặt nghiêm túc vỗ vỗ vào ghế sa lon.

Tiểu Sa? (Đang nói cái ghế á. Sa lon ----> Tiểu Sa ^_^)

Trán Long Thiếu Tôn mờ hồ nổi ba vạch đen: “Học muội à, em ngủ trong phòng đi, tôi sẽ ngủ trên sa lon, trong phòng tắm có khăn lông và bàn chải đánh răng mới đó, giờ em đi rửa mặt đi, rồi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trong nhà không có phòng khách, vì có thói quen đọc lai độc vắng, nên Long Thiếu Tôn chưa từng nghĩ tới rằng sẽ có một ngày có người tới đây, lúc thiết kế cũng chỉ để lại một phòng ngủ thôi, còn hai căn kia anh đã sửa thành phòng sách và phòng tập thể thao.

“Không được!” Đường Dĩ Phi kích động nhảy dựng lên, dọa Long Thiếu Tôn giật mình: “Trên người anh có vết thương, không thể ngủ trên sa lon được!”

“Không sao, tôi cũng không thể để bạn gái mình chịu thiệt thòi được.”

“Em nói không được là không được! Anh phải ngủ trong phòng! Ngủ ngon nhé!” Dứt lời trực tiếp bá đạo đẩy Long Thiếu Tôn về phía phòng ngủ, giọng nói kia giống như mình mới là chủ nhân của nhà này vậy.

“Được rồi, vậy em hãy cẩn thận một chút, đừng để té xuống ghế sa lon đó ~” Long Thiếu Tôn dở khóc dở cười, lắc đầu, bắt đầu đi vào phòng ngủ.

Nửa đêm, trăng sáng sao thưa, bức màn trắng trên cửa sổ bị gió cuốn lên một góc, có một chút lạnh lạnh chui vào thân thể.

Bóng dáng nhỏ xinh trên ghế sa lon co rút lại, chui đầu vào trốn dưới đệm chăn bằng lông xù, tiếng hít thở đều đều nhọt nhọt truyền đến.

Ngay cả dáng vẻ khi cuộn mình vào chăn cũng cực kỳ giống cô ấy.

Long Thiếu Tôn ngồi bên cạnh ghế sa lon, bóng đêm bao phủ hình dáng tuyệt đẹp của anh, dưới đáy mắt của đôi mắt đen sâu thẳm kia bắt đầu lay động một chút tình cảm gì đó không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Chỉ Còn Sáu Ngày.

Thật lâu sau, bóng dáng cao to chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt cô gái đang ngủ yên trên ghế sa lon kia, ưu nhã khom người xuống, nhẹ nhàng ôm cô lên, đi về phía phòng ngủ....

Sáng sớm hôm sau.

“Đỉnh linh linh đỉnh linh linh....”

Tiếng kêu chói tai của đồng hồ báo thức khiến Long Thiếu Tôn không vui nhú mày lại, sau đó thì tiếng kinh thiên động địa của vật nặng rơi xuống đất khiến anh lập tức tỉnh lại.

“Chuyện gì vậy?”

Mở đôi mắt ra cố tỉnh táo lại rồi chạy ra cửa phòng ngủ, xoay xoay một tiếng, cánh cửa bên trong chợt mở ra, một khuôn mặt trắng nõn đang cực kỳ tức giận được hiện ra.

“Học trưởng! Tại sao anh lại làm vậy chứ?!” Cô tức giận, giống như con gió nhỏ sắp bạo phát vậy.

“Cái gì?” Long Thiếu Tôn vẫn còn buồn ngủ và có chút mơ màng, nên hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì, chỉ là cảm thấy có chút thú vị khi phát hiện được tính tình này của cô mà thôi.

“Em nói, anh ngủ trong phòng, em ngủ trên sa lon, nhưng vì sao giờ em lại ngủ thẳng ở trên giường vậy?”

“À, chuyện này, là do tôi ôm em vào đó.” Không kiên chút dè nhận tội, hơn nữa khí định thần nhân. (đại loại là làm như không có chuyện gì xảy ra...)

“Anh có vết thương ở sau lưng, còn nữa, không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao?” Đường Dĩ Phi vừa tức lại đau lòng, gương mặt có rất nhiều màu sắc.

“Đúng vậy, đã nói rõ rồi, nhưng cũng không nói là em phải ngủ trên sa lon cả đêm, còn tôi thì phải ngủ trong phòng cả đêm mà, đầu hôm thì tôi ngủ trên giường lớn, sau nửa đêm thì đổi cho em, rất công bằng rồi còn gì.”

Đây là loại nguy biện gì?

Khuôn mặt Đường Dĩ Phi sắp tức đến tái xanh rồi!

“Coi như là quên chuyện đó đi, thật là, vết thương ở sau lưng của anh không bị gì chứ?”

“Chắc là không!”

“....Trước tiên anh hãy đi rửa mặt đánh răng đi, rồi sẽ em bôi thuốc lên cho anh một chút.” Đường Dĩ Phi nhận mệnh, ai bảo cô làm anh bị thương chứ?

“Không cần đâu, em hãy trực tiếp đi học đi, tôi muốn ngủ thêm chút nữa.” Vừa nói xong, chân dài đã bước về phía phòng ngủ.

“Không nên, không nên, chờ anh tỉnh lại thì sẽ không có ai bôi thuốc cho anh nữa, trước tiên anh cố nhịn một chút, vừa lúc em đã làm điểm tâm cho anh rồi đó, ăn no thì mới có sức để tiếp tục ngủ!” Giọng Đường Dĩ Phi khi nói chuyện với học trưởng giống như là cô đang dỗ một đứa bé trai vậy.

Chuyện này khiến Long Thiếu Tôn rất bất ngờ, khoe môi nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm, đôi mắt hẹp dài lười biếng híp lại.

Anh giống như một con báo Châu Mỹ, giờ phút này đang dạt dào hứng thú đánh giá con mồi trước mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc thì cô có bao nhiêu thú vị đây.

“Học muội.”

“Vâng?”

“Tôi vừa phát hiện ra là em rất có cá tính đó.”

Có sao?

Anh nói như thế, làm như mình thật sự giống một chàng trai dũng cảm lắm vậy....

Hơn nữa, từ lúc trở về vào tối hôm qua, thì hình tượng thực nữ mà Đường Dĩ Phi khổ tâm xây dựng, gần như tất cả đã bị hủy diệt hết rồi....

Cúi đầu, đỏ mặt chạy tới toilet, đóng cửa lại, lúc này mới từng ngum từng ngum thời gấp một hơi.

Long Thiếu Tôn nhìn chiếc cửa kia bị đóng lại, thì chân mày hơi giãn ra hiện lên chút ý cười.

Thân thể trải qua một đêm được mình tự chữa trị, phối hợp với thuốc trị liệu, bọt nước ở sau lưng của Long Thiếu Tôn không còn nhiều như hôm qua nữa, chỉ là lúc Đường Dĩ Phi đang cẩn thận bôi thuốc cho anh, thì hốc mắt kia vẫn bắt tri bắt giác mà ẩm ướt.

Nếu như chỉ có bảy ngày để yêu nhau, vậy thì anh cũng trả giá quá nhiều vì cô rồi.

“Học muội à, hôm nay là ngày thứ hai rồi.”

Lúc ăn cơm, Long Thiếu Tôn bỗng nhiên mở miệng, Đường Dĩ Phi vốn đang ngăn người nên trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp, sau khi sững sờ nửa nhịp, mới ngẩng ngốc gật gật đầu.

Đúng vậy, chỉ còn sáu ngày thôi.

“Đây là chìa khóa nhà, đêm nay tôi có việc nên tới mới về được, em tự tới trước rồi mở nha.”

Một chuỗi chìa khóa mới tinh được đặt lên bàn, Đường Dĩ Phi hoàn toàn ngơ ngẩn!

“Học trưởng. Ý anh là, sau này em đều phải đến đây sao?”

Long Thiếu Tôn khó xử liếc cô một cái: “Làm phiền em rồi học muội, đi quét dọn bị bệnh, đã xin phép tới nghỉ, nên những việc vặt trong nhà vào vài ngày tới đều phải trông cậy vào em rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Khát Vọng Chỉ Là Ước Muốn Trong Giác Mơ.

Editor: Melodysoyani.

"Nhưng mà...."

"Em yên tâm đi, đợi những vết thương ở trên lưng của tôi tốt lên rồi, thì tôi nhất định sẽ đền đáp cho em."

Về mặt Long Thiếu Tôn có chút thần nhiên, bắt chéo hai chân thân dài lại, anh ưu nhã và lịch sự như một vị vương tử, vừa mỉm cười lại mê người trên bàn ăn.

Tình huống này khiến Đường Dĩ Phi không còn lời nào để nói và cũng không cách nào phản bác lại được.

Người ta vì mảy mòi nên mới bị thương ở sau lưng, mà đi quét dọn cũng đã bị bệnh rồi, mảy không chăm sóc anh ta thì ai sẽ tới chăm sóc anh ấy đây chứ?

Haiz....

Đường Dĩ Phi thời dãi cam chịu số phận, lấy chìa khóa trên bàn bỏ vào trong túi, lập tức mất khẩu vị.

"Học trưởng, anh không muốn đi học sao?"

Lúc thu dọn chén đĩa thì rốt cuộc Đường Dĩ Phi cũng không kiềm chế được nghi hoặc trong lòng hỏi.

"Chương trình học của tôi ở nước Anh đã xong rồi, chỉ về đây để xử lý thủ tục thôi."

"Ý anh là, anh vẫn còn phải đi nữa sao?"

Bỗng nhiên chợt nhớ vào tối hôm qua khi ăn cơm thì Lâm Khả cũng có hỏi đến vấn đề này.

Học trưởng, sau này anh sẽ ở lại để phát triển trong nước, hay tiếp tục ra nước ngoài để học thêm vậy?

Thật ra thì, cô cũng cực kỳ muốn biết.

"...Có lẽ sẽ đi nữa."

Long Thiếu Tôn từ chối cho ý kiến, trong đôi mắt sâu thẳm kia chợt quay cuồng như bắt đầu nổi lên sóng to gió lớn vậy, để rồi khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh không chút rung động nào trong phút chốc.

Nhất định sẽ đi, chỉ là tạm thời không biết sẽ đến nơi nào thôi.

Ngón tay thon dài của Long Thiếu Tôn khẽ gõ nhẹ vào mặt bàn làm bằng đá cẩm thạch, gương mặt nhìn không ra chút biểu cảm gì, chỉ có an tĩnh mà thôi.

"Cũng tốt, Học trưởng anh có thành tích tốt như vậy mà, nhất định sẽ được cử đi học ở một trường đại danh tiếng ở nước ngoài thôi." Đường Dĩ Phi ái mộ nói.

Hơn nữa anh còn có tiền như vậy, dĩ nhiên sẽ được ra nước ngoài để học thêm rồi.

Nói vậy, sau này cô và anh sẽ không còn được gặp nhau nữa, haiz, thật đáng tiếc mà.

"Ha ha, học muội à, còn em thì sao? Sau khi tốt nghiệp sẽ vào trường Đại học nào?"

Long Thiếu Tôn nhếch môi, ném vấn đề lại cho cô.

Đường Dĩ Phi nhếch môi lên, vẻ mặt cười đến rạng rỡ lại ngay thơ: "Em muốn đi du học ở Milan, học cách thiết kế đá quý và trang phục, chẳng qua là, ha ha...."

Cô cười sang sảng, sắc mặt khẽ đỏ ửng.

"Chẳng qua cái gì?"

"Chẳng qua nó chỉ là ước mơ của em mà thôi, quê hương của em là ở thành phố Vân Dương này, nên chắc chắn em sẽ không rời khỏi đây, mãi mãi sẽ không."

Quê hương sao?

Nhìn ánh sáng kiên định lóe ra từ trong cô, Long Thiếu Tôn chợt trầm mặt.

Anh còn có quê hương à?

Nếu có, vậy thì quê hương kia của anh ở đâu?

"Nếu đã là ước mơ thì nên vì nó mà cố gắng." Long Thiếu Tôn thân nhiên mở miệng, nhưng lại có chút mê mang trong lòng.

Vậy thì ước mơ của mình là gì chứ?

Còn có thời gian để thực hiện nó sao?

"Học trưởng, nếu khát vọng đã được gọi là ước mơ rồi, thì nó cũng chỉ có thể là ước muốn trong giấc mơ thôi, đối với những giấc mơ không thực tế kia, em đã nhìn thấy được rất rõ ràng rồi."

Tuy tính tình của cô giống như trẻ con, nhưng thật ra lại thông minh lạnh lợi hơn bất cứ ai, đối với những gì mình muốn và không muốn, đều có thể phân biệt được rõ ràng hơn bất kỳ ai.

"....." Khát vọng chỉ là ước muốn trong giấc mơ?

Lần đầu tiên Long Thiếu Tôn nghe được lời giải thích như vậy đó!

Không tự chủ, hơi nhú mày lại, ý cười trên khóe môi cũng không còn xa lánh và thờ ơ như trước nữa.

"Em muốn cố gắng phấn đấu, để thi đậu vào trường đại học Vân Dương! Sau này em còn muốn vào tập đoàn Vân Thiên nữa!"

Có lẽ dò còn quá trẻ, cho nên mới có thể nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ như vậy.

Đôi môi anh đào kia có chút mờ ảo, quả thực khiến người ta có chút ngây ngẩn!

Tập đoàn Vân Thiên à?

Vậy mà cô cũng muốn vào tập đoàn Vân Thiên sao?

Long Thiếu Tôn nhì hai tròng mắt lấp lánh của cô, cả người đang phát ra sức sống tuổi trẻ, nhưng lại có thể luống cuống như một đứa trẻ trong chớp mắt.

"Vì sao lại muốn vào tập đoàn Vân Thiên vậy?"

"Vì em nghe ba ba nói tập đoàn Vân Thiên đối đãi với công nhân rất tốt, hơn nữa tập đoàn Vân Thiên còn là công ty xuyên quốc gia, vào đó rồi thì nhất định có thể học được rất nhiều kiến thức có ích."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lão Ma Ma Bày Mưu Tính Kế Ở Thâm Cung

Đường Dĩ Phi nói lái nhải, nói một tràng về vô số suy nghĩ và ảo tưởng trong tương lai, Long Thiếu Tôn chỉ lẳng lặng ngồi nghe, mãi đến khi cô đứng dậy chuẩn bị lấy đồ rời khỏi, anh mới gọi cô lại.

Giọng nói vừa ôn hòa lại cung chiều: "Học muội, em nhất định sẽ đạt được ước mơ thôi!"

"Vâng ạ! Nhất định sẽ vậy!"

Từ chối việc để học trưởng đưa về, Đường Dĩ Phi ngồi xe buýt tới trường học, lúc này chỉ mới là thời gian đi học vào lúc sáng sớm thôi, nên lúc cô đến cũng còn rất sớm.

Vừa vào lớp học lập tức có người lúi thủi đi qua, nhìn chăm chăm cô như tên trộm.

Người tới là Lâm Khả.

"Minh nói bạn học Đường này, dường như tối hôm qua cậu đã suốt đêm không có về nhà à ~"

"Xuyt."

Đường Dĩ Phi vội vàng đưa tay ra che miệng của cô lại, dùng ánh mắt cảnh cáo ý bảo cô ngậm miệng lại.

"Ôi, chuyện này cũng không có gì đâu, dù sao thì xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chỉ là mình có chút buồn bực thôi, không phải học trưởng đã lần qua lần lại đến nói khiến cậu không thể dậy nổi chứ?" (-.-)

Khẩu vị của Lâm Khả này thật sự rất nặng đó! Mới vừa mở miệng đã làm Đường Dĩ Phi tức tới đỏ mặt!

"Cậu đang nói linh tinh gì thế hả?" Đường Dĩ Phi hạ giọng, mở to hai mắt dùng sức trừng cô.

"Được rồi, được rồi, chỉ đùa thôi mà." Lâm Khả không chút để ý thu hồi lại nụ cười, lập tức ra vẻ nghiêm túc, sắc mặt thay đổi như việc thay đổi thời tiết: "Học trưởng sao rồi? Bị thương có nặng không?"

Vừa nhắc tới Long Thiếu Tôn, thì đáy lòng lập tự nhiên lại nảy sinh ra một chút áy náy, Đường Dĩ Phi thở dài, tự trách nói: "Không thể nói là quá nghiêm trọng, nhưng cũng không tính là nhẹ được, mình dám đánh cuộc đây, nếu những nữ sinh trong Ngọc Hòa mà biết được việc này, thì nhất định sẽ bóp chết mình mất thôi!"

"Hả? Nghiêm trọng như vậy à? Nếu không thì sau khi tan học chúng ta đến gặp học trưởng được chứ?"

"Khôn cần đâu, học trưởng nói đêm nay anh ấy có việc rồi, nên sẽ về rất trễ."

Cũng không biết là vì việc gì, mà người đã bị thương như vậy rồi mà còn muốn chạy loạn khắp nơi nữa.

Đường Dĩ Phi bĩu môi, trong lòng có chút bất mãn, nhưng một màn này lọt vào trong mắt người khác lại hoàn toàn biến thành một ý vị khác.

"Không phải chứ? Ngay cả mình mà cậu cũng đề phòng à? Sợ mình ăn thịt học trưởng sao?" Lâm Khả lạnh lùng hung hăng trừng mắt.

Loại nữ sinh ngay thẳng thế này sẽ không chịu nổi việc người khác có chút phòng bị nào với cô, tuy tất cả lòng dạ đều móc ra hết để làm bạn với người khác, nhưng cũng không thể đề đối phương tùy tiện chà đạp được!

"Ôi chà cậu nghĩ đi đâu vậy! Học trưởng thực sự có việc mà, sáng sớm anh ấy đã để mình quét dọn nhà, còn nói là đi quét dọn bị bệnh nên đã xin nghỉ nữa."

"Còn có chuyện này à?"

Lâm Khả lộ ra dáng vẻ: "Tôi mà tin cậu thì tôi chính là con ba ba đấy!", thấy vậy Đường Dĩ Phi lại không còn gì để nói nữa.

“Cậu thôi đi! Nếu đổi lại là bất kỳ nữ sinh trong Ngọc Hòa này thì có lẽ việc này sẽ khiến họ mừng rỡ tới nỗi như được nhẹ nhàng bay lên trời rồi đấy! Đừng có là cái tên sinh trong phúc mà không biết hưởng phúc chứ!”

“.....”

Phúc à?

Phúc ở chỗ nào chứ?

Không tính tới chuyện trở thành người hầu của học trưởng, nếu để đoàn fan của nam thần trong Ngọc Hòa biết việc này, thì cô nhất định tiêu đời rồi!

“Minh nói cậu này, cậu nhất định phải nắm bắt cơ hội lần này, phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt học trưởng, để xác thực quan hệ của hai người.” Lâm Khả tiến đến bên tai cô, nói chuyện vô cùng lạ, giống như lão ma ma đang bày mưu tính kế giúp chủ tử mình ở trong thâm cung vậy.

“Vì sao vậy? Còn sáu ngày nữa là bọn tớ phải chia tay rồi.”

Đường Dĩ Phi khó hiểu, dù sao chuyện ở chung với học trưởng trong vòng một tuần đã là chuyện quá xa xỉ rồi, về chuyện có thể mãi ở cùng một chỗ hay không, cô cũng không dám hy vọng xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mạc Duẩn Sâm Không Đi Học.

Editor: Melodysoyani.

"Cậu đúng là đồ ngốc mà! Có biết rằng gần quan được ban lộc* (gần gũi người có thể lực nên được lợi trước) hay không hả ? Bây giờ cậu đang chiếm được thiên thời, địa lợi, nhân hòa, các yếu tố thành công đều đã được chuẩn bị hết rồi! Chỉ cần động tay một cái là có thể bắt được hotboy oai phong kia rồi! Chẳng lẽ cậu thật sự muốn bị đá ra khỏi nhà sau khi hết một tuần này à? Rồi bị tất cả mọi người trong trường này chế nhạo sao?"

Lâm Khả vừa nói, vừa nắm chặt ngón tay, nghĩa chánh ngôn từ .

Đường Dĩ Phi nghe xong cũng có chút sùng sốt.

Cái gì gần quan được ban lộc ?

Còn Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa ?

Bị đá ra khỏi nhà nữa chứ?

Làm sao mà Lâm Khả này lại có thể nói quá lên như vậy được chứ? !

Hiện tại cô chỉ phụ trách chăm sóc cho Học Trưởng thôi, cũng không phải là vợ hợp pháp của anh!

“Chuyện của mình và học trưởng, trừ cậu ra thì không có ai biết cả, dù là hết tuần này có chia tay thì cũng không đến mức bị toàn trường chế nhạo phải không?"

"Cắt ~ trên đời này không có bức tường nào không bị gió lửa cả! Tôi nói cậu này, ngày hôm qua các người cùng đi chợ đêm, nhất định đã bị rất nhiều người chứng kiến, chỉ là tin tức vẫn chưa có truyền ra thôi,cậu nha, sớm hay muộn gì cũng bị đoàn fan của học trưởng bao vây chặn đánh mà thôi!"

"Há!" Đường Dĩ Phi hít một ngụm khí lạnh, tiếp tục khó khăn nuốt nước miếng một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch .

"Kể trước mắt cũng chỉ còn cách ôm lấy đùi của học trưởng mà thôi, để anh ta vừa đưa vừa rước, nếu không...cậu sẽ bị người của Ngọc Hòa chém ra từng khúc, chết không chỗ chôn thân!"

Nghe Lâm Khả nói xong , Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy tất cả nổi da gà cả người đều nhô ra, lưng từng trận lạnh đến cả người.

Bỗng nhiên liền nghĩ đến những cô gái đáng thương có tin đồn với Học trưởng kia , nghe nói bệnh viện đã nói là nửa đời sau đều phải nằm trên giường.

Trời ạ! Cô cũng không thể biến thành như vậy được!

"Bạn học Khả Khả , chuyện này nhất định là cậu phải giữ bí mật, nghìn vạn lần ngàn vạn lần chớ nói ra ngoài, xin cậu đấy!"

“Cậu yên tâm đi, mình cam đoan sẽ không nói ra, chỉ là cậu cũng phải cẩn thận một chút, nếu như bị nữ sinh của Ngọc Hòa nhắm vào rồi, thì kết cục sẽ rất bi thảm”

"Hơn nữa , sớm ngày bắt được hotboy mới là Sinh Tồn Chi Đạo* (chắc cách để tồn tại hay đạo lý sinh tồn gì đó, mình đoán vậy :v) , đừng nói tôi không có nhắc nhở cậu đó ~ "

Lâm Khả ra và từng trải vỗ vỗ vai của Đường Dĩ Phi, sau đó quay về chỗ của mình giữa tiếng chuông dồn dập.

Đầu óc Đường Dĩ Phi triệt để bị rối loạn đến mơ hồ, ngơ ngác ngồi tại chỗ, trong tay đang cầm một quyển sách tiếng Anh, kết quả một chữ không thêm xem!

Mạc Duẩn Sâm lại có thể không đi học ? !

Mãi cho đến tiết thứ hai của buổi sáng, tiếng đập cửa bá đạo cũng không có vang lên, Đường Dĩ Phi theo thói quen nhăn đầu lông mày, tan học chạy đến toilet nữ gọi điện thoại cho Mạc Duẩn Sâm.

"Gì vậy?"

Giọng nói khàn khàn của cậu con trai bên đầu bên kia rất kì lạ, mơ hồ lộ ra một chút tức giận, giống như mộng đẹp của mình đã bị người quấy rầy.

"Mạc Duẩn Sâm, đã mấy giờ rồi hả ? Làm sao mà cậu còn chưa đi học vậy ? !"

Đường Dĩ Phi vừa lấy tay chặn máy biến điện năng thành âm thanh của phòng kế bên trong toilet lại vừa nhỏ giọng nói.

"Mắc mớ gì tới cô hả! Tôi xin nghỉ rồi!" Bộp một tiếng, điện thoại bị cắt đứt một cách phẫn nộ, Đường Dĩ Phi không hiểu ra sao .

Giờ lắm Mạc Duẩn Sâm!! Cậu lại dám lớn tiếng với tôi nữa à!

Đường Dĩ Phi buồn bực trở lại phòng học, lại phát hiện có một đám người chặn ở cửa phòng học.

Tò mò đi tới, nhưng ánh mắt lại lập tức dờ dẩn khi chạm tới vẻ mặt lạnh lẽo như muốn ăn thịt người của người cầm đầu nọ!

Đại Tỷ Đại!

Đường Dĩ Phi quay đầu muốn đi, kết quả là lại giống như mấy lần trước, cô mới vừa nhắc chân đã bị người bắt được .

"Này ~ "

Đường Dĩ Phi kéo ra một nụ cười có khó coi hơn cả khóc, đi tới trước mặt Đại Tỷ Đại .

Tất cả bạn học trong lớp đều vây xem náo nhiệt, có người ghé vào cửa cửa sổ, cũng có người trực tiếp vọt tới trên hành lang, thậm chí còn trực tiếp bước lên bục giảng nữa! !

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Bị Nhục Nhã Ở Trước Mặt Mọi Người.

Editor: Melodysoyani

"Ôi, các người xem này, đây không phải là Trương Viên Viên của lớp mười hai bảy à, làm sao tìm lại tới tìm bạn học Đường của chúng ta vậy ?"

"Không biết nữa, nhìn kỹ hẳn nói đi!"

Bởi đây giờ nghỉ ngơi ở giữa tiết hai, có hai mươi lăm phút đồng hồ, dù Đường Dĩ Phi có cầu khẩn cho quan âm bồ tát hiện thân thì cũng vô dụng thôi.

"Đường Dĩ Phi, mày dám đùa giỡn với tao hả? Phải không?"

Về mặt Đại Tỷ Đại tức giận, ngày hôm nay thủ lĩnh phá phách lại có thể bị cô chọc giận một lần nữa, hơn nữa lần này càng giống như thiếu nữ bất lương trong xã hội !

Đáng sợ hơn là, trên tay của Đại tỷ Đại còn cầm điều thuốc đang bốc khói!

Trong tay của đám tiểu lâu la kia còn cầm vũ khí nữa! (@Melody: chắc....bạo lực học đường, trẻ con không nên đọc khúc này *lắc đầu trầm tư*)

"Không có mà Đại Tỷ Đại! Trời đất chứng giám! Coi như cho em có một trăm hai mươi cái gan hùm mật gấu, em cũng không dám đùa giỡn chị đâu ạ!"

Đường Dĩ Phi hận không thể trực tiếp quỳ xuống trước Đại Tỷ Đại, hiện tại cô giống như con khỉ bị nhiều người vây, xem thật đúng là . . .

Ai!

Ngày hôm nay Mạc Duẩn Sâm không có tới đi học, Học Trường cũng không còn đến trường học, xem ra hôm nay cô là dư nhiều lạnh ít rồi!

"Không có ? Ngày hôm qua máy đã cho tao cái gì đó hả ? !"

Ngày hôm qua Trương Viện Viện vốn cho là mình đã có được số điện thoại của Long Thiệu Tôn rồi, vô cùng vui vẻ, qua mặt mọi người, len lén mở ra xem, ai biết được thì ra trên tờ giấy chỉ là một bức tranh thời.

Hơn nữa còn vẽ một nam một nữ đang trong tư thế làm chuyện đồi bại nữa!

A a a a a!

Chuyện này nhục nhã đến cỡ nào!

Tuy Đại Tỷ Đại đã nhìn quen cảnh tượng hoành tráng, thế nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, đương nhiên khi mở ra thấy cảnh tượng này cũng sẽ bị đỏ mặt!

"Chắc, số của học trường à!" Đường Dĩ Phi không giải thích được, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho đại tỷ đại buồn bực như vậy chứ ?

Tờ giấy kia là cô đã vô ý nhặt được trong lúc trực nhật mà thôi, vốn có cũng không có ý tưởng đặc biệt gì, chỉ vì thấy tờ giấy kia có hoa văn và màu sắc rất đẹp , nên ngay cả nội dung bên trong cũng không có xem qua thì đã nhặt lên rồi.

Ai biết trên đường gặp gỡ thủ lĩnh của trường chứ, cô hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể tùy tiện bỏ tờ giấy vào trong tay của Đại Tỷ Đại thôi .

Nhưng bây giờ phản ứng của đại tỷ đại lại lớn như vậy, dường như tờ giấy kia . . .

"Cái rắm! Mày thật không biết xấu hổ! Không nhìn ra, bề ngoài thuần khiết như thế, nhưng bên trong lại đồi tiện như vậy, mày muốn xài tiền của đàn ông thì tự đi tìm đi, có cần phải tự về mình để YY thế không? Tao nói này ngay cả tư thế của nam nữ thế nào mà mày cũng biết, có phải đã tự mình thử qua rồi hay không? Hình ảnh kia thật đúng là trông rất sống động, người xem cũng phải e lệ đấy!"

Đại Tỷ Đại nói tương đối khó nghe, sắc mặt của Đường Dĩ Phi vì nhục nhã mà lần lượt thay đổi từ xanh đến trắng, cuối cùng triệt để hóa đá ——

Bởi tất cả mọi người đều đang xem kịch vui, cho nên đại tỷ đại đã nói chuyện rất lớn, vừa dứt lời, toàn trường náo động!

"Trời ạ, thiệt hay giả à?"

"Không nghĩ tới bạn học Đường lại là người như thế ?"

"Thật đúng là không nhìn ra , còn tuổi nhỏ nhưng nội tâm đã không biết xấu hổ như vậy!"

"Đúng vậy, ngay cả bạn học Mạc cũng bị bề ngoài hiền lành của hồ ly tinh kia mê hoặc!"

"Thật như vậy trực tiếp xem tiểu Hoàng *** đi, thư nha ~ cần gì phải vẽ mình như vậy, gây ra nhiều chuyện như vậy!"

". . ."

"Tôi không có!" Đường Dĩ Phi rất nhanh nắm tay, bỗng nhiên rống to, tức giận liếc một cái mọi người, tiếng ồn ào hơi ngừng, tất cả mọi người bị đấm mất lạnh như băng của cô phóng tới mà kinh sợ.

Đại Tỷ Đại sững sờ mấy giây, tiếp tục vừa cười mờ: "Mày không có à? Tờ giấy kia không phải may đã đưa cho tao sao?"

"Tôi không biết chị đang nói cái gì! Nhưng chị vừa vũ nhục tôi, tôi sẽ kiện chị tội phi báng!"

Đường Dĩ Phi cũng không phải ngồi không, đám người này khiến cô mất hết thể diện, cô cũng tuyệt đối không thể để đối phương sống thoải mái được!

"Ôi, tao rất sợ đó oh ~ "

Chương 47: Người Của Tôi Cũng Dám Động Vào À?

Editor: Melodysoyani

Đại Tỷ Đại diện cuồng cười to, đợi cười đủ rồi, thì lúc này mới hít một hơi thuốc lá vào, rồi phun tất cả khói trắng vào trên mặt của cô.

"Khụ khụ..." Đường Dĩ Phi bị sặc khói, khó chịu và bắt đầu ho khan.

"Đường Dĩ Phi, muốn đấu với tao à, mày vẫn còn non lắm!" Cao ngạo hást cầm lên, Đại Tỷ Đại khinh thường vẻ mặt của cô.

"Ah!" Đường Dĩ Phi cười nhạt, lúc này cả người cô được bao phủ bởi một hơi thở xa lạ, tất cả mọi người không dám nói thêm một câu nào.

Từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào thân thể nhỏ nhắn kia, giống như bên trong đó chứa vô hạn sức lực vậy!

"Trương Viện Viện, nếu cô còn là người thì hãy cư xử cho đàng hoàng đi, đừng có như con chó điên chạy đi cắn loạn ở khắp nơi!"

Vèo vèo ——

Dám hô to gọi nhỏ với Trương Viện Viện à?

Tất cả đều kinh hãi!

Trong Ngọc Hòa vẫn luôn có một quy định bất hành văn, là tất cả các học sinh cấp dưới đều phải tôn trọng các học tỷ cấp trên, tuyệt đối không thể đi hạ phạm thượng!

Bạn học Đường này đã thẹn quá hóa giận rồi sao?

"Mây thật to gan!" Trương Viện Viện tức giận đến khuôn mặt đều đèn xị, ném tàn thuốc trong tay, giờ tay lên vung tới trên mặt của Đường Dĩ Phi——

Bát ——

Tiếng đập tay vang vọng khắp cả lầu, mọi người đều là không thể tin nhìn chằm chằm vào người đã ra tay kia!

Dĩ nhiên là Đường Dĩ Phi!

Một bàn tay trắng nõn vững vàng tiếp được tay của Trương Viện Viện ở trước mặt giữa nắng sớm, tay còn lại không chút dè dặt vung lên, hung hăng tát vào trên mặt của đối phương!

Quá chấn động!

Không ngờ nữ sinh lại đánh nhau hung hăng như thế!

Càng không ngờ tới việc Đường Dĩ Phi lại ra tay trước!

Mọi người thấy vẻ mặt hờ hững của Đường Dĩ Phi, tay giờ lên giữa không trung vẫn chưa rút về, nhìn vẻ chấn kinh trong mắt của học tỷ, nhưng lại không nói được một câu nào.

Quá kỳ lạ rồi!

Đường Dĩ Phi sừng sốt, cái tát tay vừa rồi chỉ xuất phát từ bản năng tự bảo vệ của con người mà thôi, cô chưa từng ngờ tới mình sẽ hành động như vậy. .

"Đường Dĩ Phi! Mày lại dám đánh tao hả? !" .

Giọng nói bén nhọn của Trương Viện Viện vang vọng cả lầu, chấn động đến cả màng tai của Đường Dĩ Phi khiến nó nghe ù ù.

"Mày mày mày.....lại có thể đánh đại tỷ đại của chúng tao! Lên cho tao!"

Vài tiểu lâu la bị thể cục đột nhiên bị nghịch chuyển trước mắt này dọa tới hoa mắt choáng váng, đợi đến lúc phản ứng kịp thì trên mặt của đại tỷ đại nhà mình đã có dấu bàn tay.

"Người của tôi cũng dám động vào sao?"

Chỗ đám người lộn xộn kia bỗng nhiên vang lên một giọng nói kiêu ngạo, mọi người đều là không hèn mà cùng hoài nghi liếc mắt về nơi phát ra tiếng nói kia.

Thân hình thon dài càng lúc càng cao quý xuất hiện trong nắng sớm, vào cọng tóc nâu thâm tung bay theo gió, thiếu niên vô cùng tao nhã, hai tay không chút khiên kỵ bỏ vào túi, trên gương mặt đẹp trai không nhìn ra có chút biểu cảm nào, chỉ có đôi mắt thâm trầm lạnh lùng kia làm cho mọi người nhìn mà kinh hãi!

Dĩ nhiên là anh rồi!

Long Thiếu Tôn!

Đoàn người tự động tránh sang bên thành một con đường, anh tựa như chúa tể của thế giới vạn vật này, nhìn mọi thứ không chút chớp mắt.

Bước chân thẳng tắp giữa phong trần (thời chiến tranh loạn lạc), khoe miệng anh lộ ra một nụ cười tà tứ.

Không, đó không phải là cười, đó là sự thương hại trước khi phá hủy mọi thứ, đó sự châm biếm với cả thế giới này! (Melody: ôi mẹ ơi rợn cả người =.=),

Long Thiếu Tôn!

Trong mắt của anh chỉ có Đường Dĩ Phi!

Mấy tiểu lâu la vừa định ra tay thì đều bị khí thế vương giả bá đạo và tham muốn chiếm hữu kia làm cho ngẩn ra, mấy người kia đều không biết làm sao, chứng kiến đầy mắt âm lãnh của Long Thiếu Tôn, trong nháy mắt lại bỗng nhiên có một loại ảo giác tai vạ đến nơi!

Anh thẳng tắp đến trước mặt cô, đứng vững, bày ra tư thế bề ngễ thiên hạ!*

"Học, Học Trường . . .?" Đường Dĩ Phi nói năng lộn xộn, đương nhiên, mọi người đều là mở to mắt, trừng, há miệng, ngây người!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đường Dĩ Phi Là Người Của Tôi

Editor: Melodysoyan

Làm sao học trường Long lại tới đây chứ?

Người của anh trong miệng anh ta là ai?

Chẳng lẽ là...

Đường Dĩ Phi bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt của mọi người đều đồng loạt tập trung ở trên người mình, khoe mắt lơ đãng co quắp.

"Long... Chuyện này..." Về mặt của Đại Tỷ Đại cũng dần dần dịu lại, thậm chí, trong đôi mắt kia còn có một sự kính trọng và khát khao không thể nói rõ bằng lời!

Long Thiếu Tôn không thèm nhìn đến có một chút nào, bàn tay to bá đạo kéo vai của Đường Dĩ Phi qua, khoe miệng hơi cong lên.

"Tất cả mọi người ở đây hãy nghe kỹ cho tôi, từ nay về sau, Đường Dĩ Phi là người của tôi, ai dám khi dễ em ấy, thì đó chính là đang đối địch với Long Thiếu Tôn tôi!"

"Trời... Trời ạ..."

Khó có thể tin!

Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Đây là hotboy của Ngọc Hòa!

Đây là thần thoại truyền kì của Ngọc Hòa đấy!

Đây là trụ cột vững vàng của Ngọc Hòa! Làm sao anh có thể ở trước mặt mọi người... Đẹp trai như vậy chứ?! (=.=)

Tất cả các nữ sinh mê trai kia đều không thể cưỡng lại được, giống như cô gái mà anh đang bảo vệ kia là mình vậy, từng cái người lạc vào cảnh giới kỳ lạ hưởng thụ tình yêu bá đạo của hotboy!

“Chắc, hiểu lầm là hiểu lầm thôi!” Một tiểu la lâu đi ra hoà giải, vẫn không quên không ngừng nháy mắt với Trương Viện Viện.

“Học Trường, chúng em chỉ muốn nói chuyện với em gái này thôi, vì có chút việc muốn xác nhận đó mà, chưa hề bắt nạt em ấy.”

Long Thiếu Tôn hít một hơi sáng như sao lại, chỉ là ánh mắt kia lại rơi vào trên mặt của Đường Dĩ Phi, gương mặt hồng hồng, một đôi mắt to sáng lấp lánh, vênh môi lên rõ ràng như muốn nói mình đang chịu ủy khuất!

“Em gái à?” Long Thiếu Tôn cười nhạt: “Tôi nghĩ các người hiểu lầm gì rồi, em ấy không phải là em gái của tôi, mà là bạn gái của tôi!”

Oanh ——

Toàn trường yên tĩnh, lặng ngắt như tờ! Chỉ có sắc mặt của Đường Dĩ Phi chợt đỏ hồng, dường như máu cả người cũng đọng lại, không nhúc nhích trừng mắt nhìn Long Thiếu Tôn!

Học Trường anh đây là đang muốn đưa tôi vào chỗ chết sao?!

Bộ anh không thấy những ánh mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống của các nữ sinh kia hả?

Đường Dĩ Phi khóc không ra nước mắt, đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp rầm rộ đi nường cô lên, mà chỉ đắm chìm giữa cả tấn bom mà Long Thiếu Tôn vừa đưa cho khiến họ thật lâu không thể hoàn hồn.

Thì Long Thiếu Tôn lại ưu nhã giơ tay trái của cô lên, cúi đầu, tiếp theo đó là khẽ hôn lên.

Dường như hình ảnh đã bị dừng lại trong giây phút này, mà tất cả các hồi ức đẹp đẽ cũng đều hóa thành vĩnh hằng trong giây phút này vậy.

Mấy nữ sinh gây chuyện phần nộ rồi khỏi, quần chúng vây xem cũng từ từ tản đi, chỉ là trong lòng của tất cả mỗi người đều bị quán quanh bởi một cảm xúc phức tạp.

Học trường Long của bọn họ là hoa đã có chủ!

“Oa mẹ nó! Tôi đây đã bỏ lỡ phương thức bày tỏ kinh thiên động địa rồi!” Lâm Khả vừa đến lập tức rống lên như quỷ kêu.(mình thích chị này=))

Sáng nay cô bị tiêu chảy, lúc Trương Viện Viện qua đây gây chuyện là thời điểm cô đang thống khổ trong nhà vệ sinh nữ, thế cho nên...

Ai! Ngay cả vẻ mặt vừa bá đạo lại đẹp trai của học trường cũng không nhìn được!

“Đừng nói nữa, phiền quá.”

Đường Dĩ Phi ừ ừ, hiện tại cô thực sự là giống như đang đứng đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than vậy, sau khi những học sinh này rời đi, thì ánh mắt của các nữ sinh kia khi nhìn cô đều trở nên quái dị.

Nói là hận, thì ít nhiều gì cũng có, thế nhưng ngoại trừ hận ra còn có khát khao, thậm chí còn có khinh thường, dường như đang nói: Chờ xem, chẳng qua học trường chỉ đang chơi đùa với cô mà thôi, sớm muộn cũng có một ngày đá cô đi mà thôi!

“Toàn bộ hành trình BBS* (hứa hẹn) đều được phát sóng trực tiếp ở vườn trường này, bạn học Đường à, cậu chết chắc rồi!”

“Ai nha má ơi, cái hôn này chính là đính ước nhé! Thật lãng mạn!”

Lâm Khả thật đúng là e sợ thiên hạ không loạn, lúc Đường Dĩ Phi đang tâm phiền ý loạn vẫn không quên châm ngòi thổi gió, đổ dầu vào lửa.

“Rõ ràng anh ta đã nói hôm nay sẽ không đến trường học, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Đường Dĩ Phi không để ý tới Lâm Khả, lắm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Từ Trước Đến Nay, Cậu Là Người Duy Nhất!

Làm sao lại đúng lúc như vậy ?

Vừa lúc Trương Viện Viện tìm đến đây, vừa lúc cô lỡ tay đánh Trương Viện Viện, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, anh lại xuất hiện như một thiên thần!

Nếu như nói tất cả chuyện này đều kế hoạch của người nào đó, vậy thì mưu kế này quả thực lợi hại, ngay cả mỗi một suy nghĩ trong lòng, mỗi một phản ứng nên có, thậm chí là hành động tự vệ đứng đắn của cô đều đã tính đến một cách chính xác!

Thật đáng sợ!

"Tôi nói này bạn học Đường, cậu không cần phải nỗ lực gì, mà hotboy đã chủ động quỳ dưới váy cậu rồi, chắc chắc hazi. . ."

"Được rồi Khả Khả, đừng đùa cợt nữa, cậu biết quan hệ giữa bọn tớ thế nào mà ."

"Coi như là một tuần thi thế nào ? Tớ cho cậu biết oh, ở Ngọc Hòa, có lẽ học trưởng Long sẽ không công bố và cũng không để bất kỳ ai là bạn gái đâu, dù cho mọi người ồn ào nói người đó là học tỷ Thẩm nhưng mà cũng chưa từng chính thức xác nhận! Nhưng mà, từ trước đến nay cậu là người duy nhất đó!"

Từ trước đến nay cậu là người duy nhất?

Lại là người duy nhất à!

Rốt cuộc ở trường học này cô có bao nhiêu điểm đặc biệt đây ?

Lần trước Giang Mỹ Kỳ cũng nói chuyện cô ngồi cùng bàn với Mạc Duẫn Sâm là chuyện trước nay chưa từng có, bây giờ là chuyện cô và học trưởng Long công bố quan hệ trước mặt bọn họ .

Đường Dĩ Phi cảm thấy tất cả chuyện tốt này đều là sự an bài của nhà học Đường!

Nếu không... Làm sao những chuyện tốt này có thể phủ xuống đầu cô được chứ ?

"Tại sao cậu nói học tỷ Thẩm cũng không được như vậy hả?" Đường Dĩ Phi có chút không tin tưởng, dù sao lúc mới đến Ngọc Hòa, những học sinh kia đã sớm lấy Long Thiếu Tôn và Thẩm Tâm Vũ so sánh với thần tiên quyền lực, muốn có bao nhiêu ân ái thì có bấy nhiêu ân ái.

"Đúng vậy, thực ra, chúng tôi muốn làm paparazi, à không đúng, chúng tôi muốn làm bà tám thôi, nhưng mà lại chưa từng chụp được những hình ảnh thân mật của học trưởng Long và học tỷ Thẩm, ngay cả nắm tay cũng không nữa!"

Đường Dĩ Phi càng ngày càng hồ đồ, ngay cả nắm tay cũng không có sao?

Nghĩ đến dường như ngày đầu tiên khi cô có việc muốn nhờ anh giúp ở thư viện, thì anh cũng đã thành thạo nắm tay mình rồi, hơn nữa còn áp chặt mười ngón tay lại ở trước mặt mọi người .le@@@quy%?don^_^com>.<

Mà hôm nay, lại là ở trước mặt bao người, anh hôn cô.

Mặc dù chỉ là mu bàn tay, nhưng cũng có tuyên cáo chủ quyền, đây là đặc biệt đánh vào tâm trí của tất cả nữ sinh của Ngọc Hòa!

". . ." Đường Dĩ Phi yên lặng, cũng không hé răng nữa .

Mãi cho đến lúc tan học, Mạc Duẫn Sâm cũng chưa đến trường học, và mãi cho đến lúc chạy một mạch chạy thẳng đến khu nhà ở của học trưởng Long, cũng không có người nào dám làm khó cô nữa .

Đường như . . . Tất cả mọi người cam chịu thân phận của cô .

Đường Dĩ Phi khẽ thở dài một cái, lấy chìa khóa từ trong ví ra, mở cửa .

Đổi dép lại, mệt mỏi nằm trên ghế sa lon, một đôi mắt trắng đen rõ ràng trừng lên nhìn trần nhà vô tội, trong đầu còn đang suy nghĩ về chuyện đã xảy ra ở lúc sáng.

Học Trưởng, vì sao anh lại làm như vậy?

Là vì để cho tôi ngã vào nhà tù tình ái của anh sao, không thể quay đầu lại, sau đó thì bị anh hung hăng vứt bỏ , thành là trò cười của tất cả mọi người sao?

Đường Dĩ Phi nằm trên ghế sa lon cảm khái một lúc lâu, cuối cùng lại cũng nghĩ không ra được sau này sẽ ra sao, chỉ có thể đứng lên, lau sạch toàn bộ trong ngoài của khu nhà ở!

"Hô, mình đúng là điên rồi, lại có thể làm việc nhà cho học trưởng!"

Không phải lớn như vậy rồi mà chưa từng làm việc nặng, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên cô phải làm người khuôn vát như vậy!

Nhìn gian nhà sáng sủa sạch sẽ, lúc này Đường Dĩ Phi mới nặng nề mà thở dài .

Đây chính là chuyện mọi người thường nói, chịu ơn một giọt nước, nhất định phải trả lại một dòng sông!

Anh cứu cô, thay cô giải quyết một chuyện khó khăn, coi như muốn báo đáp, thì cô cũng chỉ có thể làm chút việc nhà và chăm sóc để thương thể của anh tốt hơn thôi .

Đường Dĩ Phi đến siêu thị một chuyến, mua chút đồ ăn trở về, mấy ngày nữa định là sẽ luyện tài nấu ăn thật tốt, nhưng lúc trở lại đã phát hiện Long Thiệu Tôn đang ở nhà .

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nụ Hôn Đầu Tiên

Editor: Melodysoyani

Trong phòng tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, Đường Dĩ Phi đến gần, liền thấy anh nằm trên ghế sa lon, quần áo màu trắng hơi nhăn nheo, vài cái nút áo ngay ngực được mở ra, lộ ra một mảng da thịt màu mật ong lớn.

Dưới ánh đèn, ngũ quang trên dưới của anh đều thâm thúy, mỗi một chỗ đều điều luyện sắc sảo.

Lam bảo thạch lỏng lánh rực rỡ bên tai trái (viên đá quý màu xanh, _ thường được dùng làm trang sức, mình chắc anh này đeo bông tai.-), anh nhọt nhạt híp con mắt lại, một tay chống huyệt Thái Dương, hơi nhíu mày, nhìn qua không quá thoải mái.

“Học Trường, anh trở về rồi sao? Không phải nói sẽ rất trễ à?”

Lại còn uống say.

“... Ừ” Một tiếng hừ nhẹ này được kéo dài bách chuyển thiên hồi*(trăm ngàn nghĩ ngợi), âm cuối còn được kéo nòng đậm, Đường Dĩ Phi nghe thấy mà trong lòng run lên, gương mặt lại kim lòng không dặng đỏ lên.

“Anh ăn cơm chưa?”

“...”

Sao không lên tiếng vậy?

Không phải đã ngủ rồi đấy chứ?

“Học Trường?” Đường Dĩ Phi đến gần, dường như dáng vẻ say rượu này lập tức trở nên cực kỳ mê người.

Giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy đẩy bờ vai của anh, chỉ thấy đôi mày kiếm của anh càng nhíu chặt hơn.

Đã khó chịu sao còn uống nhiều rượu như vậy chứ?

Đường Dĩ Phi bùi môi, lấy một chiếc chăn ở trong phòng ngủ ra đắp lên người anh, sau đó thì đến nhà thuốc mua một chút thuốc giải rượu về.

“Học Trường, đứng lên uống thuốc đi!”

Lần thứ hai trở về đã rất khuya, Đường Dĩ Phi làm cơm tối xong, rót một ly nước đun sôi để nguội rồi bùng tới.

Trên ghế sa lon, Long Thiệu Tôn mơ mơ màng màng mở mắt ra, men theo ngọn đèn nhìn đến một khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt đen và sâu thẳm kia, giống như hố đen vũ trụ, hút cả người của anh vào trong đó

“Phi...” d

Anh cố gắng giơ cánh tay lên rồi chột kéo cô vào trong lòng.

“Loảng xoảng xoảng” một tiếng, ly thủy tinh từ trong tay rơi xuống trên sàn nhà, lăn vài vòng rồi dừng lại ở góc bàn.

Nước, chảy đầy sàn nhà.

Lòng, hỗn loạn lung tung.

Mùi hương chanh vừa xa lạ lại quen thuộc kia vây quanh cô, Đường Dĩ Phi khiếp sợ đến nỗi trái tim nhảy loạn bao nhiêu nhịp cũng không đếm được.

Anh gọi cô là Phi? (Melody: Eto ==” thực ra anh ấy gọi Phi---- Phi Phi ấy, mà do cách phát âm của chữ “Phi” với “Phĩ” gần giống nhau, nên chắc chị nghe lầm == Tội chị, mà mình cũng k rõ Phi Phi có phải chị ấy k nữa.v có thể nhận định lúc trước sai chăng? Chắc chị này k phải Phi Phi đâu ==~==)

Thân mật như vậy sao?

“Học Trường, anh uống say rồi, đứng lên uống thuốc đi!”

Đường Dĩ Phi định thần một chút đẩy đẩy người của Nam Thần.

Vẫn không nhúc nhích, thậm chí càng ôm càng chặt!

“Phi, anh về rồi, anh về rồi...”

Anh ôm cô thật chặt, gần như tham lam ngửi mùi hương trên tóc của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn phát ra từ cổ họng, dị thường mị hoặc lòng người trong đêm đầu thu này!

“Em biết anh về rồi, Học Trường, anh tự đi vào phòng ngủ đi, ở đây lạnh... Ừm...”

Nụ hôn bá đạo lập tức hạ xuống, tất cả hơi thở đều mang theo sự cuồng cuồng và cướp đoạt, không để cho Đường Dĩ Phi có cơ hội thở dốc, đầu lưỡi có chút lạnh buốt đã cạy mở hàm của cô, tiến quân thần tốc, Hoành Tảo Thiên Quân*(càn quét ngang ngược)!

“Ừm...” Đường Dĩ Phi dùng sức níu giãy dụa, tay nhỏ bé liều mạng đánh vào ngực của anh, thế nhưng do sức lực cách xa nhau, cô chỉ có thể bị anh giam cầm vào trong ngực, nghênh hộc nụ hôn của anh.

Đây xác thực là nụ hôn đầu tiên, hôn đến Đường Dĩ Phi trở tay không kịp.

Long Thiếu Tôn say đến rối tinh rối mù, lúc này cũng không rõ ràng lắm người trước mắt rốt cuộc là người nào, chỉ là nhìn đôi mắt kia, nghe giọng của cô, trong cơ thể thì có một cô dục.... vọng mạnh mẽ tự nói với mình phải hôn cô! Hung hăng hôn cô!

Vừa hôn xong, Đường Dĩ Phi suýt nữa hít thở không thông, luống cuống tay chân bóp chặt cổ của mình, muốn để cho mình thoải mái hơn một chút.

Mà thiếu niên đã sớm ngủ mê mang trên ghế salon, cũng không còn động tĩnh gì nữa.

Chớp mắt lại thêm một ngày nữa, Đường Dĩ Phi phờ phạc đi tới nhà trọ của Học Trường, lòng thì không muốn tới, thế nhưng lại lo lắng thương thế của anh.

Lần thứ hai đứng ở cửa, Đường Dĩ Phi trăm mối cảm xúc ngổn ngang*(vừa mừng vừa tủi), lại tìm không dùng được một từ chính xác nào để hình dung cảm xúc của bản thân vào giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tối Hôm Qua Không Có Gì Cả

Editor: Melodysoyani

Cô không biết vì sao tối hôm qua Học Trường lại uống nhiều rượu như vậy, chỉ là trực giác nói với mình, anh có tâm sự.

Bước vào nhà trọ, mơ hồ nghe được tiếng phim truyền hình trong phòng khách, Đường Dĩ Phi có chút ngạc nhiên nhìn Huyền Quan của căn nhà.

“Học Trường, sao anh lại trở về sớm như vậy?”

“Ừm” Long Thiếu Tôn ngồi ở trên ghế sa lon, xoay khuôn mặt qua cười nhạt trả lời.

“Đề em đi làm cơm trước đã.” Đường Dĩ Phi vừa nhìn thấy khuôn mặt kia liền cảm nhận được nụ cười có ý vị sâu xa của anh, nên vội vàng kiểm soát

tránh

Nửa giờ sau, trên bàn cơm, vương tử tao nhã ăn bữa tối mà cô đã chuẩn bị xong.

Cánh gà kho tàu, thịt bò xào ớt xanh, trứng gà xào lá hẹ, canh đậu hũ cá trích.

Ba món ăn một món canh, nhìn qua đều đủ màu sắc và hương vị, Long Thiếu Tôn quả thật có chút đói.

Lòng Đường Dĩ Phi tràn đầy mong đợi nhìn anh động đũa: “Học Trường, thế nào?”

“Tạm được.”=)))

Anh vẫn đậm phong khinh trả lời, khóe mắt cô chợt lóe lên một ánh sáng mát mẻ, nhưng bỗng chốc lại trở thành một ánh sáng quật cường khó tả.

“Hừ! Sớm muộn cũng có một ngày anh sẽ không nói như vậy nữa!”

“Ha ha, mỗi mắt mong chờ.”

Lại là câu này!

Đường Dĩ Phi tức giận vùi đầu tận lực ăn cơm, ý cười trên khóe miệng của Long Thiếu Tôn càng sâu hơn.

“Học muội, tối hôm qua...”

“Tối hôm qua không có gì cả!”

Đường Dĩ Phi bị ngẹn một ngụm cơm tẻ trong cổ họng, vội vã uống nước.

“Em thực sự là...” Long Thiếu Tôn cười đến vui vẻ, khóe miệng giương lên một độ cong vui tai vui mắt nhìn người nọ: “Học muội, tôi chỉ muốn nói tối hôm qua cảm ơn em đã chăm sóc tôi, em phản ứng lớn như vậy là muốn nói cho tôi biết, tối hôm qua chúng ta...”

Long Thiếu Tôn nói đến điểm đó thì ngừng, chỉ là ánh mắt kia vừa hộ nghị lại mang theo một chút thú vị và sắc sảo.

“Khụ khụ... Học Trường, chăm sóc anh là chuyện nên làm mà, tối hôm qua anh uống quá nhiều, chúng ta chưa từng phát sinh gì hết! Em đảm bảo không có!”

Đường Dĩ Phi lập tức giơ tay phải lên thề với trời, đáng vẻ kia vừa buồn cười ngây thơ lại đáng yêu chết người!

“Con người của tôi khi uống nhiều liền có thể làm một ít chuyện khác người, tối hôm qua, tôi không có làm gì em chứ? Có hôn em hay không? Hay là ôm em? Hừm?”

Giọng nói của anh mang theo sự mê hoặc chết người, chỉ là dù có chết Đường Dĩ Phi cũng sẽ không thừa nhận chuyện anh không chỉ ôm cô mà còn cưỡng hôn cô!

“Không có, không thế nào, ngày hôm qua anh ngủ như chết ấy, có đá cách mấy cũng không dậy.”

Gương mặt quần bách đến rối loạn, Đường Dĩ Phi vội vã bôi một chén cơm, sau đó thì chạy trốn chết và phòng sách, để lại Long Thiếu Tôn cười như không cười nhìn về hướng cô biến mất.

Tùy ý dọn chén đĩa lại một chút, Long Thiếu Tôn đi tới cửa phòng sách, lễ phép gõ cửa một cái.

“Học muội, cuối tuần này theo tôi đến công ty bách hóa đi!”

Một lúc sau, cũng không có động tĩnh, Long Thiếu Tôn bắt đầu đi lắc đầu, vừa muốn xoay người mở cửa ra.

Một cái đầu thò ra, quần quýt thật lâu mới thỏa hiệp, ai oán mà nhìn anh: “Học Trường muốn mua vật gì sao?”

“Mấy ngày nữa là sinh nhật của em gái tôi, tôi muốn chọn cho em ấy một món quà sinh nhật.”

“Vậy được rồi, chiều chủ nhật em sẽ đến tìm anh.”

Vừa nghe là em gái của anh, Đường Dĩ Phi không khỏi có chút cảm tình, sáng khoái đáp lại.

“Làm phiền em rồi.”

“Việc nên làm mà!”

“Đã là ngày thứ tư rồi, sao bạn học Mạc chưa tới đi học nhỉ?”

Sáng sớm mới vừa vào phòng học, Lâm Khả đã chạy tới như âm hồn bất tán.

“Sao vậy, nhớ cậu ấy rồi hả?”

“Đi chết đi, làm sao cậu có thể vong ân phụ nghĩa như vậy chứ? Có niềm vui mới liền quên tình xưa rồi hả?”

“Bạn học Khả Khả! Cậu mà còn nói lung tung như vậy nữa tớ sẽ không thèm để ý tới cậu nữa đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thái Tử Gia Của Tập Đoàn Bách Thịnh

Editor: Melodysoyani

Trải qua mấy ngày tiếp xúc nữa, Đường Dĩ Phi cũng có thể hiểu rõ thêm vài phần về Lâm Khả, nhanh nhẹn nhanh miệng, không thể giấu được chuyện gì, nhưng quả thực cũng không có ý đồ xấu.

"Được rồi, tớ không nói nữa là được rồi, còn không phải vì tớ cũng lo lắng cho bạn học Mạc à!" Lâm Khả ngồi vào vị trí của Mạc Duẩn Sâm, vẻ mặt lo lắng .diendanle?quy?don

Đừng nói là cô, Đường Dĩ Phi cũng có chút lo lắng rồi.

Thường ngày luôn có người nói không ngừng ở bên tai, bây giờ đã liên tiếp mấy ngày rồi không thể nghe thấy nữa, nên ngược lại cũng có chút không quen.

"Tớ gọi bảo câu ta xin nghỉ phép, nhưng cậu ta lại trực tiếp tắt máy, nên tớ nghĩ chắc là bị bệnh rồi!"

Đường Dĩ Phi giải thích.

"Không sao chứ? Nếu không cuối tuần này chúng ta cùng đến nhà cậu ta xem một chút đi!"

Đường Dĩ Phi liếc nhìn cô: "Cậu thân thiết với cậu ta lắm à? Biết nhà của cậu ta ở đâu sao?"

"Hắc hắc, Thái Tử Gia của tập đoàn Bách Thịnh, tôi không cần phải hỏi thăm cũng biết, hướng chỉ sở trường của tôi lại là đi thu thập tin tức nữa!"

Lâm Khả khí phách vỗ ngực một cái, giống như là việc mình thường xuyên đi theo dõi và chụp ảnh người khác là rất vẻ vang vậy.

"Tập đoàn Bách Thịnh hả?"

Lần đầu tiên Đường Dĩ Phi nghe được gia thế của Mạc Duẩn Sâm, mặc dù biết anh là Nhị Thế Tô*, không nghĩ tới chính là tiếng tăm lừng lẫy Bách Thịnh tập đoàn dĩ nhiên là nhà anh đấy!

*Nhị thế tô: chỉ một thế hệ có tiền có quyền có thế

Ở thành phố Vân Dương này có hai xí nghiệp lớn, một là tập đoàn Vân Thiên, đó là xí nghiệp có quy mô lớn xuyên quốc gia, cái còn lại chính là tập đoàn Bách Thịnh, nghe nói cũng có cùng đường ray quốc tế, là một trong 50 tập đoàn lớn trên thế giới.

"Không phải cậu không biết chứ! Bạn mạc là cậu chủ nhỏ của Bách Thịnh, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, trường Ngọc Hòa chúng ta có một nửa cổ phần là của công ty ba cậu ta đấy!"

Còn có việc này?

Khó trách cuộc sống ở trường của anh lại là cuộc sống du côn, khó trách anh quy phạm nội quy trường học nhiều lần như vậy cũng không bị đuổi, thì ra là vì có một mối liên hệ như thế!

"Được rồi, vậy cũng không có quan hệ gì với chúng ta cả." Đường Dĩ Phi bĩu môi, không thèm để ý chút nào.

Nhà họ Đường cũng coi như là một xí nghiệp lớn nhất nhì ở thành phố Vân Dương, chỉ là những thứ này cũng chả liên quan gì tới cô cả, cô chỉ là một khách qua đường mà thôi.

"Vậy cuối tuần rốt cuộc cậu có đi không!"

Mất thấy ngày mai sẽ là cuối tuần, Lâm Khả cảm thấy nếu còn chưa xuống tay với bạn học Mạc, thì chỉ sợ rằng tất cả người đàn ông tốt trên đời này đều sẽ bị Đường Dĩ Phi chiếm hết!

"Tớ không đi đâu, tuần này tớ có việc, tự cậu đi đi!"

"Này, cậu có còn lương tâm hay không?"

"Tớ đã đáp ứng Học Trường phải đi mua ít đồ với anh ấy rồi, không thể lờ hèn."

"Cậu được đấy, " Về mặt Lâm Khả cười gian, tay nhỏ bé xấu xa vỗ lên bả vai của cô: "Không nghĩ tới ngoan ngoãn vâng lời học trường như vậy đấy! Nói một chút coi, tiến triển thêm một bước rồi hả? Hôn rồi? Hay là đã . . . Ừm hả?"

"Cậu đừng giấu cợt tớ nữa, cuối tuần này là hai ngày cuối cùng chúng tôi ở cùng nhau, sau đó chắc là mỗi người đi một ngả."

Nói đến hôn, lỗ tai Đường Dĩ Phi lại bắt tri bắt giác hồng lên.

Nhưng sắp đến kỳ hạn cuối cùng rồi, đáy lòng lại nổi lên sự thất vọng to lớn.

"Làm sao lại vậy, nếu hợp nhau thì cứ tiếp tục đi tiếp, tại sao phải chia tay chứ?" Lâm Khả cũng không hiểu rõ.

"Cậu không thấy mỗi lần Trường Viện Viện nhìn thấy tôi đều hận không thể nhanh chóng hủy diệt tớ à? Tớ không muốn trở thành kẻ thù chung của mọi người đâu."

"Này, cậu phát sốt rồi hả? Rời khỏi Học Trường, cậu mới bị ăn tươi nuốt sống đấy?!"

Vì Lâm Khả bỗng nhiên đề cao giọng nên làm hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, một người trong đó chính là Giang Mỹ Kỳ.

Từ ngày đó sau khi bị đá kích ở lớp của Đường Dĩ Phi, cô ta lại cũng chưa hề nói chuyện, nhưng vẫn ghi hận trong lòng, làm không ít chuyện xấu ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhà Giàu Có, Thân Bất Do Kỳ

Hiện tại, cô ta là gián điệp của Trương Viện Viện, luôn luôn chú ý tới hành vi của Đường Dĩ Phi, một khi cô bị Học Trường đá rồi, sẽ lập tức đi báo cáo!

Trải qua sự nhắc nhở của Lâm Khả, lúc này Đường Dĩ Phi mới ý thức được từ nơi sâu xa, ông trời đã đẩy cô bên cạnh vách núi đen.

Tiến thêm một bước, vạn kiếp bất phục.

Lùi một bước, cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Lâm Khả có thể nhìn thấy được vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra của cô, triệt để thua bởi chỉ số thông minh của cô rồi, trầm trọng thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai của cô: "Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ đi, mặc kệ kết quả như thế nào, tớ đều sẽ đứng ở bên cạnh cậu."

Đường Dĩ Phi trầm mặc gật đầu, áo nào thở dài.

Tan học, bác Trương đã sớm đậu ở chỗ cũ, đợi được Đường Dĩ Phi lái ra, cung cung kính kính xuống xe mở cửa xe cho cô.

"Tam tiểu thư."

"Ừ, làm phiền bác rồi bác Trương."

Khách sáo đối thoại, ngồi trên chiếc xe của người làm, cả người Đường Dĩ Phi đều rất an tĩnh, gương mặt trầm mặc điềm tĩnh, đôi mắt xinh đẹp lẳng lẳng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Xe lái vào một tòa nhà lớn kiểu Đức, Đường Dĩ Phi xuống xe, ánh mắt có chút ngẩn ngơ.

Đi một vòng lớn rồi lại về đây, nhưng vẫn còn xa lạ như thế .

Có mấy người giúp việc đang tưới nước cho hoa ở trong sân, cô nhìn chung quanh một chút liền thấy được xe của Đường Tuấn Hựu, trong lòng vui vẻ, bước chân cũng nhanh hơn.

Chỉ là còn chưa vào cửa đã nghe được tiếng cãi nhau .

"Mẹ, chuyện của con mẹ đừng quan tâm nữa!" Là tiếng của anh ba, nghiêm nhiên sự lộ ra bực mình.

Đường Dĩ Phi quay chốt cửa, đẩy cửa mà vào .

Đường Tuấn Hựu đang đứng trong phòng, mẹ Đường đang ngồi trên ghế sa lon, mà Đường Tư cũng ở đây, cau mày đứng cách đó không xa .

Bầu không khí khẩn trương căng co lập tức biến mất bởi vì Đường Dĩ Phi đột nhiên xông vào, chỉ là đáy mắt khinh thường của mẹ Đường lại chỉ tăng chứ không giảm .

"Mẹ, chị hai, anh ba, con trở về rồi ." Cô có lễ phép chào hỏi từng người, đổi lại là một chiếc dép lê quăng tới.

"Đây là xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Mẹ Đường hừ lạnh một tiếng, đơn giản trực tiếp quăng ra lời ngoan độc: "Tuân Hữu, việc này không phải do con, mà là mẹ làm chủ!"

"Mẹ!" Sắc mặt Đường Tuấn Hựu trắng nhợt, bàn tay đang buông lỏng đột nhiên nắm chặt lại, sau đó lại vô lực buông lỏng ra.

Mới hai mươi tuổi thôi, nhưng cũng đã đến thời kỳ thân bất do kỷ rồi.

"Được, chuyện này tạm không nói đến nữa, chờ ba con trở về bàn lại!" Mẹ Đường đọc đoán vung tay lên, không cho bất kỳ chỗ trống nào để thương lượng.

Đường Dĩ Phi đứng ở một bên, nhìn cẩn thận từng li từng tí, cũng nhìn không ra trò, chỉ biết là ngày hôm nay người anh ba luôn luôn ôn hòa lại nổi giận, gương mặt âm trầm đáng sợ, cả người bị bao phủ bởi một luồng hơi thở hung ác.

Chứng kiến Đường Dĩ Phi đứng ở đây, mẹ Đường chỉ cảm thấy toàn bộ không khí ở phòng khách đều bị ô nhiễm, lạnh lùng đứng dậy lên lầu, Đường Tư cũng đi theo sau. (Melody: hai mẹ con bà mới ô nhiễm ý phi phi == Ta khinh)

"Anh ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ?" Cô đi tới, thoải mái vỗ vỗ cánh tay của anh .

"Không có việc gì ." Đường Tuấn Hựu tâm phiền ý loạn, chỉ là khi thấy cặp mắt kia của cô lại không khỏi có một trận không đành lòng .

Sanh ở nhà họ Đường, lẽ nào cũng không chạy khỏi cái gọi là số mệnh nhà giàu có này sao?

Sau này có phải em gái cũng sẽ giống như anh hay không, ngay cả hôn nhân của mình đều không làm chủ được ?

Là người nhà giàu có, thật sự có quá nhiều chuyện thân bất do kỷ!

Bị anh ánh mắt phức tạp xem xét, Đường Dĩ Phi có chút không được tự nhiên, toét miệng cười cười: "Anh, anh từng nói, mẹ là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, cho nên nếu bà ấy khiến anh không vui, anh cũng đừng để ý, đừng để trong lòng ."

". . ."

Không nghĩ tới tuần trước anh mới dùng lời này để trấn an cô, tuần này đã bị cô lấy nó để ứng nghiệm trên người mình .

Thật đúng là vật còn người mất!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Học Trường Không Phải Loại Người Như Vậy

"Được rồi, đừng nóng giận, một lát nữa đợi ba ba về rồi trao đổi một chút, dù sao ma ma . . ." Đường Dĩ Phi cười khẽ nháy mắt mấy cái, khẽ nói: "Bà quá độc tài quá bá đạo rồi!"

"Ha ha, được lắm, em khiến anh thật sự vui về đây!"

"Ha ha . . ."

Đường Tuấn Hữu không có ở lại nhà ăn cơm, khí áp trên bàn cơm rất thấp, mẹ Đường thương thờ ơ liếc qua, khiến Đường Dĩ Phi chỉ có thể cúi đầu yên lặng ăn cơm!

"Dĩ Phi, ta nghe nói gần đây con thường hay đi chung với học trưởng của trường con phải không?" Ba Đường bất thành linh mở miệng thật làm cô sợ đến giật mình!

"Ặc, không có ạ ." Cô vội vã phủ nhận .

"Năm hai là lúc nên nỗ lực học tập, đừng nên phân tâm vì chuyện gì hết ." Lời nói của ba Đường có ý vị sâu xa, đáy mắt cũng có chút mù mịt không rõ.

Có rất nhiều đứa trẻ yêu đương sớm, xem ra đứa con gái nhỏ của ông cũng không thoát khỏi số kiếp này!

" Vâng, con biết rồi, ba."

"Ồ bên ngoài thì nên chú ý hình tượng một chút, đừng tùy tiện, phải biết thân phận của mình!" Mẹ Đường quả nhiên nắm bắt cơ hội nhắm vào cô .

"Con biết rồi ạ, mẹ." Vừa bị bà nói đến cô đã thấy có chút không được tự nhiên .

"Vị học trưởng kia của con có lai lịch thế nào ? Sao lại hay đi chung với con như vậy? Hay là có ý đồ bất lương gì đó?" Mẹ Đường nói chuyện đúng thật khó nghe.

Đường Dĩ Phi nhướn mày, hiển nhiên không vui nói: "Học Trưởng không phải loại người như vậy, con và anh ấy quen biết nhau là do một việc ngoài ý muốn, anh ấy đã cứu con ."

Nghe không quen người khác chửi bới Học Trưởng, Đường Dĩ Phi tranh chấp đến khuôn mặt ửng đỏ.

"Con kích động như vậy làm cái gì ?"

"Con chỉ không muốn mọi người hiểu lầm người tốt thành người xấu thôi!" Đường Dĩ Phi dựa vào lí lẽ để biện luận, thân thể nho nhỏ cũng chẳng biết tại sao đột nhiên bộc phát ra sức lực mạnh mẽ.

Dáng vẻ quật cường cần mẫn như vậy khiến trong lòng của vài người nào đó chấn động!

"Hành Hành, em bớt lời cãi, chuyện của con cái em ít quan đi ." Giọng của ba Đường có chút trầm trọng, nhưng lại ôn hòa hỏi Đường Dĩ Phi: "Con nói cậu ta cứu con ? Là xảy ra chuyện gì sao?"

Sắc mặt Đường Dĩ Phi giãn ra, sau đó liền ra hết đầu đuôi ngọn gốc chuyện đã xảy ra ở chợ đêm, chẳng qua là đổi chuyện hẹn hò, thành vô tình gặp được .

Nghe xong sự miêu tả của cô, về mặt ba Đường có chút ngưng trọng, trái lại mẹ Đường lại vô cùng kinh ngạc, trên đời này còn có đứa ngốc như vậy sao ?

Tình nguyện tổn thương mình cũng phải bảo vệ cô ?

"Dĩ Phi, sau nay mọi việc ở trường nên cẩn thận một chút, đừng quá dễ dàng tin tưởng người khác ."

Đường Dĩ Phi sưng sò, không nghĩ tới ba ba sẽ nói như vậy, chỉ là lại khéo léo gạt đầu lên tiếng trả lời: "Con sẽ chú ý mà ba."

Một bữa cơm tối, nhiều ý nghĩ riêng.

Rất nhanh một ngày đêm lại trôi qua, ngay chủ nhật mà Đường Dĩ Phi chờ mong rốt cuộc cũng tới .

Hôm ấy, cuối thu khí sáng, bầu trời quang đãng.

Lúc Đường Dĩ Phi đón xe đi tới nhà trọ chỉ mới chín giờ, trả tiền xe xong liền chân thành đi tới, đứng ở cửa nhấn vào chuông cửa.

"Leng keng —— "

Long Thiếu Tôn đang say ngủ nên cực kỳ bất mãn tiếng ồn này, bực bội kéo chăn cha đầu lại, xoay người ngủ tiếp!

Hô, xem ra Học Trưởng còn chưa có thức dậy đây!

Đường Dĩ Phi cũng chẳng biết tại sao tâm tình thật tốt, lấy chìa khóa từ trong vỏ ra rồi mở cửa .

Trong phòng rất loạn, hiển nhiên là không ai quét dọn, áo sơ mi, áo khoác, quần của Học trưởng đều bị ném đi khắp nơi, trên bàn cơm còn có vài chai rượu trống rỗng lăn qua lăn lại.

Thật là, không biết tự chăm sóc cho mình.

Đường Dĩ Phi lăm bằm một tiếng, khom lưng bắt đầu nhặt từng bộ quần áo dưới đất lên, bỏ vào máy giặt trong nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hôm Nay Là Ngày Cuối Cùng

Bận rộn khoảng hơn mười lăm phút, ngay cả điểm tâm cũng đã chuẩn bị xong, Long Thiếu Tôn vẫn chưa tỉnh lại!

Đường Dĩ Phi đi tới trước cửa phòng ngủ, dán lỗ tai lên trên cửa, tay nhỏ bé của Đường Dĩ Phi giờ lên giữa không trung, nhẹ nhàng gõ vào trên cửa.

"Học Trường, anh dậy chưa?"

". . . Ừ."

Trên giường, thiếu niên bất mãn nhíu, sau khi nghe được tiếng nói thì miễn cưỡng đáp một tiếng .

"Nhanh lên một chút á..., ngày hôm nay chúng ta còn phải đi chọn quà cho em gái của anh nữa!" Đường Dĩ Phi vừa nghe tiếng của anh thì đã biết anh còn chưa tỉnh, lập tức gõ cửa hai cái để thúc giục.

Sau năm phút, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng mở ra .

Gương mặt Long Thiếu Tôn tỉnh táo tuần tú, tầm mắt dừng trên người cô vốn mơ màng lại đột nhiên bắt đầu rõ ràng.

"Học muội, sao em lại đến đây sớm như vậy?"

Rời giường, Long Thiếu Tôn rút cuộc cũng tỉnh táo lại không ít.

"Em không tới đây, anh sẽ ngủ thẳng đến khi trời đất mù mịt!" Đường Dĩ Phi cười trộm, nhìn dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của anh, cho dù vẫn chưa rửa mặt chải đầu thì vẫn có dáng vẻ hào hoa phong nhã, trong lòng hơi động .

Mùi cháo từ trong nhà bếp bay tới mùi cháo, Long Thiếu Tôn nhíu mày, trong lòng lập tức vui vẻ tới cực điểm.

"Đề tôi đi rửa mặt trước đã."

"Ừ, vậy đề em đi chuẩn bị điểm tâm cho anh."

Đường Dĩ Phi xoay người đi vào phòng bếp, Long Thiếu Tôn đứng một lúc lâu ở cửa phòng ngủ, ngăn người nhìn chăm chăm vào vóc dáng nhỏ bé đang bận rộn trong phòng bếp, sau một cái chớp mắt mới phục hồi lại tinh thần, lắc đầu cười cười đi vào nhà vệ sinh .

Lần thứ hai ngồi trong chiếc Bugatti Veyron, cõi lòng Đường Dĩ Phi có biến hóa cực lớn .

Trước lạ, sau quen, câu nói này quả thật không sai .

"Học muội, hôm nay là ngày cuối cùng rồi." Giọng nói yếu ớt của Long Thiếu Tôn truyền tới, xuyên thấu qua màng nhĩ của cô, giống như một lợi cánh cáo đâm thẳng vào nội tâm mềm mại của cô.

"Đúng vậy, phải biết quý trọng."

Cô ngẩng đầu lên, cười xán lạn.

Nhưng trong lòng lại có một cảm giác chua xót không rõ, ngay cả viên mắt cũng khô khốc vô cùng .

Chỉ ở chung với nhau có sáu ngày, vậy mà cô lại có chút lưu luyến.

Nhưng cũng không còn cách nào, lúc trước khi cô cầu xin anh, cũng đã nói rõ, chỉ có bảy ngày, với cô mà nói, thêm một ngày hay một đêm đều là quá xa xỉ.

Sau đó Long Thiếu Tôn không nói thêm gì, chỉ là khoe miệng lại chứa đựng một nụ cười như có như không, giống như có thể hiểu rõ toàn bộ thế giới .

Công ty bách hóa lớn nhất.

"Học muội này, các cô gái trẻ như em thường thích cái gì?" Long Thiếu Tôn nắm tay cô, ánh mắt lóe lên, nhìn kỹ có thể phát hiện trong mắt anh có một tia đồ rực.

Đây là lần đầu tiên Long Thiếu Tôn hỏi người khác con gái thích gì.

"Búp bê ? Nơ bướm ?" Đường Dĩ Phi ngẩng đầu chống lại đôi thâm trầm sáng rực của anh, thuận miệng nói một chút .

"Ừ, vậy em thích gì? Em cảm thấy sau khi nam sinh và nữ quen nhau, phải tặng cái gì thì mới tốt?"=)))

"Hả? Không phải anh muốn chọn quà cho em gái của anh sao? Làm sao lại hỏi vấn đề này ?" Đường Dĩ Phi kinh ngạc nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của anh làm cho cô càng lúc càng hoang mang .

Học Trường này đang suy nghĩ gì đây ?

Bị cô vạch trần, Long Thiếu Tôn có chút không được tự nhiên ho khan hai tiếng: "Là như vậy, tôi có một người anh em, cậu ta thích một cô gái, không biết theo đuổi thế nào, nên mới tìm tôi để bày mưu kế." :>

Thật đúng là ăn nói lung tung, trong lòng Long Thiếu Tôn thầm khinh thường mình một lần.

"Ồ oh, thì ra là như vậy!" Đường Dĩ Phi bừng tỉnh đại ngộ, vì ý tưởng không chú ý suy xét trước đó của mình mà cảm thấy vô cùng xấu hổ .

"Học muội, em có biết cách nào hay không? Anh thì không có cách nào rồi." Anh đưa tay lên vuốt cằm một cái, dáng vẻ cực kỳ hao tâm tổn trí .X

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hai Cái Vòng Tay

Editor: Melodysoyani

"Vậy phải xem cô gái kia thích gì, nếu như thích hoa thì mỗi ngày tặng hoa cho cô, nếu như thích búp bê, vậy mua búp bê cho cô , nếu như thích đồ trang sức, vậy mua trang sức cho cô, chỉ cần là cô thích, thì người anh em của anh sẽ có hi vọng!"

"Vậy em thích gì ?"

Long Thiếu Tôn thốt ra, sau đó bản thân cũng lập tức sững sờ.

Làm sao lại vô ý thức hỏi ra như vậy?

Thật đúng là buồn cười .

"À . . ." Đường Dĩ Phi ngưng ngừng gãi đầu: "Thực ra em cũng không biết ."

". . ."

Đi ngang qua một cửa tiệm trang sức, Long Thiếu Tôn bỗng dừng dừng bước lại: "Học muội, chúng ta vào xem một chút đi!"

"Muốn mua trang sức cho em gái à?"

"Ừm."

Vừa vào cửa, thì có người bán hàng nhiệt tình chào đón, vài nữ nhân viên vừa thấy khuôn mặt Long Thiếu Tôn thì lập tức đỏ mặt , càng thêm tranh giành tiến đến giới thiệu cho anh.

Trời ạ, làm sao có thể có người đàn ông hoàn mĩ như vậy!

Không, nói xác thực là một chàng trai trẻ, gương mặt đỏ ửng mang nét trẻ con, còn hiện ra một chút ưu nhã lạnh nhạt, thành thực đến làm cho không người nào có thể chống cự, nhưng lại cứ cao quý đến nỗi người khác không thể chạm tới!

"Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

Hai mắt vị nhân viên nhỏ sáng lên, cảm ơn trời đất, mình không có cần vào đầu lưỡi.

Đường Dĩ Phi len lén liếc nhìn Long Thiếu Tôn một cái, khóe miệng chưa xót mím lại.

Thật đúng là tỏa sáng, vậy gọi ong bướm khắp nơi!

"Học muội. em cảm thấy vòng tay hay là dây chuyền đẹp hơn?" Long Thiếu Tôn cười nhạt, lời kéo tay cô đi tới trước một cái quầy thủy tinh.

"Hmm. . . Vòng tay đi!"

Ánh mắt Đường Dĩ Phi híp lại một cái, nhìn vào một cái lắc tay bằng thạch anh tím, rồi chợt cực kỳ hưng phấn lắc lắc tay anh: "Cái này đẹp thật!"

Theo phương hướng ngón tay của cô, dưới ánh đèn rực rỡ, chiếc lắc tay bằng thạch anh được thiết kế hình cò bốn lá cực kỳ lóa mắt, chói lọi.

"Ánh mắt của vị tiểu thư này thật tốt, đây là vòng tay được thiết kế đặc biệt, là một trong những chiếc có lượng tiêu thụ tốt nhất!"

"Lấy ra thử xem." Giọng Long Thiếu Tôn trầm thấp giống như thanh huyền, sóng động lòng người.

"Ồi chào? Học Trường? Sao em có thể. . ."

"Vũ Mặc không có ở nơi này, nên tạm thời nhờ em thử để xem kết quả thôi." Anh thành khẩn nói, khiến người ta không đành lòng từ chối.

Vì vậy Đường Dĩ Phi ở giữa ánh mắt hâm mộ của mọi người, chậm rãi, được Long Thiếu Tôn đeo vòng tay vào.

Vòng tay màu tím làm cánh tay trắng nõn của cô càng thêm nổi bật, thiết kế cò bốn lá là tượng trưng giấc mơ tốt đẹp của thiếu nữ, Long Thiếu Tôn thoả mãn gật đầu, không chút keo kiệt khen ngợi: "Thật là đẹp mắt."

Đường Dĩ Phi cũng biết thật đẹp mắt, chỉ là khi nhìn giá cả kia thì trong lòng liền bỏ đi dự định muốn mua.

Đáy mắt cô có chút chần chờ, mà dĩ nhiên anh cũng không có bỏ qua.

"Phiền phức thật, gói cái này đi, ngoài ra còn có cái này." Long Thiếu Tôn chỉ chỉ vào cái vòng hồng ngọc bên cạnh, rồi dặn dò nhân viên bán hàng.

"Được, tiên sinh ngài là cà thẻ hay dùng tiền mặt?"

"Cà thẻ."

"Được, mời đi theo tôi."

Đường Dĩ Phi ngây tại chỗ không cách nào lấy lại tinh thần, thẳng đến anh trả tiền xong đi tới.

"Học Trường, làm sao anh lại mua hai cái vòng tay vậy? Muốn tặng em gái anh hai món quà à?"

Dĩ nhiên trong tư tưởng còn có một cái suy nghĩ khác, thế nhưng Đường Dĩ Phi không dám đi tin tưởng, một cái vòng tay là tặng cho cô!

Làm sao có thể?

Hết ngày hôm nay bọn họ sẽ mỗi người đi một ngả, tội gì anh phải tốn kém vì cô.

Dưới đáy lòng Đường Dĩ Phi nhận định đó là tặng cho em gái anh, cho nên trên gương mặt cũng không có quá nhiều chờ mong và kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kích Thích Thị Giác

"Là muốn tặng cho một người vô cùng quan trọng với tôi."

Ánh mắt anh kiên định, cứ ôn hòa rơi vào trên người cô như vậy.

Một chớp mắt kia, cô cảm giác giống như nghe được tiếng máu đang cuộn trào gợn sóng trong lòng!

"Đi thôi, chúng ta lại đi mua ít đồ ."

Long Thiếu Tôn kéo tay cô qua, giống như vô ý mà ôm eo thon của cô .

"Ặc." Đường Dĩ Phi khẽ hoàn hồn: "Còn muốn mua cái gì sao?"

"Ừm." Anh nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, khoe miệng nhếch lên một vòng cung rực rỡ .

Cùng anh đi mua một ít đồ dùng cần thiết hằng ngày, Đường Dĩ Phi có hút một, nhưng mà khi cúi đầu nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt nhau kia, thì lời đến khoe miệng lại bị cô đè xuống .

Cô thật đúng là không thể rời khỏi anh nhanh như vậy .

"Học muội, mình ăn cơm chung đi!"

Long Thiếu Tôn đặt chiếc hộp vừa mới mua ra phía sau xe, sau đó lại thuận thực nịt chắc giây an toàn cho cô, rồi cho xe chạy, nghênh ngang mà đi .

Minh Hồ Hiền là quán rượu lớn số một số hai ở thành phố Vân Dương , buôn bán cực kỳ náo nhiệt .

Vừa vào cửa liền có nhân viên tạp vụ ân cần chào đón, dẫn hai người ngồi .

"Học Trường, nơi đây . . ."

Thực ra Đường Dĩ Phi cũng không thích các trường hợp náo nhiệt như vậy, dù là toàn người lạ thì cô cũng có chút không tự nhiên, huống chi Minh Hồ Hiền này, lại là sản nghiệp của nhà họ Đường.

Nếu như bị ba ba chứng kiến, lại phải bị mắng .

"Làm sao ?" Đi tới một gian phòng thuê, Long Thiếu Tôn ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt ấm áp và ôn hòa rơi lên người cô, thâm tình đến nỗi khiến người ta không đành lòng từ chối.

"Không có gì, đồ ăn ở Minh Hồ Hiền này không tệ, Học Trường thật là tinh mắt ." Cô khẽ cười thôi thì đành đến đâu hay đến đó vậy.

"Thích gì thì chọn đi, đừng khách khí ." Long Thiếu Tôn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, nhìn chăm chăm vào Menu, nghĩ là cô cũng đói .

Đường Dĩ Phi cũng không câu nệ, chọn chút món ăn bình thường, phân phó nhân viên tạp vụ, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, lặng lẽ để chế độ thành Shizune .

"Mang những món này lên đây đi."

"Được, tiên sinh tiểu thư xin chờ một chút ."

Long Thiếu Tôn cười ưu nhã: "Học muội, em nói xem ăn cơm xong, chúng ta nên đi chỗ nào ?"

"Hả ?" Đường Dĩ Phi sững sốt, làm như không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy: "Ôi chao, em cũng không biết nữa ."

Cô chính là như vậy, không hề có qua nhiều chủ kiến với bất kì chuyện gì, chỉ cực kì nghiêm túc tính toán những chuyện cơ bản thôi .

"Vậy đến quán Hải Dương đi, anh còn chưa đến quán Hải Dương mới mở kia lần nào!"

"Được đấy, vừa lúc em cũng muốn đi!"

Thành phố phía Nam mới mở một quán Hải Dương, quy mô không tiền tuyệt hậu* (độc nhất vô nhị, trước nay chưa từng có, chắc ý nói quán này lớn hay sao ấy ^^!), mấy ngày hôm trước Lâm Khả cũng đã mời cô, chỉ là vì vết thương ở sau lưng của Học trường vẫn chưa khỏi, nên cô đã từ chối .

Không bao lâu sau nhân viên tạp vụ đã đem từng món ăn lên, hơi nóng cùng hương thơm thức ăn tỏa ra ngào ngạt , nhìn thôi cũng cảm thấy đói .

Đường Dĩ Phi ăn rất nhanh, còn Long Thiếu Tôn thì trước tiên là chậm rãi dùng khăn giấy ướt lau sạch sẽ ngón tay, sau đó lại không nhanh không chậm cầm đũa lên dùng phong thái đoan chính tao nhã để gấp một chút thức ăn, rồi mới từ từ ăn .

Hành động này thực sự rất kích thích thị giác!

Đường Dĩ Phi vừa lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ tao nhã cùng vụn phấn hào hoa phong nhã kia của anh, liền sệt một ngụm nước canh còn thiếu chút nữa phun ra ngoài .

"Học Trường."

"Ừ?"

"Em phát hiện ra là khi anh ăn rất có khí chất! Động tác cực kỳ ưu nhã đấy!"

Long Thiếu Tôn ngưng mắt nhìn cô, chỉ cảm thấy nụ cười ở khóe miệng của cô quá mức quen thuộc, một lúc lâu sau anh mới cong môi lên, cười như không cười, nói "Thói quen thôi."

Ở nhà họ Long, có rất nhiều chuyện nhất định phải tốt, giống như việc giáo dưỡng từ lúc nhỏ của anh vậy.

Một bữa cơm khiến Đường Dĩ Phi ăn lo sợ bất an, mãi mới chờ đến lúc Long Thiếu Tôn ăn xong, thanh toán tiền xong liền vội vàng kéo anh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Mọi Quan Hệ Này Cũng Nên Kết Thúc Rồi

"Học muội, sao em lại vội vàng như vậy?"

Thấy cô lúng túng mặt đỏ, ý cười nơi đáy mắt anh càng sâu hơn.

Bugatti Veyron màu đèn chạy qua tiếng gào thét ồn ào ở đầu đường, một bóng người đứng sừng sững trước cửa sổ phòng VIP của Minh Hồ Hiền chợt nhúu mày lại, lơ đãng nắm chặt ly rượu trong tay.

"Đường tổng, thực sự là ngại quá, Mạc mỗ tới chậm, tự phạt ba chén được không?"

"Mạc tổng nói quá lời rồi, mời ngài ngồi!"

Vào cuối tuần quán Hải Dương ở thành phố phía Nam đúng thật là náo nhiệt, Long Thiếu Tôn đứng xếp hàng rất lâu mới mua được hai tờ phiếu.

Qua cửa xét vé, vừa vào quán Hải Dương, một luồng không khí mát mẻ lập tức đập vào mắt, mọi cảnh vật mệnh mông trước mắt đều là màu lam.

Được ngăn cách đặc biệt bởi chất liệu thủy tinh, một đám người nhón nhào đi trong hành lang, ngắm nhìn những động vật đang bơi lội dưới biển! (Mè: @.@ hình như quán này được xây ở dưới biển á, mọi người cứ tưởng tượng công viên nước đi ^^!)

Mà dĩ nhiên giữa đám người này có Long Thiếu Tôn và Đường Dĩ Phi!

Bọn họ vẫn như vậy, nắm tay nhau, vừa làm những động tác thân mật dễ bắt gặp ở những đôi tình nhân trẻ.

"Bạn học à, có thể giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh được không?"

Bỗng nhiên, thiếu niên bên cạnh đi lên trước, mỉm cười nói với một bạn học nữ, người bạn học kia bị nụ cười của anh mê hoặc thất điên bát đảo, càng là không nói hai lời bắt đầu tới chụp ảnh cho hai người bọn họ!

"Học muội..." Giọng nói trầm thấp vang lên từ đỉnh đầu, Đường Dĩ Phi nhúu mày, quay sang.

"Ừ?"

Trong phút chốc nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của anh rơi xuống cánh môi phấn nộn của cô, màn ảnh xoay xoay 1 tiếng chụp lại cảnh trong nháy mắt này, giống như khoảng khắc vĩnh hằng!

"Thật hâm mộ bọn họ, thật hạnh phúc, người đàn ông kia thật đẹp trai!"

"Đúng vậy, chúng ta cũng chụp một tấm đi"

"Ai nha anh đừng dựa vào em gần như thế!"

"Mặc kệ, Hừ!" Có mấy đôi tình nhân ở bên cạnh họ chứng kiến đáng về hạnh phúc của bọn họ cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, chốc lát sau cả đường thông đạo toàn đám người đứng gắt gao ôm hôn nhau!

Đường Dĩ Phi ngưng ngưng mà cúi thấp đầu, tay nhỏ bé bị anh nắm, lại ảm áp như vậy.

"Học muội, em thật dễ đỏ mặt đấy." Anh trêu ghẹo, cô giận dữ, dọc theo đường đi vẫn đầu vồ mồm.

Thời gian lại cũng bất tri bất giác trôi qua, lúc đi ra khỏi quán Hải Dương thì đã hơn năm giờ chiều rồi, Đường Dĩ Phi vẫn còn đắm chìm trong vui sướng lúc vừa rồi, lòng hoàn toàn không thể ngăn lại được, nụ cười trên khóe miệng vẫn chưa tan biến!

"Học muội, một tuần này thực sự là cảm ơn em"

Anh bỗng nhiên trầm giọng nói ra sự thật tàn nhẫn kia, trong nháy mắt khóe miệng cười ngưng trệ, một cảm giác lạnh lẽo chậm trễ sinh sôi từ đáy lòng.

"Không có, không hẳn vậy đâu, Học Trường cũng chiếu cố em rất nhiều, phải là em cảm ơn anh mới đúng."

Bọn họ nói khách sáo như thế, nhìn qua không giống đôi tình nhân, mà là loại xa lạ như học trường và học muội chân chính.

"Như vậy, mối quan hệ này cũng nên kết thúc rồi, đúng không? Học muội, em cảm thấy thế nào?"

Anh chợt nhìn vào đáy mắt của cô, một vẻ bối rối cùng bàng hoàng kia không thể nào che giấu được, Long Thiếu Tôn từ từ nhếch khóe miệng lên.

Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy ngực nổi lên một trận đau nói, khóe mắt lại có chút chua xót.

Nhất định là vừa rồi chơi nhiều quá nên mệt mỏi rồi.

"Đúng vậy, phải kết thúc thôi, thực ra có được khoảng thời gian thế này em đã thật sự rất cảm kích rồi, Học Trường, thật sự cảm ơn anh!" Cô bỗng nhiên khom lưng, cúi người vô cùng cung kính cảm ơn anh!

Ánh chiều ta rơi vào một góc này, đáng vẻ vừa nhỏ bé lại quật cường của cô gái khi bị tổn thương đập vào mắt anh.

Anh bỗng nhiên nhếch môi, mắt đen nhánh hiện lên một chút tán thưởng, không chút hoang mang lấy một cái vòng tay thủy tinh trong túi áo ra, rồi cầm lấy tay cô.

Đường Dĩ Phi ngo ngẩn ——

Đó là vòng tay vừa mới mua lúc này!

Là muốn tặng cho một người vô cùng quan trọng với tôi.

Phút chốc cô lại nghĩ đến câu nói lúc sáng trong tiệm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Làm Bạn Gái Anh Nha!

Edit: Thảo My

"Học trường?"

Đường Dĩ Phi không kiềm chế được, hai mắt chăm chú nhìn cái vòng tay, hiển nhiên là không thể tin được bản thân mình là người rất quan trọng đối với anh!

"Học muội, làm bạn gái anh đi!"

Oanh ——

Đầu Đường Dĩ Phi nổ tung!

Làm bạn gái anh đi!

Câu nói kia giống như là ma chú quanh quẩn ở bên tai cô, thật lâu vẫn không tản đi!

Vòng tay thạch anh cô bốn lá, ngón tay thon dài của anh từ từ hạ xuống, chậm rãi, đeo vào cổ tay trắng nõn của cô, anh cầm tay cô lên tiến đến bên môi, nhàn nhạt ấn xuống một nụ hôn.

"Chúng ta chính thức hẹn hò đi!"

.....

"Phi Phi, như thế nào đây?"

Một tuần lễ sau, vừa đến phòng học, Lâm Khả liền nổi lên tính bà tám, lôi kéo tay Đường Dĩ Phi lăm la lăm lét.

"Ai nha Khả Khả, cậu nhiệt tình như vậy tớ không quen."

Đường Dĩ Phi rút tay lại, tức giận trở mặt khinh thường.

"Tớ đây không phải là quan tâm cậu nha! Cũng không biết bạn học Mạc rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tớ ngồi trước nhà cậu ấy lâu như vậy vẫn chưa bắt được cậu ấy!"

Ngày hôm nay Mạc Duẩn Sâm lại không đi học, đã là ngày thứ bảy, từ lúc cô cùng học trưởng thử kết giao, khiến Mạc Duẩn Sâm ngược lại thành đồ bỏ đi, cậu ấy cũng không còn xuất hiện nữa.

"Cậu ấy tốt lắm, nhà có tiền, không chừng đã sớm đưa đi chỗ khác, đâu còn cần đi học?"

Đường Dĩ Phi suy nghĩ một chút cũng phải, tiểu công tử họ Mạc, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đến trường học bất quá là cuộc sống giả mạo thôi, tương lai tất nhiên đều được an bài tốt.

Trong nháy mắt liền nghĩ đến cái học trưởng cao cao tại thượng kia, thần sắc Đường Dĩ Phi tối đi vài phần.

Ngay ngày hôm qua, anh đột nhiên bắt đầu theo đuổi cô, đoạn hẹn ước mới bắt đầu vui vẻ!

Thế nhưng, Long Học Trường rất nhanh sẽ tốt nghiệp, anh sẽ ở lại trong nước, hay đi nước ngoài?

"Ồi chào, nói một chút coi, cậu rốt cuộc có bắt được Học Trường hay không? Tớ vẫn chờ ăn com đây!"

Lâm Khả khí phách vênh váo, vỗ bàn một cái đưa tới không ít ánh mắt người nhìn.

Đường Dĩ Phi nhúc nhích đầu liếc cô một cái, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gạt đầu, lập tức rồi lập tức hạ giọng cảnh cáo: "Chuyện này cậu ngàn vạn lần đừng nói ra! Nếu không... Tớ với cậu tuyệt giao!"

"Cậu uy hiếp tớ à, tớ cũng không ăn cái này của cậu, vô luận như thế nào cậu cũng phải mời tớ ăn! Nếu không..... Hừ hừ!"

Lâm Khả cười âm hiểm, lúc này âm thanh chuông vào học rất không khách khí vang lên, Đường Dĩ Phi không muốn nói nhiều, cô trở về chỗ ngồi của mình.

Thời điểm tan học, lại là một trận náo động, xe thể thao của Long Thiếu Tôn đỗ ở cửa trường học làm vô số người vây xem.

"Xem, quả nhiên là Long Học Trường!"

"Bản Bugatti Veyron số lượng hạn chế,... ít nhất... Hơn mười triệu!"

"Oa! Cực giỏi, Học Trường đang chờ ai đó?"

Thân hình Long Thiếu Tôn thon dài dựa ở trên cửa xe, ánh mắt anh không dư thừa, chỉ là bình tĩnh đứng ở đó, cũng đã hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Anh quá mức chói mắt, làm tất cả mọi người bên người đều trở thành nền.

Đường Dĩ Phi đi tới, chứng kiến anh chói mắt như vậy, tim lại không tự chủ đập nhanh hơn, trong đầu là hình ảnh chiều hôm qua anh khom người ưu nhã hôn.

"Trời ạ, là Đường Dĩ Phi, cô ấy thực sự là bạn gái Học Trường!"

Vô số nữ sinh tan nát cõi lòng.

Mất thấy mới là thật, lúc trước mọi người còn không tin trên Forum, hiện tại tận mắt thấy mặc dù không bằng lòng tin tưởng, lại không thừa nhận cũng không được, bọn họ thật là xứng đôi!

Chói mắt như vậy mới phù hợp sự tồn tại giữa thiên địa, làm cho tất cả mọi người trở thành bóng ma.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Gia Cự Rực Rỡ Hẳn Lên

"Học Trường, sau này anh không cần tới đón em đi ăn cơm."

"Học muội, em sai rồi, anh không tới đón em đi ăn cơm, " Long Thiếu Tôn cố làm ra vẻ huyền bí, khom lưng tiến đến bên tai nàng, môi đỏ tươi khẽ mở:" Anh tới đón em trở về nhà chúng ta nấu cơm."

". . ."

Hai người chế nhạo lẫn nhau, ở trước mắt bao người thể hiện ân ái, sau đó nghênh ngang mà đi.

"Thật hâm mộ!"

Có người ngửa mặt lên trời thét dài, vì sao bản thân không có mệnh tốt như vậy?

"Ah." Trong đám người một cô gái về mặt lạnh lùng, khinh thường nhìn phương hướng xe thể thao biến mất: "Chờ khi từ thiên đường ngã vào địa ngục, nhìn cô còn làm sao mà cười được!"

Xe chạy vào khu nhà ở Ngự Cảnh, cây bách trên đường lớn phủ kín một tầng lá mềm mại.

Một mảnh vàng óng ánh kia trong ánh chiều chiều rọi cả một vùng.

"Học Trường, anh không cần đặc biệt đi đón em, anh có thể tìm một người bảo mẫu, chăm sóc ăn uống hằng ngày của anh."

Đường Dĩ Phi ngồi trên xe, tựa hồ xoắn xuýt một lúc lâu mới dám nói với hắn như thế.

Đáy mắt Long Thiếu Tôn kín đáo ngưng tụ lại một đám ánh sáng, còn muốn mê người hơn ánh nắng chiều rực rỡ kia.

"Học muội, phi thủy bất lưu ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy ruộng ngoài), đạo lý này em không hiểu sao?"

Cái gì?

Phi thủy bất lưu ngoại nhân điền?

Sở dĩ, hắn nói bóng gió nói là muốn mình làm tiểu bảo mẫu của hắn?

Đường Dĩ Phi do dự nhìn ánh mắt của hắn, vẫn là đôi mắt xinh đẹp như vậy, chỉ cần nhìn là biết đáp án trong lòng hắn.

"Hơn nữa, vết thương trên người anh còn chưa lành, em, yên tâm sao?"

". . ."

Đường Dĩ Phi ảo não cắn môi, muốn phản bác lại thôi.

Vào biệt thự phát hiện đồ dùng bên trong cũng rực rỡ hẳn lên, lúc trước nhà trọ nhỏ có vẻ chật chội lập tức lại rộng rãi hơn.

Màu sắc chủ đạo không còn là trắng thuần, ngược lại là nhiễm một tầng tình cảm ấm áp.

Ghế sa lon màu trắng bằng da thật trước kia cũng đổi thành màu nâu, trên sàn nhà cũng trải thảm màu nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy chỗ cua trên tấm thảm thêu bức tranh hoa mẫu đơn màu vàng.

Trên vách tường có nhiều hơn đồ trang trí cổ điển, khoảng tường trống vây quanh TV nạm rất nhiều đá cuội, cùng căn phòng này hòa làm một thể, không chút nào không lộ vẻ bất ngờ.

Nơi này, thực sự giống một ngôi nhà.

"Thật xinh đẹp!"

"Em thích là tốt rồi."

Đôi mi thanh tú của Đường Dĩ Phi hơn nhéo lại, không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng có chút bồn chồn, đang êm đẹp, sao lại đổi lại vật dụng gia đình?

Kết cấu phòng bếp cũng được đổi lại, nhìn qua so với trước kia càng thêm đơn giản trang nhã .

Tất cả đều rất cổ quái!

Lúc ăn cơm, Long Thiếu Tôn vẫn như trước ung dung thưởng thức bữa tiệc lớn, chỉ là trên lầu nhiều lần truyền đến âm thanh khoan gỗ khiến cho tính tình vốn là không bình tĩnh của Đường Dĩ Phi càng thêm phiền táo!

"Trên lầu đang lắp đặt thiết bị sao? Làm sao lại chọn lúc này, ồn ào chết được!"

Nhìn cô bất mãn chu mỏ oán giận, Long Thiếu Tôn đang im lặng khoe môi xuất hiện nụ cười.

Ăn cơm xong Long Thiếu Tôn nằm nửa trên ghế sa lon xem tin tức tài chính và kinh tế, còn Đường Dĩ Phi lại như người hầu nhanh nhẹn đi thu thập chén đĩa .

"Phi Phi ." Anh bỗng nhiên lên tiếng gọi cô, xưng hô thân mật như vậy làm Đường Dĩ Phi suýt nữa đánh rơi khay trong tay.

Vẫn là lần trước anh uống say mới kêu mình như vậy.

Bình phục nội tâm kích động, thế nhưng giọng nói vẫn run rẩy: "Ừ ?"

"Mấy ngày nữa em dời tới đây ở đi, đừng ở trường học, bất tiện ."

"À?"

Cái này làm Đường Dĩ Phi hoàn toàn không hiểu được!

Dời tới ở ?

Cùng ~ ở ?

Ý Học Trường là muốn cùng ~ ở ? !

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Hy Vọng Ba Ngày Sau Gặp Lại Em Ở Nhà Trọ

Không không không, cái này không phù hợp tình tiết vở kịch phát triển!

Quá nhanh!

Cô không thể tiếp nhận!

"Không được!"

Không chút do dự cự tuyệt, Long Thiếu Tôn dường như đoán được phản ứng của cô, khuôn mặt tràn đầy ý cười như cũ, không có biểu hiện ra thất vọng quá lớn.

"Trai gái nói yêu thương, quan hệ tốt không nên ở cùng một chỗ sao?"

Anh đường đường chính chính nói, tiểu trái tim Đường Dĩ Phi tất cả đều quần quýt cùng nhau!

"Thế nhưng, thế nhưng . . ."

Đường Dĩ Phi mặt đỏ không được, ngón tay ngọc nhỏ dài cũng đều vất cùng một chỗ, thế nhưng nửa ngày cũng không nói ra một lý do cụ thể.

"Em yên tâm đi, anh không biết đối với em như thế nào, anh cũng không phải đại hôi lang."

Hắn bỗng nhiên quay mặt lại, cười tỏa sáng, nụ cười chói mắt như vậy làm cho đại não Đường Dĩ Phi không còn cách nào suy nghĩ bình thường, chỉ ngây ngốc nhìn hắn một lúc lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại .

Chờ đến chín giờ tối, Đường Dĩ Phi làm xong bài tập, liền muốn rời khỏi, Long Thiếu Tôn tự nhiên là muốn hộ tống, chỉ là trên dọc đường đi rất trầm mặc .

Đến cửa trường học, Đường Dĩ Phi vội vã nhảy xuống xe: "Học Trường, em đi vào trước!"

Cô cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, sợ nhiệt độ nóng bỏng sẽ dao động lập trường của mình!

Vấn đề nguyên tắc vẫn phải kiên trì, tỷ như ở cùng nhau, hiện tại cô thực sự làm không được!

"Học muội. " Long Thiếu Tôn vòng qua thân xe, chân thon dài vượt đến trước gót chân nàng, bàn tay to ấm áp khoát lên trên vai cô: "Anh hy vọng ba ngày sau có thể gặp lại em ở nhà trọ."

Anh ung dung nói, không cho phép cô né tránh, lạnh như băng lộ ra một tia thờ ơ cứ như vậy vội vàng không kịp chuẩn bị rơi vào hai mảnh cánh môi ửng đỏ, như chuồn chuồn lướt nước.

"Ngoan, vào đi thôi!"

Đường Dĩ Phi giật mình một giây, bỗng nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào: "Bái bai"

"Bái bai ."

Nhìn mỗi bước đi cẩn thận của cô, khóe miệng Long Thiếu Tôn bắt đầu dĩ cười, ánh sáng đèn đường nhẹ nhàng kéo bóng dáng của anh thon dài .

Anh cứ đứng như vậy, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, một màn duy mỹ kia cố tình làm người ta hít thở không thông!

Một lúc lâu, hắn chậm rãi trở lại trong xe, lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn mấy cuộc gọi nhỡ không vui nhàu mày, nhưng vẫn là đề xuống gọi lại .

"Gia gia, mới vừa mới có chút việc."

Gió đêm thổi đi âm thanh khàn khàn, lại không thổi tan mi tâm nồng nặc về u sầu .

Sau khi trở lại phòng ngủ Đường Dĩ Phi trần trọc, trong đầu đều là khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của Học Trường, cùng đáy mắt sâu đậm chờ mong .

Vì sao Học Trường hy vọng cô dời qua như thế?

Kỷ thực nội quy trường học cũng không có quy định nam nữ học sinh yêu đương không ở cùng nhau, trường học thậm chí còn có Lầu Uyên Ương!

Chỉ là, nội tâm và đạo đức nhận thức thúc giục Đường Dĩ Phi không dám bước ra khỏi khoảng cách đó .

Nhìn chăm chăm trần nhà, suy nghĩ sâu xa câu nói kia, Học Trường : "Anh hy vọng ba ngày sau có thể gặp lại em ở nhà trọ."

Điều này sao có thể ?

Quá buồn cười!

Đường Dĩ Phi lắc đầu liên tục, kiên định nguyên tắc của mình cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ mất .

Ngày thứ hai, lần đầu tiên, Mạc Duẫn Sâm đột nhiên lại đi học!

Đường Dĩ Phi vừa vào phòng học liền phát hiện rất nhiều nữ sinh vây quanh .

"Bạn học Mạc, nhiều ngày như vậy cậu không tới lớp thân thể không sao chứ ?"

"Đúng nha bạn học Mạc, mình nhớ cậu muốn chết!"

"Bạn học Mạc, một tuần cậu không ở đây trường học phát sinh nhiều chuyện lớn nha!"

"Đúng đúng đúng, bạn học Mạc cậu cũng không biết nha, hiện tại ở đó một Đường Dĩ Phi cùng Học Trường chúng ta yêu nhau nha!"

". . ."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Cậu Tự Do

Mọi người thất chủ bát thiết* người này một lời người kia một lời theo sát báo cáo cho Mạc Duẫn Sâm, giống như cậu ta là vương của lớp này.

* Thất chủ bát thiết ý chỉ bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Kỳ thực, nữ sinh đều đều nghe lời của cậu ta.

Đường Dĩ Phi đi gần về phía trước, tiếng cười đùa lớn hơn nữa, cô lại đột nhiên cảm giác không có mặt mũi nào.

"Học Trường mỗi ngày đều lái xe tới đón cậu ấy!"

Vốn tâm tình Mạc Duẫn Sâm cũng không tệ lắm, vừa nghe đến Long Thiếu Tôn sắc mặt nhất thời âm trầm, thu lại ánh mắt rét lạnh, cậu ta xem thường, nở nụ cười mê hoặc điên đảo chứng sinh: "Thật không."

"Nếu cậu không tin hôm nay tan học theo chúng tớ đến cửa trường học nhìn."

"Khục khục..." Đường Dĩ Phi đứng ở phía ngoài đoàn người, lúng túng ho khan một tiếng, bạn học vòng ngoài bật người xoay người lại, thấy cô khuôn mặt đều bị hù dọa!

Trùng hợp lúc này Bát Quái Thiên Hậu- Lâm Khả từ bên ngoài đi tới, vừa nhìn thấy trong phòng học nhiều người như vậy cả người hưng phấn tiến lên trước: "Này! Mọi người nói chuyện gì vậy?"

Cũng nhờ cô ấy rống to một tiếng, lúc này mọi người mới đều kịp phản ứng, đương sự đến.

"Không có, không có gì." Mọi người không hẹn mà gặp, ánh mắt có chút kiêng dè quét mắt đến chỗ Đường Dĩ Phi.

Cô ấy là người Học Trường, Học Trường nói, mọi người bất luận khi dễ bạn học Đường người chính là đối nghịch với anh ấy!

Bọn họ cũng không dám chọc giận Long Học Trường!

"Đều trở về chỗ ngồi của bản thân đi." Mạc Duẫn Sâm ra lệnh, đoàn người lập tức tự tản ra.

Đám này nữ sinh thật đúng là nghe lời.

Khóe mắt Đường Dĩ Phi co quắp hai cái, tiếp tục trung bộ dáng không sao cả bước thong thả đến chỗ mình ngồi.

Kỳ quái là, Mạc Duẫn Sâm lại rất lịch sự đứng lên vì chỗ ngồi của cô nằm phía trong, mà không phải như bình thường khắp nơi gây khó dễ.

Làm sao lại cảm giác là cậu ấy thay đổi?

"Này, Mạc Duẫn Sâm, có phải bệnh cậu còn chưa hết hay không?" Ánh mắt Đường Dĩ Phi kinh ngạc như phát hiện ra đại lục mới nhìn hẩn.

Mạc Duẫn Sâm cau mày, ánh mắt lơ đãng xẹt qua vòng trang sức trên cổ tay cô, tâm tư thật lâu vẫn không thể bình phục lại.

"Ừm." Qua một lúc lâu, cậu mới vô thức "ừ" một tiếng.

Cái này làm cho Đường Dĩ Phi càng thêm chắc chắn cậu ta còn đang bị bệnh!

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, Đường Dĩ Phi một tay chống cằm ngẩn người.

"Làm sao, một tuần rồi, Long Thiếu Tôn còn chưa chơi chán cô?"

Bất thành linh, Mạc Duẫn Sâm bỗng nhiên đâm vào vết thương của cô, Đường Dĩ Phi bực mình nguyền cậu ta một cái, trong ánh mắt tràn đầy ý vị cảnh cáo.

"Được, tôi không chọc nổi cô, tôi đi lấy nước được chưa?"

Bị cô nhìn thấy sợ hãi trong lòng, Mạc Duẫn Sâm liếc một cái, đứng dậy chủ động cầm lấy ly nước của cô, phách lối đi ra ngoài.

"Mọi người xem đi, bạn học Đường này thật là quá đáng, có Long Học Trường lại còn không chịu buông tha bạn học Mạc của chúng ta!"

Chung quy con người đúng là có bộ óc tưởng tượng kinh người, Đường Dĩ Phi phiền não khép sách lại, đứng lên đi ra ngoài.

Phòng lấy nước, ở lầu ba.

Đường Dĩ Phi dựa tường, nhìn Mạc Duẫn Sâm bên trong thành thật hoàn thành bốn phần vì cô lấy nước, lại vô hình cảm thấy áp lực.

Đường như cậu ta không giống như người hầu!

"Này, Mạc Duẩn Sâm, cậu tự do, sau đó không còn là người hầu của tôi nữa."

Nói xong những lời này, Đường Dĩ Phi cũng không quay đầu lại rồi đi.

Mãi cho đến khi tan học, cô vẫn không nói với cậu ta một câu nào.

"Phi Phi, cùng tớ đi chợ đêm đi!"

Vừa hết giờ học, Lâm Khả thu dọn túi sách xong liền chạy tới.

"Không, tớ còn có việc, cậu tìm người khác đi!"

Cô còn phải trở về làm cơm cho Học Trường, nào có ở không đi dạo chợ đêm?

"Ồi chào? Cậu không phải là?"

"Khả Khả, tớ đi trước, Học Trường cũng đã ở cửa chờ tớ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Người Vừa Gặp Đã Yêu

Ngày hôm nay Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, thậm chí muốn rời khỏi đây nhanh một chút.

"Được rồi..." Giọng nói không tình nguyện của Lâm Khả vang lên ở phía sau, sau đó còn oán giận vài câu, chỉ là cô không có nghe rõ.

Ngoài ý muốn chính là, ngày hôm nay lúc Đường Dĩ Phi tới cửa thi Long Thiếu Tôn vẫn chưa tới.

Gọi điện thoại cho anh, anh nói là bị kẹt xe ở trên đường, nên phải tới trễ một chút.

Đường Dĩ Phi tìm một cây đại thụ, vô cùng buồn chán đi tới đi lui dưới tàng lá cây, một mạch đến khi ánh sáng trên đỉnh đầu bị người chặn lại.

"Cậu..."

Còn chưa kịp nói, một luồng hơi thở bạc hà quen thuộc lập tức ập vào, nụ hôn tràn ngập tính chiếm đoạt của thiếu niên không dấu hiệu lập tức rơi xuống!

Mạc Duẩn Sâm!

"Ừm..." Gần như là ngay tức khắc, Đường Dĩ Phi phản ứng kịp, phản kháng kịch liệt.

Nụ hôn của anh cũng giống như con người phóng đảng không thể trói buộc của anh vậy, ý tứ xâm lược rất mạnh, thô bạo lại không dễ né tránh.

"Cậu mau buông tôi ra!" Đường Dĩ Phi hung hăng cắn bờ môi của anh, thẳng đến trong miệng truyền đến mùi máu tươi, Mạc Duẩn Sâm bị đau mới buông cô ra.

"Mạc Duẩn Sâm! Cậu thật quá đáng!" Cô tức giận đến nước mắt chảy ròng, một tay loạn xạ lau nước mắt, một tay chán ghét lau chùi môi đã bị anh xâm chiếm.

Cô rất uất ức, uất ức đến phát khóc sao?!

Long Thiếu Tôn quan trọng với cô như vậy sao?

Chỉ là làm bạn gái có một tuần lễ thôi mà cô lại thủ thân như ngọc vì anh ta?!

Mạc Duẩn Sâm cũng tức giận đến không thể khống chế được, hung hăng nuốt máu tanh trong miệng xuống, một đôi mắt tức giận đến không còn giống anh nữa!

Ở một góc kia, vừa may có một thân cây cản trở, cho nên không ai thấy một màn như vậy của học sinh, chỉ là chiếc Bugatti Veyron đậu cách đó không xa kia, lại giống như quý mị, chậm rãi kéo cửa kính xe đã hạ xuống lên.

"Đường Dĩ Phi! Anh ta chỉ vui đùa một chút với cậu mà thôi! Cậu mau rời khỏi anh ta đi!"

Mạc Duẩn Sâm bóp lại cổ tay của cô, ý đồ kéo chiếc vòng tay chướng mắt kia xuống.

Đường Dĩ Phi giận dữ, nâng tay lên hạ xuống một cái tát!

"Chát —— "

Một khắc này vạn vật lại trở nên yên tĩnh, Mạc Duẩn Sâm không thể tin nhìn tay cô, ánh mắt gần như phun ra lửa!"Tôi và anh ấy thế nào cũng không liên qua đến cậu!"

Sau khi Đường Dĩ Phi giật mình nhìn tới cái góc kia được vài giây, lập tức nhanh chóng nói ra lời tương đối lạnh lùng.

Lúc này trong mắt cô tràn đầy bi thương và quật cường: "Sau này chúng ta đừng làm bạn nữa!"

Quăng ra những lời này, cô xoay người rời đi.

"Đường Dĩ Phi, cậu mau đứng lại!" Mạc Duẩn Sâm như dã thú bị chọc giận, thấy cô muốn đi, lập tức tiến lên đuổi theo.

Bước chân của Đường Dĩ Phi cũng không có ngừng lại, khi ánh mắt nhìn thấy chiếc xe thể thao đậu cách đó không xa thì không hiểu sao lại bắt đầu thấy sợ hãi.

"Em đứng lại đó cho tôi! Tôi thích em!"=((

Mạc Duẩn Sâm nhìn về phía bóng lưng của cô gầm nhẹ: "Anh phát hiện, anh thực sự rất thích em! Anh không nên cá cược với em!"

Đường Dĩ Phi cũng không quay đầu lại, lạnh lùng bỏ lại vài chữ sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Mạc Duẩn Sâm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của cô trên chiếc xe thể thao kia, lúc này ánh mặt trời đỏ rực trên đỉnh đầu rơi vào mái tóc kia càng làm người ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Gió thổi tới lời của cô, quá mức lạnh lùng, khiến anh lơ đãng kéo chặt áo lại.

Cô nói: "Đó là chuyện của cậu, không liên quan gì tới tôi."

Này, Mạc Duẩn Sâm, cậu tự do, sau này không cần làm người hầu của tôi.

Mạc Duẩn Sâm! Cậu thật quá đáng!

Tôi và anh ấy thế nào cũng không liên quan đến cậu, sau này chúng ta đừng làm bạn nữa!

Cả ngày hôm nay, cô chỉ nói những lời này với anh.

Bạn à?

Người vừa gặp đã yêu, phải làm bạn thế nào đây?

Ah, Mạc Duẩn Sâm nhếch khóe môi lên tự giễu, sau đó thất hồn lạc phách rời khỏi.

Bên trong xe, khí áp kỳ dị.

Khóe miệng Long Thiếu Tôn vẫn nở một nụ cười ưu nhã, giống thường ngày nịt chặt giây an toàn giúp cộ, sau đó phát động chân ga, lái xe thể thao đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chiến Tranh Lạnh

Chẳng qua cả người anh lại tản mát ra khí lạnh làm cho người ta không khỏi rét run.

"Học Trường..."

Đường Dĩ Phi vô cùng quần quýt, khỏe môi giật giật nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

"Phía sau chỗ ngồi có khăn tay."

Mắt anh vẫn không nhìn đi nơi khác, giọng nói lạnh lùng không cho phép chống cự lại.

Đường Dĩ Phi ngơ ngẩn, nhưng chỉ chốc lát lại phản ứng kịp, quả nhiên Học Trường đã thấy.

Chắc chắn Học Trường đang tức giận!

"Học Trường, em có thể giải thích!"

Cô bỗng nhiên lấy dừng khí, nâng khuôn mặt nhỏ nhún lên, kiên định nhìn anh.

Lại là dáng vẻ quật cường này, rất giống cô ấy! Rốt cuộc, không hiểu sao Long Thiếu Tôn cũng nguôi lửa giận.

"Nói một chút xem "

"Không phải như những gì anh nhìn thấy đâu, em và Mạc Duẫn Sâm thật sự không có gì! Mới vừa rồi là cậu ta, là cậu ta..."

Cô thật sự thấy ngại khi phải nói do anh cường hân cô.

Gương mặt cực kỳ quần bách, Long Thiếu Tôn vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, dường như rất để ý, mà cũng rất giống như không để ý chút nào vậy.

Xe chạy rất nhanh, chưa tới mười phút đã chạy tới khu nhà trọ.

"Xuống xe." Anh nói một cách lạnh lùng, Đường Dĩ Phi có chút sợ khi thấy anh như vậy, trong đôi mắt to chứa đầy sợ hãi.

Thấy cô rụt đầu lại, lo lắng đề phòng nhìn mình, Long Thiếu Tôn chỉ cảm thấy buồn bực vô cớ như địa khí* (khí hậu thất thường, thay đổi theo từng khu vực)!

Đưa tay ra lấy hộp khăn giấy ở phía sau chỗ ngồi, rút ra hai tờ, bá đạo lau lên môi của cô!

Khí lực của anh rất lớn, Đường Dĩ Phi bị đau nên hơi né người sang một bên, nhưng một cánh tay cường tráng lại bỗng dưng nắm lấy cổ của cô không cho phép cô tránh né.

Anh lau chùi môi của cô rất nhiều lần, một lát sau, trước khi cánh môi phản nộ trở nên sưng đỏ!

Một ngọn lửa không tên chọt chạy qua toàn thân, đôi mắt Long Thiếu Tôn bỗng dưng híp chặt lại, ném khăn tay trong tay đi, bá đạo áp lên môi của cô!

Mềm mại như vậy, mát rượi như vậy, nhưng lại bị người khác cướp đoạt!

Chết tiệt! Long Thiếu Tôn hôn rất mạnh mẽ, khí thế hung hăng, dòng nước điên cuồng chảy ra như muốn rửa sạch hết toàn bộ phần nộ!

Đường Dĩ Phi bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, mãi đến khi trong ngực sắp hết đường khí, anh mới buông cô ra.

Chỉ là, anh vẫn không vui như trước.

Thật giống như thú bé khi đồ chơi của mình bị người khác chạm vào vậy, cực kỳ khó chịu!

"Lần sau không được để chuyện này xảy ra nữa đấy." Bỏ lại những lời này, anh xuống xe trước.

Đường Dĩ Phi sững sờ vài giây, sau đó cũng theo vào nhà trọ.

Đã là ngày thứ ba.

Học Trường lại có thể chiến tranh lạnh với cô ba ngày!

Tuy là mỗi ngày anh đều sẽ đến trường học đón cô, nhưng bọn họ không còn nói chuyện nhiều nữa!

Sáng sớm, Đường Dĩ Phi ngồi tại chỗ, tâm trạng không yên.

"Chậc! Các cậu có nghe gì chưa, bạn học Mạc, cậu ấy chuyển trường rồi!"

"A, vì sao vậy? Sao cậu ấy lại chuyển trường chứ?"

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đường Dĩ Phi liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh, ba ngày này Mạc Duẫn Sâm cũng không có tới, vậy mà chuyện

trường rồi ư? - _ -

Chẳng lẽ là vì ngày đó mình quá nặng lời sao?

Đường Dĩ Phi có chút ảo não lắc đầu, phiền càng thêm phiền!

"Bạn học Mạc đã chuyển đến trường nào vậy?"

"Trung Học Ủy Hải."

Trung Học Ủy Hải, là một trường học quý tộc lớn ở thành phố Vân Dương! Gần như tất cả con em nhà giàu đều học ở đó!

Tỉ lệ lên lớp ở Ủy Hải là một trăm phần trăm, lại có nhiều học sinh được cử đi nước ngoài du học, đã sớm trở thành một huyền thoại của thành phố Vân Dương!

Trước kia ba Đường cũng từng hỏi qua ý kiến của cô, vì dù sao anh trai và chị đều tốt nghiệp ở đó, nhưng mà tính cách của Đường Dĩ Phi vốn khiêm tốn. Vì vậy đã lựa chọn Ngọc Hòa.

Trung Học Ủy Hải...

Ah, quả nhiên là nơi nhĩ thế tổ như Mạc Duẩn Sâm nên tới.

"Người thường đi chỗ cao, gia thế của bạn học Mạc tốt như vậy dĩ nhiên cậu ấy sẽ lựa chọn cao hơn, sau này, không biết chúng ta có thể gọi bạn học Mạc là bạn học nữa được không đây!!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thiếu Gia Thuê Bảo Mẫu

Edit: Thảo My

"Cũng không phải sao! Là bạn học với Thái Tử Gia tập đoàn Bách Thịnh, thật là uy phong!"

". . ."

Đường Dĩ Phi nhú mày, nghe bọn họ bát quái, lại không có một chút tinh thần nào.

Đầu đầy là vẻ mặt lạnh nhạt của Học Trường mấy ngày gần đây .

Mấy ngày nay anh đều về rất muộn, hơn nữa một người đầy mùi rượu, cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì phiền lòng .

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi Đường Dĩ Phi trở về phòng ngủ, đóng gói một ít đồ dùng hàng ngày của mình lại, quyết tâm xin quản khoa được học ngoại trú, hơn nữa còn điền địa chỉ là nhà mình.

Học Trường nói không sai, ba ngày sau anh quả nhiên có thể nhìn thấy cô ở nhà trọ.

Gọi Lâm Khả cùng đi sân thể dục giải sầu .

Đầu thu gió thổi lạnh, làn váy của đồng phục học sinh bị thổi bay, Đường Dĩ Phi không khỏi lạnh run .

"Khả Khả, trong khoảng thời gian này cậu ngủ ở phòng ngủ của tớ!"

"Ôi chào? Cậu đây là muốn tớ đến ở cùng với cậu?" Lâm Khả vô cùng kinh ngạc, trước đây nói nhiều lần muốn cùng ở với cậu ấy, kết quả cậu ấy nói không quen, hôm nay lại nhiệt tình mời như vậy?

"Không phải, là cậu ở đó, tớ tạm thời dọn ra ngoài ở một thời gian ngắn ." Đường Dĩ Phi lúng túng cúi đầu, chân tay luống cuống .

Học Trường tức giận, ngoại trừ như vậy, không còn cách nào khác .

"Cái gì ? ! Ý của cậu là cậu muốn ở cùng Học Trường? !"

Lâm Khả không thể tin, cô liền liều mạng kêu lên, ngược lại hù dọa mấy nữ sinh đang giải sầu .

"Xuyt!" Đường Dĩ Phi vội vàng che miệng của cô lại: "Cậu nhỏ giọng một chút!"

Lâm Khả nuốt một ngụm nước miếng: "Thật hay giả?"

"Tạm thời là thật, chỉ là qua ở đi lại thuận lợi một chút, không có ý gì đâu."

"Cậu không có những ý nghĩ khác không có nghĩa là Học Trường anh ấy không có! Hơn nữa, hai người ở tuổi này dễ xúc động, ngộ nhờ ngày nào đó Học Trường uống say thú - tính - nổi lên, mang cậu làm cái kia..."

"Dừng lại! Cậu còn ăn nói bừa bãi như vậy sau đó có cái gì tốt cũng không nói với cậu nữa!"

Đường Dĩ Phi đỏ mặt, tuy là hiểu rõ tính tình tùy tiện của Lâm Khả, thế nhưng bị cậu ấy nói thẳng ra, cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

"Được rồi được rồi, có thể chiếm lấy phòng ngủ lớn như vậy, hưởng thụ giường lớn siêu mềm mại, tớ cầu còn không được đây! Cậu tự mình giải quyết cho tốt đi!"

"Việc này chớ nói ra ngoài, người khác hỏi thì nói trong nhà tớ có chuyện."

"Ừ, yên tâm đi!"

Trở về phòng học, Đường Dĩ Phi quyết định, lần này cũng thoải mái không ít.

Gửi cho Học Trường một tin nhắn ngắn.

—— Học Trường, hôm nay không cần tới đón em.

Rất nhanh có hồi âm.

—— Đêm nay có việc, anh có khả năng sẽ không quay về, không cần chờ anh ăn cơm.

Đầu ngón tay Đường Dĩ Phi run lên, một cổ ghen tuông không khỏi xông tới, xen lẫn ừm khụt, ngón tay cứng đờ đánh chữ kế tiếp: "Được."

Học Trường còn đang tức giận.

Thời điểm tan học, Đường Dĩ Phi xách một cái túi ngồi xe buýt đến nhà trọ Ngự Cảnh.

Vừa vào cửa liền thấy trong phòng có thêm một người.

"Cô là?" Đường Dĩ Phi vô cùng kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên đang mang tạp dề trước mắt.

"Ngài là Đường tiểu thư? Tôi là bảo mẫu thiếu gia mới thuê, cơm nước lập tức có thể ăn, tiểu thư trước xem tivi đi."

Ồi chao?

Bảo mẫu mới thuê?

Bảo mẫu cầm dép cho Đường Dĩ Phi thay, lại rất nhiệt tình nhận lấy túi trong tay cô mang lên lầu.

Lầu?

Làm sao đột nhiên lại có thêm một tầng lầu?!

Đường Dĩ Phi hoảng sợ, vội vàng theo sau, quả nhiên, ở phòng ngủ bên cạnh lại có một cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, kéo dài đến trên lầu!

Cái này, rõ ràng hôm qua còn chưa có mà!

"Cái kia..."

"Tiểu thư gọi tôi là Tiểu Từ là được."

(Học Trường kiểu ngạo chuẩn bị kinh hi này như thế nào? Mong mọi người đón xem~~)

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cùng Khanh* Chung Sống Tới Bạc Đầu

Editor + Beta: Melodysoyani.

*khanh: vợ chồng, bạn bè gọi nhau thân mật.

"A, như vậy sao được? Vậy để cháu sẽ gọi người là dì Từ đi! Dì Từ à, người có thể nói cho con biết được chuyện gì đang xảy ra không?"

Đường Dĩ Phi theo bà đi lên lầu, đập vào mi mắt là một tầng lầu được thiết kế theo phong cách cung điện ở Châu Âu, tất cả sắc thái đều rõ ràng súc tích, nhìn qua vừa lộng lẫy lại thanh lịch.

Chiếc thảm màu vàng trải trên mặt đất, viên dạ minh châu to lớn trên đỉnh đầu, vào giờ phút này, đang tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng mờ ảo.

Cấu trúc của ở trên lầu cũng giống như ở dưới lầu vậy, chỉ là lại có thêm một phòng ngủ lớn và một phòng khách nhỏ.

Trong vòng một ngày lại đột nhiên xuất thêm một tầng lầu!

Đây quả thực là Thiên Phương Dạ Đàm*!

*Thiên phương dạ đàm: Truyện cổ tích ngàn lẻ một đêm của Ả rập: Ý nói rất khó mà khiến cho người ta tin tưởng.

"Há, những chuyện này đều do thiếu gia dặn dò phải sắp xếp xong trước năm giờ hôm nay đấy!" Dì Từ cười ngây ngô cất ki những đồ vật lung tung dùm cô, nói tiếp: "Sau đó thì cô liền tới nơi này."

Đường Dĩ Phi vẫn chưa phản ứng kịp, giật mình tại chỗ, thật lâu cũng không bước được nửa bước.

"Đêm nay thiếu gia có việc, chúng ta sẽ không đợi cậu ấy về ăn cơm."

Bảo mẫu lại căn dặn vài câu liền xuống lầu.

Đường Dĩ Phi nhìn gian phòng thanh lịch, mới chợt hiểu ra!

Thì ra Học Trường nói không cần chờ anh ăn cơm là có ý tứ này à?!

Dựa theo trước đây, anh vốn nên nói là đừng tới nấu cơm...

Còn có tất cả ở chỗ này, Dì Từ nói là đều do Học trường đã sắp xếp, cũng nói qua anh tin tưởng rằng cô nhất định sẽ tới?!

Chuyện này quả thực bất khả tư nghị *(khó tin)!

Sao suy nghĩ của một người lại có thể tỉ mỉ như vậy?

Ngay cả hành động của cô mà anh cũng có thể đoán được!

Hơn nữa nếu như nhớ không lầm, lần trước khi cô đang oán trách tại sao không bố trí thêm tầng lầu, lúc đó Học Trường chỉ cười cười, không nói gì.

Thực ra, anh đã sớm có chuẩn bị!

Đường Dĩ Phi đẩy cửa phòng ngủ ra, thối vào mặt là hương hoa hồng làm say lòng người, ánh mắt lưu chuyển, lập tức nhìn thấy chiếc bình thủy tinh trên cái bàn bằng lưu ly, trong đó có một bông hoa hồng đang bình yên nở rộ, đỏ rực đến tuyệt đẹp!

Cô đến gần, khom lưng ngửi mùi hoa một chút, đầu ngón tay xẹt qua chiếc bàn lưu ly, một cảm giác mát rượi thoải mái nhanh chóng chạy qua.

Thảm trải nền rất mềm mại, dẫm lên trên thật giống như đạp lên bông mềm.

Đèn treo trong phòng vừa hoa lệ lại cao quý, nhìn qua là được tạo thành từ không ít thạch anh tím, từng mảnh cắt của mặt kim loại đều cực kỳ tao nhã.

Có một cái xích đu màu vàng được sắp xếp trên ban công của phòng ngủ, chung quanh còn bố trí rất nhiều hoa cỏ, Đường Dĩ Phi không nói nên lời đi tới.

Nơi đây đẹp như Vườn Địa Đàng.

Đây là nơi mà chỉ trong vòng vài ngày học trường đã tự tay tạo ra vì cô sao?

Đây không còn là một tầng lầu đơn giản nữa, nơi đây có tràn đầy tâm ý của anh!

Khi ánh mắt chuyển tới một bức tranh gấm treo trên tường, đôi mắt xinh đẹp bỗng nhiên tròn to, không thể tin nhìn chăm chăm vào mấy chữ thật to được thêu trên đó!

—— Phồn hoa tan mất, cùng khanh chung sống tới bạc đầu.

Chung sống đến bạc đầu.

Học Trường anh...

"Đường tiểu thư, có thể ăn rồi!"

Bảo mẫu đứng ở cửa thang lầu hồ, lúc này Đường Dĩ Phi mới lấy lại tinh thần, ngơ ngẩn thu tầm mắt từ trên những chữ kia về, cứng đờ đi ra từ trong căn phòng ẩm áp.

"Dì Từ, để con tới giúp cũng được mà, người dùng vội vàng như vậy."

Bảo mẫu vội vàng bận rộn dưới lầu, cơm nước đã đầy đủ ở trên bàn, nhưng bà vẫn không nguời chạy tới chạy lui trong phòng bếp.

"Chuyện này sao có thể được, cứ để tôi, để tôi làm, tiểu thư mời cô ngồi!"

"Được rồi..."

"Dì à, dì cũng đến đây ngồi xuống ăn đi!"

Lại qua một lúc sau, Đường Dĩ Phi bắt đầu ăn, thấy bà vẫn đứng ở bên cạnh, cũng không tới cùng ăn cơm, lập tức buồn bực.

"Không không không, tôi là người hầu, tôi ăn ở phòng bếp là được rồi, cô ăn trước đi ạ."

Bà lại từ chối.

"..."

Tại sao lúc nào bà cũng nói “không” vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Hôm Qua Thiếu Gia Đi Mỹ

Đường Dĩ Phi không biết nên thuyết phục thế nào, mặc kệ nói thế nào đi ấy cũng không nghe, vẫn là khúm núm cung cung kính kính phục vụ cô ăn cơm.

Vậy quá không được tự nhiên!

Mặc dù ở nhà họ Đường cũng có người hầu đứng ở một bên hầu hạ, nhưng lúc ấy có cả một đại gia đình, không giống như bây giờ chỉ có một mình cô!

“Tôi ăn no.” Lòng mày Đường Dĩ Phi nhướn lên, lần này thật là không vui.

“Ồi chào? Tiểu thư ngài còn chưa có động đũa? Làm sao lại ăn no?”

“Dì không phải luôn thay tôi động đũa sao?” Đường Dĩ Phi hỏi ngược lại.

“A, tôi...” Bị cô nói như thế, bảo mẫu cũng phát hiện mình tựa hồ quá nhiệt tình, cúi đầu, như đứa bé phạm sai lầm “Xin lỗi, tôi cho rằng tiểu thư thích như vậy.”

Đường Dĩ Phi chăm chú nhìn, đứng lên, làm cho cái ghế ma sát mặt đất phát ra âm thanh nặng nề, khiến cho trái tim người ta kinh sợ.

Ánh mắt cô có chút lạnh, cái quản gia này không khỏi quá áp bách, thế nhưng một giây kế tiếp cử động của cô lại làm dì ấy sợ đến hai chân mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống!

“Cho nên, đi ăn cùng tôi, đừng luôn gấp đồ ăn cho tôi, ở nơi này, không có người hầu, cũng không có chủ nhân, chúng ta chính là người một nhà, biết không?”

Thanh âm của cô rất nhẹ, thế nhưng động tác như không cho chống cự lại, bá đạo đặt bảo mẫu lên ghế, sau đó lại nhét một đôi đũa sạch vào trong tay di ấy .

“Không, không được . . .” Di làm bộ lại muốn đứng lên, lại bị ánh mắt tức giận của Đường Dĩ Phi nhìn, quát lớn.

“Di ngồi, tôi đi bới com giúp di.”

“Tốt, được rồi.” Sắc mặt di Từ có chút mất tự nhiên, chỉ là người đã ném đủ mùi đời trong con người cũng thoáng lên một tia tán thưởng, là tán thành với cô , Đường Dĩ Phi e rằng cũng không biết .

Một bữa com, dưới sự kiên trì của Đường Dĩ Phi cũng kết thúc, trong lúc Đường Dĩ Phi hỏi một ít về chuyện sửa sang nhà, di Từ đều nói năng rất thận trọng, chỉ nói là Long Thiếu Tôn giao phó, bọn họ chỉ nghe theo .

Được rồi, hỏi không được.

Nhìn ngoài cửa sổ một chút, bóng đêm lại một lần nữa phủ xuống, lòng Đường Dĩ Phi có chút loạn .

“Tiểu thư, ngài đi lên trước rửa mặt nghỉ ngơi đi, đêm nay thiếu gia có việc, không trở lại .”

“Không trở lại ?” Đường Dĩ Phi khiếp sợ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra?

“Ừ, mới vừa rồi thiếu gia gọi điện thoại tới, mong tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút .”

“Học Trường bây giờ anh ấy đang ở đâu ?”

“Hôm qua thiếu gia đi Mỹ, tôi cũng bây giờ mới biết .”

“ . . .”

Mười giờ tối, Đường Dĩ Phi nằm trên giường lớn mềm mại lăn qua lộn lại, chậm chạp không cách nào đi vào giấc ngủ .

Hôm nay cô muốn cho Học Trường một kinh hi, hiện tại lại khen ngược, còn chưa thấy anh ấy, đã bị anh ấy chuẩn bị kinh hi làm sợ đến bay mất ba hồn bảy phách!

Nhưng mà, tại sao Học Trường đột nhiên đi Mỹ vậy?

Nghĩ đến lời bảo mẫu nói, Đường Dĩ Phi đã cảm thấy một hồi bực mình .

Không nói một tiếng đã đi Mỹ ?

Có tiền không dùng làm gì sao?

Có tiền có thể tùy tiện vứt bỏ bạn gái?

Có tiền có thể cùng bạn gái chiến tranh lạnh rồi lại còn đi nước ngoài ?

Có tiền có thể tạo nhiều kinh hi như vậy sau đó bản thân lại có ý không xuất hiện ?

Đường Dĩ Phi rất tức giận, chỉ cảm thấy cổ họng như muốn bốc hỏa, lúc này trên tủ đầu giường điện thoại di động kêu, cô lập tức xoay người kích động bắt tới .

Là điện thoại của Học Trường!

Trong nháy mắt Đường Dĩ Phi cảm thấy vui mừng, oán giận một giây trước với Long Thiếu Tôn tựa như bay mất .

Mím mím môi, ổn định tâm tình, ấn nút tiếp nghe .

“Này ?”

Thanh âm của cô thậm chí có chút run rẩy, thế nhưng âm thanh kích động cùng hưng phấn theo sóng điện truyền tới bên kia bờ đại dương .

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đây Chính Là Đường Giây Quốc Tế

Khóe môi tinh xảo của Long Thiếu Tôn hài lòng nhếch lên, trong giọng có thêm một chút nghiền ngẫm: "Học muội, thích không?"

"..."

Khuôn mặt lập tức ửng đỏ, Đường Dĩ Phi vô ý thức gật đầu, giống như anh đang ở trước mặt mình hỏi cô có thích hay không vậy.

"Ừ?" Thấy đầu kia không có tiếng động gì, Long Thiếu Tôn bách chuyển thiên hồi (*trăm lần nghĩ ngợi) nói thêm một câu nữa.

"À, rất thích."

Đường Dĩ Phi ảo não vỗ vỗ đầu của mình.

Tại sao ngớ ngẩn như vậy?

Hai người đang gọi điện thoại, mình gật đầu cho ai xem chứ? Ngu ngốc!

"Thích là tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, mấy ngày nữa anh mới trở lại."

"Vậy là mấy ngày nữa anh mới về à?" Vô ý thức hỏi ra lời, khuôn mặt lại nhin không được đỏ lên.

"Ha ha..." Đầu kia truyền đến tiếng cười sang sảng của anh, giống như mấy ngày chiến tranh lạnh kia đều chưa từng xảy ra vậy: "Em đang nhớ anh sao?"

Lúc này Đường Dĩ Phi mới phản ứng kịp, bản thân lại bị anh chiếm tiện nghi!

"Em mới không có! Anh không ở đây em mới có thể ăn cơm với dì Từ, anh mà về em lại phải nấu cơm cho anh ăn!" Đường Dĩ Phi phản bác.

Long Thiếu Tôn nghe lời này, chỉ cảm thấy hận không thể lập tức bay đến bên người cô, nhìn đáng vẻ bữu môi đáng yêu lại xinh đẹp của cô vào giờ phút này.

"Dì Từ à?"

"Ừ, không phải anh mới thuê nữ giúp việc sao?"

"Không phải."

"À? Không phải à? Vậy dĩ ấy là ai?" Đường Dĩ Phi kinh hãi, làm sao lại không phải chứ? Rõ ràng dì Từ đã nói như vậy mà!

"Dĩ ấy là bà vú của anh, trước đây lúc ở nhà vẫn luôn chuẩn bị bữa ăn hằng ngày cho anh, cũng là một quản gia trong nhà họ Long của bọn anh."

Thì ra không phải nữ giúp việc!

Mà là bà vú của học trưởng!

Hơn nữa, còn là quản gia trong nhà của Học trưởng!

"Học Trưởng..." Đường Dĩ Phi đột nhiên im lặng, giống như đang chuẩn bị tiếp nhận một vấn đề rất khó tin vậy.

"Ừ?"

"Làm sao anh biết hôm nay em nhất định sẽ đến? Còn nữa vì sao anh lại chắc chắn em sẽ đến đây ở, còn sớm sửa sang lại tầng lầu nữa?"

Vấn đề này rốt cục vẫn phải hỏi, tiếp theo Đường Dĩ Phi lại thờ phào một cái, thế nhưng trong nháy mắt trái tim lại giống như bị treo ngay cổ họng.

Học Trưởng sẽ trả lời thế nào?

Bởi vì cô là một trong những người quan trọng của anh sao?

"Học muội, em quên quyển sách chúng ta đã đọc trong lần đầu tiên gặp nhau ở thư viện rồi sao?"

"Ồi chào?" Trong lúc nhất thời Đường Dĩ Phi không phản ứng kịp.

"FBI Độc Tâm Thuật."

"..." Cho nên anh lợi dụng tâm lý học xem mình như một quân cờ sao?

Đường Dĩ Phi không thể phủ nhận, lý do như vậy thật sự là quá phi thường!

Chỉ dựa vào một quyền nhỏ cũ rách, anh đã có thể tính được tới những chuyện này, có thể tính được cô nhất định sẽ đến đây, thật sự rất thần kỳ!

Còn có thái độ bình tĩnh của anh, ngày đó lúc anh nói câu: "Học muội, anh hy vọng ba ngày sau có thể nhìn thấy em ở nhà trọ" thì trong mắt rất tự tin.

"Không có đạo lý..." Đường Dĩ Phi nhỏ giọng thăm thẳm.

"Tâm tư của em thế nào đều viết lên mặt, không cần Độc Tâm Thuật anh cũng biết được em đang suy nghĩ gì." Long Thiếu Tôn nói rất bình thản, nhưng những lời này lại giống như một quả bom đánh vào thế giới trong đầu của Đường Dĩ Phi.

Nổ "bùm" 1 tiếng, hoàn toàn thay đổi.

Hai người lại trò chuyện một lúc lâu, thẳng đến lúc Đường Dĩ Phi nhận được thông báo số tiền còn lại trong thoại phí của mình không còn đủ mười số nguyên nữa, lúc này mới ý thức được bản thân không có đăng kí phí gọi quốc tế, lúc này dù nửa phút cũng đều là đang đốt tiền!

"Không nói nữa, Học Trường anh nghỉ ngơi sớm một chút đi, tạm biệt!"

Nói xong bật người cúp điện thoại, chột dạ che ngực lại, vô cùng ảo não.

Đường Dĩ Phi tại sao mày lại ngu xuẩn như vậy?

Đây chính là đường giây quốc tế!

Thờ dài, bắt đắc dĩ xoay người, kết nối với mạng lưới vô tuyến, vội vàng nạp tiền vào tài khoản.

Bạn đang đọc truyện *Ức Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tiến Vào Trong Lòng Của Long Thiếu Tôn

Vào một buổi tối của vài ngày sau, Đường Dĩ Phi đã quen việc nói chuyện điện thoại với người nào đó, sớm lên giường, làm tổ ở trong phòng, chờ điện thoại của Học Trường.

Ôi chào?

Đã mười giờ rồi, tại sao Học Trường còn chưa gọi tới?

Lại lật tới lật lui ở trên giường, đợi khoảng một phút, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình di động, thế nhưng dây số quen thuộc kia vẫn không hiện lên!

Đường Dĩ Phi phiền muộn, nhưng lại vì sự rụt rè ở trong lòng mà cô không dám gọi qua.

Cho nên, tiếp tục chờ.

Mỗi một phút một giây chờ đợi đều là dày vò, Đường Dĩ Phi chỉ cảm thấy tính nhẫn nại đã sắp biến mất, nhưng Học Trường vẫn chưa gọi điện thoại đến!

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?!

Ý nghĩ đáng sợ đó chợt thoáng qua trong đầu, Đường Dĩ Phi cũng không quan tâm tới rụt rè gì nữa, tìm đến dây số của anh, không chút do dự nhấn vào.

"Xin lỗi ngài, người sử dụng đã tắt máy."

Tắt máy?

Đang yên lành sao lại tắt máy?

Có phải điện thoại bị người ta cướp rồi hay không?

Hay là đã gặp phải kẻ xấu ở nước Mỹ?

"Từ quần gia!" Đường Dĩ Phi sợ đến bật người nhảy dựng từ trên giường xuống, nhanh chóng chạy đến căn phòng ở sát vách, lay tỉnh Từ quần gia đang nửa tỉnh nửa mê!

"Làm sao vậy tiểu thư?"

Từ quần gia xoa mắt lim dim, có chút kinh ngạc nhìn Đường Dĩ Phi đang đứng trước mắt.

"Có phải Học Trường đã xảy ra chuyện gì rồi không? Sao anh ấy lại tắt máy vậy ạ? Người có thể liên lạc được với anh ấy không?!"

Đường Dĩ Phi gấp đến độ xoay quanh, trên trán đều là mồ hôi.

Từ quần gia trầm ngâm nhìn đáng vẻ đứng ngồi không yên như kiến bò trên chảo nóng của cô, chợt phì cười một tiếng "Người... Người cười cái gì? Làm sao người còn có tâm trạng để cười được? Rất có thể Học Trường đã gặp phải kẻ xấu đó!"

Đường Dĩ Phi hoàn toàn bị mất hình tượng, gương mặt bần khoản bất an.

Kẻ xấu à?

Người như thiếu gia coi như có gặp kẻ xấu cũng sẽ không có chuyện gì.

Từ quần gia cười vui vẻ hơn, không biết lúc thiếu gia trở về nhìn thấy đáng vẻ sốt ruột của tiểu thư thì sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

"Tại sao người còn cười..."

Cùng lúc đó, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa, Từ quần gia vươn hai bàn tay ra, dĩ nhiên là đang biểu lộ muốn cô tự đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phản ứng Đường Dĩ Phi có chút chậm, sững sờ nhìn Từ quần gia vài giây, lúc này mới tỉnh lại từ trong cơn mơ!

Gần như lập tức, một bóng dáng nhỏ xinh xoay người chạy xuống cầu thang, muốn mạnh mẽ tiến vào trong lòng của Long Thiếu Tôn người vừa mới đổi giày xong kia!

Toàn bộ đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, cô chạy tới như hoa hồ điệp giữa những ánh sáng kia.

Lòng lạnh lùng cùng chết lặng, hung hăng va vào.

Long Thiếu Tôn thoáng nở một nụ cười nhạt, chậm rãi đi tới.

Anh mặc một cái áo gió màu đen, áo somi màu trắng không nhiễm một hạt bụi, vì suốt đêm phải bôn ba trên đường dài nên khiến áo gió có chút nếp nhăn, tiếp đó còn thêm một chút lười biếng.

Dưới mí mắt của anh có chút thâm quầng, chắc là do không được nghỉ ngơi tốt, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới vẻ tuấn tú của anh, ngũ quan tuấn đạt thanh tú, cao quý lại kiêu căng.

Anh càng đến gần, trái tim Đường Dĩ Phi lại nhảy lên một tấc, rốt cục... Bức đến cổ họng.

"Còn nói em không phải không thể chờ được." Anh cứng chiu giờ tay lên捏o mũi thanh tú của cô một cái, đáy mắt tràn đầy tình thâm và chân thành.

"Á..." Đường Dĩ Phi ngờ ngác nhảy mất mấy cái: "Em không có!"

"Bị bắt tại trận còn chối, đứa ngốc."

Giọng nói của anh ôn hòa, đưa tay ra khẽ kéo bả vai của cô, kéo toàn bộ thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực mình.

Hương chanh mát mẽ, còn thêm một chút mùi vị của thái bình dương, trong nháy mắt làm cho trái tim bất an của cô hơi lắng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Mở Miệng Một Tiếng Học Trường Của Cô

Edit:Thảo My

Anh ôn nhu ôm cô, gần như quyến luyến ngửi mùi hương trên tóc của cô, anh nhàn nhạt nheo đôi mắt lại: "Học muội, anh trở về."

Đúng, anh đã trở về.

Rời nhau sáu ngày, rốt cục anh cũng trở về.

Không biết tại sao, nghe được những lời này của anh, Đường Dĩ Phi xúc động muốn khóc.

Cô ngược mắt lên, muốn dồn nén chua xót trong hốc mắt xuống phía dưới, không ngờ anh chợt cúi người chiếm lấy môi của cô, hôn thật sâu.

Vừa hôn xong, sắc mặt lại càng ửng đỏ khó có thể không chế.

Đường Dĩ Phi cúi đầu, ánh mắt thẳng tắp theo dõi đôi díp lông mày của anh, có chút chưa thích ứng.

Vóc dáng Long Thiếu Tôn rất cao, đứng ở trước mặt cô vô hình như có một loại áp bức mãnh liệt.

Kỳ thực học trường tức giận vẫn là rất đáng sợ, bây giờ thấy anh lại giống như trước vậy, xem ra bức bối đã tiêu tan?

"Học Trường, anh đã ăn chưa?"

Đường Dĩ Phi cười híp mắt ngẩng đầu, một bộ dáng nịnh nọt.

"Ừm." Anh gật đầu, con mắt lại không chịu bỏ qua mỗi một biểu cảm sinh động của cô, dường như làm sao cũng nhìn không đủ.

"Vậy anh nghỉ ngơi một chút, em đi chuẩn bị nước tắm." Đường Dĩ Phi quăng câu nói xuống, nhanh như chớp chạy đi.

Trong phòng khách, Long Thiếu Tôn chậm rãi cởi áo khoác ngoài ném lên trên ghế sofa, thuận tay lấy cái cốc màu hồng trên bàn trà, có chút nước uống.

Đó là cái cốc của cô, anh biết, chỉ nhấp một cái là anh có thể ngửi được một cỗ hương thơm gần gũi lưu lại.

Một lúc nữa, Từ quản gia từ trên lầu chậm rãi đi xuống, nhìn thấy Long Thiếu Tôn, trên mặt tràn đầy ý cười đi đến.

"Cháu trai!"

"Bà Từ, chúng cháu âm ỉ đến bà?" Long Thiếu Tôn đứng dậy, đi tới bên người bà, rất là kính cẩn đỡ bà đến sofa bên này.

"Cháu nha!" Từ quản gia vẻ mặt hiền lành, cười không khép miệng, giờ ngón tay lên gõ gõ trán cháu trai: "Có vợ quên mẹ!"

"..."

"Bà xem tính tình của nha đầu kia khá tốt, cháu cũng không nhìn lầm, nhất định phải biết quý trọng, nếu không bà sẽ không tha cho cháu!" Bà làm bộ vung vung nắm đấm đến chỗ anh.

"Mới có vài ngày mà cô ấy đã thu mua được bà?" Long Thiếu Tôn nhún mày.

Nếu nói Long gia rất nhiều quản gia trung chức thì Từ quản gia là người già nhất, nhìn cách cư xử của người cũng cực kỳ sắc bén, sẽ không có nguyên tắc giúp đỡ một người mới ở chung bảy ngày.

"Đi đi đi, sao lại nói chuyện như vậy? Bà còn không phải vì con? Nhiều năm phiêu bạt những ngày bất định như vậy, cũng đến lúc nên buông tay yêu một lần rồi."

Trong lời nói của bà chứa đầy hàm ý, Long Thiếu Tôn sao lại nghe không ra?

Từ nhỏ Từ quản gia đã đi theo anh, cho nên khi anh ở cô nhi viện gặp được bé gái kia phát sinh đủ loại chuyện bà đều biết, nhiều năm như vậy, Long Thiếu Tôn một mực tìm kiếm giấc mộng lúc nhỏ, thế nhưng ai nào biết tương lai sẽ như thế nào?

Sợ rằng cô đã sớm mất.

Sợ rằng cô đã sớm quên anh.

Vì vậy, Long Thiếu Tôn, buông xuôi, quý trọng người trước mắt.

"Cháu biết." Anh gật đầu, như chính mình ra một quyết định quan trọng, không cho lùi bước.

"Học Trường! Nước..." Đường Dĩ Phi hưng phấn từ phòng vệ sinh chạy đến, đã thấy Từ quản gia một bộ dáng hiền hậu nhìn Long Thiếu Tôn ân cần dạy bảo, lập tức không lên tiếng.

Chóp đôi mắt to: "Oa, Từ quân gia bà còn chưa đi ngủ sao?"

"Cái này còn không phải bởi vì người nào đó cho rằng Học Trường của mình gặp phải kẻ xấu điện thoại di động bị cướp, lo lắng Học Trường của mình bị người khác ức hiếp, vội vội vàng vàng đánh người già này nha ~ "

Mở miệng một tiếng Học Trường của mình...

Từ quân gia thật đúng là chỉ sợ cho thiên hạ không loạn!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ở Thư Phòng Thần Thần Bí Bí

Edit: Thảo My

Đường Dĩ Phi đầu đầu nâng trán, ánh mắt ra hiệu bà không nên nói nữa.

Từ quân gia cũng là một người lão luyện, ở thời điểm này, đương nhiên càng diễn càng đặc sắc!

"Thiếu gia cháu không biết đâu, ngày hôm nay Đường tiểu thư gọi điện thoại cho cháu, điện thoại lại tắt máy, cô ấy lập tức chạy tới phòng bà, nói cháu xảy ra chuyện, nhất định gặp phải kẻ xấu di động bị cướp, hỏi bà có thể nghĩ ra biện pháp nào hay không, bà là một bà già có thể có biện pháp gì? Cháu nói có đúng hay không?"

Vừa nói xong, ở một bên cười trộm.

Bên này Đường Dĩ Phi đã xấu hổ vô cùng, hóa ra bà đều biết, bà biết ngày hôm nay Học Trường trở về, cố ý!

Long Thiếu Tôn nín cười, khóe môi gợi lên như ngôi sao nơi chân trời xẹt qua: "Thật không học muội?"

"Không phải như thế... Hai người, hai người..." Sắc mặt Đường Dĩ Phi đỏ lên, cũng không biết phản bác như thế nào, dứt khoát giậm chân một cái xoay người chạy lên lầu.

Hừ, không thể trâu được, trốn tránh!

Dưới lầu truyền đến tiếng cười to không cách nào khống chế được của Từ quân gia, còn Học Trường cực kỳ cố gắng kiềm chế nhưng vẫn bật cười.

Đường Dĩ Phi đóng cửa phòng, buồn bực ngã vào trên giường lớn, nhìn chằm chằm đèn thủy tinh treo trên trần nhà.

Đúng là vào phòng, vách tường cách âm vô cùng tốt, không nghe được một chút động tĩnh nào, nàng lại có chút luống cuống, Học Trường chẳng lẽ lại đi?

Không nói tiếng nào đi Mỹ?

Hay là đi Anh?

Canada?

Cứ như vậy mơ mơ màng màng suy nghĩ miên man, cũng không ý thức tiến vào mộng đẹp, trong lúc ngủ lại mơ thấy một bé trai đang cầm trong tay một bó hoa hồng, nhếch môi nhìn nàng cười tỏa sáng.

Ánh mặt trời làm hình dáng của bé có chút hư huyền, như ẩn như hiện, bé xoay người, bên trái không biết bỗng nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng chói mắt —— Hôm ấy, Đường Dĩ Phi đã sớm lên lớp, từ sau khi trở về vẫn nhốt mình ở thư phòng không chịu đi ra.

Trong lúc Long Thiếu Tôn đi vào vài lần, cô len lút trốn trốn tránh tránh không chịu cho anh xem mình đang làm cái gì.

Một một mạch đến bảy rưỡi tối, Từ quân gia tự mình đi mời cô ra ngoài ăn cơm, lúc này Đường Dĩ Phi mới lưu luyến đặt vật trong tay xuống cùng đi ra ngoài.

Lúc ăn cơm vẫn cúi đầu, suy nghĩ.

"Học muội, hôm nay em bận cái gì sao?"

Long Thiếu Tôn hiểu kỳ, từ trên xe đến bây giờ, không làm sao nghe cô nói chuyện nhiều, bình thường là một cô gái nói rất nhiều, ngày hôm nay làm sao đột nhiên lại biến thành khó hiểu như vậy?

"A... Không có!" Đường Dĩ Phi hoàn hồn, ngây ngô cười.

Từ quần gia ngồi cùng ăn cơm, giữa hai lông mày đều là vẻ vui sướng, không ngừng gấp thức ăn vào bát của bọn họ, giống như đó là con trai và con dâu của bà vậy.

Đường Dĩ Phi gần như là ăn qua loa, cũng không ném ra mùi vị gì, vội vã ăn một chén cơm lại lập tức vào thư phòng.

Trong phòng ăn, còn lại hai người đưa mắt nhìn nhau.

Mười một giờ, đêm khuya yên tĩnh, trước bàn đọc sách bằng đá cẩm thạch được danh gia Italy thiết kế, một bóng dáng nhỏ nhắn duỗi người một cái, sau đó lại cúi đầu, nhìn vào trang giấy.

Cửa bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, mùi sữa thơm tươi mát thuận thế bay vào đến, lúc này Đường Dĩ Phi đang bận đến sứt đầu mẻ trán, vừa nghe được mùi hương bay đến nhất thời giật mình, con buồn ngủ biến mất hơn phân nửa.

Trên bàn bày một đồng tranh, cục tẩy rơi đầy trên đất, lại nhìn bên trong thùng rác bên chân cô đã không biết bao nhiêu giấy bị vò lại ném xuống, mặt trên, mơ hồ còn có vài nét bút phác họa.

"Trẻ như thế còn bận làm bài tập?"

Long Thiếu Tôn đến gần, mùi sữa thơm càng thêm nồng đậm ấm áp, xen lẫn hương chanh riêng biệt trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Thời Gian Tốt Đẹp Sau Đây, Sẽ Cùng Chung Sống Bên Người

Editor: Melodysoyani

Đường Dĩ Phi giương mắt, tuy là uể oải nhưng lại đặc biệt kích động, suýt nữa nhảy dựng lên từ trên ghế nhào tới trong ngực anh!

"Học Trường! Anh xem anh xem!"

Vừa nói, vừa đưa trang giấy trong tay tới bên cạnh anh, về mặt đặc ý.

"Đây là..."

Đây dĩ nhiên là bản thảo thiết kế đá quý!

Có thể tình trường nhìn thấy vẻ ngoài tinh tế của cặp nhẫn, tuy đơn giản nhưng vẫn không mất phần cao quý, rất hợp với khí chất của tình bạn, đặt hai chiếc nhẫn này ở cạnh nhau rất giống hình dáng của chiếc cánh bay bồng bềnh.

Lớp nền của chiếc nhẫn có màu tím, vây cánh trong suốt hoàn mỹ, chỉ vài nét bút phác họa của cô mà Long Thiếu Tôn lại giống như được nhìn thấy bản thiết kế sắp được thịnh hành trên toàn cầu!

"Angelwing!" Khuôn mặt Đường Dĩ Phi vui vẻ, rất hài lòng về bản thiết kế này của mình.

Cánh của thiên sứ, các đôi nam nữ yêu nhau mỗi người đeo một chiếc, khi đặt ở cạnh nhau thì nó chính là chiếc cánh đẹp nhất, Into the future, bay về phía tình yêu!

Đây là ý định ban đầu của cô về bản thiết kế, cô một chiếc, Học Trường một chiếc.

Bởi vì Học Trường nói, phồn hoa tan mất, cùng khanh chung sống đến bạc đầu.

Cho nên Học Trường, thời gian tốt đẹp sau này, sẽ cùng chung sống bên người.

"Em bận rộn cả ngày nay là vì cái này sao?" Long Thiếu Tôn không biết nên nói gì, trong lồng ngực tràn đầy xúc động.

Bản thiết kế quá mức tình xảo, cũng quá mức kinh hi!

"Vâng! Đây chỉ là bản phác thảo, chờ sau khi em sửa lại bản thảo rồi, chúng ta đến nhà máy nhờ người ta làm ra sản phẩm hoàn chỉnh..." Cô nói có chút ngượng ngùng, lỗ tai cũng bất tri bất giác nổi lên một chút đỏ ửng.

"Đây là cầu hôn sao?"

"Hả?"

Cầu hôn?

Điều này sao có thể?! Cô hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này!

"Không phải không phải! Bởi vì có rất nhiều cặp đôi ở trường đều đeo nhẫn ở tay trái, để tuyên bố với người ngoài rằng mình đã có người trong lòng, cho nên em chỉ muốn..."

Lúc này Đường Dĩ Phi mới phát hiện mình thật sự rất ngu ngốc, làm sao nói đi nói lại vẫn nói đến bản thân vậy chứ?

Long Thiếu Tôn nghe xong lời giải thích này của cô, nhất thời cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt, nhướn mày, môi mông câu ra một độ cong mê người, giống như ngôi sao xẹt qua bầu trời đêm.

Angelwing, anh sẽ ghi nhớ cả đời.

"Ôi chào? Phi Phi, cậu làm gì ở đây vậy?"

Cuối mùa thu, khí trời không còn mát mẻ giống như trước nữa, mà đã từ từ tiến vào giai đoạn rét lạnh.

Học sinh ở Ngọc Hòa đều mặc áo khoác ngoài, để chống lại giá lạnh.

Sáng sớm, Lâm Khả đã gặm bánh bao nóng hổi chạy đến bên cạnh Đường Dĩ Phi.

"Cầm bánh bao thịt của cậu rồi ăn cho hết đi, mùi nồng nặc thật đó!" Đường Dĩ Phi nhăn mũi, rất khó chịu liếc nhìn cô.

"Ít nói sang chuyện khác dùm mình! Cậu mua nhiều sợi len như vậy để làm gì? Thành thực khai báo mau!" Lâm Khả vỗ bàn một cái, Đường Dĩ Phi lập tức sợ cô, hận không thể gọi cô là bà cô.

"Không phải trời đang lạnh à, hơn nữa cũng sắp đến lễ Giáng sinh rồi, mình muốn đan ba chiếc áo ấm cho học trường!"

"Khụ...khụ khụ khụ..." Lâm Khả mắc nghẹn miếng bánh bao nóng ở cổ họng, cả khuôn mặt đều đỏ rực.

"Cậu kích động gì thế?" Đường Dĩ Phi vừa vỗ vỗ lưng của cô giúp cô thông khí, vừa thảm khinh thường hành động ngu ngốc này của cô.

"Được lắm, cậu đúng là đồ không có lương tâm! Lại có thể đưa cho học trường đến ba chiếc áo ấm! Nhưng tại sao lại không đan cho mình một chiếc khăn quàng cổ nào?!"

Lâm Khả khốn khổ liếc nhìn những sợi len kia, vốn tưởng rằng nhiều lắm thì cô chỉ đan một cái khăn quàng cổ thôi, không nghĩ tới lại là đến ba chiếc áo ấm!

Đến khi nào thì mới làm xong đây?!

"Cậu muốn thì tự mua đi." Đường Dĩ Phi tức giận phản bác lại cô.

"Cậu thật bất công, chỉ là cậu cũng thật có lòng."

Bạn đang đọc truyện *Ước Vọng Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Học Trường Anh Ấy Lại Im Hơi Lặng Tiếng Biển Mất

Edit: Thảo My

Lâm Khả lại bắt đầu gặm bánh bao trong tay một lần nữa, dư quang khóe mắt chăm chú nhìn góc khác trong phòng học.

Cậu ấy bỗng nhiên hạ giọng, sát vào bên tai cô: "Nói cho cậu biết một bí mật kinh thiên động địa! Còn nhớ rõ lần đầu tiên cậu đi chợ đêm cùng Học Trường, sau đó chuyện bị nước sôi làm bị phỏng đi bệnh viện không?"

"Làm sao vậy?"

Lông mày Đường Dĩ Phi nhảy dựng, nhất thời có một loại dự cảm điềm xấu nổi lên.

"Theo khu vực chợ đêm kia thường lẫn vào mấy người tụ tập, sự kiện bị phỏng lần kia cũng không phải ngẫu nhiên, mà là có người có ý định công kích! Mục tiêu không phải Học Trường, mà chính là cậu, Đường Dĩ Phi."

Chữ nào của Lâm Khả cũng đều là châu ngọc, leng keng mạnh mẽ, như một tiếng sấm thẳng tắp bổ vào ngực của cô.

Hóa ra lần kia lại là do người khác tính toán?

Làm hại Học Trường của cô vô tội bị thương!

Mắt Đường Dĩ Phi lạnh đi vài phần, bất quá vẫn cực lực ngăn chặn kích động của mình: "Là ai?"

Xem bộ dáng hẩn là đã biết là ai, ánh mắt Lâm Khả ý bảo cô nhìn phía đông nam, khóe miệng hơi chút nhô lên.

Quả nhiên là cô ta!

Giang Mỹ Kỳ!

"Chuyện này tạm thời đừng nói ra, dù sao đã qua lâu rồi, sau đó cô ta cũng không còn tìm mình gây phiền toái."

Sau khi bình tĩnh trong giây lát, Đường Dĩ Phi tuy là hối hận nhưng lại rất lý trí.

Chỉ ít khi đó bị người mưu hại cũng là về tình có thể tha thứ, dù sao cô vẫn chưa cùng Học Trường chính thức ở cùng một chỗ.

"Cậu không phải là? Trái hồng mềm?" Về mặt Lâm Khả khinh bỉ.

"Cậu sai, cái này gọi là án binh bất động, bàng quan." Đường Dĩ Phi giương môi lên, đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng tinh ranh.

"Cậu nên thôi đi! Tổ đây sau khi lấy được tin tức liền chạy đến báo báo cho cậu, cậu lại còn không cảm kích, Hừ!"

"Được rồi được rồi, tớ biết cậu tốt, cuối tuần này tớ cùng cậu đi dạo phố còn không được sao?" "Cậu nói! Không cho phép đòi ý!"

"Một lời đã định!"

Đêm trước lễ Giáng sinh, Long Thiếu Tôn bỗng nhiên nhận một cuộc điện thoại, sau đó không hiểu tại sao biến mất.

Đường Dĩ Phi gọi điện thoại cho anh nhiều lần, cũng không có người trả lời.

Roi vào đường cùng, lại xin giúp đỡ của Từ quản gia.

"Di Từ, Học Trường anh ấy lại im hơi lặng tiếng biến mất..."

Gương mặt Đường Dĩ Phi đau khổ, chán chường tột cùng.

"Ôi chào tiểu thư cháu có thể đừng có đoán mò, hôm nay là sinh nhật Vũ Mặc tiểu thư, sáng sớm thiếu gia đã bay đến Pháp, thiếu gia để cho đi nói lại với cháu kia mà, kết quả đi vội vàng quên mất chuyện này, thực sự xấu hổ!"

Từ quản gia liên tục nói xin lỗi, khiến cho Đường Dĩ Phi ngược lại ngượng ngùng.

Nhưng mà tâm tình uể oải lúc trước cũng vì vậy tốt lên không ít, Đường Dĩ Phi về phòng của mình, kiểm tra lại quà tặng đã chuẩn bị, lúc này mới hài lòng xuống lầu lặng lẽ đặt vào trong phòng Học Trường.

Buổi tối ngày thứ hai, Đường Dĩ Phi đang ngủ, đèn trong phòng bỗng nhiên bị người mở lên, ánh đèn chói mắt chiếu vào cô theo bản năng giờ tay lên chắn.

Hình dáng thiếu niên trước mắt mờ hồ do ánh sáng ở đây từ từ trở nên rõ ràng.

Là Học Trường ——

"Học Trường, anh đã về rồi!"

Cô mở mắt ra, bộ dáng xinh đẹp động lòng người vừa mới tỉnh ngủ, cánh môi phồng nộn khẽ nhếch, như hướng anh mời gọi.

Mười tám tuổi, vốn là tuổi kích động, hơn nữa có uống chút rượu, Long Thiếu Tôn chỉ cảm thấy nhiệt lượng cả người tất cả đều trong nháy mắt vọt tới bụng dưới.

Anh mím môi không nói, bỗng nhiên xoay người một cái, cả người bắt đầu bắt nạt, tình chuẩn không sai lầm chiếm lấy mảnh môi đỏ tươi, nhẹ nhàng mà vùng lên.

Mùi rượu nhàn nhạt lẫn vào anh dùng phương thức đặc thù bá đạo tiến vào trong hơi thở, tim Đường Dĩ Phi đập lỡ mấy nhịp, cứ ngây ngốc như vậy nhìn anh.

Nụ hôn của anh dần trở nên nóng bỏng, làm cho người ta có chút không chống đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Liếc Mất Một Cái Đã Nhìn Ra Tâm Tư Của Cô

Editor: Melodysoyani.

Hòa lẫn với vị cồn của rượu, là tiếng va chạm ái muội của răng môi, tay anh bắt đầu không an phận dao động ở trên người của cô.

Chiếc áo ngủ bằng bông vải hoàn toàn không có tính cản trở đối với anh, gần như anh có thể dễ dàng xé rách sự trở ngại của quần áo, để chạm vào da thịt mềm nhẵn của cô, trong nháy mắt, cả người kinh sợ giống như bị điện giật!

Long Thiếu Tôn, mày đang làm cái gì vậy?!

Đường Dĩ Phi sợ đến cả người co rúm lại, nhưng cô không có đẩy anh ra, mà chỉ có chút ủy khuất cắn môi, trong đôi mắt lấp lánh chứa tràn đầy sợ hãi và hoang mang.

Long Thiếu Tôn lúng túng đứng dậy, sửa sang lại quần áo của mình xong, lúc này mới nhẹ nhàng xoa xoa đầu của cô, ánh mắt thành khẩn: "Xin lỗi, anh uống say rồi."

Đường Dĩ Phi tròn tròn mắt, nói không ra lời.

Có thể nói, bây giờ cô cũng không biết nên có phản ứng gì.

"Đồ ngốc à, Noel vui vẻ, ngủ ngon."

Anh cúi người, đau lòng khẽ hôn lên ấn đường của cô, sau đó lại đắp kín chăn cho cô, tắt đèn, rồi mới rời khỏi.

Vài ngày sau mỗi lần Long Thiếu Tôn nhìn thấy cô thì đều có chút áy náy, Đường Dĩ Phi cũng ngượng ngùng, luôn luôn cúi đầu.

Ở chung với nhau lâu như vậy, nhưng chỉ có duy nhất một lần kia, thiếu chút nữa anh đã không khác chế nổi bản thân.

Thời gian trôi qua giống như một bộ phim dài tập, bất tri bất giác một học kỳ cứ trôi qua như vậy, tiếp theo đã đến kì nghỉ đông khiến tâm tư Đường Dĩ Phi rối loạn.

Ánh mắt trời âm áp của mùa đông làm say lòng người, chỉ là lúc ánh sáng kia tan biến, trong nháy mắt lại làm người ta lạnh đến kinh hãi.

Đường Dĩ Phi đội một chiếc mũ len màu trắng ở trên đầu, chiếc áo lông dài màu da cam bao bọc vóc người nhỏ bé xinh xắn của cô, chân mang đôi giày ống thấp màu nâu, đang đứng liên tục xoa tay thổi khí để tránh rét ở trước cửa.

Sao Học Trường còn chưa tới?

"Này, bạn học Đường, đang chờ học trường Long đó à?"

Có vài bạn học nữ đi qua trên ghẹo, Đường Dĩ Phi đỏ mặt, cười đến ngọt ngào.

Dĩ nhiên cô và học trường đã ở bên nhau được bốn tháng!

Đây thật sự là không thể tin nổi!

Sự xuất hiện của chiếc Bugatti Veyron màu đen phiên bản giới hạn vẫn dẫn tới không ít sóng gió, tuy đã nhìn suốt bốn tháng, thế nhưng mọi người vẫn không thể nào quen với “vật” kích thích thị giác một cách mãnh liệt này!

Từ lúc vị thiếu niên có thân hình cao to khỏe đẹp bước xuống, chiếc áo khoác ngoài màu khói bụi đã làm nổi bật lên vóc người thon dài của anh một cách hoàn hảo, một đôi giày màu đen vừa lịch thiệp cũng không mất phần thanh nhã.

"Minh đi đây, tạm biệt các cậu." Đường Dĩ Phi tạm biệt mấy nữ sinh bên cạnh, sau đó lập tức chạy đến chỗ của Long Thiếu Tôn.

"Học Trường, chúng ta được nghỉ đông rồi."

Vừa lên xe, Đường Dĩ Phi giống như không thể kiềm chế được nữa, nước mắt cũng đã tràn ra đến hốc mắt, nhưng lại sống chết không chịu rơi xuống

"Thật không?" Tâm trạng Long Thiếu Tôn có chút rối loạn, trông mắt màu đen thản thờ nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Thì ra đã lâu như vậy.

"Sao anh lại có loại phản ứng này chứ?"

Đường Dĩ Phi kỳ quái, sao ánh mắt của anh lại dờ dẩn?

Ánh mặt trời chiếu vào ánh mắt của cô, nụ cười xinh đẹp của cô gái như kim châm vào mắt của anh, châm vào trái tim kiên định của anh.

"Ha ha..." Anh bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, một tiếng cười này càng làm cho Đường Dĩ Phi thấy khó hiểu hơn: "Có phải em không nhớ rồi khỏi anh, cho nên mới không muốn về nhà đúng không?"

"Anh..."

Làm sao anh có thể thông minh như vậy?!

Liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư của cô?!

Đường Dĩ Phi trừng to đôi mắt, có chút ảo não cắn môi.

Có một người bạn trai quá thông minh thật sự không tốt chút nào!

"Đều viết trên mặt em cả rồi, đồ ngốc!"

Có sao?

Nhìn vẻ mặt cứng chiu của anh, Đường Dĩ Phi càng thẹn đến muốn chui xuống đất, cúi đầu, không hề để ý đến anh nữa.

Buổi tối, Từ quân gia làm rất nhiều đồ ăn giống như thường ngày, nhưng Đường Dĩ Phi lại không có khẩu vị gì, lúc ăn cũng không có chút hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Vũ Mặc Phạm Lỗi Gì ?

Edit: Thảo My

"Tiểu thư có tâm sự?"

Từ quân gia nghi ngờ liếc mắt nhìn Đường Dĩ Phi, tiếp đó lại đưa mắt rơi vào trên người Long Thiếu Tôn, thấy người sau vẻ mặt lạnh nhạt, lại càng phiền muộn.

Cãi nhau?

Không giống!

Vậy rốt cuộc làm sao?

Trên đời này ngoại trừ thiếu gia chẳng biết tại sao biến mất, cũng chưa bao giờ có chuyện gì làm Đường tiểu thư uể oải như vậy đâu!

"Ngạch, không có." Đường Dĩ Phi bị điểm tên nói họ, giật mình, lắc đầu.

Bộ dáng chân mày nhíu chặt kia, rõ ràng có tâm sự nặng nề.

Từ quán gia nheo mắt lại, nhắc chân đá đá Long Thiếu Tôn: "Thiếu gia?"

"Ngày mai cô ấy phải trở về rồi." Long Thiếu Tôn khêu khoeo mắt, mi cốt (khung lông mày) an nhiên.

"À? Vì sao? Nơi đây không tốt sao? Làm sao đột nhiên phải đi về?"

Từ quán gia một đầu mờ mịt, trái lại Đường Dĩ Phi mặt đầy hắc tuyến.

"Dì Từ, trường học của chúng con cho nghỉ đông."

"..."

Hóa ra là như vậy.

Không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, thiếu gia cũng nên trở về ăn Tết rồi.

Trong lòng Từ quán gia không biết là tư vị gì, phức tạp liếc nhìn cô một cái, cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

Lúc buổi tối Đường Dĩ Phi ở trong phòng không yên lòng dọn dẹp đồ đạc, kỳ thực cũng không có bao nhiêu đồ, cô cũng không biết thế nào, trong lòng thật sự rất không an tâm.

Luôn cảm thấy đi lần này, sẽ không còn cơ hội trở lại.

Qua một lúc lâu sau Long Thiếu Tôn cũng đi vào, thấy cô ngồi xồm bên giường, ánh mắt dờ dẩn nhìn rương hành lý.

"Anh sẽ đi xem em."

Đường Dĩ Phi bỗng nhiên ngẩng đầu: "À?"

Học Trường có ý tứ muốn đi Đường gia sao?

Đường gia kỳ thực cũng không xa khu nhà ở Ngự Cảnh, chẳng qua...

"Hàng năm lễ mừng năm mới tất cả mọi người họ Long chúng anh đều đến chỗ ông nội, anh sẽ cố gắng về sớm một chút cùng em, có được hay không?"

Anh dắt tay cô, vuốt ve móng tay được cắt gọn chỉnh tề mượt mà của cô.

"Đi chỗ ông nội?" Đường Dĩ Phi nhíu mày, lẽ nào ông nội Học Trường không sống chung một chỗ với bọn họ sao?

"Ừ, ở nước Mỹ, hàng năm nghỉ đông đều phải qua ở lại một thời gian ngắn." Vừa nói, ánh mắt của anh tối sầm một tắc, giống như nghĩ đến chuyện cũ gì không tốt, con người đột nhiên co rút lại.

"Vậy, " Đường Dĩ Phi bỗng nhiên dừng lại, làm như cam đảm tăng lên mới dám ở phía dưới nói: "Em gái anh đâu? Cô ấy cũng được phép về nhà ăn Tết sao?"

Lần trước nghe Học Trường nói em gái của anh bởi vì phạm sai lầm, bị người nhà đưa ra nước ngoài, vẫn rất tò mò, rốt cuộc là lỗi dạng gì, lại đưa cô gái nhỏ như vậy lang bạc kỳ hồ sống đầu đường xó chợ ở bên ngoài?

Sắc mặt Long Thiếu Tôn hơi cứng, tiếp theo lắc đầu.

Không biết, Vũ Mặc có thể trở về?

Em ấy cũng bởi vì ngộ nghịch ông nội, cho nên mới phải biến thành như vậy, có nhà không thể trở về.

Đường Dĩ Phi nhìn bộ dáng nhíu mày của anh, trong lòng lại càng ảo não: "Học Trường, em Vũ Mặc rốt cuộc phạm lỗi gì?"

Long Thiếu Tôn chăm chú nhìn, trong nháy mắt lãnh ý xa lạ trong mắt khiến người ta sợ hãi.

Đường Dĩ Phi không khỏi cảm thấy một trận áp bách, khẩn trương nhìn anh.

"Không biết."

Một lúc lâu, anh lạnh lùng phun ra mấy chữ như thế.

Không biết?

Đường Dĩ Phi cắn môi, lông mày nhíu lại thật sâu, bất quá lúc này cô cũng không dám hỏi cái gì nhiều nữa.

Dường như mỗi một lần nhắc tới em gái của anh, hơi thở cả người Học Trường đều thay đổi.

"Ngày mai khi nào thì đi? Anh đưa em đi!"

"A, không cần, em trực tiếp từ trường học trở về, trong nhà phải người đến đón."

"Cũng tốt, mỗi cái bản thân chú ý một chút, chiều cố thật tốt bản thân."

Long Thiếu Tôn câu môi lên, ôn nhu vuốt ve sợi tóc của cô.

"Ừ, anh cũng vậy." Cô cúi đầu, nhìn mũi chân của mình.

Hạnh phúc tới thực sự rất bất ngờ, vội vàng không kịp chuẩn bị, cứ như vậy chui vào đầu đó trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Trở Về Tiếp Quản Tập Đoàn Vân Thiên

Editor: Melodysoyani

——Chờ đợi, là nguồn gốc của mọi đau buồn, tâm không động, thì sẽ không đau.

Ngón tay trắng nõn thon dài từ từ vuốt ve trang giấy đã ố vàng, những câu từ đau thương chan chứa đầy tình cảm kia chân thật đến nỗi khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Đường Dĩ Phi lắc đầu, trong lòng rầu rĩ, khép sách lại, liếc mắt nhìn điện thoại di động bên bàn đọc sách.

Tại sao học trường không gửi tin nhắn lại cho cô?

Hiện tại đã là một giờ sáng, tiếng chuông năm mới cũng đã sớm vang lên rồi..

Khí trời càng lúc càng lạnh, giống như cho dù có mặc bao nhiêu quần áo cũng cảm thấy lạnh.

Đường Dĩ Phi xoa xoa ngón tay, cúi đầu hà hơi một cái, nháy mắt màn hình di động màu đen đã bị phủ một lớp sương mù.

Ting ting ting——

Điện thoại di động bỗng nhiên rung lên, trong lòng Đường Dĩ Phi vui vẻ, vội vã nhận nghe điện thoại.

"Hi~ Phi Phi~ Năm mới vui vẻ!"

Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói nghịch ngợm trước sau như một của Lâm Khả, viền mắt của Đường Dĩ Phi có chút chua xót: "Năm mới vui vẻ!"

Rất nhanh, Lâm Khả đã cúp điện thoại, Đường Dĩ Phi thất vọng thở dài một hơi, nhận mệnh nhấn vào dãy số của Long Thiếu Tôn.

"Đing —— đông —— đing "

Điện thoại vang đã lâu, cuối cùng vẫn không có người nào bắt máy.

Đường Dĩ Phi giật giật môi, mày càng nhíu chặt hơn.

Học Trường, anh có biết hay không, ngày mai là Valentine rồi đó, anh có thể trở về đón với em được không?

Lúc này, tại bang California của nước Mỹ, bên trong một lâu đài cổ điển Âu - Châu, vị thiếu niên tuấn nữ im lặng không nói một lời đứng nhìn ông lão

đang ngồi trên chiếc ghế lớn trong thư phòng.

"Cháu trai à, ông hi vọng sẽ không có lần sau nữa!"

Giọng nói của ông lão vô cùng hùng hồ mạnh mẽ, tràn ngập uy nghiêm của một vị quân nhân.

Thiếu niên hất cằm, kiêu căng khó thuần (bướng bỉnh lý lợm).

"Qua năm mới hãy đi du học ở Canada với Tâm Vũ, đừng tùy hứng giống như Vũ Mặc, như vậy sẽ làm ông lo lắng!" Ông lão chậm rãi đứng lên, năm tháng vô tình không ảnh hưởng gì tới ông cả, khuôn mặt trải qua tôi luyện trong gian khổ lại càng tuấn lãng cương nghị hơn, dù là chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng có thể thấy được thân thể của ông rất cường tráng!

Long Chiến Tây, ông nội của Long Thiếu Tôn, thủ trưởng tiền nhiệm của quân khu đứng đầu nước Mỹ, người trực tiếp nắm giữ cổ phần của tập đoàn Văn Thiên!

"Ông nội à. "Môi của thiếu niên hơi nhếch lên, giọng vẫn cung kính như trước, chỉ là bỗng nhiên lại chuyển sang lạnh lẽo: "Con sẽ không đến Canada với cô ấy đâu, con muốn tới Italy."

Italy?

Ai cho con tự ý làm chủ đi Italy?!

Long Chiến Tây neho mắt lại, một con tức giận bỗng nhiên dâng lên trong ngực!

"Ông không cho phép! Con phải tới Canada! Sau đó qua vài năm nữa, thì phải kết hôn với Tâm Vũ!"

Long Thiếu Tôn không những không giận mà còn cười, gương mặt hiện lên chút yêu khí tàn sát bừa bãi, đáy mắt màu đen dấy lên cuồng phong bão táp.

"Chết cũng không khả năng." Anh thần nhiên một câu nói, nhưng lại giống như một kích lộp đi lộp lại trong đầu của ông lão!

"Mày! Khốn kiếp! Quả thật là thằng khốn!" Nét mặt già nua của Long Chiến Tây đỏ bừng, tức giận đến hung hăng giậm chân, giọng nói hùng hồ kia xuyên thấu qua cánh cửa truyền đến tai của những người giúp việc.

"Tại sao ông chủ lại tức giận như vậy?"

"Cậu chủ nhỏ có sao không?"

...

"Ông mặc kệ con nghĩ như thế nào, nhưng chỉ cần con tốt nghiệp, lập tức đến Canada du học cho ông! Được bốn năm thì trở về tiếp quản tập đoàn Văn Thiên!"

Long Chiến Tây hít sâu một hơi, khó thấy được mắt kiên nhẫn nháu mày.

"Đúng vậy, ông nội chưa bao giờ đề ý tới ý muốn của chúng con cả, chúng con chỉ có thể nằm im để ông sắp xếp con đường đi sau này mà thôi."

Long Thiếu Tôn nhìn thẳng vào ánh mắt của ông, nụ cười ở khóe miệng càng lúc càng trào phúng.

"Mày!"

Ông lão giận dữ, chọt vỗ bàn một cái, nước trong ly trà cũng bị hất ra, làm ướt hết một đồng văn kiện.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Vũ Mặc cũng như thế, mà hôm nay con cũng giống như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Không Thể Nào Cưới Cô Làm Vợ

Editor: Melodysoyani.

Giọng điệu của anh vẫn thần nhiên như trước, có thể nhìn ra một chút thờ ơ dưới đáy mắt, giống như mình chỉ là người kể lại buổi nói chuyện này vậy, thái độ cao ngạo tựa như không liên quan gì tới mình.

Sắc mặt ông lão cứng đờ, âm thầm nắm chặt bàn tay bên hông, gân xanh trên mu bàn tay cũng mờ hồ nổi lên.

Ông nội tức giận, Long Thiếu Tôn đương nhiên biết, chỉ là vừa nghĩ tới cô gái ở thành phố Vân Dương kia, cô gái còn đang đợi mình về để cùng ăn mừng năm mới, thì cho dù thế nào anh cũng phải tranh thủ lấy lại tự do!

Long Chiến Tây thở một hơi thật dài, không thể làm gì khác hơn là nhìn Long Thiếu Tôn, nói: "Tại sao muốn đi Italy? Canada không được à?"

"Ông nội, con biết ông muốn báo đáp ân cứu mạng năm ấy, nhưng mà con không có chút tình cảm nào với Thẩm Tâm Vũ, con chỉ xem cô ấy như em gái thôi, không thể nào ra nước ngoài với cô ấy, càng là không thể cưới cô làm vợ! Còn về tập đoàn Vân Thiên, con cũng không có chút hứng thú! Người muốn ai tiếp quản cũng được, con không có chút ý kiến gì cả!"

"Con thật sự..." Long Chiến Tây bị anh từ chối tức đến lỗ tai cũng đỏ ửng, thiếu chút nữa huyết áp cũng tăng vọt.

"Không nên để ân oán đời trước liên lụy tới thế hệ con cháu, không phải sao à?" Hai tay Long Thiếu Tôn chống trên mặt bàn, gương mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại kia phất chốc tăn ra khí thế vương giả không người nào có thể sánh kịp!

Lạnh rét đến tận xương tủy!

Long Chiến Tây hoàn toàn bị khí thế cường đại của anh làm khiếp sợ đến không nói ra lời, chỉ có thể mắt mờ to nhìn anh cao ngạo rồi đi trước mặt mình.

Ngoài cửa, người giúp việc lo lắng xông tới.

"Tôn thiếu gia, cậu không có sao chứ?"

Long Thiếu Tôn thần nhiên nhếch môi, vung tay lên, động tác tiêu sái không gì sánh được: "Không sao cả."

Ra cửa, nhân viên tùy tùng đã sớm chuẩn bị tốt đứng đợi ở đằng sau chiếc xe.

"Thiếu gia, đây là sáng nay nhà xưởng mới đưa tới, cậu xem xem cần sửa chỗ nào nữa không?"

Nhận lấy chiếc hộp màu xanh ngọc từ trong tay của nhân viên tùy tùng, Long Thiếu Tôn mở ra cẩn thận kiểm tra một phen, lúc này mới hài lòng nhếch môi: "Làm tốt lắm."

Cô bé góc kia nhìn thấy thì nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt đi?

Chỉ nghĩ như vậy thôi, khóe môi của Long Thiếu Tôn đã cong lên nụ cười rạng rỡ.

Cho nên mới nói, thiếu gia cũng không phải lãnh khốc như vẻ bề ngoài.

Hai người nhân viên tùy tùng liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục ăn ý nhìn nhau gật đầu cười.

"Các người cười cái gì?" Long Thiếu Tôn nhún mày, từ nhỏ hai người đã đi theo anh, đã sớm không phải là cận vệ nữa rồi, bọn họ giống như anh em ruột với Long Thiếu Tôn vậy, hơi thở cũng hòa hợp.

"Không có gì không có gì!" Hai người đều nhất trí đắc ý rung đùi, suýt nữa một người trong đó đã phì cười ra tiếng, gắt gao hít một hơi.

"Thiếu gia, vé máy bay đã được đặt rồi, bây giờ có thể xuất phát!"

Long Thiếu Tôn liếc bọn họ một cái, trực tiếp lên xe.

Nhà họ Đường, người một nhà đang vây quanh bàn lớn để ăn bữa cơm đoàn viên.

"Dĩ Phi, cậu bé lần trước đến Minh Hồ Hiên với con là ai vậy?"

Đường Dĩ Phi đang vui đầu ăn cơm chợt bị sắc vì câu hỏi này, thiếu chút nữa đã phun ngụm cơm tẻ trong miệng ra ngoài.

"Khụ khụ... Là một vị Học trưởng của con ạ."

Chỉ có thể áp ứng cúi đầu, mơ hồ suy đoán.

Cha Đường Dĩ Phi hơi nghiêng đầu, dĩ nhiên là không tin lời thoái thác của cô: "Nhìn qua thì hai con có vẻ rất thân thiết."

Thân thiết?!

Tâm trạng Đường Dĩ Phi có chút hồi hộp, khuôn mặt cũng lập tức đỏ ửng!

Trời ạ, ba ba đã thấy hết!

"Ba, đó là chuyện ở trường của em gái, ba hỏi nhiều như vậy làm gì?" Đường Tuấn Hựu vừa gấp thức ăn, vừa tùy ý mở miệng giải vây cho cô.

"Học kỳ sau đã là năm hai rồi, một năm nữa thì phải thi đại học, lúc này không nên để một số việc làm đầu óc bị u mê!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Học Muội, Năm Mới Vui Vẻ

Cha Đường chính nghĩa nói, chỉ là đẩy mắt lại nghiêm chỉnh hứng khởi tính toán khác một phen.

"Con biết."

Đường Dĩ Phi cúi đầu, giống như bị người nói trúng tâm sự, vẫn không dám giương mắt nhìn người khác, một bữa cơm vội vã ăn xong, gần như là chạy trốn chết.

Về phòng của mình, Đường Dĩ Phi đang chán đến chết vì sự châm chọc bát quái của cha Đường, điện thoại di động trên bàn lại bắt ngờ vang lên!

Là Học Trường!

"A lô?" Đường Dĩ Phi nghe điện thoại, quả thực có chút không dám tin.

"Là anh."

Giọng nam du dương như đàn vi-ô-lông-xen giống như gõ vào nội tâm của cô, tâm tình buồn bực cả ngày vì vậy trở thành hư không!

"Học Trường..."

Học Trường, chừng nào thì anh trở về?

"Mở cửa sổ ra."

"À?"

"Mở cửa sổ ra, đưa ngốc." Anh lại lặp lại một lần, Đường Dĩ Phi một đầu mờ mịt, chân trần giẫm trên thảm trải sàn, nửa tin nửa ngờ đi tới bên cửa sổ.

Mành cuốn màu trắng chậm rãi kéo lên, trên sân cỏ ngoài cửa sổ đậu chiếc Bugatti Veyron kia đột nhiên ôm vào rền rĩ!

Thiếu niên một thân áo khoác ngoài lông cáo màu đen, nổi bật lên thân hình càng lúc càng cao ngất, hai chân thon dài lười biếng bắt chéo nhau dựa cửa xe.

Một tay anh đang cầm một bó hoa hồng đỏ chói, một tay khác vẫn như trước cầm điện thoại di động dựa vào ở bên tai, cách khoảng cách xa như vậy, Đường Dĩ Phi tựa hồ cũng ngửi được hương hoa hồng!

"Học muội, năm mới vui vẻ!"

Vào giờ khắc này cảm động ầm ầm tới, trong lòng giống như bỗng nhiên bị người đổ một đoàn bông, Đường Dĩ Phi nhìn ngoài cửa sổ, đáy mắt từ từ dâng lên một tia sương mù.

"Xin lỗi, anh trở về muộn, Valentine ngày mai, chúng ta cùng nhau trải qua, được không?" Anh đứng ở phía dưới, đèn đường kéo bóng dáng thon dài của anh, chỉ thấy anh chậm rãi ngồi xổm người xuống, thoi phồng hoa hồng đỏ nhẹ nhẹ đặt ở trên mặt đất.

Giờ phút này Đường Dĩ Phi hận không thể trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống!

Chỉ là cô gái rụt rè ngại ngùng, cô chỉ có thể kiềm chế rung động trong lòng, nặng nề mà hướng về phía ngoài cửa sổ gật đầu: "Được!"

Hai người lại ở trong điện thoại trò chuyện rất lâu, cách một cánh cửa sổ, anh dựa cửa xe, cô dựa cửa sổ, nhìn nhau thật sâu, mãi cho đến rất khuya, phía ngoài gió lạnh tập kích đi vào, lúc này Đường Dĩ Phi mới bình tĩnh.

"Học Trường, anh nhanh trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp."

Anh mới vừa ngồi máy bay một ngày, chênh lệch thời gian còn không đảo lại trước hết tới chúc mình năm mới vui vẻ, trong lòng Đường Dĩ Phi vô cùng

cảm động.

"Được, ngày mai anh tới đón em, ngủ ngon." Anh hướng về phía trong điện thoại nhẹ nhàng hôn một cái, ngón tay thon dài đụng vào cánh môi của mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Dĩ Phi đỏ lên: "Ngủ ngon."

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Đường Dĩ Phi liền kiểm có len lén từ trong nhà chuồn ra ngoài, bản thân ngồi xe buýt đi tới khu nhà ở Ngự Cảnh.

Thời điểm Từ quân gia mở cửa bị dọa giật mình.

"Tiểu thư, làm sao đến đây sớm như vậy?"

Tiếp nhận áo khoác ngoài trong tay cô, Từ quân gia khách sáo theo sát cô bắt đầu chào hỏi.

"Ngủ không được liền tới trước, ha ha, di Từ, năm mới vui vẻ, đây là tặng cho di!"

Đường Dĩ Phi ảo thuật tựa như từ trong túi móc ra một hộp quà nhỏ, đưa tới trong tay bà.

"Ai nha nha, di đều có lễ vật à? Thực sự thật cảm ơn cháu rồi!" Từ quân gia cười không khép miệng, vội vã tiếp nhận lễ vật: "Đúng rồi, thiếu gia vẫn chưa rời giường đâu!"

Đường Dĩ Phi ngẫm hiểu, xoay người vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn.

Chín giờ rưỡi, Long Thiếu Tôn cuối cùng có ý định tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở cửa phòng, hít một hơi hướng đến phương hướng phòng bếp gọi: "Di Từ, không cần làm bữa sáng, cháu đi ra ngoài ăn."

"Ôi chào, thiếu gia, bữa sáng đã làm tốt."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đường Như Cô Là Toàn Thế Giới Của Anh

Edit: Thảo My

Từ quân gia lập tức chạy đến, nhìn bộ dạng còn buồn ngủ của anh không nhịn được cười.

Rõ ràng rất buồn ngủ, nhưng phải miễn cưỡng bản thân rời giường, vì muốn trải qua Valentine cùng Đường tiểu thư, còn dám nói mình không có cảm tình?

"Vậy đi ăn đi, cháu muốn đi đón Phi Phi."

Long Thiếu Tôn nói xong đã ngã đùng vào toilet, mà Đường Dĩ Phi đang quét dọn bên trong dĩ nhiên là bị bắt quả tang!

Nhìn người bị tap dè màu hồng vây quanh, ngồi chồm hồm dưới đất lau chùi nền, trong phút chốc cơn buồn ngủ của Long Thiếu Tôn bỗng nhiên biến mất!

Không thể tin xoa xoa hai mắt của mình, lại tập trung nhìn vào, cô lại đang ở chỗ này!

Như vậy, không phải là ảo giác của mình.

"Học Trường, anh tỉnh rồi? Bữa sáng đã làm xong, anh nhanh đánh răng rửa mặt, thật là một đại sâu lười!"

Đường Dĩ Phi lại cúi đầu, nói nhỏ vài câu.

"Em... em tại sao tới đây?"

Long Thiếu Tôn khôi phục lại, chăm chú nhìn mái tóc đen tuyền ra như thác của cô.

Màu tóc thật là đẹp, bình thường cô dùng dây cột lên, không làm sao thấy được, hiện tại tản xuống lại có một loại hình dáng ôn nhu quyến rũ.

"Phải đợi anh qua đón em, đoán chừng phải đến xế chiều!" Đường Dĩ Phi hướng anh le lưỡi, làm mặt quỷ.

"Ha hả... Em thật là hiểu anh."

"Đó là đương nhiên!"

"Được rồi, anh nhanh rửa mặt ăn điểm tâm đi!" Đường Dĩ Phi tháo bao tay xuống bá đạo đưa cốc bên bàn cho anh.

"Học muội, sau này việc này Từ quản gia sẽ làm, em không cần như vậy." Long Thiếu Tôn thấy cô lại ngồi chồm hồm dưới đất lau chùi, tim lại có chút không nhịn được đau đớn.

Bạn gái của anh, tại sao có thể làm việc nặng như vậy?

"Ngược lại em rảnh rồi không có việc làm, giúp dì Từ một tay cũng không có gì nha!"

"Được rồi..." Không nỡ hung dữ với cô, chỉ có thể thỏa hiệp.

Chỉ sau chốc lát, Long Thiếu Tôn rửa mặt xong bị buộc ăn điểm tâm sau đó lôi kéo Đường Dĩ Phi ra ngoài.

Xe thể thao màu đen bay nhanh ở trên đường lớn, bên trong xe tâm tình thiếu niên sung sướng, một tay cầm tay lái, tay kia thảnh thơi kiểm tra túi áo áo khoác ngoài, giống như ở trong đó có bảo bối gì.

Mà anh lại không biết phía sau có mấy chiếc xe theo đuôi.

"Học Trường, ngày hôm nay chúng ta đi nơi nào?"

Đường Dĩ Phi ngồi ở ghế lái phụ, đầy chờ mong.

"Em muốn đi nơi nào thì đi nơi đó." Anh cưng chiều nói, dường như cô là toàn thế giới của anh, mặc kệ cô nói cái gì, anh cũng sẽ không từ chối.

Mà quả thực đúng là như thế, Đường Dĩ Phi nói cái gì, anh cũng ngầm đồng ý.

"Em cũng không biết nên đi nơi nào." Đường Dĩ Phi cúi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đây là lần đầu tiên cô trải qua Valentine, căn bản cũng không biết nên làm những gì.

Còn đối với Long Thiếu Tôn mà nói, đây cũng là Valentine thật sự có ý nghĩa với anh.

Xe dọc theo đường đi Cao Giá, bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên âm trầm xuống, phảng phất ẩn chứa một hồi bão táp, không ai đoán trước nguy cơ đang từng bước tới gần ——

Chân núi Victoria, một chiếc xe thể thao xa hoa theo quốc lộ quanh núi một đường đi về phía bắc, hù dọa chim chóc sống trong rừng.

"Đây là đi nơi nào?" Đường Dĩ Phi nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, có thể xác định bọn họ đã đến vùng ngoại ô.

Lúc này, trời vẫn xám mờ, nhưng mà không khí vùng núi cũng không vẫn đục so với thành thị, Đường Dĩ Phi nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu lên, có thể ngửi được mùi đất.

"Chờ khi đến em sẽ biết."

Âm thanh từ tính của Long Thiếu Tôn vang lên, mắt nhìn phía trước lái xe cẩn thận.

Kỳ thực, ngày hôm nay đột nhiên trở trời, cái loại áp suất thấp này làm anh không thở nổi, nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, anh vẫn chịu đựng thân thể không khỏe đi cùng cô.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Căn Cú Bí Mật Của Học Trường

Nhìn thấy dáng vẻ giữ kín như bưng của anh, Đường Dĩ Phi buồn bực mím môi, chỉ là trong lòng lại vui mừng đến nở hoa.

Trong chốc lát điện thoại của Long Thiếu Tôn đã vang lên, Đường Dĩ Phi nhìn thấy trên điện thoại hiện lên một từ “mẹ”, lập tức nói: "Đề em nghe hộ anh!"

"Được."

Long Thiếu Tôn cười đưa điện thoại di động cho cô, Đường Dĩ Phi nhấn vào phím kết nối nhưng lại không cẩn thận bật luôn loa ngoài, thoáng chốc tiếng nói sột ruột của quản gia họ Từ truyền tới từ một đầu khác của điện thoại.

"Thiếu gia, ngày hôm nay khí trời không tốt lắm, cậu về sớm một chút, chú ý thân thể! Dù sao cũng không nên..."

Lời còn chưa nói hết đã bị Long Thiếu Tôn nhanh chóng cắt đứt, cũng không chút do dự tắt máy.

"Chuyện này..." Đường Dĩ Phi ngốc lảng nhìn tay trống trơn của mình, trong đầu nhớ lại giọng nói sột ruột vừa rồi của quản gia họ Từ, còn có câu nói "dù sao cũng không nên" của bà, không nên gì chứ?

"Bảo chúng ta về sớm một chút." Ánh mắt Long Thiếu Tôn thần nhiên: "Chẳng qua hôm nay là Valentine, sao chúng ta có thể về sớm được chứ?"

Anh cố ý nâng lên một nụ cười gian, đáng vẻ kia thật giống như hết thầy đều ở trong lòng bàn tay anh, Đường Dĩ Phi chỉ có một con đường là phải chịu khổ trong lòng anh.

"Học Trường..." Đường Dĩ Phi ngượng ngùng cúi đầu, tự nhiên cũng ném tất cả lời nói của quản gia họ Từ lên chín tầng mây.

Tốc độ của xe thể thao rất nhanh, lộ trình vốn cần hơn một giờ mới tới được, giờ chỉ mới bốn mươi phút đã tới được đích.

Long Thiếu Tôn dừng xe ở trên đất bằng, khẽ nhướn mày, ý bảo cô xuống xe.

"Oa! Căn nhà này thật đẹp!"

Đường Dĩ Phi vừa mới xuống xe, một căn nhà phong cách kiểu Nhật đã đập vào mắt!

Mây mù lượn lờ dưới đỉnh núi, cả tòa nhà kiểu Nhật thật giống như một vườn địa đản, làm cho người ta có một loại cảm giác bồng bềnh huyền ảo!

"Đây là đâu vậy?" Trước đây chưa từng nghe nói qua.

Đường Dĩ Phi vừa tò mò nhìn căn nhà lớn trước mắt, vừa lôi kéo tay của Long Thiếu Tôn. Ánh mắt Long Thiếu Tôn dịu dàng, vuốt mái tóc dài của cô, sau đó rút tay ra, lấy một ít đồ đặt trong chiếc va li ở phía sau xe thể thao ra: "Đi thôi, đây là căn cứ bí mật của anh."

Mỗi lần lúc tâm tình không tốt, anh đều một mình lên đỉnh núi này, để cho mình tĩnh táo một chút.

Long Thiếu Tôn giương mắt nhìn trời không, dường như cảm giác đè nén trong lồng ngực đã tiêu tán không ít, chỉ là vì sao thỉnh thoảng mí mắt vẫn nhảy vài cái?

Căn cứ bí mật?

Đường Dĩ Phi nghi ngờ đuổi theo bước chân của anh.

Ở chỗ thay dép lê ngay cửa vào, Long Thiếu Tôn thuận tay bật đèn và điều hòa trong phòng lên.

Phòng ở rất lớn, dường như đồ dùng trong nhà đã được bài trí lâu rồi, chỉ là bên trong cũng không dính một hạt bụi, giống như là có người thường thường qua đây dọn dẹp.

Tất cả vật liệu gần như là bằng gỗ, sàn nhà, đồ trang trí trần nhà, cửa sổ, bàn ăn...

Đây không giống kiến trúc, mà giống một tác phẩm nghệ thuật hơn!

Đường Dĩ Phi nhìn những đồ vật mới mẻ trong phòng, nhìn xem chỗ này rất mới lạ, nhìn xem chỗ kia cũng rất có ý tứ.

"Học muội, qua đây."

Sau khi Long Thiếu Tôn cất va li xong, lập tức vẫy tay với cô, người sau bật người ngoan ngoãn chạy tới, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Học Trường, nơi đây chỉ có hai người chúng ta sao?"

Ngay cả người giúp việc cũng không nhìn thấy, chuyện này thật đúng là hiếm thấy!

"Đã nói là căn cứ bí mật rồi, sao còn có người khác được?" Long Thiếu Tôn khom người xuống, nhẹ nhàng thổi chóp mũi hồng hồng của cô.

"Sao lại có nơi như thế này?" Vừa rồi Đường Dĩ Phi vẫn đang nghĩ, đang êm đẹp, sao lại có một căn nhà trên đỉnh núi vậy chứ?

"Ha ha..." Long Thiếu Tôn cười thần nhiên một tiếng, lôi kéo tay cô chạy vào bên trong: "Đi theo anh."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Bọt Nước Văng Lên Rơi Vào Chân Cô

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Đến nơi rồi sẽ biết."

Vòng qua mấy dãy hành lang gấp khúc, đi qua vài trụ La Mã, cuối cùng cũng tới nơi ở hướng đông nam.

Đường Dĩ Phi nhìn núi nhân tạo phía trước từ bên trong bức ra hơi nước mà ngạc nhiên không nói nên lời.

Chỗ này...

Dĩ nhiên là suối nước nóng!

Thật không ngờ ngay đỉnh núi Victoria này lại có một suối nước nóng!

"Victoria Yamamoto là một dãy núi lửa hoạt động, chẳng qua là đã ngủ say rất nhiều năm cũng không bùng phát, trước đây khi xây căn nhà này thì phát hiện ở nơi này có một suối nước nóng, nên đã đặc biệt giữ gìn."

"Trước đây mỗi lúc co chuyện không vui anh đều một mình lên núi ở lại mấy ngày, hôm nay ở lại đây ngâm suối nước nóng một chút." Long Thiếu Tôn vừa giới thiệu, vừa dắt cô đi tới căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh: "Bên trong có quần áo, anh qua phòng bên cạnh thay xong rồi chờ em."

Đường Dĩ Phi nhìn anh kinh ngạc, đáy mắt anh ngưng tụ một vầng sáng chói lóa.

"Em như vậy là muốn anh cùng vào thay quần áo chung phải không? Há?"

Thấy cô đứng yên tại chỗ, Long Thiếu Tôn nhếch miệng cười gian xảo, bỗng nhiên đi lại, vừa định ôm cái eo thon của cô, thì đã bị cô tránh chạy ra chỗ khác.

"Thay quần áo nhanh đi!"

Đường Dĩ Phi đóng sầm cánh cửa gỗ lại, cũng không lập tức thay quần áo, mà là dựa vào cửa thở hổn hển.

Học trường chắc không phải là muốn ở chỗ này chứ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, Đường Dĩ Phi lắc lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ vừa rồi.

Thay quần áo, thay quần áo...

Mười phút sau đó...

"Niên muội, em xong chưa?" Thân thể cao to của Long Thiếu Tôn dựa vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực theo thói quen.

Trên người của anh cũng không mặc quần áo, chỉ quấn một cái khăn tắm quanh hông, chân thì mang guốc gỗ, mái tóc ướt nhẹ phủ xuống trán, đôi mắt sâu không tài nào đo được, quanh năm khóe miệng vẫn một nụ cười trầm ổn.

Nhìn qua tâm tình của anh cũng không tệ.

"Xong rồi."

Nói xong, cánh cửa phía sau đã bị đẩy ra dè dặt, mà khi ánh mắt Long Thiếu Tôn nhìn thấy Đường Dĩ Phi mặc bộ bikini màu xanh đang ngượng ngùng lấy tay che, trong cơ thể bỗng nhiên xuất hiện một cô dục vọng đang gào thét xông thẳng xuống bụng dưới.

Long Thiếu Tôn lập tức quay lưng lại, lỗ tai đỏ lên trong nháy mắt!

Đường Dĩ Phi nhìn Long Thiếu Tôn chỉ quấn một cái khăn tắm hai má cũng đỏ theo, mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào, chỉ có thể nhìn xuống mũi chân của mình.

"Vây, đi thôi." Vừa nói, Long Thiếu Tôn gần như là muốn chạy trốn khỏi chỗ này ngay lập tức.

Đường Dĩ Phi cũng luống cuống tay chân đi theo sau lưng anh, hai tay nhỏ bé không ngừng nắm nắm kéo kéo bộ đồ trên người.

Thật là, ngoại trừ những vị trí đặc biệt, các chỗ khác đều lộ ra ngoài rất rõ ràng.

E rằng Long Thiếu Tôn cũng không ngờ tới, người của anh lại dám cả gan làm loạn, dám đưa tới cho anh một bộ quần áo như vậy!

"Phù phù!"

Long Thiếu Tôn cởi khăn tắm bên hông xuống, mặc duy nhất một cái quần bơi liền nhảy xuống suối nước nóng ngay lập tức, bọt nước văng lên tung tóe rơi vào chân cô, lòng cô cả kinh run lên.

"Mau xuống đây."

"Ồ..."

Kỳ thực, cô sợ nước, mặc dù thấy rõ ràng là suối nước nóng không sâu, rất cạn, nhưng cô vẫn hơi sợ hãi, bởi vì đã từng...

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên Đường Dĩ Phi cảm thấy mắt cá chân nóng lên, cả người bất ngờ bị Long Thiếu Tôn kéo xuống nước!

"A!" Trượt chân một cái, thật vừa đúng lúc lại đụng chạm hoàn toàn.

Bàn tay chạm vào da thịt cô, ánh mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn nà, một dòng điện vèo một cái liền chui vào Tứ Chi Bách Hải, Long Thiếu Tôn nhanh chóng quay mặt đi, nỗ lực ngăn chặn tình cảm mãnh liệt đang bùng nổ trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Anh Chờ Em Một Năm

Chỗ này cực kỳ yên lặng, ngoại trừ tiếng suối ồ ồ, thỉnh thoảng có vài chú chim bay ngang hót.

Long Thiếu Tôn ngược nhìn trời xa, có chút không vui nhều mày.

Hôm nay, hình như càng thêm âm đạm.

Nước suối ấm áp bao vây lấy cơ thể mảnh khảnh của cô, những chuyện mệt mỏi mấy ngày gần đây cũng được giảm bớt, mà năm trước đối với Long Thiếu Tôn mà nói thật sự là không được thuận lợi cho lắm.

Lúc này, vành mắt Đường Dĩ Phi bỗng nhiên đỏ lên.

Năm trước, lúc cô không đợi được tin tức của anh, cô thật sự cho rằng anh không cần cô nữa...

"Học trưởng, vì sao anh lại đi lâu đến như vậy?" Cô thấp giọng oán giận, lông mi dài nhãn chặt lại.

"Anh có chút việc làm lỡ."

Long Thiếu Tôn không giải thích nhiều, chẳng qua là nghĩ đến anh có ý chuẩn bị quà, trong lòng cũng thư giãn hơn.

"Niên muội, sau khi tốt nghiệp chúng ta cùng nhau đi Ý chứ?"

Cũng không biết như thế nào, Đường Dĩ Phi bị anh ôm vào trong ngực, hơi thở anh tỏa ra hương chanh mát mẻ, mùi hương đã sớm dung nhập vào xương tủy, cho dù bây giờ có ngâm suối nước nóng bao lâu đi nữa thì cũng không mất đi được.

"Hả?" Cô ngẩng đầu, nhìn cằm của anh, trông cô giống như chú nai nhỏ động lòng người.

"Anh chờ em một năm, một năm sau chúng ta cùng đi nước ngoài học hỏi, em rất thích thiết kế mà..."

Tay anh vuốt ve cổ tay cô cùng chiếc vòng tay Tứ Diệp Thảo, lần đầu tiên ánh mắt anh nồng cháy chân thành như vậy, Đường Dĩ Phi cũng không biết, ánh mắt ấy, là anh đối với tương lai ước mơ, đối với hạnh phúc mà hứa hẹn. Long Thiếu Tôn chẳng bao giờ nghĩ tới, chính mình lại có thể rời khỏi cái cô nhi viện ấy, đời này lại còn có thể thích người khác, mà người này, lúc nào cũng đem lại cho anh nhiều niềm vui, anh luôn muốn liều mạng bỏ hết mọi thứ để bảo vệ Đường Dĩ Phi.

Cho dù là vi phạm mệnh lệnh của ông nội, mạo hiểm bị đuổi ra khỏi nhà, tài sản bị đóng băng, anh vẫn muốn đánh cược một lần.

"Nhưng mà anh..."

Đường Dĩ Phi không hiểu nhìn ánh mắt của anh, vẻ mặt chuyên chú quá mức, nhiệt độ cũng quá mức nóng rực, khiến cho cô bất giác cúi đầu, muốn né tránh ánh mắt của anh, nhưng không ngờ cảm bỗng nhiên lại mát lạnh, một bàn tay khẽ chạm vào.

Long Thiếu Tôn thoáng dùng chút sức lực, đem gương mặt xấu hổ kia nhìn thẳng vào mắt anh.

Một đôi mắt to, tràn đầy khiếp sợ cùng sợ hãi!

"Học trường anh... ưm..." Lời còn chưa nói hết đã bị anh bá đạo nuốt xuống, giữa răng và môi đều là hơi thở bá đạo của anh, trái tim Đường Dĩ Phi hoàn toàn bị anh làm cho loạn nhịp.

Thân thể vận vẹo không yên từ từ dán chặt vào người anh, cái loại xúc cảm tron nhấn này quả thực làm cho người ta đổ tới tận mạng tai!

Lưỡi của anh khéo léo nhanh nhẹn, cạy mở hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc, hấp thu hết toàn bộ vị ngọt của cô.

Dường như vào thời khắc này vạn vật đều trở nên yên lặng, chỉ có thể nghe được hơi thở lẫn nhịp tim của nhau.

Từ từ, Đường Dĩ Phi nhắm mắt lại, chia hai cánh tay ra ôm lấy cổ của anh, anh bá đạo nâng gáy của cô lên, tiến thêm một bước hôn càng sâu sắc hơn...

Nhiệt độ của suối nước nóng hơi cao, Đường Dĩ Phi vừa ngâm một chút liền có cảm giác chóng mặt, có lẽ vừa rồi hôn quá mãnh liệt, làm cho sức lực của cô tiêu hao không ít, lúc này dựa vào ngực Long Thiếu Tôn liền thiếp đi.

Khóe môi Long Thiếu Tôn hiện lên một tầng ý cười, ánh mắt ôn nhu lúc này mới dám nhìn hai bên má cô thật tỉ mỉ.

Hơi nóng trong suối làm cho sắc mặt cô trở nên hồng hào, nhìn như bộ dạng lúc uống say, cô đặt đầu tự nhiên tựa vào ngực anh, giống như chỉ cần có anh ở cùng cô, cô sẽ yên tâm thoải mái đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Em Nghĩ Anh Đi Rồi

Editor: Hồng Trúc

Có lẽ là do ngâm suối nước nóng, cảm giác khó chịu trong cơ thể lúc trước dường như tốt hơn rất nhiều, Long Thiếu Tôn chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng đem cái đầu nhỏ của cô đặt trên bờ bên cạnh suối.

Anh còn có vài việc phải chuẩn bị, cũng không thể cùng ngủ với cô được.

Tỉnh lại lần nữa thì trời cũng đã khuya, mắt mở lim dim, liếc nhìn xung quanh thì phát hiện mình thế nhưng lại ngủ ở suối nước nóng.

"Học trường?"

Không nhìn thấy Long Thiếu Tôn, Đường Dĩ Phi lo lắng, từ trong hồ vội vã đứng lên, thuận tay lấy khăn tắm bên cạnh choàng quanh người, chân trần chạy vào phòng.

"Học trường!"

Trong phòng không mở đèn, trong người đột nhiên xuất hiện sự sợ hãi, lúc này trong đầu cô lại có ý nghĩ lúc nãy khi lên núi quản gia Từ có gọi điện thoại đến, Đường Dĩ Phi lắc đầu, cầm chặt khăn tắm, bước nhanh hơn.

Mà lúc này, tại phòng bếp cuối cùng cũng làm xong Long Thiếu Tôn hài lòng đốt nến, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động, vội vàng bỏ đồ trên tay xuống chạy ra ngoài.

"Lạch cạch---" đèn trong phòng nhanh chóng được bật sáng lên, chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của Đường Dĩ Phi.

"Học trường..." Cô đột nhiên nhào tới, hai tay ôm chặt lấy hông của Long Thiếu Tôn, cô rất sợ một giây kể tiếp anh liền biến mất!

"Có chuyện gì sao?" Cảm giác được cả người cô đều đang run rẩy, Long Thiếu Tôn vỗ vỗ lưng cô khăn trương hỏi.

"Em nghĩ anh đi rồi."

"..."

"Em nghĩ anh muốn bỏ em một mình ở lại nơi này."

Cô bắt an ôm chặt anh, thấp giọng kể lại ý nghĩ trong lòng, dần dần, cổ họng nghẹn ngào, cuối cùng cũng không nói nên lời.

"Ngốc, anh vẫn đang ở chỗ này." Long Thiếu Tôn bắt đầu dĩ cười cười, giơ tay lên cung chiều vuốt tóc cô, trong phòng dường như bị một dòng nước ấm bao trùm, cảm giác không thể diễn tả thành lời.

"Đi thay quần áo, kéo lạnh." Long Thiếu Tôn an ủi đẩy cô vào phòng. Đường Dĩ Phi lúc này mới hoàn hồn lại, phát hiện lúc này hình như cô đã phản ứng quá kịch liệt, lúc này mới ngượng ngùng chui vào phòng.

Lần thứ hai từ trong phòng đi ra, Đường Dĩ Phi đã thay quần áo của mình, trong phòng khách truyền tới mùi thơm của đồ ăn, cô hơi khó tin nhìn sang, lập tức trợn tròn hai mắt.

Trên bàn cơm lúc này toàn là những món ngon của phương Tây.

Mà bên phải bàn ăn lúc này còn có những chùm nến sáng.

Đây là...

Bữa cơm cùng với những cây nến!

"Những cái này đều do anh làm sao?"

Chuyện này sao có thể?

Xưa nay học trưởng không bao giờ làm những chuyện như thế này, trước đây lúc còn ở nhà trọ đều là do quản gia Từ hoặc do cô tự mình làm, cũng không bao giờ thấy học trưởng bước vào phòng bếp nửa bước, hôm nay làm sao có thể?

Nhất định là trước đó đã đi mua.

Trong lòng Đường Dĩ Phi chắc chắn rằng Long Thiếu Tôn không biết làm những chuyện này, nhưng những lời nói tiếp theo của anh lại khiến cô kinh ngạc!

"Đương nhiên, đây là Valentine của hai người chúng ta, làm sao có thể để cho người khác đặt chân tới căn cứ bí mật của chúng ta chứ?"

Anh giơ tay ý kêu cô đi qua, Đường Dĩ Phi vẫn rất kinh ngạc nhìn anh, hai chân mê muội dường như không kiểm chế được bước tới.

Ngồi xuống đối diện anh, Long Thiếu Tôn đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, không nhanh không chậm đứng lên, ngoắc ngoắc môi: "Anh ra xe lấy ít đồ, em chờ anh một chút."

Bên ngoài, mây đen đã sớm dày đặc, vừa mở cửa một luồng khí lạnh liền tràn vào.

Bầu trời bất thành linh vang lên một tiếng sấm, làm cho trời đêm một trận trắng bệch.

Trong lòng Long Thiếu Tôn cảm thấy có gì đó chẳng lành, lúc này mí mắt lại không ngừng nháy, giống như đang báo trước sẽ có chuyện sẽ xảy ra, anh vội vã bước nhanh hơn, đi đến chỗ bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nếu Cứ Tiếp Tục Như Vậy Nữa Cô Sẽ Chết!

Editor: Hồng Trúc

"Rầm ----"

Lại là một tiếng sét, làm cho người ta sởn gai ốc.

Rất nhanh vòng ra phía sau xe, mở cốp xe ra, nhìn thấy chai rượu đỏ mà mình đã chuẩn bị tỉ mỉ, Long Thiếu Tôn cảm thấy hài lòng: "Suýt chút nữa là để quên."

Vừa muốn xoay người, trời lại xuất hiện một tia chớp chói lóa, khiến cho đỉnh núi đang tối đen như mực bỗng nhiên được chiếu sáng.

Mà ngay lúc này một bóng người đang ngồi ngay vị trí tài xế liền bị Long Thiếu Tôn nhìn thấy!

Không!

Tại sao lại là hắn?!

Chỗ này căn bản là không ai biết!

Long Thiếu Tôn không thể tin được trọn to hai mắt, mà ngay lúc này bên phía hông trái đột nhiên lại truyền đến một trận đau đớn, cảm giác đau đớn này so với trước đây càng thêm mãnh liệt, thế nên anh không còn phản ứng kịp nữa, cả người liền ngất đi, đầu tựa xuống đất.

"Tại sao học trưởng vẫn chưa quay lại?"

Đường Dĩ Phi ngồi trên ghế gỗ, đầu nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời tối đen như mực, căn bản là không nhìn thấy cái bóng nào của Long Thiếu Tôn, sấm chớp thì vang rền, Đường Dĩ Phi càng thêm lo lắng, vội vàng thay giày.

Nhanh chóng mở cửa ra, trong nháy mắt bầu trời mờ tối giống như đang nứt ra một khe hở, từ trên cao mưa trút xuống tầm tã, hung hăng rơi xuống đất, như muốn quét sạch hết mọi sự tức tối!

"Học trưởng?"

Giọng nói mang theo một chút sợ hãi của cô vang lên ở vùng núi Yamanaka trống trải, đáp lại lời cô, chỉ có những âm thanh đáng sợ của tiếng sét.

Dưới ánh đèn, bóng người của cô gái tinh tế thon dài, một vầng sáng hiện lên, cũng kinh dị rất đáng sợ!

Đường Dĩ Phi nhìn thấy hành lang ngoài cửa có đặt một cây dù, vội vã chạy tới mở ra, cô nhìn xuống dưới chân chăm chú, rồi đi chân đất tới bãi đậu xe.

Rất nhanh, Đường Dĩ Phi liền đến nơi, ánh mắt bắn khoản, cũng không thấy Long Thiếu Tôn đâu, vì vậy cô đi thêm vài bước.

Quả nhiên, lúc này trên đỉnh núi một bóng lưng đồ sộ đang đứng cách chiếc xe thể thao chừng mười mét, hắn chống cái dù xuống đất, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, không biết đang nhìn cái gì ở đó.

"Học trưởng! Đừng đứng gần như vậy! Nguy hiểm lắm!" Đường Dĩ Phi sợ đến mức cây dù đang cầm trên tay cũng rơi xuống đất, không để ý tới trời đang mưa to, cô vội vàng chạy đến.

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng chợt níu lấy bàn tay to của người đàn ông, Đường Dĩ vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức trượt chân một cái, cả người liền rơi xuống phía trước!

Đây chính là vách núi vạn trượng.

"A! Cứu mạng!" Cô níu lấy tay hắn theo bản năng, bàn tay lớn kia lập tức cầm ngược tay cô.

Thân thể đã treo ở vách đá, Đường Dĩ Phi sợ đến mức mặt trắng bệch.

Xung quanh mưa càng ngày càng lớn, cô có thể cảm nhận được tay của mình đang dần tuột ra bên ngoài.

Mà người đàn ông cũng muốn té xuống theo!

Không, nếu tiếp tục như vậy cô sẽ chết!

Đường Dĩ Phi một tay bị hắn ta cầm lấy, tay kia đột nhiên dùng sức bám vào một nhánh cây, lúc này ý chí muốn sống liền trở nên mãnh liệt!

Đột nhiên-----

"Đi chết đi!"

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông giống như một tiếng sấm lớn giáng về phía ngực của cô!

Lực nắm chỗ cổ tay bỗng nhiên buông ra, cơ thể Đường Dĩ Phi trượt xuống, hung hăng đụng vào các tảng đá!

Mưa rơi xối xả, khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông không nhìn ra một chút thương cảm, xoay người, rồi đi dứt khoát!

Sáu ngày sau, tại bệnh viện nhân dân thành phố Vân Dương, trong phòng bệnh VIP, một bệnh nhân nữ khuôn mặt tái nhợt không có một nét huyết sắc nào.

Bỗng nhiên, lông mi hơi run rẩy, sau đó hai mắt dần dần mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Trên Người Nhiều Chỗ Bị Thương

"Tĩnh lại rồi, bác sĩ."

Tiếp sau đó là một loạt tiếng bước chân âm ỉ.

Đầu giống như bị vật gì nghiền ra vậy, đau đến mức nghĩ nó không phải là của mình, mà thân thể như đang bị tảng đá đè vậy, vừa mới cử động cơ thể liền đau dữ dội.

Đường Dĩ Phi cố hết sức mở mắt ra, đập vào mắt là một mảng trắng bệch.

Chỗ này là bệnh viện, mũi ngửi được mùi của thuốc khử trùng, cái mùi nồng nặc ấy liên tục xông vào mũi cô, mà lúc này cô đang đeo đường khí ngay cả thở cũng rất khó khăn.

"Bác sĩ, con gái của tôi sao rồi?"

Con gái ông đã bắt đầu hồi phục, không cần lo lắng quá, chăm sóc một khoảng thời gian nữa sẽ tốt thôi.

Bác sĩ trả lời chuyên nghiệp, khiến cho mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đường Dĩ Phi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của ba Đường và anh hai, nhưng vừa nghĩ tới những lời nói cuối cùng lạnh như băng trước khoảnh khắc té xỉu ấy, trong lòng lạnh buốt.

Học trưởng, vì sao anh phải làm như vậy?

Tại sao muốn em thích anh rồi sau đó lại dùng cách tàn nhẫn như vậy kết thúc cuộc đời em?!

Anh có thể nói thẳng ra không phải sao?

Trong lúc hôn mê Đường Dĩ Phi còn tự an ủi mình, đó chỉ là mơ, thế nhưng khi tỉnh dậy, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của người thân, trái tim cô chợt đau đớn, bây giờ cô mới ý thức được, những chuyện này tất cả đều là sự thật!

Suýt chút nữa là cô đã bị học trưởng đẩy từ trên núi xuống, mà anh thấy chết thế nhưng lại không cứu!

Nghĩ tới đây, đau buồn trong hai mắt như co rút nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vào lúc này đột nhiên trở nên tức giận, hơi thở lạnh như băng làm người khác cảm thấy sợ hãi!

"Em gái!"

Đường Tuân Hựu ngồi một bên giường bệnh, nhủ chặt mày nhìn cô lo lắng.

Ba Đường hiền từ đi đến nắm tay cô, môi mấp máy, cuối cùng cũng không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Ba ba..." Cô gần như dùng hết sức lực toàn thân, miệng mới có thể nói được hai từ này.

Ba Đường ngẩn ra, trong nháy mắt, nước mắt bắt đầu rơi!

"Không có gì, không có gì..." Ông vừa vỗ nhẹ lưng cô, vừa run rẩy nói an ủi cô.

Ông không hiểu, vì sao con gái mình lại lên núi một mình, hơn nữa trời lại mưa suýt chút nữa đã rơi xuống vách núi.

Cũng may, cô té xỉu nhưng vẫn nắm chặt nhánh cây bên cạnh, mặc dù bây giờ cánh tay bị trật khớp, nhưng cũng còn tốt còn giữ được mạng sống.

Đường Dĩ Phi dùng dằng muốn ngồi dậy, lại phát hiện cơ thể mình căn bản là không động đậy được.

"Đừng lộn xộn, trên người con có nhiều chỗ đụng bị thương, vừa mới phẫu thuật khâu lại, đừng chạm đến vết thương..." Ánh mắt mẹ Đường lạnh nhạt, nói hai câu.

"Đứng đó em gái, em đừng cử động, muốn làm chuyện gì thì để anh hai giúp em, thím Trương, nhanh chóng đem đồ ăn ra đây!" Đấy mắt Đường Tuấn Hựu hiện lên vài sự nghi ngờ.

Thật sự trên người cô có nhiều chỗ đụng bị thương, mà nghiêm trọng nhất là chỗ rách khoảng hai mét bên hông, chắc chắn là đã bị va chạm rất nghiêm trọng thì đá mới có thể đâm vào bên trong cơ thể.

Mà em gái rõ ràng là nắm vào nhánh cây, mãi cho đến lúc được người khác phát hiện, làm sao có thể đụng vào vách đá?

Trừ phi..

"Anh hai..." Đường Dĩ Phi khó khăn kêu, ngắt dòng suy nghĩ của anh.

"Có chuyện gì sao?"

Đường Dĩ Phi liếc nhìn túi quần của anh rồi nhìn mặt anh nói: "Điện thoại di động..."

Cô phải gọi hỏi học trưởng, tại sao lại muốn như vậy!

Ánh mắt ba Đường phức tạp, buông tay cô ra, đứng lên: "Mọi người ở lại cố gắng chăm sóc Dĩ Phi, tôi phải về công ti xử lý chút chuyện."

"Ba cứ yên tâm đi."

Chờ tới lúc ba Đường đi rồi, mẹ Đường cũng tìm một lý do rồi đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Đường Tuấn Hựu cùng với hai người làm.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phản Bội

Đường Tuấn Hựu nhìn cô, rốt cuộc cũng lấy điện thoại trong túi ra đưa cho cô.

Lúc này, sức lực của cô cũng dần hồi phục, người làm đang tính dứt cháo cho cô ăn chút cháo, nhưng bị cô ngăn lại.

Bàn tay thon gầy nắm chặt lấy màn hình điện thoại, cổ chút sức bấm một loạt những con số nhớ như in trong đầu, sau đó đặt lên tai.

"Xin lỗi, đầu dây bên kia đã tắt máy."

Tắt máy, anh vậy mà lại tắt máy.

Đường Dĩ Phi không cam tâm, ánh mắt quật cường, giờ phút này cô chẳng còn sợ gì nữa, cố quyết tâm gọi một cuộc khác.

"Xin lỗi, thuê bao bạn vừa gọi không có thực."

Số ảo?

Tại sao lại như vậy?

Tại sao quản gia Từ không nghe điện thoại?

Cô lại một lần nữa tiếp tục gọi vào số Long Thiếu Tôn, nhưng cũng vẫn tắt máy như trước.

Lòng ngực cô giống như bị người khác đâm xuyên qua, nếu như lúc này cô còn có thể lừa mình dối người rằng học trưởng cũng không cố ý làm như vậy, thế nhưng bây giờ mọi chuyện đã rõ.

Anh muốn cô chết.

Trong lòng Đường Dĩ Phi run lên, tuyệt vọng tắt điện thoại, trả lại cho Đường Tuấn Hựu, anh thoải mái nói: "Cái này em cứ giữ lại trước đi, điện thoại của em bị rơi xuống vách núi, đợi đến ngày mai, anh sẽ mua cho em một cái mới!"

Đường Dĩ Phi gật đầu, trong lòng hơi cảm động.

Thật tốt, khi cô còn có gia đình bên cạnh.

Cũng may, cô vẫn còn sống.

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Phi bị đánh thức, mở mắt ra nhìn trần nhà, tâm tư cũng dần dần ổn định hơn, khuôn mặt ngây thơ từ từ lộ ra rõ ràng.

"Dĩ Phi, cậu thấy trong người như thế nào?"

Lâm Khả nhìn thấy cô nằm yên trên giường không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, liền cảm thấy đau lòng.

"Minh không sao."

Ánh mắt của cô ngẩn ra, khiến ai nhìn thấy cũng không nổi.

Thế nhưng trong đôi mắt ấy lại tràn ra vẻ quật cường dễ dàng cảm hóa người khác, Lâm Mạn giận không có chỗ phát tiết, lời nói ra càng giận không kềm được.

"Thật không ngờ chuyện này lại xảy ra như vậy! Nhất định là do học trường cố ý làm đúng không?"

Có lẽ mọi người đều tưởng một mình Đường Dĩ Phi chạy lên đỉnh núi trượt chân rơi xuống, nhưng Lâm Khả thì không nghĩ như vậy!

Buổi tối một ngày trước đó các cô còn gọi điện thoại, biết được thứ hai Valentine học trường sẽ dắt cô đi chơi, xảy ra chuyện như vậy đương nhiên là có người cố ý!

Bây giờ trong phòng bệnh cũng không có người nào khác, kể cả thím Trương cũng đi ra ngoài mua đồ, Lâm Khả liền lớn tiếng mắng: "Đường Dĩ Phi cậu ngu sao! Cậu lại để người ta đùa giỡn!"

Đường Dĩ Phi không giải thích được, mở to đôi mắt vô lực nhìn cô.

"Cậu tự xem đi! Thật không ngờ học trường lại là người như thế!!" Lâm Khả thở ra, đưa điện thoại cho cô.

Tâm tình không có chuyện gì vui, Đường Dĩ Phi cũng tự lừa mình dối người cổ vũ bản thân, cho tới khi cô nhìn vào màn hình, trái tim như bị nghiền nát!

Đây không phải là...

Ảnh chụp chỉ là hai bàn tay, một cái là của phụ nữ, một cái là của đàn ông.

Hai bàn tay thon dài nắm chặt lẫn nhau, trên ngón giữa có đeo chiếc nhẫn màu bạc, được thiết kế đơn giản chuyên nghiệp chứa đựng yêu thương ngọt ngào bên trong.

Đó lại là Anglewing!

Nó là do đích thân cô tự thiết kế!

Sao lại thế này...

Ánh mắt vội vàng nhìn xuống tìm kiếm, liền nhìn thấy một hàng chữ đủ để cô nổi điên lên.

----nắm tay nhau thật chặt, bên nhau trọn đời.

"Đây là..."

Đường Dĩ Phi ngây người hoàn toàn, cô không biết vì sao Lâm Khả lại cho cô xem cái này, nhưng mà cô có thể chắc chắn, đó là thiết kế của mình.

Không thể ngờ rằng thiết kế của cô lại trở thành khuôn mẫu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không Cho Phép Cậu Thất Bại

Editor: Hồng Trúc

Một dòng không khí đáng sợ, rung mình bất thành linh tấn công cô, cảm giác lạnh thấu xương, khiến cho cô không có chỗ nào để trốn.

"Cậu từ nay về sau phải cố gắng vượt qua!"

Lâm Mạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thật là đáng giận, nhưng vẫn đau lòng hạ giọng.

Hai mắt Đường Dĩ Phi ngưng trọng, đột nhiên có chút khiếp sợ, ngón tay để trên màn hình, không còn sức lực lướt qua trang kế tiếp.

Cuối cùng, cô vẫn lấy hết can đảm...

Có thể là do ánh sáng có vấn đề, trong hình khuôn mặt của hai người nhìn cũng không rõ, nhưng lại không có gì ảnh hưởng đến khuôn mặt lay động kia.

Đó là mặt của học trường!

Lúc này hai mắt của anh nhắm khê, ngũ quan vẫn tuần tú như trước, anh nằm trên giường, trên người mặc một chiếc áo thun màu trắng, mà trước ngực của anh lại là một cô gái xinh đẹp!

Đó là hoa khôi Thẩm Tâm Vũ...

"Học trường Long cùng học tỷ Thẩm đồng thời cập nhật trạng thái trên Weibo! Đường Dĩ Phi! Cậu vẫn không rõ! Hai người bọn họ đã đi Canada du học, nghe nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn!"

"Cạch" một tiếng, điện thoại rơi xuống đất, Lâm Mạn có thể cất cao giọng nói như sấm sét đó dội thẳng vào người cô, lúc này, cô cũng không biết tỏ vẻ mặt gì để đáp lại!

Học trường Long cùng học tỷ Thẩm đồng thời cập nhật trạng thái!

Hai người bọn họ đi Canada du học!

Nghe nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn!

Đường Dĩ Phi, mày có hiểu hay không?

Học trường chế tạo Anglewing nhưng cuối cùng lại đưa cho người con gái khác!

Học trường và cô gái kia ở cùng một chỗ, không ngại hãm hại cô.

Đường Dĩ Phi cố hết sức lắc đầu, điều này sao có thể? Lúc trước, anh lúc nào cũng yêu thương cưng chiều đối với cô, tính là gì?

"Anh ta cố ý dẫn cậu đi lên đỉnh núi, thừa dịp trên núi không có người nào liền ra tay hại cậu, nhất định là vì anh ta cùng hoa khôi đó ở cùng một chỗ! Long Thiếu Tôn, anh ta đích thực là đã đùa giỡn tình cảm của cậu!"

Lâm Mạn gần như là dùng hết toàn bộ sức lực để nói lên những lời này, cả cái phòng bệnh đều là những âm thanh phẫn uất của cô!

Sắc mặt của Đường Dĩ Phi càng lúc càng tái nhợt, đôi mắt tràn ra nỗi bi thương khiến người ta phải đau lòng.

Cô không bao giờ có thể tự lừa mình dối người nữa, cũng không thể tự bào chữa nữa.

Chỗ sâu nhất trong lòng bị tổn thương, đột nhiên bị người khác phanh ra, máu nóng điên cuồng tuôn ra.

Kỳ thực, cô đã sớm biết là như thế này, trong chớp mắt khi anh buông tay cô ra, cô cũng biết.

Chỉ là không nghĩ tới anh lại cùng với học tỷ Thẩm...

Cần gì chứ?

Gương mặt Đường Dĩ Phi ảm đạm, trận bão táp này như đánh gục hoàn toàn con người cô, hai mắt cô rũ xuống, môi mấp máy: "Đều đã qua."

"Cậu định cứ thế này tác thành cho bọn họ?"

Hiện tại cô nằm trên giường vết thương chẳng chịt, bọn họ thì lại ở Vancouver vui vẻ đính hôn, chuyện này làm sao có thể nhịn được?!

Đường Dĩ Phi hít mắt lại, khuôn mặt xưa nay luôn hoạt bát lúc này lại ưu sầu: "Người cũng đã đi rồi, còn có thể truy cứu gì nữa?"

Giọng nói của cô bi thương, giống như mọi khí chất quật cường đều bị mất hết.

"Đường Dĩ Phi!" Lâm Mạn kích động đến gần, dùng sức nắm chặt hai bả vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào hai mắt của mình: "Minh không cho phép cậu như thế gục ngã! Minh không cho phép cậu thất bại! Cậu phải sống thật tốt!"

Trên tay cô tăng thêm lực đạo, lắc Đường Dĩ Phi hỗn loạn, nhưng tâm tư vẫn tê liệt như vậy, mặc cho Lâm Mạn làm thế nào cô vẫn thờ ơ.

Cuối cùng, Lâm Mạn không còn cách nào khác, nói câu tiếp theo "Phụ nữ mà không mạnh mẽ, địa vị sẽ bất ổn." liền thở dài rời khỏi bệnh viện.

Mà khi cô đi rồi, đôi mắt nhắm chặt nãy giờ trên giường bệnh đột nhiên mở to ra, hai tay đang giấu dưới chăn cũng bất ngờ nắm chặt lại.

Đây chính là Valentine của chúng ta, căn cứ bí mật của anh.

Long Thiếu Tôn, anh quả thật đã cho tôi một niềm vui vô cùng to lớn!

Cô sẽ không như thế mà rơi xuống, nhưng cô sẽ không đem vết thương của mình bại lộ trước mặt người khác, từ nay về sau, cô chỉ tin tưởng vào chính mình!

Cũng sẽ không bao giờ có người nào có thể đi vào lòng của cô!

Đường Dĩ Phi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giữa lông mày toát ra vẻ lạnh lùng, cô bỗng nhiên cười cười, dùng sức tháo chiếc vòng trên tay xuống ném ra ngoài cửa sổ...

(Học trường bị hiểu lầm, khi hai người gặp lại sẽ có những va chạm kịch liệt nào đây? Chương tiếp sẽ rõ ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Bạn Cũ Trở Về.

Editor: Hồng Trúc

Năm năm sau, tập đoàn Vân Thiên.

Một thân thể cao gầy tinh tế từ bộ phận thiết kế tầng 23 đi ra.

Bộ đồ công sở màu đen bao lấy vóc dáng thon thả của người con gái, mái tóc xoăn đen nhánh được quấn thành một búi, mấy lọn tóc tán lạn bên tai, đáng dấp ba phần lười biếng nhưng lại vô cùng quyến rũ.

"Cạch cạch cạch." Giày cao gót giảm nhẹ nhàng trên nền đá cẩm thạch trên mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Tay cô ôm một xấp văn kiện, vẻ mặt xinh đẹp tinh xảo hiện lên một nét cười như có như không.

"Quản lý Đường, cô còn chưa ra về nữa sao?"

Một đồng nghiệp đi ngang qua cô chào hỏi, cô hơi hơi mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Bây giờ về."

"À, quản lý Đường, bên ngoài trời mưa, cô nhớ mang theo dù."

"Được, cảm ơn cô."

Cô sao lại không biết hôm nay trời mưa?

Sắc mặt cô có chút âm trầm, cũng bởi vì chuyện ngoài ý muốn của năm năm trước, khiến cho cô cứ đến ngày mưa dầm vết thương trên người liền nhói đau!

Ánh mắt Đường Dĩ Phi tối sầm trong gang tấc, làm như nghĩ đến những hồi ức không tốt, bước đi nhanh hơn.

Mùa hè đến nhanh chóng, thành phố Vân Dương đã mưa liên tục nhiều tuần liên tiếp, mặt đường bị nước mưa cọ rửa cũng trở nên rực rỡ hơn, lúc này một chiếc Lincoln đang yên tĩnh dừng sát cửa tập đoàn Vân Thiên, hình như đang đợi người đó.

"Quản lý Đường, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Trực tiếp đi thẳng tới chiếc xe kia, tài xế đã sớm bung dù chậm chậm đi tới đón cô, cung kính thay cô mở cửa xe.

Đường Dĩ Phi nói cảm ơn, khom người ngồi vào bên trong xe, đem văn kiện đặt ở ghế ngồi bên cạnh, lấy máy tính bảng để trên đùi, mới vừa vào hòm thư cá nhân, chủ Trương liền lên tiếng nói chuyện.

"Tam tiểu thư, tiểu thiếu gia Mạc còn nữa tiếng nữa là đến sân bay thành phố, chúng ta có cần ra đón không?"

Đường Dĩ Phi sững sờ, thời gian trôi qua thật là nhanh, ngay cả Mạc Duẫn Sâm đi du học cũng đã về nước.

Đợi một lát không thấy cô trả lời, chú Trương lại nói khẽ: "Tam tiểu thư?"

Đường Dĩ Phi hoàn hồn, nhìn vào gương chiếu hậu cười cười, miệng nhếch lên tinh xảo, nhìn qua tâm tình dường như không tệ.

"Đi thôi, ra sân bay."

Nửa tiếng sau đó, một đoàn người từ trong sân bay đi ra, mỗi người một tư thế hiên ngang như rồng bay phượng múa, mà dẫn đầu chính là Mạc Duẫn Sâm.

Mấy năm không gặp, anh ta ngày càng phong độ, hiên ngang, mái tóc màu đỏ lửa năm nào đã bị cắt ngắn, thay vào đó là mái tóc đen gọn gàng toát ra sự chín chắn trưởng thành đầy sức hấp dẫn.

Hai tay Mạc Duẫn Sâm để trong túi quần, cặp lông mày đậm, cặp mắt đào hoa, khóe miệng chứa một nụ cười nhạt.

Thân thể cao một mét tám mấy rất ưu thế khiến anh có thể dễ dàng nhìn thấy một bóng người xinh đẹp đứng trong đại sảnh, lần này, khóe miệng cười càng sâu hơn.

Quả nhiên, cô đến.

Ba năm không gặp, cô càng nhìn cảm thêm xinh đẹp.

Khuôn quan non nót trước đây giờ đã khác, mái tóc quăn màu đen làm cô càng thêm mê người, bộ đồ công sở trên người cô khiến cô tăng thêm phần thành thực.

Lúc này, Đường Dĩ Phi cũng vừa xoay người, cũng nhìn thấy anh, trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, liên tưởng đến quá khứ.

Lần đầu tiên thấy Mạc Duẫn Sâm cảnh vật cũng dường như là như vậy, anh một tay mở cửa phòng học, nụ cười phóng khoáng ngông nghênh.

"Tam tiểu thư, là tiểu thiếu gia Mạc."

Chú Trương vừa lên tiếng nhắc nhở, Đường Dĩ Phi chưa phản ứng kịp, đã bị một cái ôm nhốt chặt bên trong, quanh mình đều là mùi hương bạc hà vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Làm Anh Đau Lòng Tuyệt Vọng.

"Hi, anh đã trở về."

Giọng nói của anh vẫn không kiềm chế được như vậy, động tác ôm cô có chút cứng ngắc.

Đường Dĩ Phi nhú mày quái lạ, tránh ra khỏi ngực anh, thoáng mỉm cười: "Chào mừng anh về nước."

"Cảm ơn em." Anh bỗng nhiên khom lưng, đi lại bên tai cô, nhanh chóng hôn nhẹ một cái lên gò má cô, "Mưa lớn như vậy mà còn đến đón anh."

"Mạc Duẫn Sâm, anh..." Đường Dĩ Phi che gò má của mình, tức giận đến mức muốn giơ tay đánh anh một cái, mà anh lại làm bộ như là không biết những chuyện gì đã xảy ra, cười to nhảy ra.

"Gặp người phương Tây, đừng có bảo thủ như thế chứ!"

Đường Dĩ Phi bị anh làm cho nghẹn họng không biết nói gì, chỉ có thể buồn bực trừng mắt nhìn anh, cùng đi theo ra sân bay.

Cùng lúc đó, trong cửa VIP của sân bay cũng có một đoàn người đi ra, dẫn đầu là một người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may rất tinh tế, có lẽ là do ngược chiều ánh sáng, sau lưng anh lại thành màu vàng.

Thân hình cao lớn, rắn rỏi, lạnh lùng lại có uy lực nhìn người chỉ bằng nửa con mắt, chỉ trong nháy mắt đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt con người nơi đây.

Người đàn ông xoay bước rộng từ chính giữa đi tới, tuấn tú như thần Apollo, gương mặt không dính một hạt bụi, nhìn từ xa thấy bóng lưng mảnh khảnh quen thuộc, đôi mắt sâu hiện lên một vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục vẻ lạnh lùng xưa nay.

"BOSS, tổng giám đốc Tôn mời ngài tối nay dùng bữa tối."

Trợ lý Tina đi đằng sau thông báo lịch trình, vẻ mặt người đàn ông vẫn lạnh nhạt, khóe miệng lạnh như băng chậm rãi nói những câu khiến người khác phát run: "Đây."

"Dạ." Trợ lý cúi đầu nhìn tập giấy trên tay, tiếp tục mở miệng: "Tổng giám đốc Hoàng của công ty Hoa Vũ muốn cùng anh gặp mặt."

Sắc mặt người đàn ông như không có việc gì, mắt nhìn thẳng về phía trước, thậm chí còn không dừng chân lại: "Nói lại với tổng giám đốc Hoàng, điều kiện của tập đoàn Vân Thiên như vậy là đã rất nhượng bộ, nếu như không chấp nhận, vậy thì chờ tuyên bố phá sản!"

Đáy mắt anh một vẻ lạnh lùng đến đáng sợ, đó là trong hai năm qua bọn họ thường rất tàn nhẫn.

Thương trường quả nhiên là một chốn ăn tươi nuốt sống, bạn không ăn người khác, người khác sẽ liền ăn bạn, sau lưng trợ lý run run, gật đầu: "Được."

Trợ lý nhìn lịch trình kế tiếp, người mẫu Julian?

BOSS cũng không gặp những người như vậy, trợ lý lắc đầu, gạch ra khỏi lịch trình, tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

"Chủ tịch Đường Kim Hải của tập đoàn Đường thị hẹn ngài chiều mai hai giờ uống trà."

Người đàn ông đang bước đi nghe được câu nói này bỗng nhiên dừng lại, Đường thị?

"Địa điểm?" Xoay người về phía Tina, giọng nói vẫn hờ hững như trước, không có bất kì sự lên xuống nào.

"Hồ Hiền ạ."

Hồ Hiền...

Người đàn ông hình như đang nhớ tới cái gì đó, hơi nhíu mày: "Nói với chủ tịch Đường, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ."

"Vâng."

Sau đó trợ lý nói thêm một vài lịch trình nữa, người đàn ông đều hờ hững lắng nghe, mãi cho tới khi ra đến sân bay, ngồi vào trong xe, anh đều không lộ một vẻ tươi cười nào.

Đôi mắt với nơi này chắc chắn làm anh đau lòng tuyệt vọng, làm sao có thể cười nổi?!

Bóng đêm phủ xuống, tại Thiên Kiều Bách Mỹ tiếng nhạc ầm ầm, ngập trong ánh vàng son.

Trên sàn nhảy, vô số trai gái thi nhau uốn éo cơ thể, thể hiện tình cảm mãnh liệt, ánh đèn chiếu sáng vào mặt mọi người, làm đêm nay thêm phần mê loạn.

Lúc Đường Dĩ Phi nhận được điện thoại thì người đã say như chết, không kịp thay quần áo cầm chìa khóa xe lên liền ra ngoài cửa.

Chờ đến khi cô chạy đến Thiên Kiều Bách Mỹ thì Lâm Mạn đã say không giống ai, cả người nằm dài trên ghế sa lon, bên cạnh là một vài người bạn đang ngồi lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Phụ Nữ Mà Không Mạnh Mẽ, Cuộc Sống Sẽ Rất Chên Vênh

Đường Dĩ Phi chen qua đám người đi tới, mùi rượu gay gắt phả vào mặt, khiến cô không vui nhíu mày lại: "Tại sao lại uống nhiều rượu như vậy?"

"Tâm trạng cô ấy không được tốt cho lắm, tôi giao lại cho cô, chúng tôi còn việc khác phải đi."

Một đám các cô gái liếc mắt nhìn Đường Dĩ Phi chào hỏi mấy cái liền rời đi.

"Cảm ơn." Trong lòng Đường Dĩ Phi biết là mấy người này đã gọi điện thoại báo cho cô, liền nói cảm ơn rồi đi tới đìu cô về nhà.

"Khả Khả?"

Đường Dĩ Phi lên tiếng kêu cô, Lâm Khả hình như cũng nghe được tiếng động, cánh tay ngang ngược cũng không biết từ đâu, níu lấy vạt áo của cô, đồng thời kéo cô lên ghế salon.

"Phi Phi, cậu đến rồi, nào nào, chúng ta tiếp tục uống thôi!"

Vừa nói, cô vừa ngồi dậy, không muốn sống nữa, đưa tay lấy bình rượu trên bàn.

"Cậu uống say rồi."

Đường Dĩ Phi hơi giận, vuốt ve tay cô một phen, cầm lấy cái túi trên ghế sa lon, tính đưa cô rời khỏi chỗ này.

Ai ngờ, cơ thể vừa mới đứng lên liền bị Lâm Khả dùng sức ấn trở lại ghế sa lon, trong miệng cô lí nhí nói mình không say, còn phải tiếp tục uống.

"Phi Phi, cậu có biết hay không..."

Lâm Khả dựa đầu vào vai cô, trong miệng lẩm nhẩm.

"Minh thật hâm mộ cậu có một gia đình tốt như vậy, cái gì cũng không buồn, bị đàn ông bỏ rơi mà còn có thể sống tự nhiên như thế này..."

Cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?

Thật đúng là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Ánh mắt Đường Dĩ Phi hoài nghi, lúc này mới chú ý quan sát khuôn mặt quen thuộc này.

Hôm nay, Lâm Khả trang điểm đậm, không giống như bình thường, còn có ý mặc một bộ váy ôm thấp ngực ôm sát cơ thể, hai chân mang đôi giày cao gót màu vàng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói Đường Dĩ Phi hơi lạnh.

Một người luôn luôn hoạt bát như Lâm Khả lại đột nhiên đến nơi này uống rượu?

"Cậu cũng biết, mình là người chuyên đi săn tin tức giải trí... Nắc, cô đột nhiên cười rộ lên, vừa cười vừa uống rượu, "Cậu đoán xem hôm nay mình đã thấy cái gì?"

Đường Dĩ Phi nhíu mày: "Cái gì?"

"Đại minh tinh Muse cùng người mẫu Julian đi khách sạn... Ha ha ha, chuyện này chỉ một mình mình biết, cậu phải giữ bí mật!"

Vừa nói cô còn khoa trương đưa ngón trỏ để lên vành môi làm dấu hiệu giữ bí mật.

Đường Dĩ Phi cảm thấy căng thẳng trong lòng, dần dần ánh mắt càng trở nên xót xa.

Muse, đó là diễn viên Hollywood mấy năm gần đây đã nhanh chóng lên được chức ngôi sao điện ảnh, có thể nói hiện giờ trong giới giải trí được rất nhiều người yêu thích, danh tiếng khắp thế giới, rất nhiều công ty giải trí trong và ngoài nước muốn ký hợp đồng với anh ta, mà bản thân anh ta lại rất kiêu ngạo, không dễ dàng gì tiếp nhận.

Nhưng những thứ này không phải là chính, mà vấn đề ở đây chính là Muse là bạn trai của Lâm Khả.

Từ hai năm trước, Lâm Khả khi đi săn tin tức đã quen được người này, thân không biết quý không hay đại minh tinh lại cùng với paparazzi yêu nhau lưu luyến hơn hai năm dài đằng đẳng.

Không ngờ tới...

Quả nhiên, trên đời này đàn ông đều như nhau!

"Khả Khả," Đường Dĩ Phi nhẹ nhàng nói, "Chính cậu đã nói với mình không được gục ngã trước chuyện gì, vĩnh viễn đừng bao giờ chịu thua với những người hèn hạ, bây giờ chẳng phải cậu đang suy sụp sao?"

Đường Dĩ Phi một tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, tay kia khoát lên vai cô, ánh mắt dịu dàng lại kiên định: "Nhớ kĩ câu nói, phụ nữ mà không mạnh mẽ cuộc sống sẽ rất chèn vênh, hiểu chưa?"

Lâm Khả đang say không biết gì đột nhiên lại mở to hai mắt, nhìn chăm chăm cô với ánh mắt khó tin, thật là kinh ngạc không nói nên lời nào.

Phụ nữ không mạnh mẽ, cuộc sống sẽ rất chênh vênh.

Những lời này, Lâm Khả còn nhớ rất rõ trước đây lúc Đường Dĩ Phi gian nan nhất cô đã thuận miệng nói ra, không ngờ cô ấy lại nhớ lâu như vậy, hôm nay còn dùng những lời này nói ngược lại với chính cô.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tổng Giám Đốc Đến

"Cậu là paparazi, cậu biết làm sao rồi phải không?"

Đường Dĩ Phi nhẹ giọng nói bên tai cô, khóe miệng cong lên xa lạ.

Hôm nay lại dám phụ lòng người, chết sẽ không yên lành.

Lâm Khả nhìn cô giương vẻ mặt lạnh lùng như vậy, giật mình gật đầu: "Đương nhiên, để hủy diệt một minh tinh, biện pháp nhanh nhất chính là tung scandal."

"Quản lý Đường, đây là các bản thiết kế trang sức."

Trợ lý Tiểu Cao đem một xấp bản vẽ đi vào đặt trên bàn làm việc của Đường Dĩ Phi.

"Ừ, đem phần thỏa thuận này đến Bách Thịnh đi," Đường Dĩ Phi lấy ra một túi hồ sơ từ trong ngăn kéo, giao cho Tiểu Cao, dặn dò: "Nhất định là phải đưa đến tận tay cho nhân viên thiết kế của Bách Thịnh."

"Vâng ạ!"

Tiểu Cao mới tới công ty, làm việc cực kì nghiêm túc, thái độ rất hăng hái, vui vẻ: "Đúng rồi quản lý Đường, em nghe nói hôm nay tổng giám đốc mới sẽ đến đây, hình như là do tổng công ty bên Mĩ cử đến."

Đường Dĩ Phi nheo mắt, nhàn nhạt nói: "Thật không?"

"Dạ thật, tối hôm qua đã đến rồi, không biết lần này tổng công ty sẽ đưa ai đến đây?"

Các nhân viên nữ trong công ty đúng là nhiều chuyện, chỉ mới có một đêm thôi, đã để lộ thông tin ra ngoài, chắc lúc này toàn bộ công ty đều biết tổng công ty cử tổng giám đốc mới tới đây.

"Hình như tổng giám đốc mới lần này hơn hai mươi tuổi, lại rất đẹp trai..." Tiểu Cao vừa nhắc đến đẹp trai hai mắt liền sáng lên, quên cả thân phận của mình, ở trước mặt Đường Dĩ Phi nói tùm lùm.

"Được rồi Tiểu Cao, đi đưa văn kiện nhanh lên đi, nếu không là cô không kịp tiếp đón tổng giám đốc mới đâu đấy."

Đường Dĩ Phi cười trừ ghẹo nói, lúc này Tiểu Cao mới ý thức được là nãy giờ mình có hơi thất lễ, le lưỡi xấu hổ, cầm văn kiện lên lập tức chạy ra ngoài.

Mười giờ sáng, một chiếc xe thương vụ chậm rãi lái vào Vân Thiên.

Có lẽ là do mọi người đã sớm biết được tin tổng giám đốc mới tới, nên vừa nhìn thấy chiếc xe kia đặt trước tập đoàn Vân Thiên liền lập tức hiểu được.

"Nhìn kia, là tổng giám đốc mới tới."

Một giọng nam kinh ngạc trong đám người vang lên, trong đại sảnh các nhân viên đã sớm đứng chờ từ lâu đưa mắt nhìn chiếc xe thương vụ kia, mọi người ai cũng kiên chân trông ngóng, đang mong đợi tổng công ty cử đến một đại nhân vật!

Xe dừng trước cửa chính của tập đoàn Vân Thiên, cửa xe sau bị mở ra, trước hết từ bên trong đi ra, là một đôi chân dài đeo giày cao gót đen tinh tế!

Toàn công ty xôn xao.

Sao lại là phụ nữ?

Tina mặc bộ đồ OL màu đen, đi giày cao gót toát ra khí thế mê người, cô hít sâu một hơi, nỗ lực đè nén tâm trạng kích động của bản thân, đôi chân thon dài bước mấy bước, đứng bên cạnh xe.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ này, mọi người mới hiểu rõ, chắc đây là trợ lý của tổng giám đốc mới.

Ngay sau đó, hai người đàn ông cao ngất ngưỡng mặc bộ trang phục đen từ bên trong đi ra, chia nhau đứng hai bên chiếc xe thương vụ.

Thì ra, đây chính là vệ sĩ của tổng giám đốc mới.

Cuối cùng, nhân vật chính cũng xuất hiện!

Lúc này, nữ trợ lý cùng hai người vệ sĩ đồng thời cúi người xuống, một đôi giày da sáng loáng lập tức đập vào mí mắt, hai chân thon dài chậm rãi bước ra.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên người anh một vàng sáng vàng rực, theo thân hình cao lớn từ trong xe đi ra, một người đàn ông với khuôn mặt hoàn hảo hết mức.

Gương mặt đó...

Hoàn mỹ đến mức không thể xoi mói, có thể tự tin nói, bất kì một diễn viên điện ảnh hay truyền hình nào của giới giải trí đều không sánh nổi!

Ngay cả thượng đế còn phải ghen tị!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Trưởng Thành Là Xinh Đẹp Mà Đau Đớn

Không, anh căn bản chính là thiên thần xuống trần gian!

Mỗi một chỗ trên khuôn mặt anh đều được tạo hóa mài dũa một cách tỉ mỉ!

Hơn nữa là xung quanh người anh tỏa ra khí thế mạnh mẽ hơn người, mắt ẩn chứa vẻ kiêu ngạo cùng cao quý...

Trời ơi, thật là không thể tưởng tượng nổi!

Toàn bộ nhân viên trong đại sảnh ai cũng đều ngơ ngẩn tại chỗ, chỉ thấy người đàn ông rào bước về phía trước, phía sau ba người đầu vào đầy theo sát, người nào người nấy ai cũng lạnh lùng mà nghiêm túc.

Lúc này đại sảnh yên tĩnh đến mức chỉ một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được, mãi đến khi nghe được tiếng giày cao gót, mọi người mới hoàn hồn trở lại.

Đang định khom lưng, đã bị giọng nói lạnh lùng của người đàn ông cắt đứt: "Không nên lãng phí thời gian ở chỗ không có gì quan trọng như thế này."

Các nhân viên đều rối rít cứng đờ, khó có thể tin!

Một người cao cao tại thượng như vậy hẳn là phải muốn người khác khom lưng cúi chào, thật không ngờ tổng giám đốc mới không những đẹp trai không thể xoi mói, mà ngay cả cách cư xử cũng có một phong cách riêng!

"Tiana." Người đàn ông nghiêng đầu dặn dò trợ lý, gò má của anh quyến rũ vô cùng, bên tai trái đeo chiếc khuyên tai màu lam dưới ánh mặt trời càng chói lóa.

Tất cả mọi người đứng đó, bất kể là nam hay nữ, ai cũng đều chết mê chết mệt.

"BOSS." Tina bước đi nhanh hơn đứng phía sau anh.

"Thông báo tới các quản lý của các bộ phận nửa tiếng nữa họp, ngoài ra thống kê toàn bộ tài liệu mấy năm gần đây của công ti và các số liệu sửa sang lại đưa cho tôi."

"Vâng."

Tầng 23 bộ phận thiết kế.

"Trời ơi quản lý, chị không biết đâu, tổng giám đốc mới thực sự rất tuần tú!" Tiểu Cao mới vừa từ Bách Thịnh gấp gấp trở về liền thấy một màn trong đại sảnh, bận rộn không ngừng, chạy lên thông báo với Đường Dĩ Phi nửa tiếng nửa họp.

Ảnh mắt Đường Dĩ Phi hơi lơ lửng, nhắc tới đẹp trai, cô cũng chưa từng thấy qua ai đẹp trai hơn người kia, khoe miệng vô tình nâng lên: "Tiểu Cao, sau này đi theo tôi cô sẽ nhìn thấy những chuyện này nhiều hơn."

"Dạ... Nhưng quả thật là anh ta rất tuần tú!" Tiểu Cao không phục, "Quản lý, tại lúc này chị không đi xem thôi, một lát nữa chị sẽ thấy."

"Chị không biết đó thôi, lúc tổng giám đốc nói câu nói kia quả thật là rất cuốn hút!"

Tiểu Cao đang hưng phấn, chột háng giọng, bắt chước giọng nói lúc này: "Không nên lãng phí thời gian ở những chỗ không có gì quan trọng như thế này."

Đường Dĩ Phi từ chối cho ý kiến: "Nếu cấp trên đẹp trai như thế, thì cô phải cố gắng làm việc thật chăm chỉ, biểu hiện tốt một chút thì mới có cơ hội gặp anh ta nhiều lần!"

"Em nhất định sẽ cố gắng." Tiểu Cao ra sức gật đầu, cũng ngay khoảnh khắc đó, trong mắt Đường Dĩ Phi lại phảng phất một bóng dáng quen thuộc.

Trước đây mình cũng đã từng hứa như vậy sao?

Dường như đã lâu rồi, lâu đến mức cô gần như đã quên đi cái cảm giác đó, chỉ khi vào đêm khuya vắng người, cô mới có thể mơ thấy anh vài lần, đã hiểu ra được một thời thanh xuân ngây ngô đến đau đớn!

Trưởng thành là xinh đẹp mà đau đớn.

Đường Dĩ Phi chợt cảm thấy ngực mình đau buốt, cái cảm giác buồn bực khiến cô không thở nổi, cô nhẹ cầm cây viết ký tên, gương mặt xinh đẹp bỗng trở nên tái nhợt.

"Quản lý?" Tiểu Cao thấy cô đột nhiên không nói lời nào, liền lên tiếng gọi.

"Ừ..." Đường Dĩ Phi lúc này mới hoàn hồn, "Trước khi tan làm đem bảng báo cáo công việc tháng này đến phòng làm việc của tôi."

"Dạ vâng thưa quản lý." Tiểu Cao đồng dạng đáp, rồi rời khỏi phòng làm việc.

Đường Dĩ Phi khẽ thở dài, mắt nhìn đồng hồ, cầm lấy tài liệu trên bàn, đứng dậy đi đến phòng họp.

Tại phòng họp cấp cao, vốn dành cho các cổ đông lớn của công ty sử dụng, hôm nay lại được dùng để họp giữa các bộ phận, thật đúng là hãn diện.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Lại Là Long Thiếu Tôn.

Đây là lần đầu tiên quản lý của các bộ phận được lên đây, ai cũng hiếu kỳ hết nhìn chỗ này đến nhìn chỗ khác, thật là mới mẻ.

Lúc Đường Dĩ Phi tới, hầu như mọi người đều đến đủ, chỉ còn vị tổng giám đốc kia.

Trợ lý đã sớm chuẩn bị trà nước đầy đủ, mọi người nhân lúc tổng giám đốc còn chưa tới chỉnh sửa quần áo, trò chuyện đùa nhao.

"Quản lý Đường, chúc mừng bộ phận các cô đã hợp tác thành công với công ty châu báu, chúc cho sự nghiệp của cô năm nay đạt nhiều thành công."

Người vừa nói chính là quản lý bộ phận chứng khoán Tổng Dương Minh, nhìn qua cũng không lớn hơn Đường Dĩ Phi bao nhiêu, chẳng qua là lòng dạ thâm sâu khéo đưa đẩy, từ đầu đến cuối đều cười híp mắt nhưng không biết ẩn dưới lớp mặt nạ đó rốt cuộc che giấu những gì.

"Đúng vậy, đúng vậy, năm nay bộ phận thiết kế đạt được nhiều thành tích bất ngờ, rất nhanh thôi sẽ hợp tác cùng tập đoàn Bách Thịnh! Một lát nữa chúng ta sẽ đề nghị tổng giám đốc thăng chức tăng lương cho quản lý Đường mới đúng!"

Có người vừa nghe nói những lời này liền nhảy vào phụ họa, dù sao lai lịch của Đường Dĩ Phi cũng không hề nhỏ, mọi người ai cũng muốn nịnh bợ.

"Đâu có, đâu có, tất cả đều là do các điều kiện của Vân Thiên quá hấp dẫn, còn lại các thương gia muốn kiếm tiền sẽ tự nhiên cùng chúng ta hợp tác."

Đường Dĩ Phi cười cười, dường như cô đã sớm quen với những lời tăng bốc của bọn họ, dễ dàng làm chệch hướng vấn đề đi.

"Hoàn toàn chính xác, tập đoàn Vân Thiên chúng ta hiện tại đang dẫn đầu thành phố Vân Dương, nắm trong tay dòng chảy kinh tế của toàn thành phố, liên quan đến tất cả các lĩnh vực, hầu như tất cả các hạng mục, là một công ty không thể nào so sánh được..."

Bỗng có người liên tục khen ngợi, Đường Dĩ Phi liếc mắt nhìn anh ta, thấy anh ta là người của phòng PR, nên cũng không nói thêm gì.

Phòng PR lúc nào biết nói lời hay, mỗi khi hình tượng công ti bị gièm pha chửi bới, bọn họ sẽ đứng ra, lấy các lí do thiệt hại làm phao cứu vớt.

"Tổng giám đốc đến."

Cửa phòng họp bị bên ngoài đẩy ra, trong nháy mắt ba người lọt vào tầm mắt, thân hình cao lớn gần như căng kín cả khung cửa.

Mọi người tự hiểu nhìn về phía cửa, mà khi Đường Dĩ Phi tò mò nhìn về phía cánh cửa, cả người đột nhiên như bị một dòng điện bắn trúng!

Người đàn ông mặc bộ âu phục Italia, sơ mi trắng không một nếp nhăn, cà vạt màu xanh đen vừa khiêm tốn lại cao quý, lại toát ra hơi thở say mê.

Chẳng qua là gương mặt đó...

Gương mặt đó lại là...

Long Thiếu Tôn!

Bỗng dưng hàng loạt các kí ức ngày xưa hiện lên!

"Học trưởng, em có yêu cầu này hơi quá đáng!" Giọng nói ngây ngô của thiếu nữ mười bảy vang lên trong thư viện.

"Niên muội Đường, em nói đi." Chàng trai trẻ ôn nhu nói.

"Học trưởng, anh có thể làm bạn trai của em được không?"

Cô gái thẹn thùng đỏ mặt, mà chàng trai vẫn không có chút phản ứng nào, giống như không có chuyện gì có thể làm anh thay đổi nét mặt.

"Nửa tháng là được rồi, nhờ anh!" Cô gái sốt ruột, chấp hai tay để trên khoe môi, tội nghiệp nhìn anh.

"Một tuần thôi cũng được ạ!" Cô gái cố gắng rút ngắn thời gian hết mức, một tuần đủ để anh đứng trước toàn trường thừa nhận quan hệ giữa bọn họ chứ?

"Ha ha..." Chàng trai nhìn vẻ mặt lo lắng quật cường của cô trông rất buồn cười, giơ tay lên dịu dàng vuốt vuốt mấy lọn tóc trên trán cô, cung chiêu nói: "Được."

Đoạn kí ức này, cô cứ nghĩ mình đã sớm quên.

Người này, cô cũng cho là mình đã quên rồi.

Thế nhưng tại sao?

Tại sao mới gặp lại, lòng của cô, vẫn cứ đau đớn như vậy?

Đau đến mức không thở nổi!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tiểu Anh Đào

Editor: Hồng Trúc

Vết thương đã sớm chôn sâu trong đáy lòng nay lại bị người khơi lại.

Mối tình đầu đầy thương tích, đau như vậy, tàn nhẫn như vậy, cô nhiều lần muốn quên, thế nhưng vì sao hôm nay, gương mặt này, lại muốn xông vào cuộc sống của cô một lần nữa?!

Long Thiếu Tôn!

Vì sao anh còn muốn xuất hiện?!

Đường Dĩ Phi hồi phục tâm tư, sắc mặt kiên quyết, cô quả thật không ngờ, anh lại chính là tổng giám đốc mà tổng công ty phái tới!

Người đàn ông lạnh lùng liếc mắt một vòng quanh phòng họp, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp kia, xưa nay luôn luôn điềm tĩnh.

Không ngờ lại là cô...

"Niên muội, sau này tốt nghiệp xong em tính chọn trường đại học nào?"

Cô gái nhếch môi, vẻ mặt cười ngây thơ rục rờ: "Em muốn đi Milan du học, học thiết kế đồ trang sức, tuy nhiên, hi hi..."

Cô sang sảng cười, mặt ửng hồng.

"Tuy nhiên làm sao?"

"Tuy nhiên đây chỉ là ước mơ của em, em là người của thành phố Vân Dương, em sẽ không rời khỏi nơi này, mãi mãi không."

"Nếu đã ước mơ thì phải thật cố gắng." Trong lòng anh ngẩn ra, lại có hơi chua xót.

"Học trường, ước mơ chỉ là mơ ước, chỉ là những suy nghĩ trong mơ mộng, đối với những điều không thiết thực, em thấy rất rõ ràng."

"..." Ước mơ chỉ là những suy nghĩ trong mơ sao?

Cái giải thích này là lần đầu tiên anh mới nghe đến!

"Em muốn nỗ lực phấn đấu, thi đậu đại học Vân Dương! Sau đó em còn muốn vào tập đoàn Vân Thiên!"

"Vì sao em lại muốn vào tập đoàn Vân Thiên?" "Bởi vì em nghe ba nói tập đoàn Vân Thiên đối xử với nhân viên cực kì tốt, hơn nữa tập đoàn Vân Thiên còn là một doanh nghiệp đa quốc gia, vào đó nhất định sẽ học được rất nhiều kiến thức có ích."

Cô gái nói lời nhai, mặc sức tưởng tượng nói một đồng về tương lai vô tận, anh chỉ im lặng lắng nghe, cho đến khi cô cảm đồ đứng dậy chuẩn bị rời đi, anh mới hời hợt cô lại.

"Niên muội, em nhất định phải đạt được nguyện vọng đấy!"

"Dạ! Nhất định!"

Long Thiếu Tôn hơi lung lay, cứ bình tĩnh như vậy, ánh mắt tha thiết nhìn cô.

Cô nói cô là người ở nơi này, sẽ không bao giờ rời đi.

Cô nói muốn vào tập đoàn Vân Thiên, quả nhiên làm được.

Anh cũng biết, cô gái quật cường đó nhất định đạt được ước mơ của chính mình.

Vào giờ khắc này, thời gian như đang ngưng lại, bốn mắt nhìn nhau, Đường Dĩ Phi lại có cảm giác như ngày hôm qua!

Người đàn ông trước mắt thật sự là Long Thiếu Tôn, người mà năm năm trước đã can thiệp vào cuộc sống của mình, học trường với vẻ mặt cười ôn nhu cũng không phải là bộ mặt thật của hắn!

"BOSS..." Vệ sĩ phía sau nhìn thấy Đường Dĩ Phi thay đổi sắc mặt, một người trong đó nhẹ giọng nhắc nhở.

Long Thiếu Tôn đang kinh ngạc lúc này mới ý thức được mình có hơi thất lễ, thu lại ánh mắt tâm tình vừa rồi, rảo bước về vị trí của mình.

"Chào mừng tổng giám đốc!"

Không biết ai là người dẫn đầu, mọi người trong phòng họp lễ phép chào Long Thiếu Tôn.

Người đàn ông không hề ôn nhu liếc nhìn toàn bộ những người ngồi trong phòng, lạnh lùng mở miệng: "Tôi rất vinh hạnh được tổng công ty điều tới Vân Thiên, dẫn dắt mọi người vì Vân Thiên phục vụ, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!"

Hội nghị tiến hành rất nhanh, chẳng qua bầu không khí hơi nặng nề lạ thường, cặp mắt sắc bén của tổng giám đốc mới thỉnh thoảng xẹt qua mọi người, làm cho bọn họ phải run lên.

Đây là một người rất tàn nhẫn!

Sau khi tan họp, người đàn ông không có bất kì quyền uy nào đứng dậy rồi đi, nhưng lúc đi ngang qua Đường Dĩ Phi có hơi khựng lại một chút, nhưng rồi vẫn tiếp tục, xoay bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Khuôn Mặt Đẹp Trai Anh Khí Phi Phàm

Editor: Hồng Trúc

Hai gò má cứng ngắt của Đường Dĩ Phi cuối cùng cũng nâng lên một nụ cười khề.

Ồ, già bộ không quen biết sao?

Được, vậy thì như anh mong muốn, từ nay về sau anh và cô sẽ là người dung nước lửa.

Trở lại phòng làm việc, Đường Dĩ Phi lại khôi phục thái độ làm việc trước sau như một của mình, cúi đầu nhìn bản thiết kế đồ, thỉnh thoảng nhíu mày suy tư, bắt đầu chuyển động bút máy trong tay.

Cô đúng thật là một người cuồng công việc.

Tiểu Cao đứng ngoài cửa nhìn bóng dáng cô cúi đầu làm việc qua tấm kính, đáy mắt mơ hồ hiện lên một chút kính trọng.

Lúc nào mình cũng có thể giống như quản lý Đường như vậy thì tốt biết bao.

Cốc, cốc!

“Mời vào!”

Giương mắt lên nhìn người vừa đi vào, Đường Dĩ Phi hơi nhíu mày: “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Cao bị cô nhìn lạnh nhạt, trong lòng cảm thấy sợ hãi, không kiểm soát được nói cả lăm: “Quản, quản lý, quản lý Đường, quản lý Bách Thịnh nói có chút chuyện muốn thảo luận cùng chị, anh ta đang trên đường đến đây.”

“Biết rồi, ra ngoài đi.”

Đường Dĩ Phi có chút lo lắng xoa xoa mi tâm, cũng không biết được trong lòng mình có chuyện gì phiền muộn, tóm lại cứ kiềm nén mà không nói ra được.

Chẳng lẽ cái người đã sớm chết trong lòng lại ảnh hưởng đến cô!

Trong ngăn kéo, điện thoại di động bỗng reo, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của cô.

Đường Dĩ Phi hí hí mắt, khiến tâm tư trở nên rõ ràng hơn, lấy điện thoại di động từ trong ngăn kéo ra, nhìn màn hình lúc này trong lòng mới trở nên vui vẻ.

“Anh hai?” Môi đỏ mọng nói một câu đứt khoát, cảm giác khó chịu từ từ vơi đi.

Bên đầu kia điện thoại, đầu tiên là truyền đến tiếng cười hi hi ha ha, sau đó mới có người nói chuyện: “Em gái, chừng nào thì em tan ca? Anh đi đón em.”

Quả nhiên là Đường Tuân Hựu!

“Anh về nước rồi à?” Đường Dĩ Phi kinh ngạc hỏi.

Năm năm nay thật sự có rất nhiều chuyện xảy ra, ngay cả cô cũng cảm thấy thật nặng nề.

Sau khi cô gặp chuyện không may không lâu sau đó Đường Tuấn Hựu đã chuyển ra nước ngoài sinh sống, đến bây giờ cô cũng không hiểu rõ nguyên nhân là gì.

Chẳng qua là lúc này nghe anh nói đã trở về, trong lòng hơi giật mình.

“Ừ, trở về làm một ít chuyện, còn phải đi nữa.”

Nghe nói như vậy, Đường Dĩ Phi vừa mới cảm thấy vui sướng, trong nháy mắt lại như bị một chậu nước lạnh dội xuống: “Còn phải đi à...”

“Được rồi em gái, anh bên này còn việc, buổi tối tan ca gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.” Bên kia Đường Tuấn Hựu có chút ảm ỉ, có lẽ là vừa mới xuống máy bay, đang cùng bạn bè ngồi cùng một chỗ.

“Không cần phiền phức vậy đâu, hôm nay em lái xe đi làm.”

“Vậy được rồi, buổi tối gặp.”

“Ừ, buổi tối gặp.”

Đường Dĩ Phi hơi lưu luyến cúp điện thoại, cơ thể thon gầy ngồi trên ghế, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Buổi sáng bầu trời vẫn còn quang đãng, đến lúc tan ca thì lại mây đen dày đặc.

Thất lung mơ hồ hơi đau đớn, Đường Dĩ Phi nhíu mày, thu dọn công việc rồi ra về.

Keng---

Thang máy xuống tới tầng đại sảnh, Đường Dĩ Phi đang cúi đầu suy nghĩ vài việc, cũng không chú ý đến tầng thang máy chuyên dụng bên cạnh đang có một đoàn người bước ra.

Thân hình cao lớn bọc cơ thể nhỏ yếu của cô lại, chút ánh sáng trên đỉnh đầu bị che khuất hoàn toàn, lúc này cô mới kinh ngạc ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai anh khí phi phàm của Long Thiếu Tôn.

“A!”

Đường Dĩ Phi bị dọa đến giật mình, không kịp lòng nổi chân lùi về sau một bước, giờ phút này cũng không biết giày cao gót đập trúng cái gì đó, đột nhiên huych một cái, cơ thể lại không tự chủ được ngã về phía ngực của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đừng Xen Vào Việc Của Người Khác!

Editor: Hồng Trúc

Mất nhìn thấy cô chỉ còn cách mình không đến một tấc, Long Thiếu Tôn thường ngày vẫn lạnh lùng không cảm xúc vào lúc này lại toát ra một vẻ vui mừng.

Cô sẽ ngã vào anh!

Trời biết trong lòng anh đang mong ngóng điều đó biết chừng nào!

Có thể nói thì chậm, nhưng hành động thì nhanh, ngay cả Long Thiếu Tôn cho là mình có thể ôm người đẹp vào lòng, không ngờ một cánh tay khác đã còn nhanh hơn xuất hiện trước ngực anh.

Trước mắt Đường Dĩ Phi tối sầm lại, chợt đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Không có hương chanh thơm mát, không có sự ấm áp, tất cả đều là băng, đến xương cũng phải lạnh.

“Quản lý Đường, đi cẩn thận.”

Long Thiếu Tôn đứng sau lưng, đó là hai người anh em chơi cùng anh từ nhỏ đến lớn, một người tên là La Thụy, người kia là La Sâm, hai người đều là

công tử giàu có.

Đường Dĩ Phi ngại ngùng, có chút sợ, vỗ ngực vài cái: “Còn may là không đụng vào, tôi xin lỗi.”

Còn may là không có đụng vào?

Đã vậy, cô còn muốn như thế?!

Long Thiếu Tôn nhủ con mắt sắc bén lại, khuôn mặt tuấn tú càng thêm âm trầm, nhếch môi mỏng lên như muốn tuyên bố rằng lúc này anh đang rất tức tối, nhưng cô không nói một lời, hai tay nắm chặt lại.

Đường Dĩ Phi, thật không ngờ cô dám trón tôi!

“Tổng giám đốc.” Mới vừa định ra tay La Thụy đã nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Ánh mắt Long Thiếu Tôn đông lại, lạnh như băng, hung hăng liếc như muốn khoét mắt anh ta: “Đừng xen vào chuyện của người khác!”

“...” La Thụy bị anh làm nghẹn họng, vô tội nhìn về phía La Sâm, người đằng sau cũng liếc anh một cái với vẻ mặt ghét bỏ, như vậy hiển nhiên là đang nói anh đáng đời.

Được rồi, lại xen vào việc của người khác, La Thụy ngoan ngoãn im lặng, đuổi theo bọn họ.

Trên bầu trời mây đen bất ngờ kéo đến, đầu hè gió thổi vào mặt có hơi lạnh, lúc này mây đen đã trở nên cực kì u ám.

Đường Dĩ Phi lái xe trở về nhà họ Đường dừng lại trước cửa, xuống xe người làm bung dù chạy tới.

Biết cô vừa đến ngày mưa thất lưng liền bị đau, đặc biệt tới đỡ cô.

“Tam tiểu thư đã trở về!” Người làm báo tin một tiếng, tất cả người trong phòng đều quay đầu nhìn về phía cô.

“Em gái!” Đường Tuấn Hựu bỗng nhiên đứng lên, không để ý đến những người đang kinh ngạc bên cạnh, đi đến trước mặt cô, đưa tay ôm cô vào lòng tràn đầy yêu thương.

Đường Dĩ Phi bị anh ôm như thế, lại có cảm giác chua xót không rõ.

Đây là cái ôm vô cùng ấm áp của người anh trai, cho cô tình thương, bao che cho tuổi trẻ ngông cuồng của cô.

“Anh...” Cô có thể cảm thấy được tay anh đang run rẩy nhẹ nhàng vuốt tóc cô, Đường Dĩ Phi nhìn thấy trong phòng khách còn có những người khác, nhất thời ngượng ngùng đỏ mặt.

Nhưng cô còn chưa kịp hành động, thì một giọng nói vô cùng quen thuộc đã vang lên, ngay sau đó Đường Tuấn Hựu liền bị một người thô bạo kéo ra.

“Anh à, không ngờ anh lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!” Đúng là Mạc Duẫn Sâm, tính trẻ con, phóng khoáng, ngông nghênh trên mặt của anh ta, anh ta nói chuyện với giọng điệu mạnh hơn kéo Đường Dĩ Phi đến bên cạnh mình, Bàn tay to bá đạo đặt ở thất lưng cô, “Ai cho phép anh động tay động chân?!”

“Eric đây là then quá hóa giận?” Đuôi mày Đường Tuấn Hựu cong lên, ánh mắt rơi trên người anh như đang suy nghĩ điều gì.

Hình như tên nhóc Hồng Mao ngày nào đã lớn lên...

Còn nhớ rõ năm năm trước em gái gặp chuyện không may phải nằm viện, lúc đó cậu bé ăn mặc đồng phục học sinh, mái tóc màu đỏ rực, khắp khềnh xông vào phòng bệnh.

Tròng mắt hiện lên các tia máu đỏ sọng, dường như đã thật lâu không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ôn Tình

Nhớ rõ lúc đó cậu ta mở miệng nói câu đầu tiên, không phải oán giận, không phải trách mắng, mà là vui mừng đi tới cầm tay em gái nói: "Anh rất cuộc cũng tìm được em."

Giờ phút đó, Đường Tuấn Hựu liền tin tưởng chắc chắn, giao em gái cho cậu ta có thể yên tâm rồi!

"Tôi không có!"

Mạc Duẩn Sâm không được tự nhiên liếc anh một cái, lúc này mọi người trong phòng đột nhiên bật cười, chỉ là Đường Tuấn Hựu ngồi kế bên cô em gái vẫn không hề đếm xỉa tới, mất lộ ra một vẻ nhàn nhạt đau thương.

"Được rồi được rồi, mọi người cũng thật là, kém vài tuổi cũng còn có thể ồn ào."

Mẹ Đường đi ra hòa giải, bà rất thương yêu Mạc Duẩn Sâm, nguyên nhân không hẳn là do ba của Mạc Duẩn Sâm giúp đỡ Đường thị rất nhiều.

Quan trọng hơn là, mấy năm nay tình cảm giữa bà và Đường Dĩ Phi có nhiều thay đổi, bà yêu thương cô như con gái ruột của mình, hiển nhiên, cũng yêu con rể tương lai này.

"Ăn cơm thôi, mấy đứa đi rửa tay hết đi."

Ba Đường đi tới, vẻ mặt điềm đạm, chẳng qua là do mấy năm gần đây ông già đi không ít, tóc dần bạc đi, thân hình không còn cao ráo như trước.

Ông coi những đứa trẻ tuổi này như con của mình, hết mực yêu thương.

Thất bại khiến con người trưởng thành, năm năm, mỗi người dường như ai cũng có vài sự thay đổi.

Đường Tư Nhiên lấy chồng nước ngoài, cho nên hôm nay không thể tham gia hội tụ gia đình.

Còn Đường Tuấn Hựu, cũng đã trở về.

Đường Dĩ Phi nhìn cô gái đang ngồi yên tĩnh trên ghế sa lon, bụng của cô hơi nhô ra, mái tóc thẳng mềm mại xõa trên vai.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng, không trang điểm, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn rất mộc mạc thuần khiết.

Cô rất vui tươi, nhưng lại yên lặng quá mức.

Bất kể người khác ồn ào thế nào, cô cũng như đang chìm đắm trong thế giới của chính mình. "Anh hai, đây là chị dâu sao?"

Bước chân của Đường Dĩ Phi có hơi không ổn định, Mạc Duẩn Sâm đỡ cô chậm rãi đi tới, cô gái đang ngồi trên ghế sa lon vẫn luôn nét mặt trầm tĩnh, thế nhưng khi thấy Đường Dĩ Phi thì liền mỉm cười.

Cô cười sáng rõ như vậy, sáng đến chói mắt!

Ánh mắt Đường Tuấn Hựu lạnh lùng, trong lòng hừ lạnh một tiếng: "Cô ấy tên là Ôn Tĩnh."

"Chị dâu," Đường Dĩ Phi cũng đi sang ngồi, nhìn khuôn mặt sạch sẽ, chỉ vào cái bụng hơi nhô lên: "Trong này, có tiểu bảo bảo sao?"

Người phụ nữ ngần ra, ánh mắt vui sướng khi lần đầu làm mẹ, gật đầu ngượng ngùng: "Đã hơn ba tháng."

"Em muốn làm cô! Chị dâu Ôn Tĩnh, anh hai phải đối xử thật tốt với cháu trai của em!"

"Tại sao em biết là bé trai?" Mạc Duẩn Sâm hỏi.

"Trực giác." Đường Dĩ Phi cười khê, khuôn mặt vui vẻ như vậy quả thật là nhiều năm rồi mới thấy lại.

Lúc này mẹ Đường bất ngờ chen vào: "Thật là vui mừng gấp đôi!"

Mọi người đều không hiểu, vì sao lại vui mừng gấp đôi?

"Mẹ, vì sao lại vui mừng gấp đôi?" Đường Dĩ Phi cũng tò mò.

"Thật là trí nhớ dạo này kém quá, mẹ quên nói với mấy đứa, hôm nay, Tư Nhiên gọi điện thoại về nói với mẹ, nó cũng mang thai! Hơn nữa còn là bé trai!"

Mẹ Đường vui vẻ nói, mọi người trong phòng khách ai cũng đều mừng rỡ.

"Chờ thêm một khoảng thời gian ngắn nữa chúng ta sẽ cũng đi thăm chị." Đường Dĩ Phi vừa cười vừa nói, sau đó quay đầu nhìn Đường Tuấn Hựu, "Anh hai, hai người tính chừng nào tổ chức hôn lễ?"

Đường Tuấn Hựu nghe những lời này đột nhiên trầm mặt lại, mà Ôn Tĩnh cũng giống như vậy sóng lưng chột cứng đờ, có hơi sợ sệt nhìn anh.

"Bọn anh sẽ đi sớm thôi, tạm thời không tổ chức hôn lễ, sau này sẽ làm sau."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Con Trai Long Vân Thiên

Ở trong mắt tất cả mọi người, bọn họ đã đăng kí kết hôn ở nước ngoài, nhưng sự thật thì rất ít ai hiểu rõ được.

Chẳng qua là nhìn dáng dấp ôn nhu, khéo léo, Đường Dĩ Phi hơi tức giận.

“Anh à, anh lại không chịu trách nhiệm, tâm nguyện lớn nhất cuộc đời của người phụ nữ đó chính là được mặc áo cưới một lần, gả cho người mình yêu nhất...”

Đường Dĩ Phi không kìm lòng nổi lên tiếng.

Mà sắc mặt cô cũng ngày càng trở nên khó coi.

Đường Tuấn Hựu lại có thể so với Quan Công

Lúc này, hầu như ánh mắt mọi người đều nhìn thấy có gì đó không thích hợp, mà Đường Dĩ Phi cũng nhìn ra được mảnh khốc, vì thế nên im lặng, không thêm nói chuyện.

Lúc này, Mạc Duẫn Sâm bước ra giải hòa, tay không đành hoàng đế trên vai cô, vẻ mặt cười tà tếu: “Em nói nhiều như vậy không phải là đang hận anh ta chứ?”

Lời vừa nói ra, mọi người cười ha ha, bầu không khí căng thẳng trước đó không cánh mà bay, Đường Dĩ Phi lạnh lùng liếc mắt anh ta: “Anh mới hận anh ấy.”

Ai ngờ cái tên Mạc Duẫn Sâm này thật đúng là không quan tâm đến mặt mũi, cợt nhả đi đến một bên gò má cô, vẻ mặt thản nhiên: “Anh thật sự là hận anh ta!”

“Anh thật là không biết xấu hổ!”

“Đó là cái gì, có thể ăn sao?”

“...”

“Thôi thôi, đừng làm ồn nữa, ăn cơm!” Ba Đường lắc đầu, ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều ngồi vào bàn ăn đằng hoàng.

Xưa nay lễ nghi của bàn ăn nhà Đường đều rất nghiêm túc, một bàn người xếp theo thứ tự từng người một từ già đến trẻ.

Đám người làm dọn cơm nước lên bàn, ba Đường ngồi ở ghế trên, nói một tiếng ăn cơm, lúc này mọi người mới động đũa.

Đường Dĩ Phi ngồi ôn nhu bên tay trái, Mạc Duẫn Sâm ngồi bên tay phải. Cảm giác gia đình đoàn viên như vậy thật là tốt, tâm trạng Đường Dĩ Phi từ từ thoải mái hơn.

“Em ăn nhiều một chút, nhìn xem em gầy không giống ai hết!” Lúc này, Mạc Duẫn Sâm bỗng nhiên gấp vào bát cô một cái đùi gà, oán giận nói.

Cô vốn là người chỉ có xương cốt, không bao giờ thấy béo, trải qua quãng thời gian năm năm, dường như cô càng thêm gầy yếu, nhìn thân thể ấy, cảm giác như gió thổi qua sẽ liền ngã xuống ngay.

“Biết rồi, nói nhiều quá...” Đường Dĩ Phi nhỏ tiếng thì thầm mấy câu, cũng rất nghe lời mà ăn cái đùi gà ấy.

Sự việc vừa diễn ra cả nhà đương nhiên ai cũng nhìn thấy, ba Đường gật đầu thỏa mãn, nhưng nghĩ đến xé chiều chạm mặt người kia ở Hồ Hiên, mặt ông bỗng nhiên lạnh sắc.

Không thể nào ngờ tới, tập đoàn Vân Thiên chính là sản nghiệp của nhà họ Long!

Mà Long Thiếu Tôn lại chính là con trai của Long Vân Thiên.

Năm đó thực sự là sơ sót!

Chuyện đó bản thân nên nghĩ đến sớm hơn, tập đoàn Vân Thiên, Vân Thiên, không phải năm đó kêu lên sẽ xây dựng sự nghiệp sao!

Thật không ngờ tới con trai của Long Vân Thiên vậy mà lại cùng con gái mình dây dưa không rõ.

Việc này thật sự là quá buồn cười!

Đôi mắt ba Đường ngưng trọng lại, đột nhiên nhìn qua mẹ Đường đang dùng cơm, lại rất nhanh chuyển qua thái độ ôn hòa, cười hỏi cô con gái: “Dĩ Phi à, lúc nào thì trở về công ty ba quản lý?”

Đường thị giao thiệp với nhiều lĩnh vực, trong đó chủ yếu nhất chính là ẩm thực, hầu như thực phẩm của toàn thành phố Vân Dương đều do Đường thị sản xuất.

Chẳng qua là Đường Tuấn Hựu không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem như người không liên quan, không muốn tiếp nhận Đường thị, mà Đường Tư Nhiên lại lấy chồng nước ngoài, càng không thể nào xử lý chuyện của công ti.

Chỉ có đứa con gái này, sau khi tốt nghiệp đã được tập đoàn Vân Thiên nhận vào làm việc, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã leo lên được vị trí quản lý của bộ phận thiết kế, thật đúng là thiên phú trời ban!

“Đúng vậy, xương cốt của ba con cũng không còn cường tráng, khỏe mạnh như trước đây, con hãy về công ti quản lý công việc đi!”

Mẹ Đường tuy nói chỉ hi vọng con gái mình có nhân cách tốt, nhưng đối với Đường Dĩ Phi lại đặt kì vọng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Bàn Tay Lớn Bá Đạo Can Trở

Editor: Hồng Trúc

Trước kia mẹ Đường cho rằng Đường Dĩ Phi là do ba Đường ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng nên xem thường cô, thật ra thì bây giờ suy nghĩ lại, mặc dù cô không phải là con gái ruột của mình, như trong cơ thể cô tốt xấu gì cũng chảy dòng máu của nhà họ Đường, có thể giúp đỡ Đường thị, để cho chồng mình sớm được lui xuống an hưởng tuổi già.

Chẳng qua là, sự thật thì mọi người không ai nghĩ ra được, rất nhiều chuyện chỉ được phơi bày ở phút chót.

Giống như, Đường Dĩ Phi rõ ràng là con gái của nhà họ Đường, tại sao lại lưu lạc bên ngoài tận mười bảy năm?

"Ba à, con chỉ biết thiết kế trang sức, đối với quản lý kinh doanh một chữ cũng không biết, ba hãy để cho anh hai giúp ba đi!"

Đường Dĩ Phi biết rõ trong vòng năm năm nay Đường thị bị thiệt hại không ít, ba Đường bận đến mức bẻ đầu sút trán*, cũng may có tập đoàn Bách Thịnh giúp đỡ, nếu không Đường thị đã sớm sụp đổ.

*: quá bận rộn đến mức bẻ đầu sút trán (nói phóng đại)

Thế nhưng nhắc tới cũng thật lạ, trong lòng dù thương tiếc như vậy, nhưng cô cũng không muốn trở về công ti mình làm việc, giống như trong xương có vậy gì đang cản trở không thể cự quấy vậy.

"Tuân Hựu, nếu như chịu, ba con đã không..."

"Anh Đình!" Ba Đường lên tiếng cắt lời mẹ Đường, quay mặt sang khích lệ Đường Dĩ Phi, "Dĩ Phi, cứ làm theo suy nghĩ của con, đừng để ý đến ánh mắt người bên cạnh, Đường Kim Hải ba coi như không dựa vào người trong nhà vẫn có thể có được thành quả!"

Một câu nói đầy khí phách, ngay cả người ngoài như Mạc Duẩn Sâm cũng phải trầm trồ khen ngợi!

Đường Dĩ Phi im lặng, đáy lòng chợt được một dòng nước ấm bao bọc, chỉ có thể thay đổi sắc mặt gật đầu: "Con biết rồi, ba."

Chỉ là, Đường Tuấn Hựu vẫn thờ ơ, cầm đũa trong bàn ăn, gấp một chút món ăn thả vào trong chén của Ôn Tinh, đồng thời dặn dò cô ăn nhiều một chút.

Ôn Tinh bị anh bất thành linh dùng cử chỉ thân mật cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ biết vui đầu ăn cơm, con mắt ưu sầu vào lúc này lại hiện lên một vẻ vui sướng.

"Haizz, mọi người thật là... Đừng bàn về vấn đề này nữa, ăn cơm đi!" Mẹ Đường bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

Một bữa cơm tối, mỗi người một suy nghĩ.***

Hôm nay, mưa phùn liên tục, bầu trời tối mờ mịt, giống như cái đêm ở đỉnh núi Victoria.

Đường Dĩ Phi vừa đóng cửa lại, đi về phía thang máy, liền nghe được tiếng động lớn huyền ảo, quay đầu, liền nhìn thấy đám người từ đại sảnh đi tới.

Long Thiếu Tôn!

Cho dù đã không gặp nhau nhiều năm như thế, sự xuất hiện của anh vẫn thu hút như vậy, tất cả những người xung quanh chỉ là nền.

Anh vẫn cao cao tại thượng như vậy, chẳng qua là năm đó dịu dàng như ngọc hôm nay đã biến thành lạnh lùng cao ngạo.

Ánh mắt của người đàn ông dường như đã sớm nhìn thấy cô, bàn tay trong túi quần nắm chặt lại, nhúu mày lại, che giấu tâm tư xuống đáy lòng, gương mặt tuấn tú lạnh nhạt đi thẳng về phía thang máy.

Đường Dĩ Phi như vừa bị gai đâm vào mắt, cũng không để ý nhiều, vào thang máy.

Có thể là do đến tương đối sớm, trong thang máy chỉ có một mình cô.

Đường Dĩ Phi bấm lên tầng 23, cửa thang máy đang đóng lại, liền bị một bàn tay lớn bá đạo ngăn lại.

Kit---

Thang máy phát ra âm thanh chói tay, Đường Dĩ Phi buồn bực ngẩng đầu, nhưng khi nhìn thấy cặp mắt to kia chợt trở nên thấp thòm lo âu.

Đúng là Long Thiếu Tôn!

"Tổng giám đốc!" Đường Dĩ Phi bỗng nhiên nở một nụ cười, lễ phép chào hỏi anh.

Người đàn ông khẽ vuốt cằm, đáy mắt ngưng tụ một tia sáng không rõ, đôi chân dài bước một bước, thân thể cao to liền chen lấn đi vào, lập tức, thang máy trở nên chật chội vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đã Lâu Không Gặp

Editor: Hồng Trúc

Hương chanh từ người anh tỏa ra tràn ngập thang máy, Đường Dĩ Phi buồn bực trong lòng, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn, thân thể bất giác lui về phía góc thang máy.

Hơi thở quen thuộc ấy làm cô sợ hãi, cô rất muốn trốn chạy, lại phát hiện cái thang máy này giống như lồng giam, nhốt cô và anh ở cùng một chỗ.

Sắc mặt người đàn ông cũng không khác gì, khuôn mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đường Dĩ Phi im lặng không lên tiếng, cúi đầu suy nghĩ về hợp đồng hợp tác cùng Bách Thịnh.

Bỗng nhiên---

Người đàn ông cất giọng trầm thấp phá vỡ bầu không khí yên lặng, lại như một cây kiếm đâm vào tim Đường Dĩ Phi, khiến các vết thương đang ẩn sâu trong lòng lại trỗi dậy, như đang rắc muối vào!

Anh nói: "Niên muội, đã lâu không gặp."

Trong nháy mắt trong lòng Đường Dĩ Phi hỗn loạn, cách xưng hô kia đã năm năm rồi, bây giờ lại một lần nữa bị anh gọi, chỉ là thêm một câu đã lâu không gặp.

Tốt thôi, một câu đã lâu không gặp!

Anh cũng không nên đâm qua tầng này giấy!

Đường Dĩ Phi trầm mặc, cúi đầu không muốn nói chuyện với anh, khuôn mặt người đàn ông lại bộc phát làm người khác đoán không ra, cặp mắt đen ngăm ngăm chịu đựng cùng đau đớn, như thể năm năm qua anh đã quá bận rộn!

Ah, anh dựa vào cái gì mà bày ra bộ mặt như vậy?

Lúc trước, không phải vì muốn ở cùng với Thẩm Tâm Vũ nên đã đẩy cô xuống vách núi sao!

Người đàn ông cúi đầu nhìn mái tóc của cô, vừa muốn nói tiếp, lúc này thang máy đã dừng ở tầng 23, Đường Dĩ Phi cũng không ngẩng đầu, chỉ nói một câu "Cho qua", rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Cô đi như vậy, cũng làm cho người ta một loại hận không thể thoát đi, Long Thiếu Tôn nhìn bóng lưng quật cường của cô, ánh mắt lạnh đến cực hạn.

Cửa thang máy đóng lại, hình ảnh người đàn ông ở phía sau lúc này mới tiêu tán, Đường Dĩ Phi thở dài một hơi, lúc này Tiểu Cao đã mua cà phê xong đang làm việc trong phòng.

"Quản lý, chị xảy ra chuyện gì sao? Về mặt nhìn qua không tốt lắm?"

Tiểu Cao thân thiết hỏi thăm, Đường Dĩ Phi sùng sốt, thì ra là đã năm năm, tâm trạng của mình vẫn bị anh ta làm ảnh hưởng dễ dàng như vậy.

"Không có gì, có lẽ là do mấy ngày nay mưa dầm, cho nên thân thể không được thoải mái." Đường Dĩ Phi thuận miệng giải thích.

"A, vậy hay là đừng uống cà phê, để em đi rót cho chị tách trà." Ngay cả Tiểu Cao cũng biết là cô bệnh không tiện nói ra, vội vàng bưng cà phê trên bàn lên, lại bị Đường Dĩ Phi ngăn lại.

"Không cần phiền phức như vậy, đi làm việc đi, qua một thời gian ngắn nữa, Thịnh Dương quốc tế sẽ tổ chức một cuộc thi thiết kế trang sức, chị sẽ cố gắng giúp em được làm việc ở đó, cố gắng lên!"

"Thực sự sao?" Tiểu Cao nghe được những lời này, hai mắt sáng rực, kích động suýt nữa nhào lên, "Cảm ơn chị! Quản lý! Em nhất định sẽ thể hiện thật tốt!"

Thịnh Dương quốc tế, đó chính là công ti con của tập đoàn Bách Thịnh, từ khi còn học đại học Đường Dĩ Phi đã nghe nói các nhà thiết kế trang sức nổi tiếng trong nước đều chọn làm việc ở Thịnh Dương, bản thân cô cũng đã từng nghĩ tới, chẳng qua là suy nghĩ đến mối quan hệ với Mạc Duẩn Sâm, vẫn là đến Vân Thiên.

Dù sao, Vân Thiên cũng là tập đoàn đa quốc gia, ở đây không những được tiếp xúc với những nhà thiết kế trong nước, mà ngay cả những bậc đại sư nước ngoài còn có cơ hội được gặp mặt một lần.

Đáng tiếc....

Nếu sớm biết tập đoàn Vân Thiên là địa bàn của anh, cô dù chết cũng sẽ không đến!

"Đi ra ngoài đi." Đường Dĩ Phi bình tĩnh lại, gột tay lên trán, mấy ngày nay mưa dầm liên tục làm cho cô phát bệnh, cái trán hơi nóng.

"Dạ, quản lý, buổi trưa chị muốn ăn gì cứ việc nói, em sẽ đi mua!"

Tiểu Cao chỉ là một thực tập sinh, tính tình đơn thuần, Đường Dĩ Phi cười lắc đầu, cuối cùng đuổi cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Dựa Vào Cái Gì Làm Bộ Không Biết Anh!

Sau khi đợi cô đi ra ngoài, dường như phòng làm việc rộng lớn trở nên trống trải hơn, một chút lạnh lẽo chậm rãi dâng lên từ dưới đáy lòng, như muốn cắn nuốt cả người cô.

Rõ ràng thân thể nóng muốn chết, nhưng trái tim lại như khối đá băng lạnh vô cùng, vừa lạnh vừa nóng, Đường Dĩ Phi càng thấy đầu choáng váng một cách lợi hại, ngay cả ghi chú trên bàn vẽ đều đã xem lại không rõ.

“Cốc cốc”

“Vào đi.” Giọng nói yếu ớt, nhưng vẫn cố gắng chống cự, đây thực sự là tác phong quen thuộc của cô.

“Tổng giám đốc có chuyện cần tìm chị.” Tiểu Cao đẩy cửa tiến đến. Gương mặt trẻ tuổi tràn đầy hâm mộ.

Đây chính là được đại tổng giám đốc cho gọi sao! Chao ôi!

“Có chuyện gì sao?” Trong lòng Đường Dĩ Phi căng thẳng lại không biết làm sao.

“Hình như là có liên quan đến chuyện người mẫu quảng cáo.” Tiểu Cao không hiểu lắm nói.

“Biết rồi, tôi phải đi đây.” Đường Dĩ Phi hất đầu một cái, tư thế kiêu ngạo như mọi khi.

Đứng lên thân thể có chút lay động, chỉ là cô cũng không lưu ý đến những chi tiết thiếu này.

Đến đâu hay đến đó, ngược lại cô cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc Long Thiếu Tôn muốn chơi trò xiếc gì!

Tầng cao nhất, phòng làm việc của tổng giám đốc, không phận sự chớ vào.

Đường Dĩ Phi đứng ở ngoài cửa, hít sâu một hơi, gơ tay lên đập hai cái, rất nhanh, bên trong liền truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh lùng của người đàn ông.

“Vào đi.”

Tiếng giày cao gót vang lên trên nền đá cẩm thạch, người đàn ông như một bức tượng điêu khắc, đứng sát cửa sổ ngắm nhìn tòa thành thị này.

Cả người anh đều bị ánh sáng bao vây lấy, trong nháy mắt, Đường Dĩ Phi cảm thấy chói đến không thấy được.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua thân hình cao to ấy, người đàn ông nghe thấy tiếng động hơi nheo đôi mắt lại, chậm rãi xoay người. Khuôn mặt anh tuấn với khí thế bức người xông vào tầm mắt, dường như con người anh xưa nay vẫn bá đạo như vậy, không quan tâm xông vào cuộc sống của cô.

Tròng mắt Đường Dĩ Phi hiện lên một chút lạnh lẽo, cũng đè nén xuống, thả lỏng bàn tay đang nắm chặt ra: “Xin hỏi tổng giám đốc có yêu cầu gì?”

Tổng giám đốc, tổng giám đốc, lại là tổng giám đốc!

Dựa vào cái gì mà cô làm bộ không biết anh!

Anh đều đã nói với cô như vậy rồi, làm sao cô vẫn giữ cái tư thế cao cao tại thượng như thế!

Long Thiếu Tôn không khỏi phẫn nộ, nhưng mà che giấu, đi qua: “Quản lý Đường, mời ngồi.”

Trong lòng Đường Dĩ Phi kinh ngạc vô cùng, nét mặt không biểu cảm, chậm rãi đi đến ghế sa lon ngồi xuống.

Người đàn ông với đôi chân thon dài, ngồi trở lại ghế chủ lấy công việc ra nói: “Mùa hè năm nay công ty dự định để quản lý Đường thiết kế một bộ trang sức, chỉ là về việc người mẫu đại diện, cô cảm thấy người nào đảm nhiệm là tốt?”

Nguyên nhân là vì chuyện này.

Đáy lòng Đường Dĩ Phi hiện lên một cái gì đó mơ hồ, gần như là không cần nghĩ ngợi: “Muse”

Người đàn ông ngăn ra: “Đây là trang sức của phụ nữ, để cho một ngôi sao nam làm người mẫu đại diện, không được ổn cho lắm?”

“Nếu như tổng giám đốc biết người nào khác có thể ứng tuyển, cứ nói thẳng ra.”

Đường Dĩ Phi cũng là người thông minh, chỉ là lúc này đầu vô cùng choáng váng, lười quanh co vòng vèo với anh ta.

“Cái này thật không có, dù sao đây cũng là thiết kế của cô, quyền quyết định là ở cô.”

Anh ta cuối đầu, bắt đầu duyệt văn kiện.

“Vậy Muse đi!” Đường Dĩ Phi không muốn đợi tiếp nữa, có anh ở đây cô sẽ chỉ cảm thấy hít thở không thông.

“Quản lý Đường.” Ngay lúc đó cô đứng dậy, người đàn ông lạnh nhạt khẽ mở miệng: “Cô phải biết rằng Muse sẽ không dễ dàng tiếp nhận hợp đồng nhỏ hẹn, một năm anh ta chỉ nhận một bộ phim hoặc là một bộ quảng cáo, mà theo tôi được biết năm nay anh ta đã nhận bộ “Hoàng kim thịnh thế” của đại đạo diễn Cố rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Học Muội Đừng Làm Rộn

Anh im tiếng đúng lúc, đôi mắt sâu không lường được nhìn như vô hại lại giấu điếm sự cuộn trào mãnh liệt, ánh mắt sáng quắc lên nhìn chăm chăm gò má của cô, lúc này mới phát hiện sắc mặt của cô ửng hồng không bình thường.

“Cô bị bệnh?” Giọng nói của Long Thiếu Tôn bỗng trở nên khản trương, đôi chân thon dài vượt qua ghế ngồi, thân hình cao lớn lập tức bao cô lại.

Người đàn ông khom người xuống theo thói quen, giờ tay lên vừa muốn đặt lên cái trán của cô, đã bị cô lạnh lùng né tránh.

“Về việc Muse giao cho tôi thu xếp, nếu không còn chuyện gì nữa tôi xin đi trước.” Cô bỗng nhiên dịch người, lướt qua thân thể của anh liền muốn rời đi.

Chỉ là...

Chỗ cổ tay căng thẳng, cả người không kịp phòng bị, bất ngờ bị anh tóm trở lại một lần nữa.

“Có bệnh thì phải trị!” Trong con mắt đen của người đàn ông nhuốm một nét không rõ tức giận. Thấy vậy, Đường Dĩ Phi muốn cười.

“Tôi biết, cảm ơn tổng giám đốc quan tâm.”

Cô nhàn nhạt liếc anh một cái, muốn rút tay của mình ra khỏi tay anh, không ngờ anh lại càng nắm chặt, Đường Dĩ Phi bị đau, nhíu mày: “Tôi còn phải làm việc, sẽ không quấy rầy ngài.”

Thấy cô chống cự chính mình, Long Thiếu Tôn trở nên tức giận, bỗng nhiên bá đạo nắm chặt tay, đưa thân thể nhỏ yếu của cô ôm vào trong lòng.

Sự việc xảy ra đột ngột khiến cô trở tay không kịp, phải mất mấy giây sau đó Đường Dĩ Phi mới dùng toàn lực giãy dụa, mà lúc này Long Thiếu Tôn nói một câu giống như tiếng sấm lại khiến cho Đường Dĩ Phi thịt nát xương tan một lần nữa.

“Học muội, đừng làm rộn.”

Giọng nói của anh cung chiêu, thậm chí mang theo một vẻ không rõ đau thương, trong nháy mắt thời gian phảng phất đều yên tĩnh, giọng nói quen thuộc như vậy, cái ôm quen thuộc như vậy lại khiến trái tim đang đóng băng của Đường Dĩ Phi xuất hiện một khe hở.

Nhưng cũng là trong nháy mắt, lập tức đầu trở nên tỉnh táo, cô cơ hồ là theo bản năng, dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra.

Long Thiếu Tôn không ngờ tới cô sẽ có động tác này, chưa gì là đã bị cô đẩy qua một bên, mà cô cũng thừa dịp này tông cửa ra ngoài.

Rốt cuộc cô bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là trách mình năm đó đi không từ biệt?

Nhưng anh cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, sau này đợi thời cơ chín muồi rồi, sẽ giải thích cho cô nghe.

Long Thiếu Tôn nhìn cánh cửa lớn bị đóng sầm lại, cảm thấy giống như tấm lòng chân thành của mình bị giẫm đạp vậy, ánh mắt khó khăn lắm mới trở nên ôn hòa, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo không gì sánh được, thậm chí càng lạnh lẽo hơn trước đây.

Như vậy cũng tốt, anh cũng không cần cảm thấy mắc nợ người nào!

Đã định là Đường Dĩ Phi phải thiết kế trang sức, nên việc này cũng khiến cô trở nên bận rộn hơn.

Đầu tiên là gọi điện thoại cho Lâm Khả, để cho cô giải quyết Muse, tiếp theo liền lấy bản thiết kế mà mình đã làm mấy tháng ra chỉnh sửa lại.

“Quản lý Đường, chị uống chút trà gừng ấm áp cơ thể đi!” Tiểu Cao thấy sắc mặt của cô mới vừa rồi không tốt lắm, cố ý chạy ra bên ngoài mua một ly trà gừng.

Đường Dĩ Phi ngồi được mùi gừng và sữa, mi tâm đang nhíu chặt bỗng dung thả lỏng ra, gật đầu, liền buông bản thảo thiết kế trong tay xuống.

“Cám ơn, đã làm phiền em rồi.”

“Có gì đâu! Quản lý Đường, chị đối với em tốt như vậy, em có thể thực tập ngay lúc gặp được người tốt như chị thật sự là may mắn ba đời!”

Xưa nay Tiểu Cao luôn rất chân thật, nghĩ cái gì thì liền nói cái đó.

“Em thật là dẻo miệng.” Đường Dĩ Phi cười, thuận tay lấy một tờ báo trên bàn, ánh mắt dừng ở đầu mục tin tức hôm nay, nhất thời khiếp sợ.

Công ty Hoa Vũ tuyên bố phá sản, tổng giám đốc Hoàng tiên sinh dắt vợ con đi nhảy lầu!

Không phải đây nằm trong dự án thu mua vào mấy ngày trước của tập đoàn Vân Thiên à?

Thế nhưng lại thất bại?

Đối phương tình nguyện tuyên bố phá sản chứ không chịu bị thu mua?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Sóng Gió Nhảy Lầu 1

Editor: Hồng Trúc

Tiểu Cao thấy cô đang xem tin tức, bỗng chốc liền nhỏ giọng thăm thì.

"Thật là không hiểu nổi, thật ra thì bị thu mua có cái gì là không tốt? Vân Thiên chúng ta điều kiện tốt như vậy, được gia nhập vào, cuối năm còn được chia hoa hồng, tại sao lại phải cố chấp mở công ty riêng?"

Quả thật, điều kiện của Vân Thiên rất hấp dẫn, điều này Đường Dĩ Phi cũng đã nghe nói đến, nếu như Hoa Vũ nhập vào Vân Thiên thì chỉ có thể lớn mạnh hơn, không bao giờ bị chôn cất và quên lãng.

"Mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, e rằng công ty Hoa Vũ là tâm huyết cả đời của Hoàng tiên sinh, không thể nào giao cho người khác được." Đường Dĩ Phi xem như chuyện này không liên quan đến mình nói.

"Nhưng cũng may mắn, nhảy lầu chẳng qua là thủ đoạn của bọn họ, không xảy ra án mạng!"

Đường Dĩ Phi nghe nói như thế, ánh mắt vội vàng nhìn vào tờ báo, quả nhiên thấy: "Không có người thương vong", liền thở phào nhẹ nhõm.

"Thương trường như chiến trường, đi sai một bước, muôn đời muôn kiếp đều không trở lại được."

Đường Dĩ Phi nhếch miệng cười như không cười, đôi mắt trong suốt xinh đẹp mê người.

Nếu như nói mấy năm nay cô đã thay đổi, thì rõ ràng nhất chính là ở tính cách!

Có được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta!

Cô không còn đơn thuần như trước, chỉ thích một vật, thích một người liền liều sống liều chết giữ người đó bên cạnh, cô bây giờ đối với mọi việc đều rất bình thường, giống nhau, nhìn nhận thông suốt.

Dĩ nhiên cũng bao gồm chuyện tình cảm.

Nghĩ tới đây, bàn tay Đường Dĩ Phi đang cầm tách trà đột nhiên run lên, không tài nào hiểu được.

Vừa rồi ở phòng làm việc của tổng giám đốc, vì sao Long Thiếu Tôn anh ta còn quan tâm đến mình như vậy?

Rõ ràng anh ta hận mình đã không chết!

"Bên ngoài sao ồn ào vậy?" Câu nói của Tiểu Cao cắt đứt suy nghĩ của cô, Đường Dĩ Phi đặt tách trà trong tay xuống, cô cũng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Từ trước đến nay, Tiểu Cao không cần Đường Dĩ Phi nhắc nhở cũng tự biết đi dò la tin tức, một lát sau hoảng hốt đẩy cửa chạy vào: "Không xong rồi chị, cái vị Hoàng tiên sinh trong báo lúc nãy đến công ty gây sự!"

Đường Dĩ Phi ngạc nhiên, cô đứng lên đi ra ngoài theo bản năng.

Đầu đau nhức vô cùng, nhưng lúc này cô cũng không để ý đến sức khỏe

của mình.

"Ông ấy đang ở ngoài sân thượng, tổng giám đốc đang tổ chức hội nghị quan trọng, người khác khuyên như thế nào ông ta cũng không chịu nghe!" Tiểu Cao vội vàng giải thích tình hình trước mắt, Đường Dĩ Phi nhanh chóng đi vào thang máy.

"Hai vị La Thụy, La Sâm đều ở trên đó, thế nhưng người đó vẫn muốn gặp mặt tổng giám đốc, thật là không biết đang làm cái gì!"

Trong thang máy cũng có vài quản lý của các bộ phận khác bàn luận âm ỉ, Đường Dĩ Phi trầm mặt, không nói gì.

Hiện tại đầu cô nóng vô cùng, hít thở cũng không thoải mái, thậm chí bước chân còn hơi lung lay.

Thang máy dừng lại ở tầng cuối, Đường Dĩ Phi lưng thưng đi ra, Tiểu Cao đi bên cạnh dẫn đường.

Từ lối đi an toàn đi tới, cách một khoảng không xa liền nhìn thấy một người đàn ông tầm trung niên lùn mập, khuôn mặt hung ác nhìn hai người kia kêu la ồn ào.

"Kêu Long Thiếu Tôn ra gặp tôi! Các người không ai được lại gần đây!"

"Có gì thì từ từ thương lượng, ngại xuống đây trước, tổng giám đốc sẽ đến nhanh thôi!"

"Tôi muốn thấy cậu ta! Kêu cậu ta ra đây! Nếu không tôi nhất định sẽ nhảy xuống ngay bây giờ!"

Hoàng Thủ Nghị có lẽ là ôm quyết tâm liều chết, mặc kệ người bên ngoài khuyên như thế nào, ông ấy vẫn đạp chân ra ngoài lan can, cơ thể chao đảo muốn ngã, không chú ý sẽ rơi xuống!

Chỗ này là lầu 88! Nếu như nhảy xuống chắc chắn sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Sóng Gió Nhảy Lầu 2

Editor: Hồng Trúc

Mà nếu như nhảy xuống, thế nào nhân viên phòng PR cũng giải thích rằng do công ty bị phá sản ông ta không chịu nổi đả kích này nên đã quyết định tự sát, cho dù ông ấy chết cũng bị mang tiếng xấu.

Bầu trời lại bắt đầu mưa, cái loại cảm giác ươn ướt này khiến người ta chán ghét vô cùng.

Đường Dĩ Phi lặng lẽ đứng nhìn nửa phút, bỗng nhiên bước một bước, lấy dù ra, đi về phía sân thượng!

"Quản lý, chị định làm gì vậy?"

Tiểu Cao sợ hết hồn, la một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người, La Thụy, La Sâm thấy người bước đến là Đường Dĩ Phi tức thay đổi sắc mặt!

"Quản lý Đường, xin hãy lui ra phía sau, tổng giám đốc sẽ đến đây nhanh thôi!"

La Thụy cảm thấy, bản thân vẫn nên ngăn cản, nếu không... Một lát cho BOSS biết chắc chắn kết quả của anh sẽ rất thảm!

"Chờ tổng giám đốc đến, người kia đã nhảy xuống rồi." Giọng nói của Đường Dĩ Phi lạnh nhạt, đi lướt qua hai người, đi thẳng về phía Hoàng Thủ Nghị, ánh mắt thâm trầm khiến hai người không còn gì để nói.

"Quản lý, chị trở lại đây mau đi!" Tiểu Cao sợ đến mức hồn phi phách tán!

"Tớ ở chỗ này quan sát tình hình, cậu đi thông báo cho thiếu gia nhanh đi!" La Thụy dặn dò La Sâm, rồi đi theo Đường Dĩ Phi.

"Các người không được đến đây! Lui về sau cho tôi! Đi nữa tôi sẽ nhảy xuống!"

Hoàng Thủ Nghị thấy một cô gái trẻ tuổi đang đi lại gần mình, lập tức phản ứng kịch liệt, bàn tay to liều mạng vung, hai chân không tự chủ được lui về sau một bước.

Đường Dĩ Phi lạnh lùng, dường như không để ý đến tất cả mọi thứ xung quanh, bình tĩnh đi về phía sân thượng.

Mọi người cũng hít vào một hơi khí lạnh, tất cả đều nhìn vào thân thể gầy yếu kia không tin được!

Cô muốn làm cái gì đây?

Cũng chỉ là quản lý của một bộ phận thôi, không đến mức vì công ty mà hi sinh làm nhiệm vụ chứ?

Lúc này, mọi người bất an, kinh ngạc vô cùng, bỗng nhiên Đường Dĩ Phi lại làm một động tác to gan!

Ung dung tháo đôi giày cao gót đang mang trên chân ra, cô nhảy nhẹ nhàng một cái, cả người liền đứng trên lan can, lần này chỉ còn cách Hoàng Thủ

Nghị một bước chân!

"A! Quân lí!" Tiểu Cao liêu mạng gọi cô, Đường Dĩ Phi quay mặt lại nở một nụ cười làm ý nói cô yên tâm.

Mưa tràn vào cơ thể, hai chân chỉ mang một đôi tất duy nhất lại giẫm trên nền sân thượng lạnh như băng. Đường Dĩ Phi sợ run cả người, nhưng vẫn quay mặt sang, ánh mắt sáng quắc nhìn Hoàng Thủ Nghị.

"Nếu thật sự không lo sợ, vậy thì nhảy đi, thả người nhảy xuống một cái, chuyện gì phiền não cũng sẽ biến mất."

Vèo vèo ——

Cô ấy vậy mà lại cổ vũ ông ấy nhảy lâu?

Tất cả mọi người nhìn thấy đều sợ chết khiếp nói không ra lời!

Rốt cuộc Đường Dĩ Phi đang làm cái trò gì vậy?!

Hiển nhiên Hoàng Thủ Nghị cũng không nghĩ tới cô dám hành động như vậy, giật mình nhưng vẫn cố gạt bỏ, gần như là dùng sức gào thét: "Cô đừng tưởng tôi không dám! Cô không hù dọa người được đâu!"

Hôm nay ông ta chỉ định đến hù dọa Long Thiếu Tôn, dù sao hiện tại đã hai bàn tay trắng, đây cũng là lừa bịp để lấy tiền bồi thường, chẳng qua là, trước mắt gặp nha đầu nhỏ tuổi này, không biết rốt cuộc đang giờ trò quỷ gì?

Lẽ nào cô ta đã nhìn ra ý đồ của mình?

Hoàng Thủ Nghị nghĩ như vậy liền làm liều, bước thêm một bước ra bên ngoài!

Lần này, thân thể của ông ta đã hoàn toàn lọt ra ngoài lan can, không cẩn thận là sẽ rơi xuống!

Khóe môi Đường Dĩ Phi nhấc lên một nụ cười nhàn nhạt, khóe mắt liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt lan can của anh ta, trong lòng hiểu rõ.

"Trời mưa xuống, mặt sân trơn trượt, Hoàng tiên sinh cũng phải cẩn thận dưới chân."

Cô cười cười, nhưng vừa dứt lời, bỗng nhiên cơ thể xoay 180 độ, nhẹ nhàng nhảy xuống, lần này, tư thế cô và Hoàng Thủ Nghị không khác mấy!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Giông Tố Nhảy Lâu 3

Thậm chí cô còn đứng gần mép sân thượng hơn ông ta!

Đường Dĩ Phi nhìn xuống dưới chân tòa nhà này, trong lòng hơi sợ hãi, điều này làm cô nhớ đến cái đêm trên đỉnh núi Victoria năm năm trước.

"Cô muốn làm gì?" Hoàng Thủ Nghị kinh ngạc đến ngây người, nhìn cô với vẻ mặt đề phòng.

"Hoàng tiên sinh có cảm thấy cuộc sống này quá mệt mỏi không?" Cô thử thăm dò, nhấc chân phải lên một bước, mọi người ai cũng sợ che mắt không dám nhìn!

Hoàng Thủ Nghị gạt đầu kinh ngạc, đứng vậy, cuộc sống này thật sự là quá mệt mỏi, sự nghiệp mà mình liều mạng bảo vệ đã mất, không còn nữa.

Tất cả mọi chuyện đều phải trách người kia!

"Cô bớt nói nhảm với tôi đi! Tôi muốn gặp Long Thiếu Tôn! Cô là cái quái gì?!"

Đường Dĩ Phi nghe anh ta nói như vậy cũng không tức giận, khóe miệng nâng lên một nét cười giễu: "Thật ra thì tôi cũng cảm thấy cuộc sống này quá mệt mỏi!"

Hoàng Thủ Nghị cả kinh, không tin được nhìn cô.

Chung quy thì nhìn thân thể gầy yếu như vậy giống như cô đã từng trải qua những chuyện khó có thể tưởng tượng được, cho nên cô mới bình tĩnh đối mặt với chuyện này.

"Vì sao cô lại nói như vậy?" Hoàng Thủ Nghị vô cùng ngạc nhiên, thậm chí mọi người còn bối rối hơn.

Tuổi còn trẻ mà đã leo lên được chức quản lý, hưởng thụ cuộc sống mà người khác không có, cô còn có cái gì mà mệt mỏi?

Cô lại còn là thiên kim tiểu thư của Đường thị!

Ngoài ra còn có quan hệ mờ ám với cậu chủ của tập đoàn Bách Thịnh! Đường Dĩ Phi cười khế, rút chân đang lơ lửng trên không trung xuống, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ông có biết nếu ông nhảy xuống báo chí sẽ viết gì về ông không?"

Thấy vẻ mặt ông ta không hiểu, Đường Dĩ Phi giơ tay lên lau nước mưa trên mặt, tiếp tục nói: "Ông chủ công ty Hoa Vũ không chấp nhận việc công ty mình phá sản nên bị trầm cảm, lên sân thượng của tập đoàn Vân Thiên nhảy lầu, gây phiền toái cho xã hội."

"Chuyện này sẽ được xét xử là vụ án tự sát, cùng lắm thì Vân Thiên bồi thường ít tiền, mà ông," bỗng nhiên cô dừng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, "mạng thì mất, nhưng lại không có được gì, điều này có đáng giá không?"

Nhìn cô rõ ràng là còn rất trẻ tuổi, Hoàng Thủ Nghị cả kinh nói không ra lời!

Cô nói không sai, bộ phận PR của tập đoàn Vân Thiên có thể nói là hét tiếng khắp thành phố, đen cũng có thể nói thành trắng, như vậy cái chết của anh sẽ không có ý nghĩa nào.

"Nhưng tôi không cam lòng! Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Long Thiếu Tôn cậu ta muốn thu mua Hoa Vũ, không chiếm được liền giờ thủ đoạn phía sau?!" Về mặt Hoàng Thủ Nghị bị thương, hai tay nắm chặt lan can.

Có thể nói, những lời nói của cô gái này đã xác định rõ ý định ban đầu của mình, hôm nay nhất định phải nghe được một lời giải thích từ Long Thiếu Tôn!

"Hoàng tiên sinh!" Bỗng nhiên, Đường Dĩ Phi hạ giọng, vừa đúng lúc mưa lớn hơn, những người khác đều đứng khá xa, cũng không nghe được cô nói gì, "Cẩn thận khi nói chuyện, để người khác nghe thấy, không chừng bị mang tiếng xấu!"

"Cô..."

Tay chân Hoàng Thủ Nghị nhất thời luống cuống, ông lại bị cô nói một câu không thể nào phản bác lại!

"Hoàng tiên sinh không ngại giữ lại cái mạng này một lần nữa để chấn chỉnh lại công ty của mình, làm lại từ đầu, ông cũng biết, chiến lược kinh doanh của công ty Hoa Vũ đã cũ, rất nhiều chính sách đã không theo kịp thời đại, tại sao lại không mượn cơ này để đóng cửa nghiên cứu, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, sẽ cho mọi người thấy một Hoa Vũ khác?"

Cô nói một tràn đạo lý rõ ràng, thậm chí ngay cả ông hoạt động của công ty như thế nào cũng đều nắm rõ, khuôn mặt già nua của Hoàng Thủ Nghị hiện lên một chiều sâu không lường được, hai mắt nhú lại, cũng đã nắm chắc cho mình một ý tưởng!

"Còn muốn nhảy sao?"

Sau khi nghe cô nói như vậy, Hoàng Thủ Nghị đã bình tĩnh trở lại, vốn đã không có ý định tự sát, bây giờ làm sao có thể nhảy lầu?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Giông Tố Nhảy Lầu 4

Sắc mặt Hoàng Thủ Nghị lộ ra vẻ lúng túng, mà đúng lúc ông ta định rời đi, bên cạnh Đường Dĩ Phi đột nhiên xuất hiện một giọng nói cực thấp khiến cho cả người ông run lên!

Cô nói: Nói thật, ở đây cao không bằng một nửa của núi Victoria.

"Cô..."

Ý của cô ta là cô ta đã từng nhảy xuống đỉnh núi Victoria?

Đùa kiểu gì thế!

Đó chính là ngọn núi cao nhất nhì của thành phố!

Nhảy xuống đó còn giữ được mạng sống sao?

Đường Dĩ Phi thấy ông ta nhìn mình chằm chằm không khỏi bật cười, gờ tay vén mấy sợi tóc bị mưa làm bết lại trên trán, giọng nói có hơi thờ ơ nhưng lại có ý nghĩa sâu sắc vô cùng: "Đi gặp chủ tịch của Đường thị đi, ông ấy sẽ giao công việc cho ông làm, bắt đầu lại từ đầu, rồi ông sẽ rõ."

Hoàng Thủ Nghị vẫn trong trạng thái hóa đá, lúc này Đường Dĩ Phi nháy mắt với La Thụy, anh nhanh chóng đi tới, kéo Hoàng Thủ Nghị xuống!

Haizz ——

Tốt rồi, hữu kinh vô hiểm*, tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm.

*hữu kinh vô hiểm: không có nguy hiểm, mô tả tình huống tồi tệ, nhưng cuối cùng cũng đạt được kết quả mong muốn.

Đúng lúc này, cửa sắt của sân thượng bị đá tung ra, lập tức về mặt tức giận của Long Thiếu Tôn hiện ra, ánh mắt nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng cạnh lan can càng trở nên tức giận vô cùng!

"Tổng giám đốc!"

Mọi người hoàn hồn vội vàng chào hỏi, Long Thiếu Tôn cũng không thèm quan tâm, chỉ có La Thụy đặc biệt đi phía sau sắc mặt cứng ngắt, khoe miệng không nhí được co quắp.

Thiếu gia thật đúng là...

Cũng đã năm năm rồi, vậy mà vừa nghe tin của cô ngay cả hội nghị quan trọng như vậy cũng ngưng lại!

Đường Dĩ Phi nhìn người đang đi tới, tâm trạng hơi buồn bực đứng lên. Anh ta tới đây làm cái gì?

Đầu có vẻ như choáng váng hơn, Đường Dĩ Phi lấy lại bình tĩnh, vừa định xoay người đi xuống lan can, lúc này đột nhiên lại bị trượt chân, cơ thể không tự chủ được ngã ra phía ngoài!

"Cẩn thận!"

"A——"

Mọi người chưa kịp phản ứng, đã thấy tổng giám đốc lao người ra ngoài lan can, mà bóng dáng của Đường Dĩ Phi cũng không thấy đâu!

"A! Quản lí!" Tiểu Cao sợ đến mức hai chân mềm nhũn suýt nữa ngồi sụp xuống đất, những người khác cũng không nghĩ tới sự việc bất thành linh này, tất cả đều đứng ngây tại chỗ không biết phải làm sao!

"Nắm chặt anh!" Tiếng nói êm dịu của người đàn ông cho thấy sự hoảng loạn chưa từng thấy, tay phải của anh nắm chặt cổ tay trái của cô!

Cảnh tượng này, thật sự rất giống cái đêm hôm ấy!

Mọi người hay là cô cùng với anh, địa điểm vẫn là nơi cao như vậy, chẳng qua là tâm trạng của Đường Dĩ Phi đã thay đổi.

Tay cô bị anh nắm chặt, ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh mắt lo lắng, tức giận, còn có một chút tình cảm không rõ.

Long Thiếu Tôn nổi gân xanh trên trán, có trời mới biết khi nhìn thấy người cô trượt xuống, khoảnh khắc đó trong lòng anh có biết bao nhiêu sợ hãi!

"Học trưởng!" Bỗng nhiên Đường Dĩ Phi mở miệng, mặt cười thân thiện: "Hình như em quên chưa nói với anh một câu, đã lâu không gặp..."

Mắt Long Thiếu Tôn sáng như sao hip lại, trong lòng chợt xuất hiện một điềm xấu: "La Sâm, La Thụy!!"

Đáy mắt Đường Dĩ Phi có hơi choáng váng, vào giờ khắc này, thấy anh căng thẳng như vậy về mặt cô lại cảm thấy thoải mái: "Học trưởng, không phải đã lâu không gặp, mà là cả cuộc đời này sẽ không gặp nữa!"

Dứt lời, đột nhiên cô dùng sức thoát khỏi bàn tay anh, cứ như vậy hai mắt cô nhìn chằm chằm về mặt không biết làm sao của anh!

Bỗng nhiên cơ thể trượt xuống, tiếng gió gào thét hai bên tai, ngay lúc đó Đường Dĩ Phi chỉ muốn nhắm mắt lại, đột nhiên mưa đang rơi trên đỉnh đầu dừng lại, một bóng dáng không lồ nhào tới!

Lại là Long Thiếu Tôn!

Ngay sau đó bên hông liền cảm thấy ấm áp, người đàn ông dịu dàng vòng tay qua người cô, ánh mắt của anh cũng không còn tức giận nữa, mà thay vào đó là sự an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Ai Bảo Anh Tự Mình Đa Tình?!

Tại sao lại như vậy?!

Đường Dĩ Phi tròn to hai mắt không tin: "Anh sao lại thế..."

Thân thể trượt xuống rất nhanh, cảm giác mất trọng lực khiến cô ôm chặt người anh theo bản năng, giờ phút này cô mới cảm thấy sợ hãi!

Vừa rồi đầu óc mình quả thật là hồ đồ, tại sao đột nhiên lại có ý định coi thường mạng sống như vậy chứ?!

"Cuối cùng cũng bắt được em." Người đàn ông mở miệng, đáy mắt chứa một vầng sáng không rõ.

"Anh... Anh có biết là anh sẽ chết không?!"

Đường Dĩ Phi đột nhiên phản ứng kịch liệt, nước mắt tuôn ra dữ dội, nước mưa tạt vào mặt, sớm không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước mưa.

"Biết." Ngực khí của người đàn ông như chưa có chuyện gì xảy ra, thật ra thì chỉ cần bắt được cô cho dù là xuống địa ngục anh cũng bằng lòng.

Đường Dĩ Phi ngẩn ra, trong nháy mắt, trong lồng ngực bỗng xuất hiện một tràn tình cảm ấm áp khiến người ta hít thở không thông, cô đỏ mặt, cơ hồ là do tức giận mà quát: "Ai bảo anh tự mình đa tình? Ai bảo anh cứu em?"

Trước đây không phải là đã buông tay em ra?

Trước đây không phải là muốn em chết đi?

Bây giờ lại muốn diễn trò đùa giỡn gì đây?!

Long Thiếu Tôn nhìn ánh mắt của cô, nơi đó như chứa một sự căm hận không bao giờ quên làm anh sợ hãi trong lòng!

Tại sao cô lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình?!

"Ai cho phép em tự mình đi khuyên hấn ta?!"

Người đàn ông nổi giận, giọng nói trầm thấp mang theo một chút tức giận, trong nháy mắt đôi mắt sâu kia đã trở nên lạnh như băng!

Mà lúc này trên sân thượng đã trở thành một mớ hỗn loạn!

"A, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tổng giám đốc và quản lý Đường đều rơi xuống!"

"Trời ạ, báo cảnh sát ngay." Cũng không biết là người nào rống lên một tiếng, nhưng vẻ mặt La Sâm vẫn bình tĩnh đi tới trấn an mọi người, "Đã báo cảnh sát, phía dưới có đệm khí, không có chuyện gì đâu!"

"Nhưng đây là tầng 88! Cho dù đệm khí có dày bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng sẽ bị va đập!"

Tiểu Cao hoảng sợ, nhưng vẫn còn có thể phân tích tình hình, làm La Sâm hơi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, đây là tầng 88, đệm khí dày bao nhiêu? Chắc chắn khi rơi xuống sẽ tạo thành một lỗ thủng to!"

"..."

Tại sao thiếu gia lại đề chuyện như vậy xảy ra?

Đám người này thật đúng là buồn lo vô có...

Long Thiếu Tôn ôm Đường Dĩ Phi thật chặt, cô cũng không hề giả vờ, mà là ôm chặt chính bản thân mình, khoảnh khắc đó ý thức muốn sống không thua kém năm năm trước đây một chút nào!

"Học muội, mấy năm gần đây em có khỏe không?"

Tòa nhà này rất cao, mà tốc độ rơi cũng khá nhanh, bất quá chỉ mới mấy giây là đã nhìn thấy đệm khí an toàn rất rõ ràng.

Đột nhiên Đường Dĩ Phi như bị cái gì đó đánh trúng, trong nháy mắt ánh mắt toát ra vẻ sốt ruột, cô hung hăng cắn môi, như muốn chùng nào chảy máu mới thôi.

"Thật xin lỗi, lâu như vậy mới trở về."

Dựa vào cái gì mà anh lại nói như thế?

Từ khi nào anh nói muốn trở về?

Không phải anh cùng với hoa khôi của trường đi du học ở Vancouver đợi tốt nghiệp xong sẽ kết hôn sao?!

Không phải anh làm bộ không biết cô sao?

Tại sao bây giờ lại đến trêu chọc cô?!

"Long Thiếu Tôn, rốt cuộc anh dựa vào cái gì mà nói chuyện với tôi như vậy?!" Cô hung hăng nhìn anh chằm chằm, sốt cao khiến gò má cô như bị lửa đốt, đầu óc mơ màng, lúc này những lời nói ra cơ bản đều không kiểm soát được!

Đó là bản năng, là những suy nghĩ chân thật đã giãy dụa trong lòng cô năm năm qua!

"BOSS!"

Chợt nhớ tới âm thanh của cánh quạt* trên đỉnh đầu, một luồng không khí lớn áp xuống, Long Thiếu Tôn không kịp để ý đến những lời nói sâu xa này của cô, một sợi dây thừng đã được máy bay trực thăng thả xuống.

*cánh quạt ở đây là cái cánh quạt trên đầu máy bay trực thăng đó nhé.

Một tay Long Thiếu Tôn nắm dây, tay còn lại ôm chặt chiếc eo nhỏ của Đường Dĩ Phi, gương mặt tuấn tú tràn đầy nước mưa.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Không Yên Tâm Để Một Mình Cô Ở Lại Đây

Đường Dĩ Phi dùng hết toàn bộ sức cho câu nói vừa rồi, trước mắt tối sầm lại sau đó liền ngất đi.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió gào thét, sau cùng thân thể nhẹ nhàng rơi vào trên cái gì đó rất mềm mại, sau đó như thế nào, thì cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Bệnh viện Trung ương Vân Dương, Âu Dương nghe tin vội vàng chạy tới, khi thấy Long Thiếu Tôn ôm phụ nữ trong lòng bỗng nhiên sắc mặt trở nên rất kỳ quái.

"Đại thiếu, ai vậy?"

Âu Dương không phải là người đàn độn, nhìn Long Thiếu Tôn khấn trương ôm cô ấy như vậy liền biết rõ thân phận của cô, nhưng vẫn cố ý hỏi, muốn nhìn rõ sắc mặt quái đản của anh một chút.

"Bớt nói nhảm! Coi cô ấy thế nào cho tôi!"

Long Thiếu Tôn trầm mặt, không nói hai lời, một cước đá văng cửa phòng bệnh VIP, bước nhanh vào, đặt Đường Dĩ Phi lên giường bệnh cẩn thận.

Âu Dương nhìn dáng vẻ rón rén của anh không nhịn được hút hai khòe miệng lại, mà hai vị La Sâm, La Thụy đứng ngoài cửa cũng đã biết mới vừa rồi thiếu gia thả người nhảy xuống vì người con gái kia, đối với tình huống hiện tại cơ bản là đã chết lặng.

Âu Dương kiểm tra Đường Dĩ Phi một chút, rồi để cho y tá thay đồ bệnh nhân sạch sẽ cho cô, sau đó truyền nước biển.

Long Thiếu Tôn vẫn ngồi trên ghế sa lon, cặp mắt đen tròn không nháy mắt nhìn chằm chằm cô gái đang nằm trên giường.

"Tại sao còn chưa tỉnh lại?"

Người đàn ông nhún mày không vui, giọng điệu lạnh đến thấu xương, giống như nếu cô không tỉnh lại, anh sẽ lập tức phá hủy cái bệnh viện này.

Bệnh viện Trung ương Vân Dương vốn là tài sản của nhà Âu Dương, gần đây mình mới từ nước ngoài trở về, tạm thời đến đây luyện tay một chút.

Mà với năng lực của Long Thiếu Tôn, đừng nói thảo dỡ bệnh viện, cho dù là san bằng cả tòa nhà bệnh viện này cũng không ai dám nói một chữ "Không!"

Âu Dương bị ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn, thấy vậy giật mình một cái, không ngừng giải thích: "Vị tiểu thư này thân thể yếu kém, sốt nhẹ liên tục mấy ngày, hơn nữa ngày hôm nay còn gặp mưa, lại bị hoảng sợ, cho nên mới nhất thời hôn mê bất tỉnh, chờ hạ sốt, sẽ tỉnh lại thôi." "Vậy phải đợi bao lâu?"

Người đàn ông vừa nghe tin cô sốt nhẹ liên tục, gương mặt tuấn tú như bị mây đen che khuất, hai tay trắng bệch nắm chặt thành quyền, loáng thoáng có thể thấy được gân xanh nổi lên!

Cô cứ như vậy không chăm sóc bản thân mình?

Người đó muốn nhảy lầu thì cứ để hấn nhảy, cô còn trở tài uy phong làm cái gì không biết?

Còn nữa, câu nói cuối cùng trước khi cô bất tỉnh có ý gì chứ?

Cái gì mà "Long Thiếu Tôn, dựa vào đâu mà anh có thể nói chuyện với tôi như vậy?!"

Từ khi nào cô lại biết hết lên như vậy chứ?

Trong ấn tượng của anh, cô là người rất yếu đuối động một chút là đỏ mặt, là một cô gái đơn thuần, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khiến cô trở nên như vậy?

Anh có thể nhìn thấy rõ ràng sự căm hận dưới đáy mắt cô, sự căm hận ấy cứ dây dưa mãi làm trái tim anh tan nát!

Long Thiếu Tôn buồn rầu, mà lúc này bất kể Âu Dương có nói gì cũng đều trở thành vật hi sinh.

"À, sẽ nhanh thôi..."

"Trong vòng ba tiếng nữa, nếu như cô ấy không tỉnh dậy, tôi sẽ phá nát nhà của cậu!"

"A... Ba tiếng thì làm sao ngủ đủ được, đại thiếu à bình thường cậu ngủ thôi cũng đã hơn ba tiếng..." Âu Dương kêu thảm, mà Long Thiếu Tôn đã sớm bước ra khỏi phòng bệnh, không có gì để thương lượng!

"Nè, bà cô à, tỉnh dậy sớm một chút đi..." Long Thiếu Tôn đi rồi Âu Dương vẫn ở đó rì rả rì rầm.

Không bao lâu, cánh cửa lại được mở ra nhẹ nhàng, Âu Dương giật mình tại chỗ nhìn chằm chằm Long Thiếu Tôn bối rối nói: "Đại thiếu, cậu tại sao lại, lại quay lại?"

Người đàn ông hé môi nâng lên một độ cong đẹp mắt: "Làm sao tôi có thể yên tâm để cô ấy ở lại đây một mình?"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Bọn Họ Vậy Mà Lại Chưa Chết

Editor: Hồng Trúc

Lời này của anh ngụ ý sâu sắc, thật giống như ... đang nói Âu Dương là một gã sắc lang?!

Không, không phải chứ, có trời đất chứng giám!

Đối với phụ nữ của đại thiếu gia Long đây bốn công từ một chút ý đồ xấu cũng không có!

Âu Dương nhìn Long Thiếu Tôn, thấy ngoài cửa La Thụy và La Sâm lần lượt đem các chồng văn kiện đang tiến vào, ở trong phòng bệnh cường ép đặt một cái bàn làm việc!

"Đại thiếu... Cái này không được..." Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến bệnh nhân đang nghỉ ngơi.

"Câm miệng." Ánh mắt lạnh lẽo của Long Thiếu Tôn xẹt qua người anh cảnh cáo cuối cùng lại rơi vào thân thể nhỏ nhắn của cô gái đang bị vốc người cao lớn của anh che khuất, nhất thời trở nên dịu dàng, lưu luyến đứng lên: "Cô ấy tỉnh lại tôi sẽ gọi anh!"

Âu Dương im lặng hoàn toàn.

Câm miệng, tôi câm miệng được chưa?

Bất quá có thể để cho anh nhìn thấy đại thiếu gia cao quý, lạnh lùng lại dồn hết tâm tư vào một người phụ nữ, câm miệng cũng đáng!

Bên ngoài dường như bầu trời đã bắt đầu trong trẻo lại, mây đen bao phủ trên thành phố Vân Dương cuối cùng cũng biến mất, cô nằm trên giường bệnh một mạch đến sáu giờ tối mới tỉnh lại.

Cổ họng như muốn bốc lửa, khô khốc khó chịu, Đường Dĩ Phi cố gắng hết sức mở mắt, mơ mơ màng màng liền nhìn thấy xa xa có ánh đèn màu da cam.

Tia sáng kia êm dịu như vậy, lại không có một chút cảm giác chói mắt nào.

Thế nhưng bóng dáng kia, đường nét mềm mại này ...

Lại là Long Thiếu Tôn!

Cô đang ở nơi nào?

Vì sao Long Thiếu Tôn lại ở đây?

Hơn nữa anh giống như... còn đang phê duyệt văn kiện?!

Lẽ nào bây giờ mình còn đang ở phòng làm việc của tổng giám đốc?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Đường Dĩ Phi muốn đưa tay lên sờ trán của mình, lúc này mới phát hiện cánh tay đột nhiên nặng vô cùng: "Ừm..."

Người đàn ông nghe được tiếng động, lập tức bỏ văn kiện trong tay xuống, đi tới.

Ánh sáng bao quanh ngũ quan khô khan của anh, đáy mắt Long Thiếu Tôn ngập tràn vẻ lo lắng.

Ah, tự mình đa tình, ai muốn anh lo lắng?

"Tĩnh rồi? Có thấy khó chịu chỗ nào không? Có muốn ăn cái gì không?"

Đường Dĩ Phi nhíu mày lại, di chuyển hai cái, cả người bủn rủn, Long Thiếu Tôn thấy thế vội vàng đỡ cô ngồi dậy, ai ngờ lại bị cô lạnh lùng cự tuyệt: "Không cần."

Sắc mặt người đàn ông tối sầm lại, năm năm không gặp, tính khí của cô còn cứng rắn hơn cả mấy tảng đá?

Không để ý đến phản kháng của cô, bá đạo diu cô ngồi dậy, rồi bỏ một cái gối dựa sau lưng cô.

"Âu Dương!" Long Thiếu Tôn cũng không cùng với cô nói những lời vô ích, rót một ly nước đưa cho cô, liền gọi Âu Dương vào.

Âu Dương là ai?

Đường Dĩ Phi uống nước, lúc này cảm giác khô rất mới giảm bớt, mà trước mắt cũng từ từ rõ hơn.

Nơi này là bệnh viện, không phải phòng làm việc!

Bọn họ vậy mà lại chưa chết!

"Đại thiếu, tôi vào đây..." Ngoài cửa, Âu Dương cẩn thận thậm chí còn nghe được âm thanh của chân chó, cắt đứt dòng suy nghĩ của Đường Dĩ Phi.

"Tới đây nhanh lên!" Người đàn ông giương mày kiểm lên, trời sinh khí phách không cách nào ngăn cản.

Ngay sau đó, Đường Dĩ Phi liền nhìn thấy một người trông giống như một công tử mặc áo choàng trắng đi vào phòng bệnh, người vừa tới đeo mắt kính nhả nhận, chẳng qua là ánh mắt giấu dưới miếng kính kia không hề nhả nhận chút nào.

"Xin chào. Tôi tên là Âu Dương."

Bỗng nhiên người đó cười tươi, trong nháy mắt gương mặt tuấn tú của Long Thiếu Tôn đã trầm xuống, Âu Dương nhin không được rùng mình một cái bất chấp đi tới.

Cầm theo một số dụng cụ chuyên ngành đi lại chỗ cô kiểm tra rất lâu, Đường Dĩ Phi rốt cuộc cũng không nhịn được hỏi: "Anh muốn kiểm tra đến khi nào?"

Chương 110: Không Cần Tổng Giám Đốc Hao Tâm Tồn Trí

Editor: Hồng Trúc

"A... Không có, tôi chỉ là muốn xác định chắc chắn xem cô đã bình phục chưa thôi..."

Thì ra không chỉ có đại thiếu, ngay cả cô gái này tính tình cũng kém y như vậy!

Âu Dương than vãn trong lòng, rút kim tiêm trên mu bàn tay cô ra, lại dặn dò y tá lấy thuốc.

"Khi nào thì tôi có thể ra viện?" Đường Dĩ Phi không có thiện cảm với hai người đàn ông trước mặt.

"Bác sĩ Âu Dương, anh nói với cô ấy đi."

Gi đây?

Bác sĩ Âu Dương?

Từ lúc nào mà đại thiếu lại xem trọng mình như vậy? Chẳng lẽ là có chuyện cần giúp đỡ sao?

Âu Dương bán tín bán nghi liếc trộm ánh mắt Long Thiếu Tôn, quả nhiên thấy hàng chữ "Anh dám nói sai một câu tôi dám chắc anh chết không có chỗ chôn" ánh mắt như đang cảnh cáo mình.

Phải, anh đây là đụng phải oan gia.

Âu Dương háng giọng, nhếch miệng: "Vị tiểu thư này, thân thể cô sốt nhẹ liên tục cần nằm viện quan sát một thời gian, cộng thêm cánh tay trái bị trật khớp, bước đầu dự tính, phải nằm viện một tháng."

"Cái gì?" Đường Dĩ Phi vừa nghe, cảm suýt nữa cũng bị trật khớp theo, "Bây giờ tôi phải đi về!"

Cô mới cần phải rời khỏi chỗ này sớm, cùng với một tên hung thủ giết người chưa toại nguyện còn có một tên bác sĩ với hành vi quái đản này ở chung một chỗ!

Một tháng?

Vậy thì để cho cô đi tìm chỗ chết thì hơn!

"Không được, bây giờ cô mà đi ra ngoài tay phải rất có thể bị tàn phế, mới vừa rồi tôi có quan sát phân tích, cánh tay của cô còn tồn tại vết thương cũ, lần này nếu không được chăm sóc tốt, sợ rằng sau này sẽ bị tàn tật."

Âu Dương nói rõ ràng đâu ra đấy, Long Thiếu Tôn nheo mắt lại nguy hiểm.

Cánh tay còn tồn tại vết thương cũ?

Bị thương khi nào?

Không nói tới cái này thì thôi, vừa nghe đến vết thương cũ, cả người Đường Dĩ Phi đều khó chịu, chống cự muốn từ trên giường bước xuống, nhưng là bất đắc dĩ cơ thể một chút sức lực cũng không có.

"Tôi về nhà tự nhiên sẽ có bác sĩ gia đình đến xử lý vết thương nhỏ này, không phiền tổng giám đốc cùng bác sĩ Âu Dương lo lắng!"

Lúc này Đường Dĩ Phi yếu ớt, mệt mỏi, nhưng lại quật cường như trâu, đôi mắt trong suốt nhuộm dần về tức giận.

Cô không muốn phải nhìn khuôn mặt dối trá của Long Thiếu Tôn!

Nếu như cô ở lại đây e rằng mới bị tàn tật!

"Cô bị như vậy làm sao có thể quay về? Huống hồ lúc này trời cũng đã tối, một cô gái như cô cũng không an toàn!"

Long Thiếu Tôn không giận, mặt vẫn như cũ không có một biểu cảm dư thừa nào, giống như từ sau khi cô tỉnh lại, anh lại khôi phục về lạnh lùng như

trước, thật giống như anh không biết cô, mà cô với anh, đơn giản chỉ là quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới.

Thế nhưng sự lạnh lùng của cô, trốn tránh khắp nơi, phân rõ giới hạn với anh, anh đều nhìn thấy hết trong mắt, ghi nhớ trong lòng!

"Tôi gọi điện thoại cho người nhà kêu người tới đón là được rồi, tổng giám đốc hay là anh quay về đi, công ty còn rất nhiều chuyện chờ anh xử lí!"

Đường Dĩ Phi liếc nhìn góc bàn, nói bóng gió là anh nên trở về văn phòng đi, không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ này, ở lại đây càng làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô!

"Bác sĩ Âu Dương có uy tín lớn nhất thành phố Vân Dương này, lời của anh ta tốt nhất là em nên nghe theo, còn như em nói bác sĩ gia đình, tôi nghĩ rằng chẩn đoán của anh ta sẽ chỉ giống như bây giờ."

Ngờ kìa người đàn ông thông thả, không một chút hoang mang.

Mà bên kia Âu Dương đã hoàn toàn hóa đá ____

Từ khi nào Long Thiếu Tôn lại khen ngợi mình như vậy?

Chỉ ít nhiều năm gần đây anh ta cũng chưa từng!

Anh ta chỉ biết khinh bỉ anh suốt ngày chỉ biết chơi dao mổ!

"Thân thể của tôi tự tôi rõ, tổng giám đốc đại nhân, tôi còn có hạng mục chưa hoàn thành, làm trễ nãi công việc tiến trình cũng không tốt!"

Tính tình Đường Dĩ Phi cực kì bướng bỉnh, tuy nói thân thể không có sức lực, cái miệng nhỏ nhắn kia cũng khéo ăn khéo nói, khiến cho không người nào phản bác lại được.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tôi Không Ăn!

Editor: Hồng Trúc

"Công ty bên đó anh đã cho em xin nghỉ, tạm thời có người sẽ thay thế vị trí của em, em ở đây an tâm dưỡng thương là được, dù sao em cũng là vì việc công nên mới bị thương."

Long Thiếu Tôn nói xong, nhìn về mặt cô vẫn không quên nói thêm một câu: "Còn nữa, tôi cũng đã cho người đến giải thích với gia đình của quản lí Đường, tháng này em sẽ lấy lí do là công ty cử đi công tác ở thành phố A nên cứ ở đây, cho đến khi khỏi hẳn."

Đi công tác?!

Anh lại dựa vào cái gì mà lại làm như vậy?

Không đợi Đường Dĩ Phi phản đối, cửa phòng bệnh đã bị mở ra, La Thụy không được tự nhiên đi tới.

Cũng đúng, một người đàn ông cao lớn như vậy mà lại mang theo một đồng hồ dùng của phụ nữ trên tay.

Chân này Đường Dĩ Phi khẽ giựt, một loại dự cảm xấu lan ra khắp người.

Đây là muốn cưỡng ép cô ở lại chỗ này?

Mà La Sâm cũng theo sát phía sau, tay còn cầm theo gà mên (cái này dùng để đựng đồ ăn).

"Đói bụng chưa? Ăn chút gì trước đi." Long Thiếu Tôn vừa dứt lời, La Sâm liền đem phần cháo nóng vừa mới mua được đưa cho anh.

Ai muốn ăn ở chỗ này?

Đường Dĩ Phi trừng anh, dứt khoát tựa đầu qua một bên, cô không cần phải nhìn khuôn mặt đối trá này!

Long Thiếu Tôn cũng không phải là không nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ này của cô, chẳng qua là đang nhẫn nại đè nén lửa giận oan uổng trong cơ thể, chậm rãi lấy cháo ra, cẩn thận mở nắp.

Mùi thơm của cháo bay khắp nơi, ngay cả Âu Dương người thấy cũng cảm thấy có hơi đói.

Chẳng qua là lúc này anh không thể vì ăn cơm mà bỏ qua vở kịch hay này!

Ngược lại anh muốn nhìn một chút, đến tận cùng Long đại thiếu gia có thể chiều tiểu cô nương này thế nào!!

"Cầm đi!"

Cảm giác được anh đưa chén cháo cho mình, Đường Dĩ Phi ráng chịu đựng cái bụng đang kêu đói, lạnh lùng cự tuyệt.

Người đàn ông nhìn gò má cô, khoe môi cong lên, dùng muống múc một muống nhỏ để cạnh miệng thổi thổi làm mọi người ngạc nhiên, lúc này mới dứt tới miệng cô.

"Tôi không ăn!" Đường Dĩ Phi tức giận quay mặt sang chỗ khác.

Ai mượn anh bây giờ làm người tốt?

Cô không lạ gì!

Con người đen của Long Thiếu Tôn không rõ tức giận, dùng sức nắm chặt cái muống trong tay, bắt quá, anh lại kiềm chế, thấp giọng dụ dỗ: "Ăn chút đi, ngủ hết một ngày, không bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể làm sao có thể khỏe lại được?"

Mang theo giọng nói mê hoặc để cho cô lập tức nghĩ đến năm năm trước!

Khi đó bọn họ vẫn còn là người yêu, mỗi ngày cô đến nhà trọ của anh quét dọn, sau đó dọn tới ở cùng chỗ với anh, chăm sóc anh ăn uống sinh hoạt hàng ngày.

Có một lần bị bệnh, cả người cô mệt mỏi không còn sức lực, không muốn ăn gì, anh cũng là như thế này vừa lừa vừa dụ, dứt cho cô từng muống từng muống, cho đến khi cô ăn xong anh mới hài lòng thưởng cho cô một nụ hôn.

Giờ nhớ lại cảm thấy mình lúc đó đúng là ngây thơ, chỉ vì một nụ hôn của học trưởng, liền có thể miễn cưỡng bản thân làm những chuyện mình không thích!

"Tôi nói, để cho tôi đi về!"

Con người Đường Dĩ Phi khẽ nói một cái, cũng không còn cách nào chịu nổi những hồi ức ấy, bỗng nhiên dùng sức giơ tay lên, hất đổ chén cháo trong tay anh.

Soạt____

Nguyên một chén cháo nóng tắt cả đều vẩy trên tay Long Thiếu Tôn!

Trong nháy mắt, màu trắng của khăn trải giường đã trở nên đục ngầu kinh khủng, hai mắt người đàn ông nhắm chặt lại, cái muống trong tay cũng bị cô làm rơi xuống dưới đất.

Một tâm chân tình, vừa mới bày ra, lại bị người khác chà đạp không một chút tôn trọng!

"BOSS!" Hai người trợ lý đặc biệt thấy vậy lập tức chạy lại, khẩn trương nhìn tay anh.

"Quản lý Đường! Đây là cháo nóng mới vừa nấu xong!" La Sâm tức giận hận không thể bóp chết Đường Dĩ Phi, chỉ là anh vừa nói xong câu đó liền bị Long Thiếu Tôn hung hăng liếc mắt nhìn.

"Đi mua thêm một chén nữa."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Không Cho Phép Anh Cười!

Editor: Hồng Trúc

Ngực khí của Long Thiếu Tôn lạnh lẽo, trong nháy mắt gương mặt đỏ trần đầy khí thế áp bức.

Đường Dĩ Phi cả kinh, nhếch miệng, ánh mắt rơi vào mu bàn tay của anh, cuối cùng không dám nói gì thêm.

Lúc này, Âu Dương đã gọi y tá vào dọn dẹp, mu bàn tay của Long Thiếu Tôn đúng là bị phỏng, thậm chí đã đỏ lên rất nhiều.

"Đại thiếu, có muốn..."

"Không cần!"

Người đàn ông chỉ đứng dậy đi vào phòng trong rửa sơ qua, cũng không bôi thuốc hay làm kiểm tra gì.

"BOSS, tay của anh nếu không xử lý sẽ bị sưng mủ..." La Thụy cũng lộ vẻ lo lắng, khỏe mắt oán hận trừng mắt nhìn Đường Dĩ Phi.

Cô gái này đúng là người vô tâm!

Trước đây hại đại thiếu thê thảm như vậy còn chưa đủ, bây giờ vẫn còn muốn làm tổn thương anh!

"Đi ra ngoài!" Long Thiếu Tôn liếc nhìn anh, người sau muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể buồn bực cắn môi kéo Âu Dương cùng đi ra ngoài.

Lần này, trong phòng chỉ còn lại hai người anh và cô!

Mới vừa rồi không gian còn rất thoải mái đột nhiên trở nên ứ đọng, khắp nơi đều phảng phất hương chanh nhàn nhạt trên người anh.

A, thì ra là có một số thứ không thay đổi, ví dụ như sở thích của anh.

Anh vẫn còn thích loại sữa tắm này.

Nhưng chẳng qua là, sở thích của cô đã thay đổi.

Trải qua năm năm, lại một lần nữa được ngửi mùi thơm như vậy, tim cô sẽ không còn đập nhanh nữa, sẽ không còn căng thẳng, chỉ cảm thấy bực mình! Khiến người khác hít thở không thông!

Cô chỉ muốn cách xa người này, càng xa càng tốt!

"Anh không cần phải như vậy, trong cuộc đời này người mà tôi không muốn gặp lại nhất chính là anh!"

Đường Dĩ Phi cắn môi dưới, cảm giác như dưới đáy lòng có gì đó đang vỡ thành từng mảnh.

Cô che giấu tình cảm nhiều năm như thế, yêu anh như vậy, hận anh như vậy, hôm nay số phận lại một lần nữa trói buộc họ ở cùng một chỗ, nhưng cô đã không còn là cô của trước đây, mà anh cũng đã không còn là học trưởng ôn hòa như ngọc nữa.

Bây giờ còn muốn cô phải làm gì nữa?

Cô có thể làm gì đây? Điều duy nhất mà bây giờ cô có thể làm, chính là quản lý trái tim của mình.

Bởi vì, nếu như không có gì chạm vào nó, thì nó sẽ không đau đớn.

Đôi mắt người đàn ông tối sầm lại, phút chốc lại không để ý khề cong môi, nụ cười cách nhau năm năm nhưng vẫn làm điên đảo lòng người như vậy!

Từ sau khi gặp lại đây là lần đầu tiên Đường Dĩ Phi thấy anh cười, chẳng qua là không nghĩ tới dưới tình huống như thế này.

"Anh cười cái gì?" Đường Dĩ Phi nhướn mày, thấy anh vẫn còn đang cười.

"Ha ha..." Lúc này đôi mắt đen như đang ngưng tụ một tia sáng chói mắt, mà bên tai trái chiếc khuyên tai Lam Bảo Thạch theo bả vai anh lay động lấp lánh rực rỡ cực kì.

"Không cho phép anh cười!"

Đường Dĩ Phi bị nụ cười của anh làm cho khó hiểu, bỗng nhiên tức giận gặm nhẹ.

Cô không muốn phải nhìn thấy nụ cười dối trá này!

Năm năm trước cũng chính vì nụ cười này, mà suýt chút nữa cô đã mất mạng!

"Học muội, em cũng thật là si tình." Ngữ khí người đàn ông chắc chắn, ánh mắt càng sáng rỡ.

Cái gì?

Si tình?

Chuyện này với si tình thì có quan hệ gì?

"Nếu không phải em không quên được anh, sao vừa mới gặp lại anh thì đã bài xích như vậy?"

Khóe môi Long Thiếu Tôn cũng từ từ thu lại, chẳng qua là đuôi lông mày vẫn còn cười loạn.

Một khuôn mặt hoàn hảo không còn lạnh lùng nữa, ngược lại còn linh động hơn.

Giống như, đây mới là con người thật của anh!

Nhưng rốt cuộc, người nào mới thật sự là Long Thiếu Tôn?

Đường Dĩ Phi bị anh làm cho nghẹn họng không còn lời nào để nói, chỉ có thể cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Cô đúng là si tình, năm đó gặp anh không bao lâu liền đem lòng yêu anh, cho dù là khoảnh khắc anh đẩy cô xuống vách đá, cô vẫn tự bào chữa cho anh.

Ngay lúc này mới phát hiện, quên cái gì? Buông bỏ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Phải Như Thế Nào Thì Em Mới Chịu Ăn?

Editor: Hồng Trúc

Tất cả đều do cô tự lừa mình dối người!

Từ trước tới giờ, cô vốn đã không bỏ được!

Nỗi nhớ nhung luôn âm âm kéo đến vào những đêm khuya vắng người, khiến cho mỗi một nơi dưới đáy lòng đều đau nhói, để cho cô không có chỗ nào trốn thoát.

Cái loại cảm xúc đối với anh, đã sớm trở thành một thói quen, cũng đã mọc rễ, không thể nhổ được!

Khóe mắt Đường Dĩ Phi có hơi ướt át, nhưng lại quật cường ngẩng cao đầu lên, cố gắng kiềm lòng không cho những giọt nước mắt rơi xuống.

"Như vậy còn anh?" Giọng cô nhàn nhạt như đang cố tình vặn hỏi lại anh!

Trong nháy mắt, Long Thiếu Tôn lại cả kinh không biết trả lời thế nào!

Như vậy còn anh?

Anh quên em dễ dàng như vậy sao?

Anh cùng với người khác vứt bỏ em thoải mái như vậy sao?

Đáy mắt Long Thiếu Tôn tràn đầy vẻ hoảng sợ, nỗi khổ riêng đó của anh khiến người khác không đành lòng.

"Anh chưa từng..."

Cốc cốc__

Ngay lúc anh vừa định nói cho cô biết hết tất cả, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, giọng điệu Long Thiếu Tôn trầm xuống: "Vào đi."

Người đến chính là La Sâm.

Lần này, trong tay La Sâm không còn là một cái túi nữa, mà là một đồng bao lớn nhỏ, liếc mắt nhìn sang có ít nhất chắc khoảng 6 phần.

"Tôi nói tôi không ăn, xin anh để cho tôi trở về." Đường Dĩ Phi vừa thấy thế liền đau đầu.

Điện thoại di động của cô rơi ở công ty, đầu giường cũng không có điện thoại cố định, coi như cô muốn liên lạc với Đường Tuấn Hựu cũng không có cách nào.

Còn đợi người nhà chủ động đến đây thì càng không thể!

Bởi vì Long Thiếu Tôn đã sắp xếp xong xuôi, lúc này cả gia đình đều nghĩ là cô đi công tác ở thành phố A!

Tại sao chỉ mới năm năm ngắn ngủi, Long Thiếu Tôn đã trở nên khó hiểu đến như vậy?!

Trước đây, anh không phải như thế...

Long Thiếu Tôn nhận lấy chén cháo từ tay La Sâm, khuyên bảo nhẹ nhàng, chẳng qua là Đường Dĩ Phi lại rất ngang bướng, không chịu mở miệng. "Nghe lời được không?" Người đàn ông gần như không chút tôn nghiêm chút nào, ngay cả La Sâm đứng bên cạnh cũng nhin không nổi.

Từ khi nào thiếu gia lại ăn nói khép nép với một cô gái như vậy?

"Quản lí Đường! Cô đói thì ăn đi, BOSS còn rất nhiều việc phải xử lí!"

Không có thời gian ở chỗ này cùng cô dây dưa!

"La Sâm!" Long Thiếu Tôn không vui, hai mắt gần như đóng băng, u ám đảo qua anh, "Đi ra ngoài, đóng cửa lại."

"BOSS... Anh..."

"Đi ra ngoài!"

"Vâng!"

Đường Dĩ Phi lạnh lùng nhìn hai người vì cô mà trở mặt, chính là vì cô không muốn ăn đồ của anh.

"Em muốn như thế nào thì mới chịu ăn?" Long Thiếu Tôn cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, bỗng nặng nề đem chén cháo để ở tủ đầu giường.

Lực mạnh đến mức cả cái tủ đều run lên, ngay cả giường bệnh bên cạnh cũng muốn run theo!

Đây rốt cuộc còn là một người đàn ông nguy hiểm, vui giận bất thường!

Đường Dĩ Phi nghe nói như thế, chột nâng mí mắt lên, khoe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị: "Muốn tôi ăn cũng được, trừ phi anh đồng ý cho tôi trở về."

Trở về?

Cô còn muốn trở về?!

Tại sao cô phải bài xích anh như vậy?

"Em nói cho anh biết, rốt cuộc tại sao em lại trở nên như vậy?!" Long Thiếu Tôn tức giận nhìn cô chằm chằm, giống như không còn cách nào chịu được sự lạnh lùng của cô.

"Học trưởng Long," Đường Dĩ Phi bỗng nhiên dừng lại, "Anh quan tâm tôi như vậy, không sợ học tỷ Thẩm biết được trong lòng khó chịu sao?"

"Em..."

Long Thiếu Tôn cứng đờ, nhất thời không có lời nào để nói.

Làm sao cô biết được chuyện của Thẩm Vũ?

Đường Dĩ Phi lạnh lùng nhìn anh, tự bụng chén cháo trên tủ lên, ung dung húp.

Nhìn xem, chỉ cần vừa nhắc tới học tỷ Thẩm, anh cũng không còn dây dưa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Ăn Nói Nhỏ Nhẹ Dụ Một Người Ăn Cháo

Sớm biết như vậy, mình đã nói ra sớm một chút, đỡ phải để dạ dày chịu đói oan ức.

Thấy cô bắt đầu ăn, Long Thiếu Tôn cuối cùng cũng thả lỏng tâm trạng, bỗng nhiên đứng lên đi lại cánh cửa.

Bàn tay thon dài chốt cửa lại, người đàn ông thờ ơ mở miệng, giải thích: "Anh cùng với Tâm Vũ không phải như em nghĩ."

Dứt lời, anh liền xoay bước ra ngoài.

Để lại sau lưng một Đường Dĩ Phi kinh ngạc nhìn cháo trong chén, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống chén.

Tâm Vũ, Tâm Vũ, anh gọi thân mật như vậy, còn không phải là tôi muốn như vậy sao?

"Quản lý Đường, cô có thể xuất viện."

Khoảng chừng hơn một tiếng sau, Đường Dĩ Phi từ từ khôi phục sức lực, vừa định bước xuống giường trốn đi, bỗng nhiên La Thụy mặt lạnh đi vào thông báo.

Thật đúng là cảm ơn trời đất!

"Tốt quá, cảm ơn."

Bắt quả chỉ là phát sốt mà thôi, có cần thiết phải làm quá lên như vậy không?

Động tác Đường Dĩ Phi hơi chậm lại, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô vén chăn lên xuống giường tốc độ.

"Cái này là quần áo của cô."

La Thụy đưa cho cô một cái túi, Đường Dĩ Phi ngạc nhiên, đưa tay cầm.

"Lần này làm phiền anh thống kê toàn bộ chi phí cho tôi biết, tôi sẽ đem tiền trả lại cho tổng giám đốc."

Nhìn bộ đầm hiệu Hermes trong tay, Đường Dĩ Phi khẽ cong chân mày.

"Tổng giám đốc nói không cần, quản lý Đường, có đôi lời La Thụy không biết có nên nói hay không." La Thụy lạnh lùng, bộ dạng đó đâu giống như đang hỏi ý kiến của cô?

"Trợ lý La có gì không ngại nói thẳng." Đường Dĩ Phi đang định cầm túi đồ đi vào phòng trong, liền dừng lại.

"La Thụy biết quản lý Đường và BOSS từng là người yêu, nhưng chuyện này đã qua lâu rồi, mấy năm nay cô chưa bao giờ tìm kiếm BOSS, bây giờ gặp lại như vậy, cô cũng không nên dây dưa không rõ! Anh ấy là một người cao quý như vậy, sao có thể ăn nói nhỏ nhẹ dụ một người ăn cháo như vậy?!"

Mấy năm nay tôi chưa từng tìm kiếm anh ấy?

Anh ấy đẩy tôi xuống vách núi rồi cùng hoa khôi của trường đi Vancouver, bảo tôi đi tìm anh ta?

Đi xem bọn họ ân ái triền miên như thế nào sao?

Thật là nực cười!

Huống chi, bây giờ cô có chỗ nào là cùng anh ta dây dưa không rõ? Rõ ràng là Long Thiếu Tôn!

"Tôi không hi vọng sẽ nhìn thấy chuyện như hôm nay một lần nào nữa!"

Lời nói của người đàn ông không chứa một lối thoát.

Đường Dĩ Phi gạt gạt môi, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Cứ theo lời anh ta, anh ta thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó.

Những chuyện này, những con người này, sau này sẽ không có quan hệ gì với cô.

Còn về việc bị phông, đó là do Long Thiếu Tôn tự chuốc lấy!

La Thụy thấy cô vào phòng trong mà không để ý đến mình, trong lòng càng thêm buồn bực.

Tại sao thiếu gia lại coi trọng một cô gái không tìm không phải như vậy chứ?

Năm năm trước vì cô mà...

La Thụy lắc đầu, cuối cùng trong lòng rên lạnh một tiếng, đi ra ngoài.

Đợi đến lúc Đường Dĩ Phi thay xong quần áo từ trong phòng bệnh bước ra, bác sĩ Âu Dương đã đứng trước cửa cung kính chờ đợi.

"Tiểu thư Đường, cô có muốn tôi xem vết thương cũ lại một chút không?"

Ngón tay Âu Dương thanh tú đẩy mắt kính lên trên sống mũi, một đôi mắt nhìn qua rất nhã nhặn, thực ra lại nguy hiểm vô cùng.

Mới vừa rồi lúc kiểm tra cho cô phát hiện cánh tay của cô từng làm phẫu thuật, tuy là bình phục tốt, nhưng khớp xương ngay đường may vẫn còn tồn tại nguy hiểm.

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, đều đã qua lâu rồi, hy vọng bác sĩ Âu Dương đừng nhắc lại." Đường Dĩ Phi giương khóe miệng, trong mắt ẩn chứa những ý nghĩ sâu xa khiến người khác không phân định được.

"Đã như vậy tôi cũng không hỏi thăm gì nhiều, tránh làm khó cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tổng Bộ Cử Tổng Giám Giang Tới

Âu Dương nở nụ cười nhã nhặn: "Mấy ngày tới, Đường tiểu thư nhất định phải chú ý đến thân thể, đừng để cánh tay bị thương một lần nữa, nếu không sau này rất có thể sẽ bị tàn phế."

"Được."

Bỗng nhiên Đường Dĩ Phi dừng lại, chợt vô tình hỏi nhỏ một câu: "Anh ấy... Không sao chứ?"

Âu Dương ngăn ra, sau đó nhếch miệng cười quỷ dị: "Tay thì không có gì phải lo lắng, chỉ là không biết nơi này..."

Anh ta giờ tay chỉ vào ngực trái, Đường Dĩ Phi cứng đờ, biết anh ta trêu ghẹo mình nên cũng không hỏi nhiều, im lặng rời đi.

Bây giờ đã là hơn tám giờ tối, khi cô được đưa vào bệnh viện đồ đạc đều để ở công ty, lúc này đây cô như một người mất hồn đứng trước cửa bệnh viện, âm thầm nhìn xe cộ tới lui.

Quả thực, sau khi gặp lại Long Thiếu Tôn, mình cũng trở nên không giống chính mình.

Từ khi nào cô lại quan tâm đến những việc không liên quan đến mình như vậy?

Người ta muốn nhảy lầu thì liên quan gì đến cô?

Thật ra thì trong lòng không phải là không hy vọng người đó nhảy lầu ở Vân Thiên mà là vì không muốn đem tới phiền toái không cần thiết cho tổng giám đốc mới sao?

Cũng đã năm năm rồi, tim của mình vẫn phản bội lại lý trí.

Bíp bip bip ——

Bên tai vang lên âm thanh tiếng xe ô tô, Đường Dĩ Phi lấy lại tinh thần, liền lấy thân thể cao lớn của La Sâm đi vòng qua trước gót chân cô, cúi nửa người: "Đường tiểu thư, mời lên xe."

"Không cần làm phiền, tôi tự đón taxi về được." Đường Dĩ Phi lắc đầu từ chối, cô cần một không gian yên tĩnh, không muốn trở nên không giống chính mình như vậy.

"Đường tiểu thư, đây là do tổng giám đốc căn dặn, bởi vì chuyện của công ty nên cô mới bị thương, cho nên chúng tôi có quyền hộ tống cô về nhà an toàn."

Tuy La Sâm và La Thụy là anh em nhưng tính tình lại hoàn toàn trái ngược, một người là hạn chế, còn một người là công khai, mặc dù anh ta không thích

Đường Dĩ Phi, nhưng không đến mức làm trái với dặn dò của thiếu gia mà không tôn trọng cô.

"Thật sự không cần." Đường Dĩ Phi bước sang bên cạnh, định bắt taxi.

La Sâm cũng tiến về phía trước, ngăn cản cô, điệu bộ rõ ràng: "Nếu cô không chịu đi theo tôi, tôi đành phải dùng sức vác cô đi."

Khóe miệng Đường Dĩ Phi mềm nhũn, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận lên xe.

Ngồi ở trong xe, mở cửa sổ ra, mặc cho gió mát thổi vào áo, Đường Dĩ Phi yên lặng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, mà La Sâm vẫn là Thiết Diện Diêm Vương, không để ý chỉ tập trung vào lái xe.

Xe dọc theo đường quốc lộ rộng rãi, dọc theo đường đi, không cần Đường Dĩ Phi nhiều lời, chạy thẳng tới biệt thự nhà họ Đường.

"Cảm ơn anh, trợ lý La." Đến cửa nhà, Đường Dĩ Phi lễ phép mỉm cười với anh ta, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, Long Thiếu Tôn cũng không làm khó cô, nếu như bị nhốt ở bệnh viện cả tháng trời, cô cũng không biết nên tìm người nào để mà khóc!

"BOSS dặn Đường tiểu thư ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, đợi thân thể bình phục hẳn trở về công ty cũng chưa muộn.

"Tôi biết rồi, đúng rồi trợ lý La, có biết người tạm thời thay thế vị trí của tôi là ai không?"

"Là tổng bộ cử tổng giám Giang tới, hai người còn là bạn học."

Tổng giám Giang?

Bạn học?

Đường Dĩ Phi có chút không hiểu, bất quá vẫn là nói cảm ơn: "Hôm nay thật sự làm phiền anh quá, về nghỉ ngơi sớm một chút!"

"Được, Đường tiểu thư nhớ chú ý thân thể." La Sâm nói rồi lái xe rời đi.

Đường Dĩ Phi đứng dưới ánh đèn nhìn đuôi xe, cho đến khi không còn thấy rõ nữa, lúc này mới xoay người vào nhà.

"Tam tiểu thư đã trở về!" Người giúp việc trước sau như một vẫn rất nhiệt tình, chẳng qua khi nhìn tư thế đi của cô lập tức nhận ra có cái gì đó không đúng.

"Tam tiểu thư, cánh tay của cô làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nghỉ Việc Ngay Lập Tức

Trương Thẩm Nhi thấy dưới tay áo cô lấp ló màu trắng của thạch cao, trong lòng run lên cuống quýt chạy vào phòng ông bà chủ thông báo.

Đường Dĩ Phi cẩn thận đi vào nhà, vừa đứng trước cửa thay giày, lúc này ba Đường mẹ Đường nghe tin của người giúp việc vội vàng từ phòng ngủ đi ra.

Hai người đều mặc đồ ngủ chưa kịp thay vội vàng vàng chạy tới: "Dĩ Phi xảy ra chuyện gì?"

Đường Kim Hải đau lòng nhìn con gái, quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng nhìn thấy cánh tay trái bó bột của cô, sắc mặt ông liền trở nên nặng nề.

"Đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành tại sao lại để tay trái bị thương?" Ba Đường trách mắng, quả nhiên Hoàng Thủ Nghị còn chưa đến tìm ông.

"Không phải đã nói đi thành phố A công tác sao? Sao đột nhiên lại quay về? Còn để cánh tay bị thương?" Mẹ Đường kéo Đường Dĩ Phi lại, nhìn cẩn thận.

"Công ty tạm thời cử người khác đi làm việc, con không sao, không cần thận trọng phải cánh tay, sau này con sẽ chú ý."

Đường Dĩ Phi không muốn bọn họ lo lắng. Vì vậy, tùy ý tìm một lý do giải thích cho hành động ngớ ngẩn của mình.

"Thật là hồ đồ! Thân thể của con còn không nghĩ tới? Lập tức gọi bác sĩ Phương qua đây!" Ba Đường tức giận, đập bàn một cái, đánh thức Đường Tuấn Hựu trên tầng hai.

Sắc mặt mẹ Đường ngưng trọng, thấy cô không chỉ bị ở cánh tay mà hai chân dường như cũng đứng không vững, vội vàng dẫn dò quần gia: "Mau mời bác sĩ Phuong qua đây."

"Không cần đâu ba mẹ, con mới ở bệnh viện thành phố về, đã chụp X-quang rồi, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ dưỡng sức một khoảng thời gian là khỏe lại, không có gì đáng lo, mọi người đừng lo lắng, mau đi ngủ đi!"

Đường Dĩ Phi nói với quần gia, không muốn làm phiền bác sĩ Phuong vào lúc này, vừa định cất bước lên lầu liền bị giọng nói tức giận của Đường Kim Hải cắt đứt: "Lập tức xin nghỉ việc cho ba! Không cho phép xuất đầu lộ diện ra ngoài nữa!"

Đường Kim Hải đã hơn năm mươi tuổi dù không tức giận nhưng khuôn mặt lúc này lại trở nên vô cùng nghiêm nghị dưới ánh đèn, ông nhú mày, không đợi Đường Dĩ Phi phản đối liền lên lầu.

"Nhưng mà ba..."

Đồng Anh Đình vỗ nhẹ tay Đường Dĩ Phi, môi giật giật, nháy mắt với cô rồi cũng đi lên lầu.

Phòng khách lớn như vậy bây giờ chỉ còn lại Đường Dĩ Phi cùng vài người giúp việc, cô đứng ở đó, trong lòng ảm áp, nhưng cũng rất buồn rầu.

Giọng điệu của ba khi này không phải là đùa giỡn, mình phải làm gì bây giờ?

Mặc dù cô cũng có thời gian nghỉ phép là một tháng, thế nhưng sau một tháng thì sao đây?

Cô phải lấy lý do gì để trở về tập đoàn Vân Thiên?

"Tiểu muội?" Đường Tuấn Hựu xoa bước tới, Ôn Nhu đi theo sau nhìn thấy cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chạy đến, "Em làm sao vậy?"

Đường Dĩ Phi đau đầu, sớm biết như vậy đã ở lại bệnh viện, không phải như bây giờ, bị người thân vây quanh ân cần hỏi han.

"Em không sao, ngược lại chị, chị dâu," Về mặt Đường Dĩ Phi biến hóa, hai mắt nghiêm túc nhìn bụng của cô, "Chị đang mang thai không nên chạy lung tung, lỡ như té ảnh hưởng đến cháu em, em sẽ không bỏ qua cho chị."

Ôn Nhu nghe cô nói như vậy sắc mặt lo lắng phấp phồng, chẳng qua là Đường Tuấn Hựu làm như không thấy, cũng không quan tâm đến lão bà của mình: "Tiểu muội, có phải ba không cho em đi làm ở Vân Thiên phải không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Dĩ Phi xệ xuống, cam chịu số phận gặt đầu một cái.

Truyện chỉ được đăng tại.

Haizz, đâu chỉ là không để cô đi làm ở Vân Thiên?

Giọng điệu của ba rõ ràng là muốn cấm túc cô, không cho cô lại xuất đầu lộ diện.

"Như vậy cũng tốt, em ở nhà ngoan ngoãn học quản lý cho giỏi, đến lúc đó đến Đường thị giúp đỡ ba, mặc dù Đường thị không thể so với Vân Thiên, như cũng là xí nghiệp lớn nhất nhì thành phố Vân Thiên."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Người Giúp Việc Nửa Bước Cũng Không Rời

Đường Tuấn Hựu nói rõ ràng đâu ra đây, có thể thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng ngày càng cay đắng, vì vậy dừng lại, giữ cô ngồi trên ghế salon, ngữ trọng tâm trường* nói.

*ngữ trọng tâm trường: lời nói thấm thía, thành khẩn.

"Anh không có hứng thú gì với kinh doanh, chị cả thì ở nước ngoài, trong nhà chỉ còn một đứa con gái duy nhất có thể gánh vác công việc, đừng không hiểu chuyện như vậy."

Ôn Nhu đứng một bên, nhìn anh cư xử dịu dàng với em gái của mình, trong lòng hơi khổ sở, xuất hiện chút ghen tuông, chẳng qua là đôi mắt mù quáng không hề chen vào nói.

"Anh hai!" Đường Dĩ Phi cắt đứt lời cầu nhàu của anh, hơi nheo đôi mắt xinh đẹp lại nhìn thẳng khuôn mặt tuấn tú giống mình vài phần, "Tại sao anh

không trở về giúp ba? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Đường Tuấn Hựu nghiêm mặt, đáy mắt toát lên vẻ lạnh lùng, chẳng qua là che giấu vô cùng lợi hại: "Một đại nam nhân như anh chẳng lẽ phải dựa vào người nhà?"

Lời nói của anh có vẻ tự đắc, sắc mặt không thay đổi, Đường Dĩ Phi nhìn vào khuôn mặt đó, đúng là không nhìn ra một chút sơ hở nào.

"Nhưng mà anh hai, em cũng không biết mình tại sao lại như vậy, mỗi lần ba mẹ nhắc tới chuyện của công ty em đều gạt bỏ, em cũng không muốn..."

"Được rồi tiểu muội, đừng nghĩ nhiều về chuyện này, chẳng qua là em còn thiếu kinh nghiệm, lo lắng mình làm không tốt thôi." Đường Tuấn Hựu an ủi.

Chắc là vậy, có thể là do mình lo lắng chiến lược của mình sẽ mang đến tổn thất cho Đường thị, cho nên mới cảm thấy hơi sợ hãi.

Đường Dĩ Phi gạt đầu: "Nhìn lại, em rất thích công việc trước mắt, vì công ty mình làm việc ở bên ngoài không có cảm giác giống như vậy, anh hai anh cũng hiểu đạo lý này."

Đường Tuấn Hựu híp mắt lại, hai tay thoải mái để sau đầu, khoe miệng hiện lên một nụ cười như có như không: "Cô gái, hay là nghỉ ngơi đi."

Lời nói của anh rõ ràng là nói với Đường Dĩ Phi, nhưng Ôn Nhu đứng một bên nghe được cảm thấy dường như bị cái gì đó đâm trúng tim mình, lại khó chịu nói không nên lời.

"Em biết rồi, anh hai, anh mau đưa chị dâu đi nghỉ ngơi đi, em đi rửa mặt một cái rồi đi ngủ."

Ánh mắt Đường Tuấn Hựu lạnh lùng, nhẹ nhàng xẹt qua Ôn Nhu, không lưu lại bất cứ điều gì, chẳng qua là ngại em gái đang nhìn mình, không để lộ sắc mặt cho cô nhìn: "Được, ngủ ngon." Dứt lời, anh cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Đây là lễ tiết của nhà họ Đường, giờ khắc này lại làm cho người khác ghen tỵ!

Đáy mắt Ôn Nhu âm đạm, sự ghen tuông như muốn cắn nuốt cả người.

Vì vậy miễn cưỡng cười một cái, nói ngủ ngon với Đường Dĩ Phi liền lên lầu.

Năm ngày liên tiếp, Đường Dĩ Phi vẫn ở mãi trong nhà, Đường Kim Hải gần như đã đưa ra một mệnh lệnh tử, không cho phép tam tiểu thư ra khỏi nhà nửa bước!

Cho dù là cô định đi ra ngoài, người giúp việc cũng định theo sát cô nửa bước cũng không rời!

Tam tiểu thư cô tới chỗ nào, mấy người giúp việc liền tới chỗ đó!

Đường Dĩ Phi ngồi trên giường lớn đặt ngay góc phòng, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ mới năm ngoài, thời tiết ở thành phố Vân Thiên thoáng cái đã nóng lên, bầu trời xanh thẳm, mây trắng đến chói mắt.

Trong phòng máy điều hòa cũng không cách nào đè nén được những xao động trong lòng cô.

Mấy ngày nay hầu như cô đều bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài, mà tên khốn Mạc Dẫn Sâm kia không biết đi đâu, cũng không tới đưa cô ra ngoài chơi.

Về phần Long Thiếu Tôn, trong lòng Đường Dĩ Phi luôn cảm thấy buồn bực, giống như kể từ khi anh hung hăng ở bệnh viện đến giờ, không còn nghe được chút tin tức gì của anh ấy.

Cũng là, anh vốn là người khiêm tốn, muốn che giấu tung tích của mình quá thực rất dễ dàng, huống chi, bây giờ mình còn đang bị nhốt trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Có Hẹn Tái Khám Với Bác Sĩ Âu Dương

Đường Dĩ Phi không khỏi phiền não trong lòng đứng lên, vào mùa hè nóng bức như thế này tay trái lại quần băng khiến da cô có hơi ngứa ngáy, làm cô gãi mãi không ngừng.

"Tam tiểu thư, cô không nên lấy tay gãi, như vậy rất khó hồi phục."

Người giúp việc đứng bên cạnh, nhìn thấy động tác vừa rồi của cô liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Đeo cái này nóng quá, tôi không chịu được..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Dĩ Phi ừm khuất, bịu môi than phiền nói.

Reng reng ——

Điện thoại di động trên bàn kê, Đường Dĩ Phi chưa kịp lấy thì người giúp việc đã nhanh hơn một bước chớp lấy, nhìn thấy tên người gọi, liền nhủ mày lại, rồi sau đó nhấn phim nghe.

"Xin chào, đây là điện thoại của tam tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia Lâm Khả bị giọng nói này làm cho giật mình, đợi lấy lại bình tĩnh, lúc này mới lên tiếng nói: "Phiền cô chuyển lời tới Phi Phi, chuyện cô ấy nhờ tôi đã làm xong rồi."

"Được, nhất định." Nói xong, không đợi Lâm Khả dò xét thực hư, người giúp việc đã cúp máy.

Trên giường lớn, Đường Dĩ Phi bất đắc dĩ trở mình.

Xem đi, hậu quả của việc làm cho Đường Kim Hải tức giận quả là nghiêm trọng, cái này cũng không cái kia cũng không, ngay cả điện thoại cũng không được đến tay cô.

Coi như là cô muốn nhờ Mạc Duẫn Sâm tới cứu cũng không có cách nào.

Xưa nay anh hai luôn đứng về phía mình vậy mà bây giờ lại chung một chí tuyến với ba Đường, nhất trí không cho cô trở về Vân Thiên.

"Nói cái gì?" Đường Dĩ Phi chán đến chết, xoay người trên giường lớn, vùi mặt xuống gối, chậm rãi hỏi từng chữ một.

"Lâm tiểu thư nói chuyện cô nhờ cô ấy đã làm xong." Người giúp việc chuyển lời chi tiết.

Đường Dĩ Phi chợt nhớ, suýt chút nữa cô đã quên chuyện này!

Lần này công ty tung ra sản phẩm cô thiết kế, mà cô lại bỏ nhiệm Muse làm gương mặt đại diện, bây giờ Khả Khả lại gọi điện thoại tới nói Muse đã đồng ý.

Chuyện này có thể nói mình đã làm rất tốt, nhưng nghĩ đến sẽ bị một tên tổng giám Giang gì đó tổng bộ cử tới tới đoạt lấy công lao!

Ngẫm lại đã cảm thấy không cam lòng!

Đây chính là thiết kế của mình, là idea của mình!

Dựa vào cái gì lại chấp tay nhường cho người ta? Để cho người ta có được thành quả của mình?!

Bỗng nhiên, Đường Dĩ Phi cảm thấy mình không nên ngồi chờ chết trong nhà nữa.

Vì vậy, hoắc mắt cô đã leo từ trên giường xuống, đi nhanh vào phòng thay quần áo.

Người giúp việc thấy thế liền theo sát phía sau.

"Tam tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Đường Dĩ Phi cũng không quay đầu lại, đứng trong phòng tùy ý cầm một bộ quần áo, chân tay vụng về thay, vừa biện lí do: "Hôm trước tôi hẹn với bác sĩ Âu Dương, hôm nay tái khám."

"Tam tiểu thư, tôi lập tức gọi điện cho bác sĩ Phươg, cô đừng đi ra ngoài, bên ngoài nóng lắm, không tốt đâu."

Người giúp việc cứ cằn nhằn mãi khiến cô phải đau đầu, bất quá cô cũng đâu phải là con nít mới lớn.

"Trời nóng như vậy đừng làm phiền bác sĩ Phươg, tôi sẽ tự đi bệnh viện thành phố khám bệnh, hơn nữa cũng đã hẹn với bác sĩ Âu Dương, để người ta leo cây cũng không hay, nếu cô không yên tâm có thể cùng đi với tôi!"

Người giúp việc suy nghĩ một chút, có mình đi theo, tam tiểu thư cũng sẽ không làm loạn, vì vậy gật đầu.

Nay ông bà chủ không có ở nhà, nhị thiếu gia cũng đi ra ngoài với tiểu thư Ôn Nhu, mình ở nơi này trông chừng tam tiểu thư cũng chán, không bằng nhân cơ hội này ra ngoài hong mát một chút?

"Nhưng mà tam tiểu thư cô nhất định phải cẩn thận, để tôi đi nói chú Trương chuẩn bị xe."

"Được, đi đi."

Đạo cao một thước, ma cao một trượng, một người giúp việc nhỏ, chẳng lẽ tôi còn không thoát được cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Thì Ra Anh Ta Là Viện Trưởng

Chiếc xe Lincoln phiên bản mới chạy băng băng trên đường lớn, ngoài cửa sổ tiếng ve kêu liên tục không ngừng, mà bên trong xe lại vô cùng yên tĩnh không tiếng động.

Hơi mát từ quạt thổi ra, Đường Dĩ Phi cong khóe môi, nhìn qua tâm trạng có vẻ vô cùng tốt.

"Chú Trương, gần đây chú có nhìn thấy Eric không?" Đường Dĩ Phi bất giác nâng mí mắt, miễn cưỡng hỏi.

"Tam tiểu thư, cậu chủ Mạc bị cha cậu ấy cử đi Hàng Châu công tác, đã mấy ngày rồi."

Chuyện này lần trước lái xe đưa lão gia đến công ty chú Trương vô tình nghe được.

"Hàng Châu?" Đường Dĩ Phi mở to miệng, khốn kiếp, lên ra ngoài chơi cũng không dắt theo mình, hại mình ở nhà một mình như ngồi tù!

Ở Hàng Châu, Mạc Duẫn Sâm đang cắt băng khánh thành đột nhiên hắt hơi một cái, rồi sau đó trợ lý liền đi lên phía trước, tiến lại nói vào tai anh một câu gì đó.

Mạc Duẫn Sâm biến sắc, lập tức dặn dò người đó mấy câu, rồi lại phục hồi phong tình vui vẻ như cũ.

"Đúng vậy, Hàng Châu là một vùng đất tốt, đông ấm hạ mát, nghe nói, từ xưa tới nay Hàng Châu có rất nhiều mỹ nữ, tam tiểu thư cô cũng phải cẩn thận!"

Chú Trương đã vì nhà họ Đường phục vụ hơn nửa đời người, quan hệ với Đường Dĩ Phi đều rất tốt, vì vậy, ngay trước những người giúp việc khác ông đã không ngại ngừng mà trêu ghẹo cô.

"Con cẩn thận cái gì chứ? Chú Trương chú thật là không biết xấu hổ mà!"

Đường Dĩ Phi không thích người khác cười giỡn chuyện của cô và Mạc Duẫn Sâm, nó giống như là một điều cấm kỵ, người nào nhắc đến cô sẽ trở mặt.

Chú Trương lắc đầu một cái, lộ ra nét mặt già nua giống như đã sớm hiểu rõ tất cả.

"Tam tiểu thư, vị giám đốc điều hành của Vân Thiên kia cũng không phải là người đơn giản, cô nên cẩn thận thì tốt hơn."

Chuyện này cũng là do tình cờ nghe được trên xe, không nghĩ tới lão gia lại bài xích người trẻ tuổi kia đến như vậy.

"..." Đường Dĩ Phi im lặng, đáy lòng giống như bị một cái gì đó hung hăng đè xuống.

Thì ra là coi như không đề cập đến tên anh, chẳng qua là bốn chữ giám đốc điều hành cũng đã khiến trái tim cô căng thẳng.

Truyện chỉ được đăng tại. Chiếc xe tiến dần vào bệnh viện lớn nhất thành phố Vân Dương, màu đen của thân xe dưới ánh nắng chói chan càng trở nên đẹp mắt.

"Tam tiểu thư, đi thôi."

Đường Dĩ Phi gạt đầu một cái, bước vào bệnh viện dưới sự "giám sát" của người giúp việc.

"Xin chào, tôi đến tìm bác sĩ Âu Dương, tôi có hẹn với anh ta hôm nay tái khám." Đường Dĩ Phi hỏi cô y tá ở chỗ tiếp tân, mà cô y tá nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô trong lòng không khỏi hâm mộ.

"Ý của chị là viện trưởng Âu sao?"

Viện trưởng?

Người đàn ông trẻ tuổi kì lạ kia lại là viện trưởng của một bệnh viện thành phố sao?

Chuyện này quả là khiến người khác không thể nào tưởng tượng nổi...

Đường Dĩ Phi oán thầm trong lòng, về mặt từ đầu đến cuối vẫn lễ phép mỉm cười, gật đầu: "Vâng, đúng là anh ta."

"Viện trưởng Âu đang thực hiện một ca phẫu thuật lớn, có lẽ phải chờ một chút, chị qua bên kia ngồi nghỉ một lát đi!"

Y tá quan tâm nhìn tay của cô, đưa cho cô một thẻ mã số, chỉ phòng chờ khám bệnh trước mặt.

Đường Dĩ Phi hiểu ý, nhận lấy thẻ số, nói cảm ơn liền đi.

"Tam tiểu thư, hay là chúng ta về nhà gọi bác sĩ Phuong đến khám cho cô đi, viện trưởng Âu đoán chừng là một người bận rộn, không biết cuộc phẫu thuật này đến khi nào mới xong!"

Người giúp việc lén lút nhìn những người trong phòng chờ khám, mấy người này đều là thân phận thấp kém, tam tiểu thư sao có thể ở chỗ này đợi được?

Không được, nếu như bị lão gia với phu nhân biết được sẽ trách mắng cô.

"Tôi cũng đã tới rồi, đợi một chút đi!"

Đường Dĩ Phi nhìn đáng vẻ chau mày lo lắng của cô, không lịch sự cười.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bị Người Hâm Mộ Điên Cuồng Đuổi Theo

Editor: Hồng Trúc

Trước đây khi mình còn ở cô nhi viện cho dù là bị bệnh cũng không được đến bệnh viện lớn, bây giờ trở về nhà, thế nhưng thân phận của cô cũng không cho phép cô tùy tiện đến bệnh viện.

Thật đúng là buồn cười!

Đường Dĩ Phi ngồi ở phòng chờ khám bệnh, người giúp việc ngồi bên cạnh cô, những người khác ở phòng chờ khám bệnh thỉnh thoảng cũng nhìn sang bên này với ánh mắt đầy kinh ngạc, dù sao, dáng dấp của cô gái này cũng chói mắt quá mức.

"Cô ở chỗ này xếp hàng đợi, tôi đi toilet một chút."

Một lát sau, Đường Dĩ Phi tùy tiện tìm một chỗ, chuẩn bị trốn ra.

"Không được, tôi đi cùng cô."

Người giúp việc cũng xảo quyết không kém, nghe cô nói như vậy đã biết được ý định của cô.

"Tôi sẽ lập tức trở lại, cô phải đứng chỗ này xếp hàng, nếu không lại bị người khác chen vào dẫn số."

Đường Dĩ Phi nghiêm giọng nói, người giúp việc bị ánh mắt chân thành của cô lừa dối làm cho sững sốt, vì vậy ngây ngốc gật đầu.

Cô ấy cũng không suy nghĩ một chút, mình cũng đã nói là đã hẹn trước với bác sĩ Âu Dương, sao có thể ở phòng chờ khám bệnh này xếp hàng lấy số?

Đường Dĩ Phi cong khóe môi nở nụ cười xấu xa, tiện tay cầm túi của mình rồi đi ra ngoài.

Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, vốn định là mình sẽ trốn ra Long Đàm, nhưng không ngờ chi mới ra tới cổng chính của bệnh viện lại rơi vào hang hổ!

"A! Muse ở đây! Nhanh lên, nhanh lên!"

Đường Dĩ Phi còn chưa đứng vững, đã bị một người đàn ông vọt tới đụng trúng bả vai, cánh tay đang bị thương liền đau nhói lên.

Người đàn ông đội nón lưỡi trai, ngay cả cái nón áo khoác cũng che gần hết khuôn mặt hắn, chẳng qua là Đường Dĩ Phi ngẩng đầu trong chớp mắt, thấy rõ ràng khuôn mặt làm điên đảo biết bao nhiêu người của Muse.

"Không ngờ lại là anh!" Đường Dĩ Phi cả kinh, người đàn ông cũng vô cùng kinh ngạc, chẳng qua là lúc này làm gì có thời gian để nói những lời vô ích?

Nhanh chóng nắm tay cô, nhắc chân bỏ chạy!

"Này! Anh lôi tôi đi làm cái gì? Buông ra!"

Đường Dĩ Phi bị anh ta lôi liều mạng chạy về phía trước, đằng sau một đám người hâm mộ không biết tuôn ra từ khi nào, tay cầm máy chụp hình giờ lên cao, điên cuồng đuổi theo.

Đường Dĩ Phi mang giày cao gót, căn bản là không chạy nhanh được, lại bị Muse xách tay chạy ở lối đi bộ, bên tai toàn nghe tiếng gió gào thét, ánh mắt trời chói chang chiếu vào làn da nhợt nhạt của cô.

"Anh đừng chạy nữa, muốn chạy thì buông tay tôi ra!" Đường Dĩ Phi giằng giằng, mà tay của người đó càng lúc càng nắm chặt, nhất định không chịu buông tha cho cô.

Thật là tổn thọ 8 năm!

Đường Dĩ Phi thầm than trong lòng, hai chân khập khiễng theo sát, lâu lâu quay đầu lại xem đám người hâm mộ điên cuồng kia.

"Haizz, làm mình tỉnh thật sự rất vất vả!" Cô chợt nói lớn tiếng vào tai anh ta.

Muse kinh ngạc, bất quá cũng chỉ nhú mày, lật đặt lời cô chạy vào một hẻm nhỏ, cũng nhanh chóng kéo cô lên chiếc xe thể thao.

"Này! Anh có thể buông tay rồi chứ?"

Người đàn ông một tay bóp chặt cổ tay cô, một tay chuyển tay lái, chiếc xe liền như mũi tên rời cung vèo một phát liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn đám người hâm mộ ngày càng xa trong kính chiếu hậu, lúc này người đàn ông mới thở phào nhẹ nhõm.

"Dừng xe lại!"

Đường Dĩ Phi bị anh ta lôi kéo cổ tay đến mức đau rát, tức giận kêu.

Cả người Muse chạy toàn mồ hôi, lúc này tháo chiếc nón lưỡi trai ra, đeo kính mát, cả người phát ra ánh sáng chói mắt, làn da trắng hơn phụ nữ càng thêm lồi cuồn.

Nghe được giọng của cô, lúc này Muse mới miễn cưỡng nâng mí mắt lên quan sát cô gái trước mặt.

Không ngờ là cô!

Không nghĩ tới mình lại tình cờ gặp được người quen quan trọng!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Người Đàn Ông Cạn Bã

Editor: Hồng Trúc

Có lẽ vừa rồi tự dưng lại phải chạy trốn, lòng ngực Đường Dĩ Phi đập phồng, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện vài giọt mồ hôi, hai bên má đỏ lên do tức giận.

Đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt sáng như nữ thần Athena trong thần thoại Hy Lạp, đến thần linh cũng khó lường.

Ánh mắt người đàn ông chăm chú, gạt đi những suy nghĩ không nên có, định thần lại, mở miệng: "Đường Dĩ Phi, đã lâu không gặp."

Đường Dĩ Phi khẽ run, không ngờ anh ta vẫn còn nhớ mình, bất quá giọng điệu vẫn như cũ không có gì hay: "Thì ra là đại thiên vương Muse, thật là thất lễ!"

Người đàn ông cạn bã, chị đây muốn thay Khả Khả tát nguoi bạt tay!

Muse khẽ cười khinh thường: "Cô để cho Khả Khả cảm thứ kia đến uy hiếp bắt tôi phải làm người mẫu quảng cáo cho công ty cô, cô thật đúng là nghĩ được làm được!"

Đường Dĩ Phi vốn không có tình cảm gì với anh ta, lần này anh ta nói ra những chuyện này, cô cũngDie nd da nl e q uu ydo nkhông có việc gì phải né tránh, quay mặt đối diện anh ta, nói từng chữ: "Người đàn ông cạn bã, mọi người ai cũng biết!"

Cái gì?

Sắc mặt Muse tối sầm lại, người phụ nữ chết tiệt này lại dám ở bên ngoài bôi nhọ danh tiếng của hắn!

"Lẽ nào Khả Khả không giải thích với cô đó chỉ là hiểu lầm?" Muse vẫn tỏ vẻ đẹp trai nhếch mép, bộ dạng giống như mình ngây thơ bị oan ức.

"Ah, anh nên thôi đi, anh là hạng người gì tôi còn không biết? Người mẫu Julian là cái gì? Còn có cả đồng người đội mà tôi không giới thiệu cho Khả Khả đây."

Kể từ khi Đường Dĩ Phi làm công việc này, ít nhiều cũng hiểu được một chút quy tắc, điều một mình tinh sợ nhất chính là sự gièm pha.

Cho nên lúc ấy cô mới dám hứa với Long Thiếu Tôn là sẽ mời được Muse cho bằng được.

"Được rồi, tôi không muốn nhiều lời với cô nữa, vừa lúc hôm nay tôi đi Vân Thiên duyệt trước, cô đi theo tôi nhìn một chút xem hiệu quả như thế nào?"

Cũng không phải hỏi ý kiến của cô, nói chung là vừa khoe khoang vừa lái xe, thẳng đến cao ốc tập đoàn Vân Thiên.

Tiếng phanh đặc trưng của xe thể thao khiến người đi đường vây xem, trước cửa tập đoàn Vân Thiên, mọi người trừng mắt nhìn người đàn ông với trang phục thể thao màu lam nhạt cùng chiếc nón áo đầy nam tính bước xuống xe, bên cạnh còn có một cô gái mặc đầm trắng.

Cô gái đó, trên tay trái còn bó thạch cao.

"Đi nhanh một chút!"

Muse đoán bởi vì chuyện công việc nên cô hơi im hơi lặng tiếng, vì vậy lớn tiếng kêu.

Thật là muốn phát sóng bộ mặt thật của anh ta lúc này cho toàn thế giới biết được, để cho những người nào tàn biết được người họ yêu thích chán ghét đến mức nào!

Đường Dĩ Phi đi sau lưng anh ta xoa xoa tay, chẳng qua là do vừa rồi bị anh ta dùng sức lôi kéo, nên cổ tay có hơi ửng đỏ, đụng một chút liền đau.

"Nóng quá." Cô nhỏ tiếng thì thầm, đi theo anh ta vào trong cao ốc.

Như vậy cũng tốt, cô cũng muốn tới công ty lấy ít tài liệu, mỗi ngày ở nhà thật sự là buồn phiền quá mức!

"Trời ơi, là đại thiên vương Muse, chào ôi, sao quản lý Đường cũng tới đây? Không phải đã xin nghỉ rồi sao?"

Mấy nhân viên nhìn thấy Muse dứt hai tay vào túi quần đi tới, hai mắt như muốn bốc cháy, chỉ là khi nhìn thấy Đường Dĩ Phi ai cũng kinh ngạc vô cùng.

Trước đó dieendaanleequydonn không lâu bộ phận thiết kế cũng được giao cho tổng giám Giang tạm thời quản lý, người đó thủ đoạn độc ác vô cùng, không biết hôm nay quản lý Đường tới đây sẽ xảy ra đụng độ sôi nổi như thế nào đây!

Muse là khách quý của công ty, đương nhiên phải đi thang máy chuyên dụng, về phần Đường Dĩ Phi, thật tình cô không muốn ở chung một thang máy với tên khốn kiếp này, vì vậy không hề nghĩ ngợi bước vào thang máy dành cho nhân viên.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Dám Đụng Vào Người Của Tôi!

Editor: Hồng Trúc

"Này, anh đừng bám theo tôi nữa được không hả?"

Nhìn người đàn ông cao lớn bỗng nhiên chui vào, Đường Dĩ Phi mệt mỏi than.

Ai ngờ người đàn ông kia lại nhưn mảy, nói ra những lời đủ khiến cho Đường Dĩ Phi học máu: "Không thể."

"..."

Phải, là cô đã sai, là đầu óc cô có vấn đề nên mới đề cử người đàn ông cận bã này làm đại diện cho thiết kế của mình, đúng là vũ nhục mà!

Phòng chụp ảnh ở lầu 27, phòng làm việc của Đường Dĩ Phi thì ở lầu 23, người đàn ông dựa vào cửa thang máy, hai chân lười biếng gác vào nhau, trông như một con báo hoang, hai mắt kiêu ngạo nhìn cô.

"Cô nói xem tại sao cô lại chọn tôi làm người mẫu chụp quảng cáo?"

Về vấn đề này, Muse đã suy nghĩ rất lâu vẫn chưa thông suốt.

"Anh chính là một đại minh tinh, tôi cũng muốn sản phẩm của mình có được phản hồi tốt đẹp từ người mua, không tìm anh thì tìm ai?"

Đường Dĩ Phi tức giận liếc nhìn anh ta, sau đó ngẩng đầu nhìn thang máy đang từ từ đi lên.

"Cô có biết bộ Hoàng kim thịnh thế của đại đạo diễn Cố có tiền đồ rất tốt? Tôi vì cô mà tổn thất một số tiền lớn như vậy. Chuyện này tính thế nào?"

Muse cười tà mị, ánh mắt mê người của con báo hoang đang khóa chặt con mồi trước mắt, muốn nhìn xem cô sẽ còn nói được những lời nào nữa.

"Anh sai rồi." Đường Dĩ Phi ngẩng đầu lên, chiều cao chênh lệch lúc này cũng không ảnh hưởng gì đến lời nói cao quý của cô: "Anh không phải là vì tôi, anh là vì chính anh, nếu như anh không đồng ý, những hình ảnh khiêu dâm của anh cùng người mẫu Julian sẽ bị công bố khắp nơi, đến lúc đó danh dự của anh sẽ mất hết là do anh chứ không phải do tôi."

Cô nói chuyện không liên quan mấy, nhưng lại khiến Muse giận đến mức mặt mày xanh mét.

"Cô thật là hèn hạ..." Anh ta còn muốn nói nhiều hơn, nhưng đình một tiếng, thang máy đã dừng lại ở tầng 23.

Đường Dĩ Phi bước ra khỏi thang máy trước mặt anh ta, xoay người cười về mặt đầy đắc ý: "Đại Thiên Vương tự mình thử sức đi, tôi tin rằng hôm nay nhất định sẽ thành công, cố lên!"

Cô gái chết tiệt này!

Lại dám thách mình chứ!

Mặt Muse đen sì, thấy cửa thang máy từ từ khép lại, bóng dáng nhỏ nhắn kia cuối cùng cũng biến mất.

"Trà nóng như thế, cô muốn mưu sát tôi à?!"

Đường Dĩ Phi mới vừa đi tới cửa phòng làm việc liền nghe thấy tiếng ly bị đập vỡ xuống sàn, cùng với tiếng gầm nhẹ của một người phụ nữ.

"Thật xin lỗi tổng giám, để tôi đi pha lại."

Đó là giọng của Tiểu Cao, vang vang dạ dạ, âm thanh càng thêm nức nở.

Đường Dĩ Phi sầm mặt lại, ngay cả người của tôi cũng dám mắng, cửa cũng không gõ, tông cửa đi vào.

Phanh__

Trong phòng làm việc, tổng giám Giang đang nổi giận, đương nhiên là không ngờ tới người nào lại to gan đến như vậy: "Lá gan cũng không nhỏ, lại dám đá cửa phòng của tôi!"

"Tôi thấy là lá gan cô không nhỏ, lại dám đụng đến người của tôi!"

Đường Dĩ Phi ung dung đi vào, mặc một bộ váy liền áo dù có hơi tùy ý một chút, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến khí chất của cô.

Sắc mặt cô lạnh lùng, khi nhìn rõ người phụ nữ đang ngồi trên bàn làm việc, sắc mặt càng thêm âm u.

Không ngờ lại là cô!

Giang Mỹ Kỳ!

Cái người này hồi còn đi học lúc nào cũng đối đầu với cô, luôn luôn nghĩ kế hãm hại cô, thậm chí còn nhờ ai đó ở quán ăn làm phông cô!

Không nghĩ tới, tổng bộ lại cử tới một bạn học như thế này!

Thật đúng là...

Ha ha, Đường Dĩ Phi cười lạnh, xem ra tổng bộ toàn cất giấu những người học sinh cùng tốt nghiệp sao!

"Cô... Sao lại là cô?" Giang Mỹ Kỳ thấy người đến là Đường Dĩ Phi, cũng không kiềm chế được kinh ngạc.

Sao lại là cô?

Gương mặt đỏ, nụ cười đỏ, khí chất như vậy, đời này cô cũng sẽ không quên!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Trò Chuyện Vui Vẻ Cùng Muse!

Lúc trước, nhận được thông báo tổng bộ sẽ điều cô đến Vân Thiên, chỉ nghe nói là sẽ tạm thay thế quản lý Đường của bộ phận thiết kế vài ngày, nhưng không nghĩ tới quản lý Đường đó lại là Đường Dĩ Phi!

Sắc mặt Giang Mỹ Kỳ nhanh chóng hiện lên một vẻ khinh thường, thậm chí là giễu cợt, nâng cao nhếch mép nói: "Ồ, thật đúng là đã lâu không gặp, tôi thấy hình như tổng giám đốc mới của Vân Thiên vẫn còn lưu luyện của yêu cũ đây mà!"

Tiểu Cao vốn thấy Đường Dĩ Phi đi vào cứu trong lòng tràn đầy cảm kích, lúc này lại không nghĩ tới sẽ nghe được cuộc nói chuyện của tổng giám với quản lý Đường như vậy, dọa cô sợ đến mức không dám đi ra ngoài.

"Ồ, vậy sao?" Đường Dĩ Phi đi tới, không hề tránh né lời nói của cô ta, "Đang trong giờ làm việc mà lại bàn đến chuyện riêng, đây là thái độ làm việc của tổng giám Giang sao? Thì ra là người được tổng bộ đào tạo cũng không có gì hơn cả!"

Nói hay thật!

Tiểu Cao lộ vẻ vui mừng, trong lòng liên tiếp trầm trồ khen ngợi.

"Đường Dĩ Phi, xem như cô lợi hại!"

Giang Mỹ Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Cao, sau đó liền thay đổi sắc mặt: "Không biết hôm nay quản lý Đường đến công ty có chuyện gì? Tôi nhớ các công việc cần giải quyết tổng giám đốc cũng đã căn dặn, hình như cô chưa hết hạn nghỉ phép!"

"Tôi đến đây có lý do của tôi, sau này người của tôi cô làm phiền cô đừng đụng vào!"

Đường Dĩ Phi mắt lạnh nhìn cô ta, trong lòng không lịch sự hừ lạnh, quả nhiên là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, Giang Mỹ Kỳ này đúng là ngực lớn mà không có não, qua nhiều năm như thế, chuyện năm đó cô cũng không so đo với cô ta, vậy mà bây giờ cô ta lại còn không biết điều!

"Tiểu Cao, một lát nữa để cho cô lao công đến quét dọn, em giúp chị qua xem tài liệu sửa lại các số liệu lần trước, tối nay gửi mail cho chị."

"Dạ, quản lý."

Tiểu Cao vui vẻ liếc xéo Giang Mỹ Kỳ một, tiếp theo liền vui tươi hơn hờ đi ra ngoài, lúc đi tới cửa bỗng nhiên bị Đường Dĩ Phi gọi lại, nói một câu: "Vừa rồi chẳng qua là tổng giám Giang đùa với chị một chút, không phải là thật đâu, cái gì nên nói, cái gì không nên nói em cũng rất rõ ràng."

"Dạ, em biết, quản lý, em phải đi sửa lại tài liệu đây."

Tiểu Cao ngẩn ra song lại khéo léo gạt đầu, nhanh chóng thoát khỏi chiến trường.

Bên trong phòng làm việc, mùi thuốc súng tràn ngập, mà phòng làm việc của tổng giám đốc cũng lẽo không kém.

Âu Dương gọi điện thoại đến thông báo Long Thiếu Tôn là Đường Dĩ Phi đã cùng Muse đi đến Vân Thiên, hơn nữa hai người họ còn trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ!

Rất tốt!

Thành đôi rồi sao!

Còn trò chuyện vui vẻ!

Tay Long Thiếu Tôn cầm bút ký tên không tự chủ được nắm chặt, hai mắt lạnh lùng làm người ta sợ hãi!

Cốc cốc __

"Vào."

"BOSS, quản lý Đường đang cãi nhau với tổng giám Giang ở phòng làm việc!"

Cái gì?

"Thật là hoang đường!"

Long Thiếu Tôn nhanh chóng đứng dậy, hấp tấp chạy tới lầu 23.

"Đây là thiết kế của tôi, ai cho phép cô tự tiện sửa đổi?!" Đường Dĩ Phi mở bản thiết kế trong máy vi tính, giọng nói sắc bén chất vấn Giang Mỹ Kỳ.

Chỉ mới năm ngày, người phụ nữ này lại dám leo lên đầu của mình!

"Cô thay tôi làm quản lý tạm thời, không có nghĩa là cô có quyền đụng đến đồ của tôi, người của tôi!"

Đường Dĩ Phi tức giận đến mức không kiềm chế được, lúc này phòng làm việc bị người khác từ bên ngoài đẩy ra, khuôn mặt Long Thiếu Tôn không tức giận mà lại uy nghiêm đập vào mắt, lời nói kể tiếp của Giang Mỹ Kỳ cũng khiến Đường Dĩ Phi mở rộng tầm mắt!

"Tổng giám đốc..." Giọng nói Giang Mỹ Kỳ bỗng nhiên mềm nhũn, hai mắt không biết từ khi nào đã chứa đầy nước mắt, về mặt ủy khuất nhìn Long Thiếu Tôn.

Trên sàn nhà đầy hỗn loạn, khắp nơi toàn là mảnh vỡ của tách trà, còn có rất nhiều giấy tờ, giấy thiết kế đều nằm ngổn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Chủ Động Chào Tạm Biệt

La Sâm đi theo sau Long Thiếu Tôn cũng đã thay đổi sắc mặt, chuyện này rốt cuộc là ai làm?

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói thuận phát của người đàn ông vang lên, chẳng qua là giọng điệu chất vấn ấy lại nhắm về Đường Dĩ Phi.

"Không phải tổng giám đốc thấy hết rồi sao? Còn hỏi cái gì nữa?"

Hai mắt Đường Dĩ Phi nhói một, không để ý nói.

Quả nhiên là một ổ rắn chuột, một người thì hại cô bị thương phải ở nhà dưỡng bệnh, một người thì thừa lúc cô đi vắng mà đánh cắp thành quả lao động của cô!

Long Thiếu Tôn bị cô nhìn với ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu càng trở nên nặng nề: "Đây là cái thái độ gì?"

Giang Mỹ Kỳ thấy Long Thiếu Tôn tức giận, tâm tình liền vui vẻ, nhưng lại cố tình chậm rãi ngồi xổm xuống phía sau, chia tay nhặt các mảnh vỡ dưới sàn.

"Là như vậy tổng giám đốc, em không nên tự mình đụng vào đồ của quản lý Đường, chẳng qua là em thấy bản thiết kế còn chút lỗi nhỏ, bệnh nghề nghiệp khiến em không chịu được liền sửa lại, em không ngờ quản lý Đường lại làm lớn như vậy, đều tại em không đúng..."

Giọng nói của cô ta đầy oan ức, âm thanh càng ngày càng yếu dần, có phần hơi nghẹn ngào.

Ah, đúng là phải trao cho cô ta giải thưởng Oscar với hạng mục nữ diễn viên xuất sắc nhất quá!

Diễn xuất tốt như vậy sao không đi làm diễn viên đi?

Giang Mỹ Kỳ giải thích qua loa liền xoay chuyển tình thế, lại thấy cô ta nghiêm chỉnh ngồi xuống nhặt từng mảnh vụn, trông giống như một cô dâu nhỏ bị ức hiếp.

Dường như rất không có lý, cô ta lại muốn đổ lỗi là Đường Dĩ Phi mới đúng là người làm vỡ chiếc cốc!

"Tổng giám Giang, cái này để cho lao công vào dọn."

La Sâm đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Giọng nói của Long Thiếu Tôn vẫn lạnh nhạt như trước, chỉ là dù bây giờ anh ta có nói cái gì Đường Dĩ Phi cũng đều cho là bọn họ cùng một phe.

Đường Dĩ Phi lạnh lùng hừ một, nhớ kỹ khuôn mặt Giang Mỹ Kỳ con người xảo trá này.

"Quản lý Đường, sao không ở nhà lo dưỡng bệnh đến đây làm gì?"

Long Thiếu Tôn đi tới, một bầu không khí quen thuộc áp lên Đường Dĩ Phi khiến cô không tự chủ nhú mày, lui về phía sau một bước theo bản năng.

Động tác nhỏ như vậy, Long Thiếu Tôn vẫn thu hết vào tầm mắt.

Cô vẫn còn muốn trốn tránh anh!

"Sau này tôi sẽ không đến đây nữa chẳng phải là giờ nên chủ động tạm biệt sao?" Đường Dĩ Phi nhìn anh thờ ơ, khóe miệng nâng lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Nụ cười hờ hững lại khiến trong lòng Long Thiếu Tôn hoảng hốt, giống như có thứ gì đó trốn khỏi tay anh.

"Tổng giám đốc, hay là như vậy, tôi sẽ nhường lại chức quản lý bộ phận thiết kế, anh nên để cho người có năng lực tốt hơn đảm nhiệm đi, ngày mai tôi sẽ đưa đơn từ chức đến phòng nhân sự."

Bỗng nhiên Đường Dĩ Phi không muốn đôi co với những kẻ dối trá này nữa, đứng thẳng người, không nhìn bản thiết kế đã bị sửa đổi hoàn toàn này nữa.

"Không được."

Long Thiếu Tôn không hề nghĩ ngợi lập tức mở miệng từ chối.

"Tổng giám đốc, lúc trước anh nói lần này sẽ cho ra mắt bộ sản phẩm mùa hè nên chọn sử dụng thiết kế của tôi, bây giờ bản thiết kế của tôi đã bị thay đổi hoàn toàn, tôi nghĩ là nên thay quản lý khác đi! Còn về Muse, tôi đã nói chuyện với anh ta rồi, anh ta sẽ không vì đổi quản lý mà hủy hợp đồng đâu."

Giang Mỹ Kỳ nghe thấy cô chủ động từ chức, lúc đầu có hơi kinh ngạc, chẳng qua là rất nhanh liền đắc ý.

Cút đi Đường Dĩ Phi!

Vân Thiên căn bản không phải là nơi cô có thể ở lại!

"Từ trước đến nay Vân Thiên chỉ cho những nhân viên có năng lực thật sự làm việc, công việc là công việc, tôi hi vọng quản lý Đường không để tình cảm cá nhân làm ảnh hưởng đến công việc."

Long Thiếu Tôn híp mắt, liếc nhìn quần áo của cô.

Cánh tay của cô vẫn còn đang bó bột, gương mặt không còn hồng hào như trước, Long Thiếu Tôn nhìn lại càng cảm thấy đau lòng.

Đường Dĩ Phi tức giận vênh môi, quay mặt sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Thích Tút Cỗ Tay Cô

Editor: Hồng Trúc

Cái gì, tình cảm cá nhân?

Chẳng lẽ anh không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc sao?!

Lúc này, Giang Mỹ Kỳ một lòng tính kế, chậm rãi đi tới, đứng trước mặt Đường Dĩ Phi. "Thật có lỗi với quản lý Đường, sau này tôi sẽ không tùy tiện đụng vào đồ của cô nữa, cô hãy cố gắng dưỡng thương thật tốt, đợi khi nào cô bình phục, tôi sẽ lập tức rời khỏi bộ phận thiết kế."

Dối trá!

Ghê thật!

Đường Dĩ Phi nghe cô ta nói vậy liền nổi da gà, trong lòng không nhịn được buồn nôn.

"Nếu tổng giám Giang đã nói như thế, cô cũng đừng tính toán nữa."

Long Thiếu Tôn giải quyết dứt khoát, trong lòng anh chắc chắn rõ ràng rằng Đường Dĩ Phi đang gây sự, cô không định buông tha cho người khác!

Mà Giang Mỹ Kỳ lại bày ra bộ dạng vô tội, ôm hết tất cả lỗi lầm lên mình, khiến người khác phải hiểu lầm là Đường Dĩ Phi đang khi dễ cô ta!

Đường Dĩ Phi chán nản, chẳng qua cũng là không muốn lãng phí nước miếng với người như thế, vì thế hừ lạnh một tiếng, cầm túi đập lên mớ hỗn độn rồi đi ra ngoài.

Mới mấy ngày đã dám leo lên đầu cô rồi sao!

Đường Dĩ Phi càng nghĩ càng tức giận, cũng không quan tâm đến ánh mắt của những nhân viên trong bộ phận thiết kế kinh ngạc thế nào, liền rời đi như vậy, vừa đi vừa thâm chửu rủa.

"Long Thiếu Tôn, anh là một kẻ khốn nạn! Giang Mỹ Kỳ, cô là kẻ tiểu nhân dối trá, đê tiện!" diee n danl e quy don

Ba la ba lô một hồi cũng tới thang máy, cũng không chú ý đến phía sau có người đang đuổi theo.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô vừa định cất bước đi vào, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, cả người bị túm chặt lại.

Ngày hôm nay thật sự là gặp xui tám đời mà!

Sao ai cũng thích túm cô tay cô hết vậy?!

"Buông ra!" Vừa nhìn thấy người đó là Long Thiếu Tôn, Đường Dĩ Phi lạnh mặt, hai mắt không hề che giấu sự chán ghét.

Bỗng nhiên cô cảm thấy hối hận tại sao trước đây mình lại đánh cược với Mạc Duẫn Sâm! Nếu như lúc đó không đánh cược, bây giờ cũng đã không xảy ra những chuyện như vậy, cũng sẽ không có chuyện đau lòng nhiều năm như vậy, sẽ không vì hận một người mà sống mệt như vậy!

Long Thiếu Tôn thấy trong mắt cô đầy hận thù liền kinh ngạc, tay không tự chủ được buông ra.

Ở đây vừa hay lại là góc khuất, cơ bản sẽ không có ai nhìn thấy, Đường Dĩ Phi được giải thoát, không nói gì liền đi vào thang máy, vừa định bấm nút đóng cửa.

"Đợi một chút."

Long Thiếu Tôn xoay bước, đột nhiên chui vào.

Bên trong vốn đã ngột ngạt, bây giờ lại thêm sự xuất hiện của anh lập tức trở nên nhỏ hẹp hơn, ngay cả hít thở Đường Dĩ Phi cũng cảm thấy khó khăn.

Dường như gặp lại sau năm năm, lần nào cũng đều ở trong thang máy?

"Tổng giám đốc đại nhân có yêu cầu gì?" Đường Dĩ Phi tức giận, giọng nói lạnh lùng.

"Bây giờ bác sĩ Âu Dương đang rảnh." Người đàn ông này thật khó hiểu, tính tình vẫn giống như năm năm trước, Đường Dĩ Phi luôn luôn theo không kịp.

"À?"

"..."

Ánh mắt người đàn ông lạnh lùng nhìn cánh tay còn đang bó bột của cô, đã bị thương còn đi nói chuyện vui vẻ với người khác, mi tâm hiện lên vẻ tức giận, chẳng qua là bị anh che giấu quá xuất sắc.

Rời thang máy, Đường Dĩ Phi đi nhanh về phía trước, hai tay Long Thiếu Tôn bỏ túi quần, nét mặt thản nhiên như không có việc gì đi theo sau.

"Tôi có thể đi tới bệnh viện một mình, anh không cần phải đi theo, hay là anh đi lên an ủi tổng giám Giang đi!" Đường Dĩ Phi thấy anh cứ đi theo như vậy, lập tức dừng bước, đáy mắt hiện ra vẻ châm chọc.

Trong đại sảnh, các nhân viên khác nhìn thấy cảnh tượng này ai cũng kinh ngạc vô cùng.

Đường Dĩ Phi cùng với tổng giám đốc mới?

Rốt cuộc là như thế nào?

Tất cả mọi người ai cũng đều biết, hôm ấy ông tổng giám đốc Hoàng Thủ Nghị của công ty Hoa Vũ đến Văn Thiên gây sự, Đường Dĩ Phi chính là người không để ý đến an toàn của mình đứng ra giải quyết, mà cô cũng chính vì chuyện này nên mới bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Đại Thiếu Đế Ý Tới Cô Như Thế

Editor: Melodysoyani

Đương nhiên, về sự tích tổng giám đốc anh dừng nhún người nhảy xuống vì người đẹp đã truyền khắp nơi.

Ngay cả bác gái quét rác cũng biết, mấy ngày trước đó tổng giám đốc nhảy lầu vì cứu một cô quản lý...

"Đừng làm rộn, tôi đi với em."

Người đàn ông bước nhanh về phía trước, giọng nói trầm thấp gọi cảm, thậm chí, còn mang theo một chút cung chịu.

Cung chịu?

Ảo giác, đây tuyệt đối là ảo giác!

Đường Dĩ Phi hít đầu một, cô mới không tin tưởng người đàn ông lạnh lùng không nói lí lẽ này sẽ cung chiều mình như trước, Vì vậy cũng không cảm kích, hung hăng liếc anh một.

"Long Thiếu Tôn, cánh tay của tôi bị biến thành như vậy đều do anh ban tặng! Tôi hy vọng sau này anh cách xa tôi càng xa càng tốt!"

Nếu không phải năm đó bị anh dẫn tới núi Victoria, xảy ra tai nạn như vậy, cánh tay của tôi, eo của tôi, mỗi một vết sẹo trên người tôi vào ngày hôm nay đều sẽ không tồn tại!

Tất cả tội ác đều bắt đầu từ anh!

Long Thiếu Tôn nghe nói như thế về mặt ngăn ra, ý lạnh dưới khóe miệng từ từ phát ra: "Nếu như không phải cô tự mình đa tình, làm sao có thể ngã xuống từ thiên đài được?"

Thì ra, anh muốn chỉ chuyện này.

Vì muốn nhắc tới chuyện của cô vào năm năm trước, mới có chuyện anh nhảy lầu với cô vào mấy ngày trước!

Được!

Tốt!

Cực kỳ tốt!

Ah, Đường Dĩ Phi nghĩ thâm, đúng là mình tự mình đa tình, cho là trước đây người anh thích là mình, cho nên mới không quan tâm như vậy, thấy anh đứng ở bên vách đá, lại có thể không muốn sống xông lên lời anh về!

Cuối cùng làm mình té xuống...

Nghĩ đến ký ức không vui này, sắc mặt của Đường Dĩ Phi càng thêm âm u, ý lạnh từ đầu ngón tay chui vào da thịt, dưới mùa hè nóng bức này, lại làm cô không nhận được rừng mình một.

Thật ra cô cần phải sở hãi trốn tránh khi nhìn thấy Long Thiếu Tôn, thế nhưng ở sâu trong nội tâm lại rất khát khao lời giải thích của anh, dù cho chỉ là một lời giải thích quang minh chính đại, trong lòng cô cũng sẽ thoải mái rất nhiều.

Thế nhưng anh không có!

"Là tôi tự mình đa tình, vậy Tổng giám đốc đại nhân cũng không cần tự mình đa tình lo lắng cho tôi!"

Trước mắt một chiếc taxi lái qua, Đường Dĩ Phi giơ tay lên ngăn lại, bỏ lại một câu mơ hồ không rõ như vậy rồi lập tức nghênh ngang lên xe.

"Có thể gỡ bỏ cái vương chân vương tay này được không?"

Bệnh viện nhân dân tốt nhất thành phố Vân Dương, phòng bệnh VIP trên tầng cao, giọng nói oán trách của người phụ nữ truyền tới.

Âu Dương đau đầu nâng trán, người phụ nữ này có cần phải dũng mãnh thế không?

Thật coi thân thể của mình là làm bằng sắt sao?

"Tạm thời vẫn chưa thể, hiện tại lấy xuống sẽ dẫn tới trật khớp xương, sau đó muốn khôi phục lại khó càng thêm khó hơn!"

Không phải Âu Dương đe dọa cô, mà tình huống thật là như thế, mặc dù không biết trước đây vì sao cánh tay cô bị thương, nhưng từ x quang có thể thấy được bị thương không nhẹ, sau này vô cùng có khả năng không thể khôi phục hoàn toàn.

"Không nhọc bác sĩ Âu Dương lo lắng, anh giúp tôi tháo xuống là được!"

Đường Dĩ Phi nghĩ thầm, một trong ba người hầu này thật là người này còn khó đối phó hơn người kia, cho là mình thoát khỏi kiểm chế của Long Thiếu Tôn, không nghĩ tới vừa đến thành phố này người đã được viện trưởng mời tới.

"Hay Đường tiểu thư nghe tôi khuyên một câu, trở lại tu dưỡng vài ngày đi!"

Âu Dương cúi đầu, lật xem bệnh án được ghi lại, hai tròng mắt giấu dưới gọng kính vàng giống như đã sớm biết tất cả.

"Đại Thiếu đề ý tới cô như thế, cô cũng đừng làm cho cậu ta lo lắng, dù sao cậu ta cũng vừa tới Vân Thiên, có rất nhiều chuyện không rảnh giải quyết những việc khác."

Nói bóng gió, cô không nên luôn luôn gây phiền toái cho Long Thiếu Tôn, làm hại anh vừa làm việc vừa phải xử lý chuyện của cô.

Đường Dĩ Phi lạng tiếng, không muốn quan tâm người đàn ông kì lạ này.

Long Thiếu Tôn anh mới không vì mình mà không rảnh giải quyết những việc khác!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cưng Chiều Phụ Nữ Cũng Cần Có Mức Độ

Editor: Hồng Trúc

Bây giờ sợ rằng anh ta vẫn còn đang an ủi con người dối trá kia!

"Đường Dĩ Phi, cô không thể tháo xuống được!"

Âu Dương thấy sắc mặt cô không thay đổi, dường như không thêm quan tâm đến lời nói của anh, bất đắc dĩ lắc đầu, ra lệnh đuổi khách.

"Anh không tháo xuống, tôi sẽ không đi!"

Đường Dĩ Phi ngang ngược đứng lên, lúc này nếu như cô đi ra ngoài sẽ bị nhóm người chú Trương lôi về, sau đó liên tiếp mấy ngày liền sẽ không được ra ngoài.

Cô không có ngu như vậy.

"Thế nhưng..."

Âu Dương vừa định nói gì đó, lúc này cửa phòng bệnh bị người khác mở ra, khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú của Long Thiếu Tôn đột nhiên xuất hiện, hai chân thon dài bước vào trong phòng, ngay lập tức toàn bộ không gian trong phòng liền trở nên chật hẹp.

Đường Dĩ Phi không thể tin được, mở to hai mắt!

Sao anh ta lại đến?

Không phải anh ta đang làm việc ở công ty?

Hoặc là đang an ủi cái cô tổng giám Giang kinh tởm kia sao?

"Học muội Đường, em chạy trốn nhanh thật!" Anh một tiếng trách cứ cũng không có, trong lời nói lại toát ra vẻ vô cùng thân mật.

Da đầu Âu Dương run lên, khóe mắt không kiềm chế được giật giật.

Quả thực một khi Đại thiếu gia Long đã phát điên lên thì không người nào có thể sánh bằng!

Mái tóc trên trán loe hoe giống như vừa bị gió thổi, nhưng lại không hề ảnh hưởng gì đến vẻ ngoài tuấn tú của anh ta.

Một bộ âu phục Hermes màu xanh đậm bao quanh thân hình cường tráng của người đàn ông, từng cử chỉ giờ tay nhấc chân toát ra vẻ cao quý không ai sánh bằng, trong giây phút đó, anh thật sự là quá chói mắt.

Đường Dĩ Phi giờ tay che ánh sáng trước mắt, nheo mắt lại, nhìn anh ta.

Anh ta thật sự là đẹp trai quá mức, thế cho nên cô không còn nhìn rõ những người khác.

"Đại thiếu, cậu đến đây xem, Đường Dĩ Phi muốn tháo bột, tôi khuyên bao nhiêu cũng không được..."

Lúc này Âu Dương cũng vừa phản ứng kịp, vội vàng đi lại gần Long Thiếu Tôn chào hỏi, người kia vừa nghe anh báo cáo, lại đang nghĩ về bộ dạng nghịch ngợm của cô lúc này, khóe miệng không tự chủ được cong lên.

Năm năm, cái tính bướng bỉnh của cô vẫn không thay đổi tí nào!

"Bác sĩ Âu Dương, anh không cần dài dòng, tháo xuống nhanh cho tôi!" Sau một hồi ngờ ngàng nhìn Long Thiếu Tôn, Đường Dĩ Phi khôi phục lại như cũ, hét với Âu Dương.

Được, thật đúng là ngang bướng, cái bà cô này thật khó hầu hạ.

Âu Dương khó xử, không biết phải làm sao, hai mắt nhìn Long Thiếu Tôn cầu cứu.

"Được, vậy thì tháo đi."

Ai ngờ người đàn ông này lại thốt ra câu nói như vậy!

Cung chiều phụ nữ cũng phải có mức độ chứ?

"Đại thiếu? Cánh tay tiểu thư Đường vẫn còn tồn tại vết thương cũ, bây giờ không thể tháo xuống được!" Âu Dương nghĩ thầm, rốt cuộc hai người này mâu thuẫn cái gì?

Thế nhưng lại không giống!

Xem cách Đại thiếu cười khiến người khác phải sồn gai ốc, Âu Dương cũng không biết rốt cuộc mình có nên làm theo không!

"Cô ấy muốn tháo thì tháo đi, trời nóng như thế băng bó như vậy rất khó chịu."

Ồi chao, gì đây?

Anh ta mà lại chu đáo thế này ư?

Đường Dĩ Phi nhìn anh hồ nghi, thấy sắc mặt anh vẫn không khác gì, vẫn lạnh lùng như cũ, liền cảm thấy buồn bực.

Thật ra là cô chỉ muốn dành nhiều thời gian ở đây, không muốn sẽ trở về nhanh như vậy, cho nên mới cố ý gặp bác sĩ Âu Dương phiền phức này.

Bây giờ nếu như tháo bột, cô sẽ không có lý do nào để ở lại chỗ này!

Âu Dương thở dài, bước chân nặng nề đi về phía cửa, chỉ là chưa kịp bước chân ra ngoài, đã bị ai đó gọi lại.

"Bác sĩ Âu Dương, cái kia... Tôi cảm thấy hay là đừng tháo nữa!"

Vừa nói xong liền nhìn thấy khóe mắt Long Thiếu Tôn lóe lên ý cười, Đường Dĩ Phi thật muốn cắn lưỡi tự sát.

"..." Bác sĩ Âu Dương không còn gì để nói.

Đây chính là lạt mềm buộc chặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Lời Nói Năm Đó Còn Thật Không?

Vẫn là Đại Thiếu hiểu cô.

“Ở nhà quá buồn bức sao?”

Long Thiếu Tôn đến gần, hương chanh quen thuộc đập vào mặt, Đường Dĩ Phi không tự chủ được lui về phía sau một bước, cũng bỗng nhiên ngã một ngói ở trên ghế sa lon.

Âu Dương thấy thế cười xấu xa một tiếng, lập tức chuồn mất như bàn chân bôi dầu.

Cô thật sự như nai con bị hoảng sợ, một đôi mắt to đầm đìa đáng yêu, thậm chí có chút cảnh giác nhìn về phía anh.

Mình làm như vậy thật sự dọa người?

Trước đây cô cũng không phải là như vậy.

Dường như hai chân thon dài xinh đẹp của Long Thiếu Tôn không có ý dừng lại, tiếp tục bước lên phía trước, khoe miệng của anh lại nâng lên một nụ cười quyến rũ mà chính mình cũng không phát hiện.

Chuyện này...

Anh như vậy là muốn?

Đường Dĩ Phi vô ý thức muốn đứng lên, lại phát hiện, người kia...

Anh lại có thể bỗng nhiên lấn người đến!

Bá đạo đặt cô ở dưới người

"Anh..." Đường Dĩ Phi cả kinh tròn to hai mắt, trong hơi thở đều là mùi vị quen thuộc trên người anh, ngay sau đó trên môi mát lạnh, người đàn ông bá đạo che môi lên!

"Úm... Úm..." Đây là chuyện gì xảy ra?

Đầu óc Đường Dĩ Phi trống rỗng trong nháy mắt, làm sao anh lại, sao lại thế...

Người bị đè nặng ở dưới người chính là cô gái khiến mình ngày đêm không yên, lúc này hôn chính là đôi môi mòng khiến mình nhớ nhung đến đau lòng, trời mới biết, từ khi Long Thiếu Tôn mới nhìn thấy cô đã muốn làm như vậy!

Anh nhớ cô nhớ đến phát điên!

Mỗi một giây máu trong cơ thể đều sôi trào và kêu gào!

Mà cô lại tránh xa anh như tránh rắn, tránh bò cạp!

Lưỡi hơi lạnh cạy khớp hàm của cô ra, bá đạo mang theo một chút điên cuồng nóng nảy mạnh như vũ bão, anh giống như tham lam hấp thu vẻ đẹp của cô!

"Úm..." Cuối cùng đầu óc chết máy của Đường Dĩ Phi cũng khởi động lại một lần nữa, tay nhỏ bé liều mạng đánh ngực của anh, thế nhưng bắt đắc dĩ, sức lực cách xa, cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh, huống chi giờ phút này cô còn bị thương.

Rất cuộc, dường như người đàn ông đã ăn uống no đủ, đầu lưỡi nòn nà hồng hào khẽ liếm khoe miệng, một đôi mắt sâu thẳm hiện lên một cảm xúc phức tạp, yên lặng liếc nhìn cô một, lúc này mới chời người kéo cô khỏi sô pha rồi giam cầm trong hai cánh tay của mình.

"Anh..." Đáy mắt Đường Dĩ Phi chứa tràn đầy nước mắt uất ức, gơ tay lên lấy mu bàn tay liều mạng lau môi của mình, giống như phía trên dính hơi thở không sạch sẽ gì vậy.

Đúng, tất cả đều là hơi thở của anh, để cho cô cảm thấy hít thở không thông!

Màu mắt Long Thiếu Tôn hơi trầm xuống, chỉ là gương mặt đẹp trai vẫn phát ra khí thế anh dũng bức người như cũ, anh bỗng nhiên dựa sát vào, nhẹ nhàng hỏi một câu ở bên tai cô, mà câu này, dường như rạch ra một kẻ hồ trong kí ức phủ đầy bụi kia!

"Học muội, lời nói năm đó em nói còn thật không?"

Năm đó, rốt cuộc năm đó nói cái gì?

Trong nháy mắt, Đường Dĩ Phi sững sờ, suy nghĩ giống như sợi dây điện cuồng bay về quá khứ, tất cả đã qua, những hồi ức ngọt ngào vọt tới như vỡ òa, ép tới cô thở không nổi!

Khí trời mênh mông hơi nước hiện trước mắt cô, thiếu nữ ngâm thân thể của mình vào suối nước nóng, một đôi mắt đẹp càng không dám nhìn mặt anh.

Anh quá mức loá mắt, thế cho nên phần lớn thời gian cô đều thích làm người trầm mặt xem xét anh, trốn ở một góc mà anh không nhìn thấy, lẳng lặng thưởng thức đứa con cưng kinh thể do thiên nhiên sáng tạo ra.

Long Thiếu Tôn.

Vô số lần thầm đọc ba chữ này từ sâu trong lòng, nhưng lại chưa bao giờ có một lần hô ra miệng.

Ở trong mắt của cô, trong thế giới của cô, anh mãi mãi là Học Trường, dịu dàng như ngọc, có thừa nuông chiều đối với cô, ngay cả cô kêu tên của anh đều cảm thấy rất bất kính!

"Học Trường.." Cô bỗng nhiên dừng lại, một đôi mắt trong như nước xấu hổ mang theo sợ hãi, ngày Valentine cô rất muốn nói một câu "rất thích" với anh, chỉ là lại xấu hổ đến nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Anh Cũng Biết Em Gạt Anh!

"Sao?" Giọng nói Long Thiếu Tôn vừa dịu dàng vừa gọi cảm, phảng phất chút rung động.

"Em.."

"Có chuyện gì?"

Đường Dĩ Phi quyết tâm, cắn môi dưới, bỗng nhiên nhắm mắt lại: "Em thật sự rất thích anh! Em sẽ mãi mãi thích anh! Cả đời này sẽ không thôi!"

Em thật sự rất thích anh!

Em sẽ mãi mãi thích anh!

Cả đời này sẽ không thôi!

Là ai đã thề hùng hổ như vậy?

Là ánh mắt ai đã luôn mong chờ hạnh phúc?

Tại sao chỉ mới năm năm, mà những lời thề non hẹn biển đã tan thành mây khói?

Tại sao chỉ mới năm năm, gặp lại nhau đã thành như người lạ?

Lòng ngực Đường Dĩ Phi đau đớn, giống như có một bàn tay nào đó xé mở vết thương lòng mà cô đã rất vất vả mới khép lại được, máu chảy đầm đìa, cực kỳ khó coi.

"Những lời nói đó, còn có giá trị không?" Long Thiếu Tôn tới gần hơn, hơi thở ấm áp phả vào mặt cô, cô cảm thấy hơi bất an đứng lên.

Em vẫn còn có thể thích anh mãi mãi sao?

Cả đời đều sẽ không thôi sao?

Thấy cô không trả lời, đáy mắt Long Thiếu Tôn sáng ngời nhưng lại toát ra vẻ bi thương: "Anh cũng biết em gạt anh, đời người dài như vậy, làm sao em có thể không thay đổi được?"

Bây giờ chỉ mới năm năm, cô cũng đã làm bộ không quen biết mình, một năm sau nữa không biết cô sẽ như thế nào?

Rồi tới mười năm?

Chỉ sợ, đợi đến một ngày anh nằm trong nghĩa địa lạnh giá, cô cũng vẫn không nói từ thích một lần nữa.

Trong lòng Long Thiếu Tôn dâng lên một nỗi buồn đau đớn, không biết phải làm gì nhìn khuôn mặt cô, bỗng nhiên quay đầu đi, dùng sức nắm lấy một góc sofa, hai tay nổi đầy gân xanh lộ vẻ bất lực! Anh đã từng suy nghĩ rất nhiều là lần này mình sẽ ôm chặt cô, nghĩ rằng mình sẽ bên cô mãi mãi, thế nhưng anh không thể!

Thân thể của anh, tình hình lúc đó của anh, còn có chuyện với Tâm Vũ...

Anh không thể làm liên lụy cô!

"Niên muội," Giọng nói của anh mang theo nét run rẩy, nhưng lại bị anh cố gắng ngăn lại "Nhiều năm như vậy, em có đi tìm anh không?"

Oanh ____

Trong nháy mắt đại não Đường Dĩ Phi liền xuất hiện một chỗ trống!

Anh ta như vậy mà còn hỏi cô có đi tìm anh ta hay không?

Cái này thật sự là quá buồn cười rồi!

Cô bị chính tay anh ta đẩy xuống vách núi, hôn mê bất tỉnh ngay lúc anh ta cùng người khác ra nước ngoài, sau đó còn tuyên bố học xong sẽ kết hôn, bây giờ anh ta lại có thể hỏi cô có đi tìm anh ta hay không?!

Anh ta dựa vào cái gì?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, cô mở to hai mắt, nhìn thẳng vào mắt anh: "Còn anh thì sao? Nhiều năm như thế, anh có từng đi tìm tôi?!"

Giọng nói của cô đầy khí phách, khuôn mặt không còn nguội lạnh như trước nữa, ngay lúc này lại tươi lên, lạnh lợi hơn, cảm phẫn của cô cũng có thể nhìn thấy rõ ràng!

Trong lòng Long Thiếu Tôn rất đau, nếu anh có cơ hội, nếu không có cái số phận đáng chết trói buộc kia, anh sao lại không đi tìm cô?!

"À." Bỗng nhiên cô dương khóe miệng lên, ánh mắt vô cùng dứt khoát: "Đời người dài như vậy, làm sao anh có thể chỉ nghĩ đến tôi?"

Cô nói với anh, nhưng cũng giống như đang tự khuyên nhủ chính mình.

Năm năm, rất nhiều người, rất nhiều chuyện, rất nhiều số phận cũng đã thay đổi.

Cô cũng không thể giống như lúc trước mà nắm lấy tay anh một cách ngây thơ, hứa với anh cả đời này chỉ thích anh, không bao giờ thay đổi!

Anh dành năm năm để biến mình từ một học trường đệ tử trở thành một tổng giám đốc lạnh lùng hà khắc, cô cũng dành năm năm đó để biến ngây thơ thành lý trí như bây giờ!

Anh với cô, từ năm năm trước, từ cái đêm hôm đó, đã định là sẽ đi ngược lại!

"Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, tôi hy vọng lần gặp mặt tiếp theo, chúng ta vẫn lại là nhân viên và giám đốc, không có cái gì gọi là vượt qua ranh giới cả!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đường Túc Dương

Editor: Melodysoyani.

Ánh mắt Đường Dĩ Phi bỗng nhiên xiết chặt, bỗng nhiên dùng sức đẩy thân thể của anh ra, không để ý quần áo của mình, tóc có bao nhiêu mất trật tự, cứ như vậy hốt hoảng mà chạy đi.

Trong phòng bệnh, trên ghế sofa, người đàn ông vẫn bảo trì tư thế đứng thẳng thật lâu, thẳng đến Âu Dương bước đến, anh mới khôi phục lạnh lùng quen thuộc.

"Đại Thiếu, cậu không sao chứ?" Âu Dương thấy sắc mặt anh không tốt, nhin không được quan tâm hỏi.

Người đàn ông ném tới một ánh mắt lạnh lùng, người trước lập tức ngoan ngoãn câm miệng, không nói thêm câu nào nữa.

"Vết thương cũ trên cánh tay cô ấy là do đâu mà ra?"

Long Thiếu Tôn chậm rãi đi tới trước ghế sa lon, chậm chậm ngồi xuống nơi cô vừa nằm, độ ẩm còn lưu lại khiến lòng anh có chút yên ổn.

"Chuyện này tôi không quá rõ, theo tôi phán đoán bắt đầu có từ khoảng 4 ~5 năm, đây chẳng nghiêm trọng kéo ra vết thương, muốn khỏi hẳn rất khó."

Rốt cuộc chỉ là bên ngoài thôi, đối với tình huống khác Âu Dương cũng không hiểu, chỉ có thể cẩn thận phỏng đoán.

Long Thiếu Tôn nghe xong lạnh lùng neho mắt lại, thế nhưng cô lại bị thương nghiêm trọng như vậy sao?!

Ở trong nhà tĩnh dưỡng mười ngày nữa, Đường Tuấn Hữu đã dẫn Ôn Tinh đến nước Mỹ, Vân Thiên cũng chậm chạp không phê duyệt đơn từ chức của Đường Dĩ Phi.

Ngay lúc Đường Dĩ Phi muốn lên mốc, bác Sĩ Phương qua đây đỡ thạch cao trên tay cô xuống, rốt cuộc cũng để cô thoải mái dễ chịu tắm một lần!

"Tam Tiểu Thư, ngày hôm nay Mạc thiếu gia sẽ trở về từ Hàng Châu, buổi tối sẽ tới dùng cơm."

Người hầu chải tóc cho cô vừa cười vừa nói.

Đường Dĩ Phi nhú mày, khẽ cắn môi dưới, chỉ gật đầu.

Rốt cuộc tên khốn kiếp Mạc Duẩn Sâm kia cũng về!

Bây giờ tối, nhà họ Đường đèn đuốc sáng trưng, độ lạnh của máy điều hòa không khí được chỉnh hợp lý, thổi tới cả người nhẹ nhàng lạnh lạnh. "Ngày mai có một hoạt động từ thiện, con muốn dẫn Phi Phi đi theo, bác trai bác gái, hai người có thể cho phép không ạ?" Ăn đến phân nửa, Mạc Duẩn Sâm liếc nhìn Đường Dĩ Phi, cung cung kính kính hỏi.

Đường Kim Hải gần như vô ý thức nhú mày mới vừa muốn từ chối, đã bị Đồng Anh Đình mở miệng cắt đứt: "Đương nhiên có thể! Con dẫn Dĩ Phi ra ngoài hít thở không khí nhiều một chút, mấy ngày nay ở nhà đã làm con bé buồn tới hư luôn rồi!"

Trong lòng Đường Dĩ Phi thở phào một cái, Đường Kim Hải cũng háng giọng, ra vẻ từng trải dặn: "Nhất định phải chú ý tay phải, Sâm nhi con phải chăm sóc tốt cho con bé đó."

"Con biết rồi, bác trai bác gái, hai người yên tâm đi ạ! Con cam đoan cô ấy sẽ không bị tổn hao cộng long nào!"

Mạc Duẩn Sâm cười đến vẻ mặt tự tin, quay sang chớp chớp mắt với Đường Dĩ Phi, người sau hiểu ý le lưỡi với anh.

"Trưa ngày mốt là cúng tế không được muộn đó." Ba Đường lại căn dặn, Đường Dĩ Phi nhu thuận gật đầu.

Cúng tế, hàng năm đều sẽ có một lần, ở công viên tưởng niệm của nhà họ Đường, nơi đó ba có một người em trai, cũng chính là chú của cô —— Đường Túc Dương.

Có đôi khi Đường Dĩ Phi cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là một mộ bia không có ảnh chụp, mặt trên chỉ viết tên chú, ngoài ra không còn gì cả.

Vì sao mỗi một lần ba ba đều bảo mình qua đó?

Bất kể cô ở nơi nào, cho dù là nước ngoài, cô đều phải gấp gấp trở về, có đôi khi ngay cả anh ba đều không nhất định phải trở về, mà cô phải trình diện.

Đường Túc Dương, rốt cuộc là một người chú thế nào?

Hoặc có lẽ là, ông có ý nghĩa đặc biệt gì với cô?

"Ba ba, vì sao trên bia mộ của chú vừa không có ảnh chụp, vừa không có văn mộ chí?"

Đường Dĩ Phi hỏi thật nhiều lần, ba Đường đều lấy cớ trẻ con không cần phải biết làm lấy lệ với cô, lúc này đây cũng không thể ngoại lệ.

"Con chỉ cần đến cúng tế là được rồi, tôn trọng nguyện vọng của chú con."

Mạc Duẩn Sâm liếc mắt ra hiệu với cô, người sau mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Vì vậy không có hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Tổng Giám Đốc, Hân Hạnh Hân Hạnh

Editor: Hồng Trúc

Chỉ là sắc mặt ba Đường rất kì lạ, ánh mắt liếc nhìn Mạc Duẫn Sâm đang cười đùa cùng Đường Dĩ Phi, khuôn mặt già nua lại hiện lên đau khổ.

Túc Dương...!

Sau khi ăn cơm tối xong, với sự xin phép của Mạc Duẫn Sâm, cuối cùng ba Đường cũng đồng ý để anh đưa Đường Dĩ Phi ra ngoài đi dạo.

Dù sao, bây giờ bọn họ cũng đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm, nói như Anh Đình văn hay nói là, người trẻ tuổi phải mài dũa nhiều thì mới có tình cảm

Ngồi trên chiếc Maybach của Mạc Duẫn Sâm, cuối cùng Đường Dĩ Phi cũng được thở phào nhẹ nhõm!

"Cái tên đáng ghét này, nhiều ngày như vậy cũng không đến tìm em, em sắp chết ngộp rồi!"

Cô vừa giơ tay định tát vào khuôn mặt anh tuần kia, nhưng lại bị anh nhanh mắt né tránh.

"Được được được, là anh sai, anh bây giờ không phải đã đến rồi sao!"

Mạc Duẫn Sâm cười đầy quyến rũ, vẻ bề ngoài phóng khoáng ngông nghênh được anh diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

"Hừ, anh ở Hàng Châu thì sướng rồi, còn em ở nhà chịu tội!" Hai tay Đường Dĩ Phi ôm ngực, càng nghĩ càng buồn bực.

Có lẽ là gió đêm rất thích người đẹp, thổi bay nhánh tóc bên tai cô để lộ gò má trắng nõn xinh đẹp, đúng là mê người, khiến cho Mạc Duẫn Sâm mềm lòng.

Năm đó, anh thật sự rất thích cô gái này, tuy nhiên lại bị anh liên tiếp đẩy vào lòng người khác, cuối cùng ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Nghĩ tới đây, trong đầu Mạc Duẫn Sâm hiện lên ngày đó dưới gốc cây Long Nào anh cưỡng hôn cô sau đó cô nói dứt khoát.

Cô nói, Mạc Duẫn Sâm, từ nay về sau chúng ta không làm bạn nữa!

Ha ha, số phận quả thật là kì diệu, anh đã từng nghĩ rằng sau này anh và cô sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa, anh thậm chí còn chuyển trường học, rộng lượng chúc phúc cho cô cùng Long Thiếu Tôn, nhưng lại không ngờ, cô lại là người mà người nhà anh sắp xếp đám hỏi!

Mạc Duẫn Sâm im lặng, nghĩ thầm rằng bây giờ Đường Dĩ Phi cũng không rõ chuyện này lắm vì thế nên cũng không chủ động đề cập.

"À, đúng rồi, bây giờ anh vẫn còn là giám đốc của Bách Thịnh chứ?"

Cô quay mặt sang, ánh mắt lấp lánh như ngọn đèn, rực rỡ chói mắt.

Mạc Duẫn Sâm gật đầu, thực ra anh không thích cuộc sống bây giờ, chẳng qua là vì như vậy mới có thể ở gần cô thêm chút nữa, nên anh bắt buộc phải nghe theo sự sắp xếp của ba mình.

"Qua một thời gian nữa ba sẽ nghỉ hưu, lần này lấy được dự án ở Hàng Châu, anh có thể thuận lợi tiếp quản Bách Thịnh được rồi."

Mạc Duẫn Sâm vừa lái xe, vừa tùy ý giải thích.

"Wow, em sau này gặp anh, phải gọi anh là Tổng giám đốc nha! Tổng giám đốc Eric, hân hạnh hân hạnh!"

Đường Dĩ Phi cười híp mắt nắm hai tay trên choker anh, Mạc Duẫn Sâm đưa một tay tới muốn bắt hai tay nghịch ngợm của cô, lại bị cô vuốt ve, cười hi hi né tránh.

Cô giống như một đứa bé, nhiều năm như thế, cuối cùng cô cũng đồng ý bộc lộ vẻ đơn thuần tốt đẹp nhất cho anh xem.

Mạc Duẫn Sâm nâng khóe miệng lên, xem ra tâm tình không tệ.

Xe dừng lại trước cửa một quán cà phê, đó là nơi bình thường Đường Dĩ Phi thích tới, xuống xe hơi nóng liền đập vào mặt.

Hôm nay, trời lại càng ngày càng oi bức!

Đường Dĩ Phi giơ tay lên che ánh đèn trước mắt, neho đôi mắt xinh đẹp bước vào, hai tay Mạc Duẫn Sâm đút vào túi, đi sau lưng cô.

Cùng lúc đó, một chiếc xe thương vụ khác cũng dừng trước cửa quán cà phê, từ bên trong xe một người đàn ông với tư thế hiên ngang bước xuống, vừa nhìn là biết đó là một nhân vật tầm cỡ lớn.

"BOSS, Tôn tổng đang trên đường đến." Tina đi sau lưng Long Thiếu Tôn, nhỏ giọng thông báo.

Thật là, Tôn tổng đúng là thiếu chuyên nghiệp, lại có thể đến muộn!

La Sâm La Thụy trước sau như một, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như thế, không chút thay đổi đi theo sát Long Thiếu Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đi Toilet Một Chuyến

Editor: Melodysoyani.

Đêm nay có một dự án cần hợp tác bàn bạc với ông chủ của Hải Thần, Tôn tổng của Hải Thần yêu thích cà phê, cho nên Long Thiếu Tôn cố ý hẹn ở nơi này.

Vừa vào cửa đã có nhân viên phục vụ nhiệt tình quay quanh, La Sâm tiến lên nói câu gì đó, nhân viên phục vụ lập tức dẫn mấy người dẫn quý khách tới phòng được bao.

Bóng lưng cao ngất và gò má anh tuấn của Long Thiếu Tôn dẫn tới không ít cái liếc mắt của những thiếu nữ trong quán cà phê, đôi chân thon dài đi tới phía trước một bước, trái tim tất cả mọi người giống như đều hòa tan.

"Thực sự là chói mắt."

"Đúng vậy, còn ưa nhìn hơn cả mình mình nữa."

"Ô, chưa từng thấy người này bao giờ cả, rốt cuộc là ai vậy?"

"Không rõ lắm..."

Phòng 308.

Đường Dĩ Phi nghiêng đầu vuốt vuốt cái chén bạch ngọc trong tay, chán đến chết nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Chỗ độc đáo của quán cà phê này chính là ở góc nhìn của nó, ở chỗ này, bất kể là căn phòng riêng nào, đều có thể tinh tường chứng kiến toàn bộ cảnh đêm ở thành phố Vân Dương!

Ngựa xe như nước, đèn đuốc sáng trưng, thành phố Vân Dương này thực sự là không hơn không kém Bất Dạ Thành (thành phố không đêm)!

"Phi Phi, em có còn định trở về làm việc ở Vân Thiên không?"

Sau khi Mạc Duẫn Sâm mới vừa về nước không lâu, cũng không biết tổng giám đốc chấp hành của Vân Thiên là ai, hơn nữa trời sinh tính tình Long Thiếu Tôn khiêm tốn, hầu như người bên ngoài không ai biết đến sự tồn tại của anh.

Ngoài ra, dự án mà Bách Thịnh và Vân Thiên cùng hợp tác cũng chỉ về phương diện thiết kế đá quý, hơn nữa đều do Đường Dĩ Phi ở Vân Thiên và quản lý Bạch ở Bách Thịnh chịu trách nhiệm thảo luận, Mạc Duẫn Sâm chỉ là một tổng giám đốc nhỏ trên danh nghĩa, tự nhiên sẽ không biết chuyện này.

Nhắc tới chuyện này, Đường Dĩ Phi không khỏi thở dài một hơi.

"Chắc chắn ba ba sẽ không cho."

"Đúng đó, rốt cuộc tại sao tay em lại bị thương vậy? Đang êm đẹp đi làm sao lại bị trật khớp? Có phải bị người ta ăn hiếp hay không?" Nghĩ đến khả năng phía sau, về mặt Mạc Duẫn Sâm nhất thời tối sầm lại, điệu bộ nghiêm chỉnh cứ như nếu Đường Dĩ Phi gật đầu, anh tuyệt đối sẽ lập tức đi xé người ăn hiếp cô ra!

"Không phải, do một lần không cẩn thận đá trúng chân bàn, sau đó lập tức té ngã, khuỷu tay bất hạnh chống đỡ trên đất, mới thành dáng vẻ như anh thấy đây."

Đường Dĩ Phi không muốn xảy ra nhiều rắc rối, Vì vậy tùy ý bịa lý do lấp liếm cho qua.

Mạc Duẩn Sâm nửa tin nửa ngờ, chỉ là ngược lại cũng không truy hỏi nữa.

Uống cà phê đá, Đường Dĩ Phi đột nhiên cảm giác được bụng dưới có chút đau đớn, tâm lý thầm than 1 tiếng không được, vội vã cầm túi đi ra ngoài đi: "Em đi toilet một chuyến!"

Phòng 306 sát vách, sau khi đoàn người vào ngồi thật lâu cũng không thấy Tôn tổng đến, về mặt Long Thiếu Tôn không việc gì, hai chân thon dài lười biếng bắt chéo lên nhau, thẳng đến khi trợ lý tiến đến bên tai anh lặp lại một lần nữa: "Boss, xe Tôn tổng bị thùng, có thể phải tốn chút thời gian."

Tina cảm thấy tiếp tục như vậy nữa Boss sẽ nổi điên mất, cho tới bây giờ anh đều cao cao tại thượng, khi nào bị người ta liên tục nhục mạ nhiều lần như vậy?

Ông chủ của Hải Thần, vị Tôn tổng kia rõ ràng khinh thường một người còn trẻ tuổi như anh, cố ý để anh chờ ở đây!

"Boss, không bằng chúng ta đổi một nhà hợp tác khác đi..." Lời La Thụy còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt thoải mái của Long Thiếu Tôn ngăn lại.

"Chờ thêm chút nữa cũng không sao."

Long Thiếu Tôn anh có gì không được, hết lần này tới lần khác tính nhẫn nại đều tốt nhất!

Long Thiếu Tôn híp híp đôi mắt, luôn cảm thấy hôm nay tim mình đập rất nhanh, một loại cảm giác kỳ quái dẫn dắt anh, khiến anh không tự chủ đứng lên: "Tôi đi toilet một chuyến."

Trong phòng rửa tay, Đường Dĩ Phi ngồi chồm hóm ở trên bồn cầu, phiền muộn đến mức tận cùng.

Có cần phải máu chó như vậy không?

Đi cả đêm thắm sớm như vậy?

Hơn nữa còn thật khéo, trong túi lại không có băng vệ sinh!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Học Đệ Mạc

Bây giờ phải làm sao đây?

Quên nó đi, dù sao đi nữa Mạc Duẩn Sâm anh ta cũng không còn quá trẻ, chuyện này chắc cũng phải hiểu chứ?

Nghĩ tới đây, đột nhiên gương mặt Đường Dĩ Phi nóng lên, nhưng vẫn nhanh chóng gửi tin nhắn cho Mạc Duẩn Sâm.

Chẳng qua là mới mấy phút, Mạc Duẩn Sâm đã mua xong, vội vàng chạy đến nhà vệ sinh nữ, vừa nghĩ thầm rằng anh nên tự mình hay nhờ người khác đem vào.

"Học đệ Mạc?" Bỗng nhiên một giọng nói lạ lùng đầy nghi hoặc vang lên sau lưng, Mạc Duẩn Sâm hồ nghi xoay người, nhưng khi ánh mắt vừa chạm mặt người đó lập tức trở nên cảnh giác!

Hóa ra là anh ta!

Long Thiếu Tôn!

Có lẽ là do ánh đèn quá chói mắt, vào khoảnh khắc đó, Mạc Duẩn Sâm xuất hiện ảo giác về những năm qua!

Long Thiếu Tôn thấy anh quay mặt sang, càng chắc chắn là mình không nhận lầm người, ánh mắt nhìn vào thứ gì đó đang trong tay anh, bỗng nhiên cười tã mị.

"Nhiều năm không gặp, học đệ Mạc vẫn luôn để ý đến chuyện của phụ nữ như trước."

Khóe miệng anh cười tào nhả, khom lưng tháo khuy tay áo, chậm rãi soi gương rửa tay.

Rốt cuộc Mạc Duẩn Sâm không chịu được nữa tức sôi máu, chẳng qua là lễ phép chào anh ta, liền đi sang bên, tìm một nhân viên tạp vụ nữ dặn cô ta đem mấy thứ này cho người ở bên trong.

Long Thiếu Tôn rửa tay xong, lại dùng khăn tay lau chùi sạch sẽ, nhìn Mạc Duẩn Sâm cười cười rồi rời đi.

Sau khi Đường Dĩ Phi xong xuôi liền đi ra với vẻ mặt bức tức, bỗng nhiên nhìn thấy Mạc Duẩn Sâm dựa vào bồn rửa tay hút thuốc.

Khói trắng lấp đầy khuôn mặt anh, cho dù là ở toilet nữ hành động này đều có thể thu hút sự chú ý của nhiều người.

Đúng là Nhị Thế Tổ*, lại bắt đầu chánh chọi!

*thế hệ con thứ 2, chỉ những đứa con giàu có được hưởng lợi từ cha mẹ.

Không nói nhiều lời, cô giật lấy điều thuốc từ trong miệng anh nhét vào trong gạt tàn thuốc, Đường Dĩ Phi trừng mắt nhìn anh: "Mạc Duẩn Sâm, em đã nói với anh bao nhiêu lần, không được hút thuốc trước mặt em!"

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn tươi tắn như cũ, lo lắng trong lòng Mạc Duẩn Sâm cuối cùng cũng tan biến, bỗng nhiên anh cong môi, phả khói từ trong miệng bay ra bao quanh mặt cô, nhìn cô lưỡng lự tay chân che mặt mình, không nhịn được cười.

Cô vẫn là của anh, thật tốt.

"Này, sao nhiều năm không gặp, anh còn chưa bỏ cái tật này nữa?"

Đường Dĩ Phi tức giận, vừa đi về phía trước, vừa nhỏ giọng trách móc.

Mạc Duẩn Sâm chỉ cười nhưng không nói, đi sau lưng cô.

Cửa phòng 306 đang hé mở, tiếng phụ nữ vui đùa ầm ĩ truyền vào, bỗng nhiên Long Thiếu Tôn thay đổi sắc mặt, gần như đi ra ngoài theo bản năng.

Trên hành lang đầy khách tới lui, nhưng vẫn không có bóng dáng quen thuộc kia.

Long Thiếu Tôn lắc đầu, nghĩ thầm chắc là mình nghe lầm, đúng lúc này Tôn tổng cũng vừa tới, vẻ mặt áy náy: "Thật sự xin lỗi, hôm nay xe đột nhiên bị hỏng, đã để Long tiên sinh đợi lâu!"

"Tôn tổng nói quá lời, Thiếu Tôn cũng chỉ vừa đến."

Long Thiếu Tôn gạt bỏ nơi nào đó trong đáy lòng đang kêu gào, híp con mắt đàm phán cùng Tôn tổng.

Bóng đêm dần bao phủ, một chiếc xe thương vụ chậm rãi lái vào nhà trọ Ngự Cảnh, thân thể tuần tú của người đàn ông từ trong xe bước ra, lắc lắc đầu đã hơi say, xoay bước vào.

Đêm nay, anh thật sự là rất nhớ người kia, thế cho nên từ quán cà phê đi ra cũng không còn cách nào để kiềm chế nơi nào đó đang rung động dưới đáy lòng, bảo trợ lý về trước, rồi để La Sâm lái xe chở anh đến đây.

Nơi đây vẫn như cũ, cho dù đã năm năm nhưng vẫn không có gì thay đổi, cây anh tự tay trồng trước sân, không ngờ bây giờ cành lá đã xum xuê, tạo nên một bóng mát giữa trời.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Nhớ

Người đàn ông lấy chìa khóa, mở cửa ra, một đồng bụi xộc vào mũi, khiến anh nháu mày lại theo bản năng.

"Boss, hay là ngày mai cho người tới dọn dẹp nơi này nữa đi!"

La Sâm có hơi đau lòng, tiến lên định ngăn cản anh, không ngờ lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh ngăn lại, cả người cứng đờ, nhất thời đứng im tại chỗ không dám lại gần.

Anh chính là muốn tới đây!

Nhớ lại, đáy lòng Long Thiếu Tôn lại có hơi buồn bình, bỗng nhiên bước chân vào nhà trọ, mùi bụi xen lẫn mùi vị quen thuộc xộc vào mũi, lại khiến cho lồng ngực anh đau đớn.

Người đàn ông nheo mắt lại, giờ tay xoa xoa mi tâm, muốn cho mình tỉnh táo một chút, vì thế liền lên cầu thang vào phòng ngủ.

Anh biết, phía trên là phòng của cô.

Gần như là mở cửa phòng cô theo thói quen, trong nháy mắt ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, anh như thấy cô đang ngồi trên bàn sách chăm chú vẽ bản thiết kế!

Huyệt thái dương có hơi đau đớn, anh chậm rãi đi lại bàn sách, ngón tay chạm vào mặt bàn lạnh buốt, nhìn lên tường liền thấy bức tranh thêu to lớn.

Trong nháy mắt trái tim băng lạnh của Long Thiếu Tôn như tìm được phương hướng, anh quật cường nhếch môi, đi lại cái bàn kê bên mở ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh mà năm đó chụp tại quán Hải Dương.

Đó là một bức ảnh chụp trong tối tăm, vẫn còn nằm trong điện thoại của Long Thiếu Tôn, sau này anh nhờ người đi rửa ảnh, đặc biệt đóng khung lại, đặt ở phòng này...

"Boss, bên Mỹ gọi tới."

Lúc này, La Sâm không định quấy rầy Long Thiếu Tôn, chẳng qua là nghe bên kia nói hình như có việc gấp, đành phải làm liều đi vào.

"...Ừ." Long Thiếu Tôn khẽ đáp lại, dường như bây giờ đã tỉnh táo trở lại, cuối cùng nhìn qua trang trí trong phòng, xoay người khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước.

Nghe điện thoại xong, Long Thiếu Tôn im lặng, La Sâm đi tới: "Boss, lão thái gia bên kia có chuyện gì sao?"

Long Thiếu Tôn yên lặng, đáy mắt hiện lên vẻ nham hiểm, chẳng qua là chớp mắt một: "Chuẩn bị đi ngày mai chúng ta sẽ tham gia dạ hội từ thiện Forbes."

"Được." La Sâm nhanh chóng đáp ứng, chỉ là trong lòng không khỏi tò mò.

Tham gia dạ hội từ thiện Forbes, sáng sớm nay anh cũng đã nói qua với Boss, chẳng qua là lúc ấy anh nói tạm thời Vân Thiên không cần phải tham gia dạ hội từ thiện để xây dựng hình ảnh, vậy tại sao bây giờ lại kêu anh chuẩn bị?

Chẳng lẽ là lão thái gia bên kia có hành động gì?

...

Hôm sau, sáng sớm Mạc Duẫn Sâm liền kêu người đem lễ phục đến.

Đó là một chiếc váy màu trắng tinh khiết, trên ngực áo có đính một bông hoa oải hương, hai bên váy được may theo hình lá sen, nhìn qua rất khiêm tốn nhưng lại không kém phần quyến rũ.

Không thiết kế hở hang, cũng không lập dị, chỉ cần là một bộ váy trắng dài đến mắt cá, là Đường Dĩ Phi thích vô cùng.

Chỉ có Mạc Duẫn Sâm là biết, cô thực sự thích cái gì.

Khiêm tốn, bình tĩnh, yên bình, hạnh phúc.

"Tam tiểu thư, cô thật là đẹp!"

Từ lúc 4 giờ chiều khi cô thay quần áo đến giờ, người làm liên tục khen cô không ngừng.

Dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn của cô gái trở nên đẹp mắt vô cùng, những người hầu gần như là phải nheo mắt lại, mới có thể thấy rõ hình dáng của cô.

"Con gái của tôi đương nhiên là đẹp."

Lúc này, bỗng nhiên Đường Kim Hải đột ngột đẩy cửa đi vào, mẹ Đường cũng đi theo sau, cầm theo một chiếc hộp nhung xanh trên tay.

"Ba, mẹ, sao hai người lại vào đây?"

"Mẹ con muốn đưa con vài món đồ trang sức, thừa dịp lúc này con còn đang ở nhà liền lôi ba vào theo."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Cửa Hồi Môn

Editor: Hồng Trúc

Đường Kim Hải cười hiền hậu, hai mắt nhìn con gái mình, hài lòng gật đầu.

Đến cũng vẫn là con cháu của nhà họ Đường, khí chất bẩm sinh này không thể nào phai nhạt được.

"Trang sức?" Đường Dĩ Phi hơi nghi hoặc, cô cũng là thiên kim tiểu thư, có kiểu trang sức nào mà chưa thấy qua?

Mẹ còn đặc biệt chuẩn bị món trang sức nào cho cô?

Mẹ Đường khẽ cười, cẩn thận mở hộp nhung xanh ra, lấy ra một bộ trang sức thạch anh màu tím.

Đó không phải là...

Đó chính là cửa hồi môn của mẹ Đường lúc đám cưới.

Hộp có hơi cũ, chẳng qua là không hề ảnh hưởng tí nào đến giá trị của nó, những mảnh thạch anh màu tím dường như sáng rực hơn qua thời gian.

Chợt cổ cô hơi mát, không biết mẹ Đường đã đeo sợi dây chuyền tím hình trái tim lên cổ cô từ khi nào.

Cũng không phải là một thiết kế quá khoa trương, ngược lại còn có phần cổ điển, Đường Dĩ Phi nhìn trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Năm năm qua, thật sự là đã có rất nhiều thay đổi, trước đây đâu khi nào thấy mẹ quan tâm mình đến như vậy? Ngay cả một cái ôm cũng thật là xa xỉ!

Bây giờ, mẹ không những thương yêu mình, mà còn bằng lòng đưa cửa hồi môn cho mình!

Nhớ lúc trước mẹ có nói, phải để cho con dâu trưng lại!

Đường Dĩ Phi cảm thấy chua xót, nhưng cũng nhếch miệng cười vui vẻ: "Cảm ơn mẹ!"

Mẹ Đường lại tiếp tục thay cô đeo bông tai, nhẫn, vòng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần khiết lập tức trở nên rực rỡ vô cùng! Từ nhỏ cô vốn đã là một mỹ nhân, không cần phải đeo quá nhiều trang sức cũng đủ để thu hút ánh nhìn, lúc này lại đeo trang sức màu tím, kết hợp với bộ váy Mặc Dẫn Sâm đưa tới càng làm cô tăng thêm sự cuốn hút!

Nhất là bông hoa màu tím cài trước ngực, cho dù trang sức có chói rọi thế nào đi nữa cũng không làm mất đi vẻ đẹp đơn thuần của nó.

Ba Đường, mẹ Đường nhìn đến ngây người, cho đến khi nghe được tiếng còi xe ô tô dưới lầu, hai người mới kịp phản ứng. Đồng Anh Đình lúng túng quay mặt sang chỗ khác, lấy tay lau nước mắt.

"Là Mặc thiếu gia đến, tam tiểu thư cô đi giày vào đi."

Người làm lại thay Mặc Dẫn Sâm mang tới cho cô một đôi giày cao gót.

"Dĩ Phi, chú ý, bảo vệ chính mình." Ba Đường căn dặn rồi để cho người làm đưa cô xuống.

Hôm nay, Mặc Dẫn Sâm cũng ăn mặc rất chăm chút, toàn thân mặc một bộ âu phục màu hồng nhạt trông giống như các tinh linh trong thần thoại, nhìn thấy Đường Dĩ Phi trong bộ váy trắng đang cùng người làm đi tới, lại có ảo giác như mình đang đứng trong một lễ cưới trong cung điện!

Mặc Dẫn Sâm tao nhã đi vòng qua bên cửa xe, nhìn như một quý ông mở cửa, đợi Đường Dĩ Phi ngồi vào, lại khom lưng thắt dây an toàn cho cô, sau đó mới đóng cửa xe, đi vòng lại ghế lái.

Chiếc xe chạy đến một câu lạc bộ liền dừng lại, Đường Dĩ Phi ngạc nhiên, nhướn mày: "Không phải là đi tham dự dạ tiệc từ thiện sao?"

"Dẫn em đi làm tóc trước đã, em xem tóc của em này, thật là bù xù, ai không biết con tướng em là cô nhóc từ đâu tới!"

Cái miệng của Mặc Dẫn Sâm đúng là dễ tiện, những gì đang nghĩ trong lòng với những lời nói ra luôn luôn khác nhau.

"Em không cần, như vậy là được rồi, ba mẹ không có nói bù xù, anh thật là xoi mói!" Đường Dĩ Phi nhú mũi, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm.

Hôm nay, cô không cột tóc lại, mà xóa nhẹ nhàng trên vai, nhìn như vậy thật sự rất đẹp và dịu dàng, anh nhìn không kìm lòng được muốn bảo vệ cô.

Đường Dĩ Phi như vậy, Mặc Dẫn Sâm chưa bao giờ nhìn thấy, giờ phút này dẫn cô đi lại có phần sợ hãi, anh sợ cô thu hút sự chú ý của truyền thông, anh sợ cô bị người khác cướp đi!

Chương 136: Là Tổng Giám Đốc Mới Của Tập Đoàn Vân Thiên

"Được rồi, vậy thì đi đến đó luôn!" Bỗng nhiên quẹo gấp, xe nhanh chóng chạy vào một con đường nhỏ, đi thẳng đến dạ hội từ thiện!

Buổi dạ hội từ thiện Forbes không những nổi tiếng ở thành phố Vân Dương mà thậm chí còn được cả nước biết đến, buổi dạ hội từ thiện hôm nay không đơn giản chỉ là để cảm ơn các cổ đông lớn đã góp vốn, mà nói chính xác hơn, đây chính là một buổi đấu giá.

Những thứ ở đây, chắc chắn là có giá trị, nếu không... Mạc Duẫn Sâm cũng đã không nghe lời ba anh ấy tới đây.

4 giờ 40 phút chiều, người vào liên tục.

Hội trường đấu giá nằm ở lầu 32 của khách sạn Đế Vương được bố trí trang nhã nhưng không làm mất đi phong cách riêng, khi mọi người đi vào có thể cảm nhận được bầu không khí như dày đặc hơn.

Trên bức tường trắng có treo một chiếc rèm cửa màu đỏ, đầy vẻ truyền thống nhưng không lỗi thời.

"Mọi người nghe nói gì chưa? Cách đây không lâu, tập đoàn Vân Thiên vừa thay tổng giám đốc mới, bản lĩnh ghê gớm lắm!"

"Đúng vậy, còn làm cho Hoàng tử của công ty Hoa Vũ phải nhảy lầu!"

"Đạo này thương trường không phải chỉ có thể thôi đâu, tôi nghe nói gần đây tập đoàn Bách Thịnh còn có một cuộc đại chiến mới, hình như là con trai của chủ tịch sắp tiếp quản tập đoàn..."

"Xem ra thương trường càng ngày càng thú vị mà, haha..."

Những người đến đây toàn là những người giàu có, những chuyện linh tinh càng lúc càng nhiều, toàn bộ hội trường hò hét nhốn nháo, ai cũng thi nhau kể những tin tức mà mình đã nghe ngóng được.

Nhưng khi Mạc Duẫn Sâm dắt Đường Dĩ Phi đi vào, bỗng nhiên đoàn người đang huyên náo ầm ĩ trở nên yên lặng không một tiếng động!

Đó không phải là tổng giám đốc nhỏ của tập đoàn Bách Thịnh sao?

Vài năm không gặp mà đã lớn đẹp trai, tuấn tú như vậy!

Chẳng qua là... Cô gái đi bên cạnh anh ta là ai?

Ánh mắt mọi người đều cùng một lúc rơi vào cô gái đi bên cạnh Mạc Duẫn Sâm, chỉ thấy cô mặc một bộ váy trắng đẹp như một nàng tiên, theo từng bước chân của cô, làn váy tạo nên từng lớp sóng gọn lăn tăn, trông rất mềm mại đáng yêu, khiến người khác nhìn không được muốn ôm cô vào lòng che chở.

Cô gái nở nụ cười mê người, cô nhẹ nhàng khoác cánh tay Mạc Duẫn Sâm, trông giống như một người đang yêu.

Nhìn qua Mạc Duẫn Sâm, toàn thân mặc một bộ âu phục màu hồng nhạt trẻ trung nhưng lại toát ra vẻ của một người đàn ông trưởng thành, chững chạc, thu hút vô số ánh mắt của những cô gái đang đứng ở đây!

Bỗng nhiên có người nói to: "Đó là tam tiểu thư của Đường thị!"

Mọi người mới chợt hiểu ra, thì ra đây là con gái bảo bối của chủ tịch Đường thị Đường Kim Hải!

Mạc Duẫn Sâm dẫn Đường Dĩ Phi đi vào, chào hỏi những người lãnh đạo rồi đi lên ghế trên.

Mà lúc này ngoài cửa cũng vô cùng náo động, giống như đang nghênh đón một nhân vật lớn.

"Là tổng giám đốc mới của tập đoàn Vân Thiên!"

Có người đã để ý thấy logo của tập đoàn Vân Thiên trên chiếc xe thương vụ đậu trước cửa, lập tức nói to.

Lần này, mọi người ai cũng hiếu kỳ đứng lên, dù sao, đây cũng là lần đầu tổng giám đốc mới của tập đoàn Vân Thiên lộ diện sau khi tiếp quản công ty!

Mọi người chỉ hay nghe người khác nói, cũng không biết rốt cuộc đáng vẻ của anh ta như thế nào.

Long Thiếu Tôn mặc trên người một bộ âu phục màu xám bạc thể hiện rõ vẻ lạnh lùng đến tận xương tủy của anh, sắc mặt anh không thay đổi tiến vào hội trường, như mọi khi sau lưng anh vẫn là hai vị La Sâm và La Thụy cũng lạnh lùng không kém.

Không ngờ tổng giám đốc mới của tập đoàn Vân Thiên lại còn trẻ khôi ngô tuấn tú đến như vậy!

Mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, trơ mắt nhìn ba thân hình cao lớn rần rỏi đi vào hậu trường, Long Thiếu Tôn đi phía trước, không một người nào lên tiếng!

Ánh mắt liếc một vòng quanh hội trường, chẳng qua là đang nhìn về chỗ ngồi phía trước bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng!

Không ngờ cô lại ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Phụ Nữ Câu Tam Đáp Tứ*

*(1)câu tam đáp tứ là câu nói dùng để chỉ những người ló lắng, không đàng hoàng, không đứng đắn(nhất là về mặt nam nữ)

Lúc này Đường Dĩ Phi cũng nghe đến xôn xao nên xoay người, thoáng cái bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như đọng lại trong nháy mắt!

Làm sao anh lại tới đây?

Cả người anh tỏa ra khí chất rét lạnh như báo săn làm Đường Dĩ Phi nhin không được sợ hãi đứng lên, nhất là khi nhìn đến đáy mắt tức giận của anh, cô lại có chút sợ.

Trước đây đáng về tức giận của anh cũng khiến người ta e sợ như vậy...

Mạc Duẫn Sâm cũng nghe được động tĩnh quay mặt lại, chẳng ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo của Long Thiếu Tôn, trái tim chợt căng thẳng, anh gần như vô ý thức cầm lấy tay Đường Dĩ Phi.

Ánh mắt Long Thiếu Tôn rơi vào cánh tay đang nắm lấy nhau của họ, trong nháy mắt lập tức càng trở nên âm u đáng sợ, đôi mắt sâu thẳm không thấy rõ chút gọn sóng, nhưng lại có thể nhìn ra anh đang cực lực ngấm ngầm chịu đựng cắn chặt hàm dưới.

Được!

Đường Dĩ Phi! Em giỏi lắm!

Đưa đơn từ chức cho công ty, nói cho oai là muốn ở nhà dưỡng bệnh, không nghĩ tới lại có thể ở cạnh người đàn ông khác!!

Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến em năm lần bảy lượt trốn tránh tôi?!

Đáy mắt Long Thiếu Tôn hiện lên tức giận mãnh liệt, La Thụy và La Sâm ở sau lưng anh nhìn thấy Đường Dĩ Phi, cũng vô ý thức nhú mày, càng thêm phản cảm với cô.

Phụ nữ câu tam đáp tứ.

Chủ biện của hội từ thiện Forbes vừa thấy Long Thiếu Tôn đã vội vàng khách khí tới tiếp đãi, giờ phút này trên gương mặt tuổi năm mươi rất hăng hái.

Hậu sinh khả ury*, hôm nay ngay cả các tiền bối trên thương trường cũng không thể không khen vị tổng giám đốc chấp hành của tập đoàn Vân Thiên này!

* Nghĩa là lớp người sau (người trẻ) nhưng lại rất đáng phục, đáng nể, tài giỏi, những bậc thế hệ đi trước không thể xem thường. Từ "Hậu sinh" có nghĩa là sinh sau, chỉ lớp người trẻ, hay thanh thiếu niên. Còn chữ "Úy" có nghĩa là kính phụ

Long Thiếu Tôn hồ hững gật đầu, đi đến chỗ ngồi, chỗ này chỉ cách chỗ Đường Dĩ Phi một cái ghế!

Anh như là liệu định cái gì, bỗng nhiên lạnh nhạt gật đầu với Mạc Duẫn Sâm, người sau đang run lên sững sờ trở lập tức lấy lại tinh thần mỉm cười một cái.

"Hoan nghênh các vị đến dạ hội từ thiện lần thứ 34 của Forbes, tin tưởng các vị đều đã biết được, đêm nay cũng không đơn thuần là một buổi dạ hội từ thiện, mà thật ra, tối nay có liên quan đến buổi hội đấu giá vùng đất ở thành phố Mạc!"

Người chủ sự vừa dứt lời, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Thì ra mấy năm gần đây sự nghiệp từ thiện của dòng họ Forbes bắt đầu phong sinh thủy khởi *, thành lập rất nhiều viện mồ côi trong thành phố, danh tiếng lan truyền rộng.

*gió nổi nước lên, sự nghiệp thuận lợi.

Hôm nay cao tăng Forbes quyết định mua đi bán lại vùng đất ở thành phố Mạc này, nhưng thật ra thu mua chỉ là vẻ ngoài của quản lý tài chính mà thôi!

Lúc nghe được hai chữ thành phố Mạc (ở trong cv có 2 chữ à:v) này cả người Đường Dĩ Phi bỗng nhiên ngẩn ra, tiếp theo âm thầm nắm chặt tay.

Sẽ không khéo như vậy chứ...

Ngay lúc Đường Dĩ Phi vẫn đang cảm thấy may mắn, một câu nói của chủ sự đã hoàn toàn đập nát hy vọng của cô.

"Bây giờ là bán đấu giá viện mồ côi ở trung tâm thành phố Mạc, cùng với trấn nhỏ quanh nó, tổng cộng ba trăm héc-ta!"

Ba trăm héc-ta?!

Dòng họ Forbes lại có nhiều đất trống như vậy?!

Sau khi mọi người vô cùng kinh ngạc xong cũng đều khôi phục bình tĩnh, cũng đứng, dòng họ Forbes vốn là dòng họ thần bí đến từ Châu Âu, dù là ba trăm héc-ta, chẳng có gì lạ.

Chỉ là, những lời này lại như một trái bom hung hăng nổ trúng trái tim Đường Dĩ Phi!

Lại có thể thật sự là viện mồ côi ở thành phố Mạc!

Nơi cô sống hơn mười năm, lại phải bị bán đấu giá rồi!

Mạc Duẩn Sâm biết trước đây cô từ thành phố Mạc chuyển trường đến Ngọc Hòa, nhưng cũng không rõ ràng lắm cô có đi ra từ viện mồ côi ở thành phố Mạc không, chỉ là nhìn sắc mặt cô không tốt lắm, ân cần hỏi: "Em sao vậy? Thân thể khó chịu à?"

Dường như Đường Dĩ Phi không có nghe được anh nói chuyện, ánh mắt thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Phi Phi à?" Mạc Duẩn Sâm nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của cô, đẩy mất mơ hồ có chút sốt ruột.

Buổi bán đấu giá lần này ba rất là coi trọng, nếu như anh có thể thuận lợi lấy được mảnh đất trống kia, như vậy dự án ở công ty của anh sẽ được thông qua, như vậy, là anh có thể thuận lợi trở thành tổng giám đốc lớn của tập đoàn Bách Thịnh!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Anh Ta Là Cái Gì Của Em?

Chỉ là, nhìn nét mặt của Phi Phi, bỗng nhiên anh lại luống cuống.

Đường Dĩ Phi dần dần phục hồi tinh thần lại, khoe miệng nở nụ cười thoải mái: "Em không sao, em đi toilet một chút."

Coi như là cô không đủ khả năng bảo vệ nơi đó, nếu như sớm biết tối nay là buổi đấu giá có liên quan đến thành phố Mạc, cô nhất định sẽ nói với ba trước, mọi chuyện sẽ không như bây giờ, ngay cả cơ hội cứu giúp cũng không có.

Bước chân Đường Dĩ Phi có hơi ngập ngừng, đi thẳng đến nhà vệ sinh, cũng không chú ý tới phía sau đang có người đàn ông đi theo.

Bên trong hội trường mọi người đã bắt đầu ra giá sôi nổi, nhưng trong nhà vệ sinh nữ lại đặc biệt vắng vẻ.

Đường Dĩ Phi ổn định lại tâm trạng, khom lưng dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, nhìn mình trong gương hít sâu một hơi, sau đó lại thở ra chậm rãi, cứ như vậy lặp lại nhiều lần, tâm trạng mới từ từ khôi phục trở lại.

Mất đi một thứ gì đó thì sẽ có một thứ khác trở về, cô tự an ủi bản thân mình.

Lấy đồ trang điểm trong túi xách ra trang điểm lại, lúc này mới xoay người định rời đi, nhưng không ngờ ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một thân hình cao

lớn xông vào, gần như là bá đạo chiếm hết khung cửa!

"Là anh..." Đường Dĩ Phi không thể tin, làm sao anh lại theo tới đây? Nhưng lại lập tức phản ứng kịp thời: "Chỗ này là nhà vệ sinh nữ, anh vào đây làm gì?"

Hai mắt Long Thiếu Tôn đầy u ám nham hiểm, hai tay thon dài tháo nút áo vest, lộ ra chiếc áo sơ mi đen, anh chậm rãi vén tay áo, đi tới chỗ cô.

Chỗ này vốn là nơi vắng vẻ của hội trường, lúc này bên ngoài đang tiến hành đấu giá kịch liệt, hoàn toàn không có ai đến chỗ này.

Long Thiếu Tôn bước chân dài, liền đóng cửa nhà vệ sinh lại.

"Phanh" một tiếng, nghe giống như trái tim của mình bỗng nhiên bị người khác bắn một phát súng, Đường Dĩ Phi gần như là lui lại theo bản năng, cô nhìn thấy ánh mắt anh đầy hung ác!

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Vậy mà vẫn tiếp tục coi đồ?!

Hai tay Đường Dĩ Phi nắm chặt lại trong túi, giọng nói có chút run rẩy: "Long tiên sinh muốn đi vệ sinh thì cứ tự nhiên, tôi sẽ không quấy rầy!"

Ánh mắt Long Thiếu Tôn lạnh lùng co giật, nhưng cô vẫn không có cách nào dập tắt lửa giận trong lòng anh!

Cô vậy mà lại có thể làm bạn gái người khác tham dự tiệc như thế này!

Bàn tay bá đạo chọt túm lấy vòng eo mảnh mai của cô, tay còn lại nắm cằm cô không chút khách khí, giọng nói đầy bình tĩnh trước bão táp: "Anh ta là cái gì của em?"

Bỗng nhiên khuôn mặt đỏ cách cô rất gần! Thế nên hơi thở của anh đều tỏa ra ngay chóp mũi của cô!

Đường Dĩ Phi hoàn toàn choáng váng ____

Tại sao anh lại giận dữ?

Thấy cô không nói lời nào, Long Thiếu Tôn tức đến mức đáy lòng kêu gào, rõ ràng ngón tay đã bắt đầu gõ lên, chẳng qua là không nỡ làm cô bị thương, anh nắm chặt cằm cô, như đang tìm điểm tựa cho chính bàn tay của mình.

"Nói!" Người đàn ông lớn tiếng, đôi mắt lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống cô!

Đột nhiên Đường Dĩ Phi cảm thấy chuyện này thật buồn cười, buông hai tay đang nắm chặt ra, vén tóc ra sau tai, lúc này mới ung dung khiêu khích nói: "Có liên quan gì đến anh?"

Giọng nói của cô không nặng cũng không nhẹ nhưng trong nháy mắt lại phân rõ giới hạn với anh, điều này khiến Long Thiếu Tôn rất khó chịu!

Bỗng nhiên đáy mắt trở nên sâu không lường được, bàn tay đang nắm chặt cằm cô bất thành linh vòng ra sau gáy, ôm cả người cô vào lòng, cúi người, chiếm lấy đôi môi kiều diễm!

Anh không cần nghe lại những lời làm anh đau lòng từ cô.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Làm Bạn Gái Của Anh!

Editor: Hồng Trúc

Đường Dĩ Phi bất ngờ mở to hai mắt, đây đã là lần thứ hai cô bị anh cưỡng hôn!

Nụ hôn của anh vẫn bá đạo như cũ, tràn đầy sự xâm chiếm, cô cố gắng giãy dụa, nhưng lại phát hiện càng phản kháng, anh lại hôn càng hung hăng!

Nụ hôn thô bạo từ từ trở nên dịu dàng, lý trí cũng từ từ trở lại, trong lòng ngăn ra, anh vậy mà lại không khống chế được bản thân mình?

Nếu đổi lại là trước đây, Long Thiếu Tôn nhất định sẽ xin lỗi rồi buông cô ra, chẳng qua là bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không làm vậy!

Bởi vì... Thật sự nếu anh không làm gì hết, cô sẽ bị người khác cướp mất!

"Anh thật là..." Cô dồn sức đẩy anh ra, hít một hơi dài, vừa định chạy đi, không ngờ anh lại nhanh hơn tiến lên một bước, lần này cả người cô đều bị anh giam giữ cạnh bồn rửa tay!

Tư thế như vậy khiến người khác suy nghĩ lung tung!

Long Thiếu Tôn nhìn vẻ mặt hoảng sợ muốn bỏ chạy của cô, trong lòng liền xuất hiện chút tức giận, lực hôn từ nhẹ nhàng thương tiếc dần trở nên nóng nảy!

Anh muốn đoạt lại tất cả những điều tốt đẹp nhất của cô!

Tì__

Đầu lưỡi đau rát, người đàn ông mở to hai mắt.

Cô vậy mà lại cắn anh?

Long Thiếu Tôn không vì một hành động nhỏ này mà buông cô ra, ngược lại càng ôm cô chặt hơn, bàn tay dùng sức bóp chặt eo nhỏ đang kháng cự của cô, Đường Dĩ Phi bị đau nheo mắt lại.

Đáng chết! Tại sao anh lại trở nên như vậy?!

Trước kia anh không bao giờ ép buộc cô như vậy!

Nụ hôn này quả thật dài như một thế kỉ, nói chung chỉ đến khi Đường Dĩ Phi sắp hít thở không thông, lúc này người đàn ông mới buông cô ra, chỉ là tư thế vẫn không thay đổi.

Chóp mũi của anh gần như là chạm vào chóp mũi của cô!

"Làm bạn gái anh!"

Đường Dĩ Phi không ngờ anh lại nói một câu như vậy, ngay cả chính Long Thiếu Tôn cũng không nghĩ đến, đó là do trong tiềm thức đã sớm nhận định, anh căn bản là không có thời gian suy nghĩ nhiều liền nói ra.

Tôi hôm qua, anh thật sự rất nhớ cô!

"Không thể!" Đường Dĩ Phi nhanh chóng từ chối, vẻ mặt đầy dứt khoát.

Sắc mặt Long Thiếu Tôn liền trầm xuống, bước chân về phía trước, đứng gần cô thêm một chút, anh gần như muốn nhét cô vào trong thân thể mình, như vậy cô có muốn cũng trốn không thoát!

"Vì sao từ chối anh?" Giọng nói của anh đầy lạnh lẽo, trợn mắt trừng trừng.

Đường Dĩ Phi cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ngực của anh, gần từng chữ: "Long tiên sinh, dựa vào cái gì mà tôi phải chấp nhận anh?"

Trước đây hẳn tâm đầy tôi xuống vách núi, bây giờ muốn tạ lỗi sao?

Ah, ngại quá, muộn rồi!

Long Thiếu Tôn có chút khó tin, cô gái lạnh lùng dứt khoát này là người anh biết hay sao?

Tại sao trong mắt cô lại tràn đầy hận thù như vậy?

"Anh sẽ khiến em cam tâm tình nguyện theo anh." Người đàn ông trầm mặc trong giây lát, bỗng nhiên chắc chắn nói.

Đường Dĩ Phi lạnh lùng liếc anh một cái, thừa lúc anh không chú ý liền kéo cánh tay anh xuống chạy ra ngoài.

Lần thứ hai trở lại hội trường, màn đấu giá cũng đến lúc cao trào, Mạc Duẩn Sâm nhìn sắc mặt có hơi tái nhợt của cô liền hỏi: "Sao lại đi lâu như vậy? Cái kia tới trong người rất khó chịu sao?"

Đường Dĩ Phi không ngờ anh lại nói trắng ra như vậy, mặt đỏ lên, xấu hổ gật đầu.

Cảnh tượng này đều bị Long Thiếu Tôn từ trong nhà vệ sinh đi ra thu hết vào mắt, đôi mắt chim ưng sắc bén lại hiện lên vẻ thâm trầm, tiếp tục xoay bước về chỗ ngồi của mình.

"Bây giờ giá đã lên đến 30 tỷ..."

"35 tỷ!" Mạc Duẩn Sâm này giờ vẫn trầm mặt cuối cùng cũng giờ tám bảng trong tay.

"Trời ạ! 35 tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chờ Tới Lúc Em Gả Cho Anh

"Đúng là Tổng giám đốc nhỏ của Bách Thịnh!"

Đôi mắt người chủ trì thông minh lanh lợi hiện lên nét am hiểu sâu sắc, ông ta biết tập đoàn Bách Thịnh sẽ không chịu thua.

Thoáng cái đã nhiều hơn 5 tỷ, hơn nữa người ra giá còn là thái tử gia của tập đoàn Bách Thịnh, lần này trong hội trường không còn ai dám tăng thêm giá.

"Còn ai cao hơn 35 tỷ nữa không?" Ánh mắt của người chủ trì lướt về phía Long Thiếu Tôn, "Như vậy, 35 tỷ lần thứ nhất, 35 tỷ lần thứ hai, 35 tỷ--"

"40 tỷ."

Giọng nói của người đàn ông đầy bình tĩnh nhưng lại làm cho toàn bộ hội trường bùng nổ.

Người đó, chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vân Thiên!

Ánh mắt trên choker của Long Thiếu Tôn rơi vào người Đường Dĩ Phi, chẳng qua là trong một giây ngắn ngủi nhìn Mạc Duẩn Sâm đang ngồi bên cạnh cô, liền nhàn nhạt gật đầu.

"Còn ai cao hơn --"

"45 tỷ." Người chủ trì đang nói nhưng lại bị tiếng ra giá cắt ngang, toàn bộ hội trường rộ lên!

Vẫn lại là thái tử gia của tập đoàn Bách Thịnh!

"50 tỷ." Long Thiếu Tôn khôi phục vẻ lạnh lùng như cũ, nghiêm túc nhìn toàn bộ hội trường.

Mạc Duẩn Sâm nhú mày, 50 tỷ?

Ba cho anh nhiều nhất là 46 tỷ, nếu như bây giờ là 50 tỷ, anh tất nhiên là không còn cơ hội ra giá nữa.

Chỉ là Mạc Duẩn Sâm cảm thấy thật kì lạ, nghe nói tập đoàn Vân Thiên không có công trình nào ở thành phố Mạc, sao đột nhiên Long Thiếu Tôn lại nhắm vào khối thịt béo bở này.

"50 tỷ lần thứ nhất, 50 tỷ lần thứ hai,..." Một lần nữa ánh mắt Long Thiếu Tôn lại rơi vào người Mạc Duẩn Sâm, thấy cậu ta chỉ lễ phép gật đầu với mình, ngay sau đó là tiếng búa gõ: "50 tỷ lần thứ ba, thành công!"

Hai tay đang nắm chặt của Đường Dĩ Phi buông ra, lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi Mạc Duẩn Sâm vươn tay vỗ nhẹ vào vai cô, lúc này cô mới phản ứng lại.

"Em làm sao vậy?"

Đêm nay cô đã ngăn người vô số lần, chẳng lẽ là do sự có mặt của người kia?

Nghĩ như vậy, trong lòng Mạc Duẩn Sâm không khỏi căng thẳng, "Nếu không chúng ta đi về trước đi? Dù sao phần còn lại của buổi tiệc cũng không có ý nghĩa gì."

Đường Dĩ Phi gật đầu: "Được."

Cô đã sớm không muốn ở lại, đặc biệt là khi người chủ trì tuyên bố mảnh đất ở thành phố Mạc cuối cùng cũng thuộc về tổng giám đốc Long Thiếu Tôn của tập đoàn Vân Thiên, cô đã tính hất bàn rồi đi rồi.

Đúng là một buổi đấu giá vô tích sự!

Nghĩ vậy, Đường Dĩ Phi liền đứng lên, chẳng qua là bỗng nhiên bụng dưới bị đau nhức làm cho trước mặt cô bỗng tối sầm lại, suýt chút nữa là đã ngã xuống.

May mà đúng lúc này có một đôi tay đỡ cô.

"Nhìn dáng vẻ này của em đúng là mất máu quá nhiều."

Mạc Duẩn Sâm giương khoe miệng cong lên, trêu ghẹo cô đồng thời đặt một tay lên vai cô, rồi cùng đi ra ngoài hội trường.

Đường Dĩ Phi liếc xéo anh một cái, thấp giọng nói: "Mạc Duẩn Sâm, khi nào thì anh mới có thể đứng đắn đây?" Thật sự là kiêu ngạo.

"Chờ đến lúc em gả cho anh, ha ha ha..."

"Anh..."

"Được rồi, giỡn thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Hai người vừa nói vừa cười đi ra cửa hội trường, lúc này ở bên trong một đám người đang vây quanh chúc mừng Long Thiếu Tôn.

"Chúc mừng Long tiên sinh đã đấu giá thành công mảnh đất ở thành phố Mạc."

Long Thiếu Tôn nhìn người đi tới, nhưng sâu trong ánh mắt anh vẫn chăm chú để ý đến hai người đang ôm nhau ngoài cửa, lạnh lùng nói: "Cảm ơn."

Người đó vốn định nói chuyện muốn cùng tập đoàn Vân Thiên tương hỗ lẫn nhau, chỉ là giờ phút này nhìn về mặt lạnh lùng của anh, một câu cũng không dám nói.

"Boss, lão thái gia đã nhận được tin tức nói anh trở về một chuyến." La Sâm vững bước đi tới, khề nói vào tai Long Thiếu Tôn.

"Đi chuẩn bị máy bay trực thăng." Long Thiếu Tôn nhỏ giọng phân phó.

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ngày Giỗ Của Đường Túc Dương

Editor: Hồng Trúc

Rời hội trường, sắc mặt Đường Dĩ Phi mới từ từ dịu lại, có thể là do vừa rời trong hội trường nhiệt độ máy lạnh tương đối thấp, nên cô mới cảm thấy bụng hơi khó chịu, bây giờ thì tốt hơn nhiều.

Bỗng nhiên giày cao gót giẫm phải một tờ giấy, Đường Dĩ Phi nhú mày, cúi đầu liền nhìn thấy tiêu đề báo mấy ngày trước!

-- Người mẫu Julian đi khách sạn cùng một doanh nhân giàu có, nữ minh tinh không từ mọi thủ đoạn--

Trong hình có thể nhìn thấy rõ ràng gò má của Julian, tuy là đội nón đeo kính đen, chẳng qua là khuôn mặt mang nét phương Tây đặc biệt của cô ấy, cùng với dáng người ngạo nghễ vẫn là không ngăn được thân phận thật của cô ấy.

Người đàn ông bên cạnh chỉ là một bóng lưng, người bình thường không thể nào nhìn rõ người đó rốt cuộc là ai, chỉ là qua bàn tay của phóng viên mọi người ai cũng tò mò.

Quy tắc ngầm trong làng giải trí đã không còn xa lạ, tất cả mọi người ai cũng đều biết rõ.

Đường Dĩ Phi nhìn bài báo, khoe miệng lơ đãng mỉm cười.

Đến cùng Khả Khả cũng không làm mất hình tượng của Muse, chẳng qua là để cho tin tức tiểu tam lan đi cũng đã khuây khỏa rồi.

"Em thích xem tin tức về mấy ngôi sao này sao?" Mạc Duẩn Sâm thấy cô nhìn chằm chằm tờ tạp chí dưới đất, nhin không được tò mò hỏi.

"Em giống sao?" Chẳng qua là cô buồn bực vì ở nhà lâu, không tiếp xúc với bên ngoài, chợt thấy tin tức này nên hơi giật mình.

"Không giống." Mạc Duẩn Sâm lắc đầu.

"Vậy sao anh còn hỏi?"

"..."

Từ lâu đã biết cô miệng mồm lạnh lợi, không ngờ nhiều năm như vậy một chút cũng không đổi, ngược lại càng lợi hại hơn.

"Em đói bụng, muốn ăn đồ Pháp." Đường Dĩ Phi không muốn cho anh biết quan hệ giữa Lâm Khả với Muse, vì vậy thuận miệng nói.

Mạc Duẩn Sâm kéo dài âm cuối, trợn mắt hờn cười: "Dạ, Nữ Vương đại nhân!"

"..."

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Phi bị tiếng động ồn ào đánh thức, eo có hơi đau, nhìn ra ngoài cửa sổ liền biết trời lại mưa rồi.

Đứng dậy rửa mặt, thay một bộ váy màu đen mà người làm đã chuẩn bị, vén tóc ra sau đầu, lúc này mới xuống lầu.

Trong phòng khách, ba Đường mẹ Đường đều mặc đồ đen, kể cả người quản gia.

Hôm nay là một ngày quan trọng, hôm nay, là ngày giỗ của Đường Túc Dương!

"Ba, mẹ, sớm." Đường Dĩ Phi chào theo kiểu Baroque (kiểu chào sang trọng theo phương Tây) chậm rãi xuống lầu.

Đáy mắt Đường Kim Hải ngưng tụ một tia sáng phức tạp, khi ông nhìn Đường Dĩ Phi lại có ảo giác như mình đang nhìn Túc Dương lúc còn sống!

Lòng ngực căng thẳng, sắc mặt Đường Kim Hải hơi thay đổi, nhưng lại bị ông nhanh chóng che giấu, mỉm cười nhìn Đường Dĩ Phi: "Mau lại đây ăn sáng, xong rồi đi ra nghĩa trang."

Đường Dĩ Phi khẽ dạ, đi tới chỗ ngồi của mình, cúi đầu ăn sáng.

"Ba ba, tại sao anh hai không đợi cúng chú rồi đi?"

Đường Dĩ Phi tò mò, tất cả con cháu của nhà họ Đường, không có ai bị bắt buộc phải cúng cho chú, chỉ riêng cô, hàng năm đều phải tham dự, bất kể là lí do gì cũng phải đi!

"Bên nó có chút việc, có con ở đây là được rồi." Về mặt Đường Kim Hải hiền từ, chỉ là hai tay đang buông xuôi bên người bỗng nhiên nắm chặt lại.

Túc Dương, anh không biết còn phải giấu diếm đến khi nào...

"Dạ..." Đường Dĩ Phi cũng biết thế nào câu trả lời cũng như vậy, gật đầu không nói gì thêm.

Một chiếc xe màu đen đậu ở lối vào của khu nghĩa trang Tùng Sơn, từng giọt mưa tí tách rơi, xua đi những ngày hè nóng bức.

Đường Dĩ Phi nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Một Đóa Hoa Hồng Trắng

Về nhà đã được sáu năm, cô cũng đã theo ba đến đây rất nhiều lần, chỉ là cứ mỗi một lần đến đây thời tiết cũng không tốt lên được tí nào.

Hai bác bảo vệ mở cửa sắt lớn, mấy người liền che dù đi lại.

Vẫn là ngôi mộ cũ không có di ảnh cũng không có văn bia chỉ có ba chữ "Đường Túc Dương", trước mộ có đặt một bó hoa hồng trắng.

Hoa hồng trắng, đó là bó hoa cuối cùng Túc Dương mua khi còn sống!

Đường Kim Hải nhìn thấy bó hoa hồng trắng bỗng nhiên trở nên kích động, xoay người nhìn người bảo vệ hỏi: "Là ai đã tới đây?"

Người bảo vệ lắc đầu: "Ở đây lúc nào cũng đóng cửa, ngoài người của nhà họ Đường thì không ai vào được."

Vậy bó hoa này là sao đây?

Đường Dĩ Phi vô cùng kinh ngạc, ánh mắt rơi vào cánh hoa trắng, lại xuất hiện một loại cảm giác nào đó nói không nên lời.

Đó là hoa hồng, trắng thuần khiết không dính một tí bụi bặm, cho dù nước mưa có cọ rửa bao nhiêu vẫn tươi sáng như cũ.

"Có thể là sáng sớm nay mấy người dọn vệ sinh khu mộ đã đặt chúng, dù sao ngôi mộ của Đường tiên sinh cũng rất đặc biệt, không có di ảnh, cũng không có văn bia..."

Là người ai nhìn thấy cũng không nhận được dừng bước lại, xem kỹ vài lần.

Đường Kim Hải nghe người bảo vệ nói vậy cảm thấy cũng có lý, nơi này là Tùng Sơn, thuộc khu tưởng niệm của nhà họ Đường, bên trong đều chôn cất liệt tổ liệt tông của nhà họ Đường, người ngoài không thể nào vào đây được.

"Nhất định là những người dọn dẹp chỗ này cảm thấy ngôi mộ của Túc Dương quá thô lương, cho nên mới để lại một bó hoa." Mẹ Đường vỗ mu bàn tay của ông để ông không nghĩ nhiều.

Đường Kim Hải gật đầu, ngũ quan uy nghiêm trở nên dịu dàng hơn, ánh mắt của vị thương nhân đầy đau khổ, ông nhìn Đường Dĩ Phi, vẫy tay với cô, ý bảo cô đi tới.

Người làm bật đèn, Đường Dĩ Phi đến gần, Đường Kim Hải nhìn cô dâng hương, đặt đóa hoa hồng trắng đã chuẩn bị xuống trước mộ chú.

Hàng năm đều là lễ nghi như vậy, tuy là Đường Dĩ Phi có hơi buồn bực, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi mọi việc đều kết thúc, Đường Dĩ Phi đứng trước mộ cúi lạy ba lần.

"Mọi người lên xe trước chờ ta, ta muốn trò chuyện cùng Túc Dương." Ba Đường khoác tay, để cho mọi người rời đi trước.

Đường Dĩ Phi nhìn vào ngôi mộ của chú một lần nữa, trong lòng bỗng vương vấn một loại cảm xúc phức tạp, cuối cùng cũng không nói gì cùng mẹ Đường đi ra xe ngoài cổng.

Mà lúc này ở phía ngoài khu tưởng niệm, ẩn núp sau cây cổ thụ là một lão già đứng che ô, trên mặt đeo một chiếc kính đen, một tay chống gậy, nhìn vào khu tưởng niệm, rồi sau đó xoay người rời đi.

Cái gì nên tới, rồi cũng sẽ tới...

Lại ba ngày trời qua, vết thương của Đường Dĩ Phi đã khỏi hẳn, chỉ là Đường Kim Hải vẫn giam cầm cô như cũ, không cho phép cô ra khỏi nhà nửa bước.

Bực nhất chính là, Mạc Duẫn Sâm, cái tên thói tha này lại bị cử đi Hàng Châu công tác.

Lần này, người có thể rủ cô ra ngoài chơi đều không có rồi.

Đầu tựa vào ghế sofa, chán nản nhìn lên trần nhà, nhớ lại mình rời công ty nhiều ngày như vậy, đoán chừng Giang Mỹ Kỳ đã sớm làm cho bộ phận thiết kế của cô gà bay chó sủa (hỗn loạn), lần này trong lòng lại càng thêm buồn bực.

Haizz, bây giờ nên làm gì đây?

Lúc này, điện thoại để trên bàn bỗng nhiên reo lên, Đường Dĩ Phi vò một cái vạt đến, chẳng qua là vẫn không nhanh bằng người làm.

"Xin chào, đây là điện thoại của tam tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì?"

Thím Phúc trước sau như một, giọng nói cung kính nhưng vẫn thấp thoáng vẻ kiêu ngạo, lúc nghe điện thoại, hai mắt cũng không quên nhìn Đường Dĩ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: 10 Tỷ Tiền Bồi Thường Vi Phạm Hợp Đồng

Đầu dây bên kia La Sâm bị giọng nói này làm cho giật mình, lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: "Xin chào, xin hãy chuyển lời với Đường Dĩ Phi, đơn từ chức của cô ấy không được chấp nhận, lúc trước trong hợp đồng kí kết rõ ràng có ghi dù cho có bất kì lí do gì cũng không được tự ý rời khỏi công ty. Nếu chiều nay quản lí Đường vẫn không đi làm, như vậy là vi phạm hợp đồng, Vân Thiên sẽ bàn giao chuyện này cho Bộ Tư Pháp xử lí."

Người làm vừa nghe đến Bộ Tư Pháp, liền đưa điện thoại cho Đường Dĩ Phi.

"Tôi là Đường Dĩ Phi."

La Sâm lại nói thêm một lần nữa, ngoài ra còn thêm một câu: "Tiền bồi thường vi phạm hợp đồng dựa theo cam kết lúc trước mà tính, nói cách khác là mười tỉ."

"Mười tỉ?" Sao anh không đi ăn cướp luôn đi?!

Đường Dĩ Phi biết nhất định là Long Thiếu Tôn cô ý, tuy là nhà họ Đường giàu có, chẳng qua là khi không lại cho cô mười tỷ đưa cho người khác thì chắc chắn là không thể!

"Trợ lý La yên tâm, tôi sẽ đến nhanh thôi! Cũng phiền trợ lý La mời nhân viên nào không liên quan gì đến bộ phận thiết kế ra ngoài!"

Người cô nói đương nhiên là Giang Mỹ Kỳ, tức giận cúp điện thoại, không quan tâm đến người làm ngăn cản, bắt đầu thay quần áo.

"Tam tiểu thư, lão gia nói không cho cô đi ra ngoài." Người làm gấp gấp vây quanh, ban ngày nhà họ Đường không gì có thể làm khó được cô, bây giờ báo cáo cũng không kịp, chỉ có thể cố hết sức thuyết phục.

"Thím Phúc, nếu bây giờ con không đi, nhà họ Đường sẽ vô duyên vô cớ mất 10 tỉ, hơn nữa còn có khả năng phải ra tòa sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến hình ảnh của công ti." Đường Dĩ Phi đường hoàng nói, thực ra trong lòng mình cũng biết, đây là Long Thiếu Tôn đang cho cô một cơ hội.

Cô cũng không muốn bỏ công việc trước mắt, lại càng không muốn trở lại giúp đỡ Đường thị.

Thím Phúc hiển nhiên bị cô hù đến sợ, vội vàng cầm túi thay cô, rồi kêu chủ Trương chuẩn bị xe.

Lần này, bước vào tập đoàn Vân Thiên có một cảm giác gì đó rất thân thuộc, bên trong toàn bộ đều không có gì thay đổi, mọi người nhìn thấy cô đều chào hỏi nhiệt tình, còn có người tiến lên thân thiết hỏi cô gần đây tình hình như thế nào.

Nếu như nó có thay đổi, thì đó chính là các nhân viên kính trọng với cô hơn, tổng giám Giang của bộ phận thiết kế đã bị chuyển đến bộ phận kinh doanh, lúc Tiểu Cao nhìn thấy Đường Dĩ Phi mặt mày liền trở nên rạng rỡ.

"Quản lý! Rốt cuộc thì chị cũng quay lại! Thân thể không sao chứ?"

"Chị rất khỏe, trái lại em, nửa tháng không gặp mà đã gầy đi không ít." Đường Dĩ Phi nhảy bén thấy rõ Tiểu Cao không những gầy đi, mà còn phát hiện dưới mí mắt của cô ấy xuất hiện quầng thâm."

Tiểu Cao né tránh: "Mấy ngày nay em vội vàng hoàn thành bản thiết kế cho Thịnh Dương Quốc Tế, thường hay ngủ trễ, hi hi."

"Tiểu Cao, em là người của chị, nếu có người nào khi dễ em để cho em làm những công việc không liên quan nhất định phải từ chối, biết chưa?" Đường Dĩ Phi đương nhiên biết chuyện này nhất định là do Giang Mỹ Kỳ cố tình làm khó dễ cô ấy.

"Dạ, quản lý Đường yên tâm, để em đi pha cho chị ly trà!" Tiểu Cao rạo rực, lại giống như trước đây, năng nổ nhiệt tình chạy ra ngoài.

Ngồi trên chiếc ghế làm việc đã lâu, nhìn cách bài trí quen thuộc, Đường Dĩ Phi nheo mắt thích thú.

Có thể làm việc mà mình thích, thật là tuyệt!

Chỉ là, những ngày an nhàn, sau khi cô trở lại Vân Thiên, nhất định sẽ bị phá vỡ.

Cốc cốc __

"Vào đi."

Đường Dĩ Phi cúi đầu nhìn bản thiết kế, bỗng nhiên Tiểu Cao gõ cửa đi vào, hơn nữa vẻ mặt nhìn sơ qua không được tự nhiên.

"Có chuyện gì?"

"Chủ quán, cái kia... Đây là hoa được giao cho chị..." Nói xong liền lấy bó hoa giấu sau lưng ra, nhút nhát đưa cho cô.

Không biết là ai đã tặng hoa cho quản lý Đường?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Xé Tan Thành Từng Mảnh

Quản lý đúng là nổi tiếng với danh hiệu nữ hoàng băng giá của Vân Thiên, mặc dù có rất nhiều người hâm mộ, nhưng chưa từng có người nào can đảm chủ động ra trận.

Đường Dĩ Phi sờ sờ, hoa hồng đỏ?

Là ai đã gửi?

Không phải là tên khốn Mạc Duẩn Sâm đó chứ?

Đường Dĩ Phi nghĩ vậy liền cảm thấy phiền muộn, bỗng nhiên lại đưa đến công ty, vì vậy cô cũng không thèm nhìn bó hoa, lạnh lùng nói: "Để ở bàn làm việc của mỗi người hai bông."

"Dạ?" Tiểu Cao bị dọa đến giật mình, bó hoa này cô còn chưa xem như thế nào đã đưa cho bọn họ?

"Ra ngoài đi!" Giọng nói của Đường Dĩ Phi lạnh nhạt, không hề nhút nhát.

Không còn cách nào khác, Tiểu Cao đành phải đi ra ngoài, nghe theo lời quản lý phát cho mỗi người hai bông.

"Trời ạ, có đúng 99 bông! Không biết là vị soái ca đó tuyệt vời đến như thế nào mới chu đáo đến vậy!"

Tiểu Cao vừa phát vừa đếm, khi đến bông hoa cuối cùng mới phát hiện đúng là 99 bông, hơn nữa, phía dưới cùng còn có một lá thư nhỏ.

Người tặng hoa này cũng thật là kỳ quái, thư không để ở trên, ngược lại đặt dưới cùng.

Tiểu Cao cầm bức thư một lần nữa chạy vào phòng làm việc của quản lý.

"Lại có chuyện gì nữa?" Đường Dĩ Phi có hơi mất kiên nhẫn, khi xem bản thiết kế ghét nhất là bị người khác quấy rầy, ngày hôm nay không biết đây đã là lần thứ mấy.

Tiểu Cao bị ánh mắt của cô làm cho sợ hãi, vội vã đưa bức thư trong tay ra, nom nớp lo sợ nói: "Đây là bức thư đặt ở dưới bó hoa."

Đường Dĩ Phi cầm lấy, hơi ngạc nhiên, ai lại bỏ thư ở dưới, đến khi mở ra nhìn dòng chữ quen thuộc kia liền kinh ngạc nói không nên lời. --

-- Học muội, thích không?

Học muội, thích không?

Trước đây, anh cũng đã từng hỏi cô như vậy, suy nghĩ của Đường Dĩ Phi có hơi trống rỗng.

Khi anh trang trí nhà trọ Ngũ Cảnh theo cách cô thích, khi anh tặng cô bức tranh thêu Tô Châu cùng với lời thề bất ngờ, khi thấy hoa hồng đỏ cắm trong bình thủy tinh, khi thấy cả một vùng trời hoa bi ngạn anh cũng vẫn hỏi cô một câu như vậy: Học muội, thích không? Thật đúng là nực cười!

Hiện tại, anh ta dựa vào cái gì mà làm như vậy?!

Đường Dĩ Phi cười ngang bướng, tiện tay xé nát bức thư thành từng mảnh, hung hăng vứt vào thùng rác.

Tiểu Cao bị hành động này của cô làm cho sợ hãi đến mức thất thần tại chỗ, không biết phải làm sao.

Rốt cuộc là người nào đã tặng hoa khiến quản lý giận tím mặt đến như vậy?!

"Đi ra ngoài!" Đường Dĩ Phi cau mày lại, xưa nay cô là người công tư rõ ràng, nhưng hôm nay cô không thể nào kiềm chế được bức tức trong lòng, lập tức trở nên lạnh lùng.

Tiểu Cao hoảng sợ, không dám nhiều lời, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Cũng không còn tâm trạng để làm việc, đầu cô bây giờ toàn là hình ảnh buổi tối ôm trước anh dè cô ở nhà vệ sinh.

Anh muốn cô làm bạn gái của anh?

Điều này sao có thể?!

Anh nói sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện đồng ý?

Anh cho mình là ai?!

Đường Dĩ Phi bức mình không chịu được, hất hết tài liệu xuống sàn, tách trà cũng rơi theo, loảng xoảng, tiếng vỡ vụn vang lên.

Cách, tiếng mở cửa cũng cùng lúc xuất hiện, Tiểu Cao đứng ngoài cửa sắc mặt trắng bệch.

"Quản lý, chị định đi đâu?" Ánh mắt thoáng nhìn qua căn phòng đầy bừa bộn, lần này Tiểu Cao lại càng không dám thở mạnh.

"Kêu người qua đây dọn dẹp, chị đi qua phòng tài liệu một lát."

Cô cần phải bình tĩnh lại, nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến phòng tài liệu, chỉ là đi tới chỗ rẽ lại nhanh chóng quẹo vào khu cầu thang khẩn cấp, đi vào thang máy lên tầng trên.

Cô nắm chặt mảnh giấy vụn trong lòng bàn tay, Đường Dĩ Phi nhếch miệng, cô muốn lên chất vấn anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Muốn Chất Vấn Trên Mũi

Đình --

Thang máy mở ra, cô không hề nghĩ ngợi, bức dọc bước vào, tiện tay ấn vào tầng 88.

Tina nhìn thấy người tới, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Quản lý Đường, xin hỏi có việc gì?"

Boss cũng không gọi cô ấy đến gặp, tuy là lần trước ở sân thượng Boss xả thân cứu cô ấy, nhưng Tina không nghĩ là giữa bọn họ có gì, vì... Boss là người không có trái tim!

"Phiền cô thông báo với tổng giám đốc, có vài chuyện liên quan đến Muse cần phải cân nhắc." Đường Dĩ Phi tìm đại một lý do tùy ý, trong lòng cũng thầm khâm phục chính mình giờ phút này mà vẫn còn bình tĩnh được.

"Vậy xin cô chờ một lát, Boss đang có một cuộc họp video quan trọng." Tina mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười ấy trông cực kì giống của Long Thiếu Tôn năm năm trước.

Vô tư nhưng không mất lịch sự.

Đường Dĩ Phi gạt đầu, đi đến phòng chờ bên cạnh, từ chối hết các dịch vụ trà nước, ngồi ở đó đợi người gây tai họa bước ra.

Lúc này, cô thật sự là phần nộ đến mức đầu óc đều choáng váng, thế cho nên khi Long Thiếu Tôn xuất hiện đầu óc lập tức nổ tung, nhìn gương mặt tinh xảo kia, cuối cùng một câu cũng nói không ra.

Người đàn ông hứng thú nhếch miệng, giọng nói đầy khiêm tốn, gọi cảm: "Quản lý Đường, có chuyện gì?"

Một tiếng "quản lý Đường" này bỗng nhiên khiến cho tất cả dũng khí của cô, khiến cho ý định chất vấn vừa rồi của cô, khiến cho nỗi oán hận năm năm nay lập tức dập tắt!

Cô giống như đang bừng tỉnh sau một giấc mộng dài, sững sờ nhìn gương mặt tuấn tú kia.

Mình lại muốn làm cái gì nữa đây?!

Đường Dĩ Phi gạt mình nhớ lại giờ phút này mình đang ngồi ở phòng chờ, mà người đàn ông đẹp trai giàu có đang tự tiểu phi tiểu nhìn cô (vừa nhìn mà vừa cười đắc ý đấy ^_^)

"Quản lý Đường?" Long Thiếu Tôn bước gần hơn một bước, tiện tay cời bỏ nút âu phục, toàn thân toát ra khí chất cương ngạnh cho dù đã năm năm nhưng vẫn không hề suy giảm.

Dừng! Đường Dĩ Phi, mày lại đang mơ mộng hào huyền cái gì nữa đó?

Có một số người đã định trước là đời này không thể nào tha thứ, có một số quyết định đời này cũng không hối hận!

Nếu số phận đã tàn khốc như vậy, mày hà tất phải gây thêm rắc rối? Nghĩ như vậy, khuôn mặt vốn dĩ giận đến đỏ bừng từ từ lắng xuống, khóe môi tình xảo cười: "Mười tỷ tôi không có nổi, nhưng tôi sẽ cố hết sức vì Vân Thiên phục vụ."

Râu nọ cảm cảm bà kia.

Ánh mắt Long Thiếu Tôn thâm trầm xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, đã từng nghiên cứu qua về tâm lý học anh đã sớm biết rõ cô đang nghĩ gì.

Cô muốn hỏi tại sao mình lại đặt bức thư phía dưới cùng?

Cô cũng muốn hỏi tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Nhưng bây giờ anh lại không thể tiết lộ lí do.

"Ha ha..." Bỗng nhiên Long Thiếu Tôn nở nụ cười, để lộ hàm răng tuyệt đẹp.

Đường Dĩ Phi khó hiểu, hơi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đứng, cô ngồi, đây thật sự là một áp bức đối với cô!

"Anh cười cái gì?"

Nụ cười của Long Thiếu Tôn càng thêm sâu sắc, đầu lưỡi nhẹ để bên môi: "Học muội, em vẫn giống như trước đây, trong lòng đang nghĩ cái gì, đều hiện hết trên mặt."

Cho nên anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn xuyên thấu được cô, ở trước mặt anh, cô có mặc áo hay không có gì khác nhau đâu?

"..." Đường Dĩ Phi buồn bực, cắn môi, lời đã đến khóe miệng mà vẫn phải nuốt xuống.

Cô muốn hỏi, năm năm trước tại sao anh lại đối xử với cô như vậy, chỉ là bỗng nhiên cô cảm thấy không nên tự rước nhục vào người như vậy!

Cô không thể đem lòng tự trọng của mình ra đây cho người đàn ông này chà đạp được!

"Chuyện của Muse xảy ra vấn đề gì?" Long Thiếu Tôn đột nhiên chuyển đề tài, một lần nữa lại vớt vấn đề sang cho cô.

Khóe môi thấp thoáng ý cười xảo quyệt, giống như anh đã sớm biết, chuyện của Muse chẳng qua là cô lấy cớ để che mắt Tina, mà cô làm như vậy, chính là vì muốn gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Được Anh Yêu Là Tam Sinh Hữu Hạnh*

*May mắn ba đời: kiếp trước, kiếp này, kiếp sau

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Long Thiếu Tôn cảm nhận được tình cảm sâu đậm, chân mày hiện lên ý cười.

"Thưa tổng giám đốc, không có vấn đề gì."

Đường Dĩ Phi đứng lên, nghĩ mình cũng có hơi thất lễ, vì vậy khom lưng tạ lỗi, vừa định đi ra ngoài, đã bị anh gọi làm cho dừng bước.

Câu nói đó, gần như làm thay đổi hoàn toàn cả thế giới đang bùng nổ của cô!

Anh nói: "Học muội, anh nhất định sẽ mang em trở về bên anh!"

Anh biết chắc chắn cô sẽ không nhận hoa của người khác, nghĩ rằng cô sẽ chia cho các nhân viên khác, cho nên mới cố ý đặt lá thư dưới cùng.

Mà từ lúc bước vào anh đã nhìn thấy những mảnh giấy mà cô đang nắm trong tay, đó cũng là những gì cô ấy mong đợi, bắt đầu từ ngày gặp lại, nỗi oán hận của cô cũng đã nhắc nhở anh, Đường Dĩ Phi, sau này cô ấy sẽ càng ngày càng xa mình!

Anh không muốn giữ gương mặt lạnh lùng như trước nữa, như vậy càng ngày càng đẩy cô ra xa, đặc biệt khi biết được thân phận của Mạc Duẩn Sâm, ý định muốn mang cô trở về bên mình ngày càng mãnh liệt!

Anh sẽ không để cho bất kì kẻ nào cướp mất cô!

Ngay cả khi anh không có được cô, khi anh không còn cách nào để mang lại hạnh phúc cho cô, anh cũng không thể trơ mắt nhìn cô rời xa mình!

"Một ngày nào đó, em sẽ bằng lòng." Thấy cô không nói lời nào, Long Thiếu Tôn lại bổ sung thêm một câu.

Lúc này mới trước cô một bước, đi ngang qua người cô ra ngoài phòng chờ, bỏ lại Đường Dĩ Phi một mình ở phòng chờ rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Học trưởng, anh nói xem như thế nào mới gọi là tình yêu thật sự?" Thiếu nữ 17 tuổi vừa mới xem xong một bộ phim điện ảnh, khóc sụt sùi, bàn tay nắm lấy cổ áo của anh.

"Tìm được người mình muốn gặp, muốn ái mộ, muốn điên cuồng, muốn liều lĩnh, muốn đi cùng với em." Thiếu niên dương khỏe môi, ánh mắt đầy nóng bỏng.

"Cái gì gọi là "Anh yêu em" Hai má thiếu nữ ửng đỏ, lại hỏi.

"Tam sinh hữu hạnh."

Nếu như được anh thích, vậy thật đúng là tam sinh hữu hạnh.

Đoạn ký ức vẫn rõ ràng như cũ, lời thề tốt đẹp như vậy, nhưng tại sao giờ phút này Đường Dĩ Phi lại có một loại cảm giác sờn gai ốc?

Rõ ràng anh không yêu, nhưng tại sao lại ép mình vào tình thế bắt buộc như vậy?

Liên tiếp mấy ngày, văn phòng của quản lý bộ phận thiết kế cứ đến đúng giờ sẽ nhận được 99 đóa hoa hồng, trên bàn của các nhân viên đều bày đầy hoa.

Mấy người nhân viên nhận được bó hoa tươi đẹp, nhìn không được liên tục ca ngợi:"Không biết là người đàn ông nào si tình đến như vậy, hôm nay đã là ngày thứ tư, cứ tiếp tục như vậy nữa tôi nghĩ bộ phận thiết kế của chúng ta chắc sẽ biến thành tiệm bán hoa rồi đây!"

Tiểu Cao nhìn người nọ liếc mắt một cái, không dám tham gia bàn luận đề tài này cùng bọn họ.

"Ồi chào, Tiểu Cao, mỗi ngày đều là cô phụ trách ký nhận, cũng không biết người đến là ai à?"

Tiểu Cao lắc đầu: "Là chuyển phát nhanh Tiểu Ca, em cũng không rõ lắm rốt cuộc là người nào."

Chỉ là lảng máng nhớ lại tổng giám Giang và quản lý xảy ra tranh cãi khi đó mà nói, chẳng lẽ, thật sự là...

Đường Dĩ Phi mặc bộ đồ công sở màu đen đi giày cao gót bước vào bộ phận thiết kế, vừa vào liền nhìn thấy bó hoa hồng kia, thế nhưng hôm nay tâm trạng của cô lại cực kỳ vui vẻ.

"Quản lý --" Lập tức mọi người đều khéo léo chào hỏi.

Đường Dĩ Phi mỉm cười ấm áp, đi vào văn phòng làm việc.

"WOW, trông quản lý giống như là một người phụ nữ đang chìm đắm trong bể tình vậy!"

"Đúng vậy, đúng vậy, mặt mày rạng rỡ vô cùng!"

"Cũng không biết là người đàn ông thần bí nào chiến thắng được trái tim của quản lý a..."

Tiểu Cao mỉm cười, mi tâm vận thành hình chữ xuyên, nếu thật sự là như vậy, tổng giám đốc của tập đoàn Bách Thịnh làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Mạc Duẫn Sâm Thăng Chức

Lúc này, tại tập đoàn Bách Thịnh đang diễn ra một trận đại chiến, sáng nay 9 giờ có một cuộc họp đại cổ đông vô cùng quan trọng.

Trong phòng họp chính, người ngồi ở vị trí cao nhất là chủ tịch tập đoàn Bách Thịnh, nắm giữ cổ phần nhiều nhất - Mạc Hình Duệ, bên tay trái chính là con trai của ông - Mạc Duẩn Sâm!

Hôm nay mở cuộc họp cổ đông, là vì Mạc Duẩn Sâm sẽ chính thức tham gia vào tập đoàn Bách Thịnh, trở thành tổng giám đốc lớn của Bách Thịnh!

"Các vị cổ đông, buổi sáng tốt lành!"

Mạc Duẩn Sâm khiêm tốn chào hỏi cùng mọi người, hôm nay anh rất hăng hái, không còn phổng đơng như lúc trước nữa mà thay vào đó là vẻ thận trọng của một người trưởng thành.

Hội nghị rất nhanh liền bắt đầu, Mạc Hình Duệ ngồi nghiêm chỉnh, toát ra vẻ một thương nhân thành đạt.

Có vài người từ khi còn nhỏ đã khiến người khác phải nể phục, giống như Mạc Hình Duệ, rong ruổi trên thương trường gần ấy năm, bất kể khi nào uy phong của ông luôn luôn khiến người khác khiếp sợ!

Mà ông còn có một danh xưng, "Thương trường Tiểu Diện Hồ".

Bây giờ, ông ta cười với bạn, đó là bởi vì bạn còn có giá trị với ông ta, đợi cho đến khi không còn giá trị, ông ta sẽ không chút lưu tình mà đá văng bạn!

"Lần này, triệu tập các vị đến đại hội cổ đông, chính là vì tiền đồ của con trai tôi!"

Lời này vừa nói ra, các cổ đông liền bắt đầu ý kiến.

"Chủ tịch Mạc, lần này A Sâm đầu giá không thành công miếng đất ở thành phố Mạc, chỉ sợ..." Một vị cổ đông đứng dậy phát biểu nửa vởi, nhưng cũng đủ bày tỏ quan điểm của mình.

Không có thành tích thì không thể nào khiến người khác tin tưởng được, Mạc Duẩn Sâm biết rõ điều này, chỉ một ánh mắt, trợ lý đã nhanh chóng mang bản kế hoạch đã chuẩn bị trước phát ra. "Miếng đất ở thành phố Mạc rơi vào Vân Thiên là tình thế bất buộc, chúng ta cũng không đủ vốn lưu động, không thể mạo hiểm được. Đây là kế hoạch xây dựng nông thôn mới ở Chiết Giang, các vị cổ đông có thể xem qua, rồi sau đó hãy đánh giá lại năng lực của A Sâm..."

Theo lời nói của Mạc Duẩn Sâm, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện đoạn video bao quát công trình từ trên xuống.

Thiết kế chuyên nghiệp, ý tưởng độc đáo, cộng thêm tài ăn nói khéo léo của anh, các vị cổ đông ai nấy đều không ngừng tán thưởng!

"Tốt! Đúng là hổ phụ sinh hổ cái!" Vị cổ đông mới vừa rồi có ý kiến sau khi nghe qua ý tưởng của anh, cùng với xem đoạn video lúc nãy nhin không được vỗ tay khen ngợi!

Ngay sau đó, những người khác trong phòng họp đều vỗ tay theo không ngớt.

Mặc dù việc này có hơi gió thổi chiều nào theo chiều nấy, nhưng nói tóm lại, năng lực của Mạc Duẩn Sâm đã được công nhận, còn như anh ấy sẽ dẫn dắt Bách Thịnh như thế nào, những chuyện này cũng không quan trọng đối với cổ đông bọn họ, bọn họ chỉ cần được chia tiền lợi nhuận mỗi năm, mà không phải lỗ vốn như vậy là đủ rồi.

"Không hổ là con trai được chủ tịch Mạc đào tạo, quả thực là có con mắt nhìn đời!" Lại có người khen không dứt miệng, ánh mắt Mạc Hình Duệ hiện lên vẻ vui mừng.

"Như vậy, sau này còn cần các vị chiếu cố nhiều hơn, A Sâm nhất định dốc hết sức mình vì Bách Thịnh phục vụ! Mạc Duẩn Sâm rũ mắt xuống, che dấu những gợn sóng trong lòng, cung kính nói.

"Cứ như vậy đi, sau này mọi việc lớn nhỏ trong công ty đều giao cho con." Ánh mắt Mạc Hình Duệ nhìn xa trông rộng rơi vào con trai mình, bỗng nhiên nheo mắt lại, tràn đầy khí phách, "Tan họp!"

Từ phòng họp đi ra, phòng làm việc của Mạc Duẩn Sâm cũng đã chuẩn bị xong, có lẽ Mạc Hình Duệ cho tới bây giờ làm việc vẫn rất cẩn thận, hơn nữa đối với anh đều giống như là đã sắp đặt trước.

Ban đầu tạm giữ chức tổng giám đốc nhỏ, bây giờ lại trở thành tổng giám đốc lớn của công ty, còn được các đại cổ đông che chở, được hưởng những quyền lợi tối cao.

Hầu như các nhân viên trong Bách Thịnh đều đang thảo luận về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tổng Giám Đốc Xin Tự Trọng

Rất nhanh, tin tức liền lan truyền khắp nơi, thông tin về Mạc Duẫn Sâm càng lúc càng bay đầy trời, thậm chí còn nói về việc anh ra nước ngoài du học, giới truyền thông moi móc toàn bộ thông tin của anh không chút kiêng nể.

Chỉ trong một buổi sáng, mọi người trong thành phố Vân Dương đều biết vị này là Mạc Duẫn Sâm tuổi trẻ tài cao, lại càng có nhiều nhà giàu tìm cách làm sao để đưa thiên kim tiểu thư nhà mình vào cửa!

Đang trong văn phòng lướt web bỗng nhiên Đường Dĩ Phi thấy được toàn bộ mọi chuyện, khóe miệng cong lên, lấy điện thoại trong ngăn kéo ra không hề nghĩ ngợi gọi Mạc Duẫn Sâm.

"Chào tổng giám đốc, chúc mừng nha." Cô cười tit mắt với đầu dây bên kia, như thể đang nhìn thấy vẻ mặt của Mạc Duẫn Sâm lúc này.

Trước đó không lâu cô mới nói qua, bây giờ quả là linh nghiệm rồi.

"Vui cái gì mà vui, em không biết cái đám già kia có bao nhiêu phiền phức, quăng một mớ cục diện rồi rắc rối để cho anh thu dọn, sắp bận đến chết rồi đây!" Mạc Duẫn Sâm phàn nàn, điện thoại nội bộ trong phòng cũng không ngừng reo lên.

Xem ra đúng là bận tới mất tới rồi!

Đường Dĩ Phi nhẹ cười một cái, lắc đầu: "VẬY anh làm việc đi."

"Ừ, được, buổi tối tan làm anh đón em."

Đường Dĩ Phi mới vừa định từ chối, bên kia đã nhanh chóng tắt điện thoại.

Được rồi, cái này Mạc Duẫn Sâm nổi tiếng như vậy lại đi đón cô, không phải muốn trở thành đề tài của toàn bộ công ty rồi à?

Đường Dĩ Phi đau đầu nâng trán...

Đến giờ tan làm, Đường Dĩ Phi cố ý ngồi rất lâu trong phòng làm việc, đợi cho mọi người đi hết, lúc này cô mới tắt máy tính, thu dọn đồ đạc rồi ra ngoài.

Ông trời luôn thích làm cho người khác trở tay không kịp, như bây giờ, Đường Dĩ Phi sững sờ nhìn mấy người công nhân đang đứng cạnh cửa thang máy treo bảng "Đang sửa chữa", chân tay luống cuống.

Chỗ này là tầng 23!

Tại sao lại sửa chữa thang máy ngay bây giờ chứ?

Chẳng lẽ cô phải đi thang bộ xuống? Đường Dĩ Phi đang không biết xoay xở làm sao, bỗng nhiên thang máy chuyên dụng bên cạnh dừng lại, cánh cửa kim loại từ từ mở ra, một dòng khí lạnh ập tới.

Trước hết từ bên trong đi ra đúng là tổng giám đốc kể bên còn có trợ lý La Sâm, trên người luôn luôn là một bộ trang phục màu đen kỹ lưỡng, trên mặt không một chút biểu cảm dư thừa nào, lập tức đi lại gần Đường Dĩ Phi.

"Quản lý Đường, Boss mời cô đi cùng một chuyến."

Đường Dĩ Phi nghĩ thầm anh ta lại muốn chơi trò gì đó, hai chân không kiểm soát đi lại thang máy cao cấp.

Long Thiếu Tôn dứt hai tay vào túi quần, tư thế ngạo nghễ, đôi mắt lạnh lẽo như muốn vồ lấy bàn tay cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đường Dĩ Phi đi vào, vừa đứng vào trong thang máy, trợ lý liền tự động đi ra ngoài.

Cánh cửa kim loại khép lại, cảm giác bị áp bức ập đến với cô, cô có thể tinh tường cảm nhận được ánh mắt người đàn ông đang nhìn chằm chằm cô không hề chớp mắt.

Cô cảm thấy được, còn như vậy nữa cô sẽ bốc cháy mất.

Vì thế, giả bộ cười, xoay người hỏi: "Không biết tổng giám đốc có gì cần dặn?"

Hai mắt Long Thiếu Tôn sáng như vì sao, nhìn bộ dạng của cô cũng không nói gì.

Chẳng qua là tầng 23, khoảnh khắc thang máy xuống đến tầng 1, "Đình" một tiếng cánh cửa mở ra, chỉ là không đợi Đường Dĩ Phi đi ra ngoài, cổ tay bị nắm lại, cả người liền bị túm vào.

Tiếp theo, cửa lại bị đóng.

Như vậy là muốn gì?

Đường Dĩ Phi khó hiểu, thậm chí có hơi tức giận: "Tổng giám đốc, xin tự trọng."

Cô biết mấy ngày gần đây là anh đưa hoa đến, chỉ tiếc là cô không vì vậy mà dao động, cũng không cảm kích.

Đã từng làm tổn thương cô quá nhiều, làm sao cô có thể cho anh ta cơ hội?!

Tự trọng?

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Anh Ta Hẳn Là Không Buông Tay!

Editor: Hồng Trúc

Cô vậy mà còn kêu anh tự trọng?!

Về mặt lạnh lùng của Long Thiếu Tôn có hơi rung động, ngón tay lạnh giá chạm vào làn da mịn màng của cô lại có cảm giác như điện giật giống trước đây, anh nói lòng tay, Đường Dĩ Phi dễ dàng thoát ra.

Chỉ là cô chưa kịp phục hồi tinh thần, cả người liền bị một lực mạnh đặt trở lại bức tường kim loại của thang máy!

"Anh đang làm cái gì vậy?" Cô nhú mồm, đẩy anh ra theo bản năng.

Loại tư thế kháng khí thân mật thế này, cô thật sự cảm thấy rất xấu hổ và giận dữ.

Long Thiếu Tôn nhếch môi mỉm cười, ánh mắt hùng hục nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ là đối mặt với câu hỏi của cô, anh một chữ cũng không muốn nói.

Hoặc là căn bản anh không biết nên nói cái gì.

Anh đang làm cái gì?

Chính anh cũng không biết.

Trong lòng Long Thiếu Tôn đầy khổ sở, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, đáy mắt bỗng xuất hiện sóng to gió lớn.

"Buông!" Cô trợn trừng mắt, thề phải kéo dài khoảng cách với anh.

"Không buông." Người đàn ông bỗng nhiên bình tĩnh lên tiếng như dội thẳng một trái bom vào thế giới của Đường Dĩ Phi.

Từ khi nào mà anh ta lại thích chơi xấu như vậy?

Mái tóc màu nâu sẫm hơi lộn xộn, bộ âu phục màu đen cũng đầy nếp nhăn, người đàn ông lại không hề để ý, hai tay gắt gao giữ cô lại.

Chóp mũi gần như chạm vào nhau, hơi thở nóng rực bá đạo quen thuộc lan ra trên mặt anh, khiến cho cô cực kì không tự nhiên quay đầu đi.

Một tay Long Thiếu Tôn nâng cằm cô, lời nói đầy tình cảm nhưng không ai hiểu: "Em chán ghét nhìn thấy anh như thế sao?"

Anh thoáng dùng lực, chỉnh lại khuôn mặt không được tự nhiên của cô, khuôn mặt trắng xanh yếu ớt như vậy, làm sao anh có thể không nhìn thấy?

Bỗng nhiên Đường Dĩ Phi cười lên: "Năm năm trước lúc đó chẳng phải anh chán ghét khi phải nhìn thấy tôi, muốn tôi chết hay sao? Thế nào bây giờ lại trở thành người khác, anh không quen à?"

Cô nói châm chọc, đáy mắt bi thương đượm cợt.

Vì muốn đâm trúng chỗ đau của anh, cô tình nguyện bóc trần vết sẹo!

"Lời này của em là có ý gì?" Long Thiếu Tôn nghe những lời tố cáo vô lí này bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Cái gì mà chán ghét nhìn thấy cô muốn cô chết đi?

Anh có ý nghĩ như vậy khi nào?!

Đường Dĩ Phi nhìn thấy vẻ thối nát trong đáy mắt anh thậm chí là tức giận, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu sắc.

Thật đúng là biết diễn trò, thực không hổ là cùng loại người với Giang Mỹ Kỳ.

"Có ý gì chính anh còn không rõ sao? Nếu trước đây đã lựa chọn buông tay xa cách, như vậy bây giờ không cần phải dây dưa không rõ!"

Cô quát tháo dữ dội, mà lại nói những câu có lý, trong nháy mắt đúng là Long Thiếu Tôn phải á khẩu không trả lời được.

Trước đây anh đã xác định là buông bỏ mối tình này, ở nước ngoài tiếp nhận trị liệu hẳn 3 năm, quyết không nghe ngóng tin tức gì liên quan đến cô, cũng là vì không muốn liên lụy đến cô.

Huống hồ khi tỉnh lại, lại biết Tâm Vũ vì anh hi sinh nhiều như vậy, anh lại càng cảm thấy không nên xuất hiện trước mặt Đường Dĩ Phi nữa.

Thế nhưng anh không nghĩ tới, rất nhiều chuyện không phải anh không muốn thì đều có thể khống chế, ví dụ như tình cảm của anh đối với cô.

Thời gian đầu coi Tâm Vũ như cái bóng của Phi Phi, nghĩ rằng dần dần sẽ quen, nhưng không ngờ ở nước ngoài suốt ngày đau khổ nhớ đến cô, cho tới bây giờ, giờ phút này, chứng kiến trước mặt vẻ quật cường phản kháng của cô, tim anh đau nhức không thể nào thờ nổi!

Tranh chấp mãi cuối cùng thang máy cũng dừng lại ở tầng cao nhất, chỉ là Long Thiếu Tôn nhanh tay lẹ mắt liền bấm nút đóng cửa, lại một lần nữa giam hai người.

Ở đại sảnh tầng một, mấy người nhân viên nhìn vào chiếc thang máy cao cấp dừng lại ở số 1 rồi 88, nhớ lại là tổng giám đốc ra về, nhưng lại không thấy người từ bên trong đi ra, buồn bực vây lại.

Bạn đang đọc truyện *Úc Vạn Hào Môn: Boss Lạnh Lùng Hung Hăng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.